

Giới thiệu Thụy Du Thiên Miên

Thể loại: ngôn tình, xuyên không, huyền huyễn, sủng, phuru lưu

Nội dung chính của câu chuyện xoay quanh về nữ chính là Thụy Miên được ông trời sắp đặt một cuộc đời gặp nhiều điều bất ngờ khi có được cơ hội xuyên không về cổ đại.

Cũng ở nơi này cô đã gặp được sáu người bạn trong hội tam bảo với số mệnh hoàn toàn khác biệt nhau thống nhất thành một đoàn thể cùng nhau lên đường quyết tâm tìm kiếm bảo vật để hoàn thành sứ mệnh. Họ cùng trải qua sóng gió, gặp bằng hữu, gặt hái thành quả,....

Không ai biết, một sợi dây mệnh số đã gắn kết và đưa đẩy họ đến với nhau...có thể từ kiếp này hay len lỏi tiếp tục từ đoạn ngắt của kiếp trước.

Người có tình, không có biên giới nào cản được... Người có tình, không phải ở bên nhau mới hạnh phúc...Biết hy sinh, cũng là một loại thành toàn...

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Phi hồi tiền sinh

Phó Thụy Miên mở cửa phòng khám ra, ngỡ ngàng thấy mây mờ phủ kín khắp nơi. Mây màu hồng nhạt pha trắng trông lung linh huyền ảo. Nàng tò mò bước vào, nhìn thấy giữa không gian có một cái hồ lớn, nàng ngó xuống, cái hồ đen sâu thăm thẳm, sẫm chớp giắt giắt từng hồi bên trong. Ngẩng đầu lên, Thụy Miên thấy bầu trời huyền ảo vừa nãy đã biến mất, thay vào đó là mây đen vần vũ, không khí giăng lạnh toát, lòng bàn tay nàng chảy mồ hôi đầm đìa.

Tiếng sấm bất chợt đổ ầm ầm làm nàng giật mình lùi bước, cả người liền ngã xuống cái hồ đen không thấy đáy. Thay vì hét lên sợ hãi, nàng chỉ kịp nghe thấy bên tai tiếng nói ôn tồn vang vang: "Chịu phạt luân hồi, thu thập đủ bảo bối, nhớ lại chân thân, tìm được ý trung nhân..."

Phó Thụy Miên chồm dậy, giật tung chiếc chăn đang cuốn trên người ra, mồ hôi lấm tấm trên trán. Nàng nhận ra mình vừa ngủ mơ, một giấc mơ kỳ lạ, nhưng mọi thứ dường như rất thật. Nàng nhớ lại cái lạnh lẽo và tiếng sấm nổ ngay bên tai, cảm giác như vừa rồi không phải mộng ảo mà chính nàng đã từng trải qua sự việc tương tự...

Thụy Miên nhìn lại bộ quần áo đang mặc, vẫn là đồng phục y sĩ, phía trên còn huy hiệu được thêu ngay ngắn của khoa chăm cứu. Hôm qua tăng ca tại bệnh viện, về đến nhà mệt mỏi, nàng chỉ kịp đặt người lên giường, đi ngay vào giấc ngủ. "Chắc tại quá mệt đây mà...mình cần mấy ngày nghỉ dưỡng, châm lên châm xuống, đầu óc mụ mị, mơ lung tung cả."

Phó Thụy Miên là bác sĩ tại khoa chăm cứu riêng của giáo sư Phòng Kiến Giải, người nổi tiếng với biệt danh "Hoa Đà lập dị" - tài năng vượt bậc được ví như Hoà Đà của bác sĩ Phòng đã được chứng nhận khi giáo sư phát kiến ra phương thức chăm cứu đặc biệt chữa được vô vàn loại bệnh nan y, vì thế nên được Giám Đốc bệnh viện Trung Ương thành lập hẳn một Khoa Chăm Cứu riêng. Dưới sự chỉ đạo của bác sĩ Phòng, bệnh nhân được cứu chữa đã nâng cao danh tiếng cả bệnh viện.

Còn lập dị là vì bác sĩ Phòng là người nghiện truyện chương và ngôn tình, lại ky bo và nổi tiếng ăn thùng uống vại, thực hiện nghiêm túc chủ chương tiết kiệm là phương châm sống. Dưới trướng của ông luôn có đệ tử học sinh, đều phải thay nhau chuẩn bị bữa trưa và tối cho ông, ngược lại sẽ được ông hướng dẫn chỉ bảo nhiều vấn đề chuyên môn sâu sắc. Thịnh thoảng giáo sư còn nhận được những cuốn tiểu thuyết như đồ đút lót của sinh viên mong muốn thầy dễ dãi chấm cho qua kỳ thi cử.

Về khoản ăn thì Phòng giáo sư có thể tự hào là danh chấn thiên hạ; bất kể nơi đâu có đồ ăn ngon hay chỗ nào có món gì lạ, không chỉ học sinh, thực tập viên, hay đồng nghiệp thì chính giám đốc bệnh viện đều bị kì kèo kéo đi đãi ông cho bằng được. Đã vậy, Phòng giáo sư là người trượng nghĩa, biết thế nào là chia ngọt sẻ bùi, luôn có tay nải đi kèm, lúc là hai sư đồ của mình, khi thì lại là chủ nợ bữa cơm hôm thứ hai, rồi chủ nợ bữa cháo hôm thứ ba.

Vậy nên bác sĩ Phòng nổi danh như cồn nhưng trong mắt những người làm việc cùng lại là một quân tử tay chắt mực bên, ki bo tục uống, có sở thích đọc truyện tiểu lâm bậy bạ. Đúng là có tài thì có tật.

Phó Thụy Miên, và sư muội Thanh Thanh Tú đã theo giáo sư Phòng được hơn mười năm nay, từ thời còn ngồi ghế nhà trường. Giai thoại về việc Thụy Miên trở thành sư đồ được Phòng Kiến Giải vô cùng yêu quý, tương truyền bắt nguồn từ mỹ thực.

Phó Thụy Miên học năm thứ nhất, ngày đầu tiên đi học, đã tham gia một trận long tranh hổ đấu vì một bát mì tại tiệm ăn Mỹ Thực; hai nhân vật chính không những không kết oán mà còn tạo thành lương duyên thầy trò.

Thầy nàng thích đọc truyện, còn nàng, sẵn đã có máu nghệ sĩ, càng thêm vô cùng hào hứng mà hăng say sáng tác. Nhưng những tác phẩm này ngoài khổ chủ là tác giả tự mình trân quý thì theo lời Thanh Thanh Tú, có giảm giá 100% tặng kèm một quyển hậu truyện cũng không ai hoan nghênh.

Thanh Thanh Tú và Phòng giáo sư có lần còn giấu giếm đem truyện ngôn tình Thụy Miên sáng tác tặng miễn phí cho các y tá khoa tâm lý học, dùng cho

việc giải trí, giảm stress. Hiệu quả đầu chưa thấy, chỉ biết các y tá cứ hể nhìn thấy ba thầy trò này ở đâu thì tránh né ở đó.

Khác với sư muội Thanh Thanh Tú mảy liễu mắt thanh, đáng người lại nổi bật xinh đẹp, tính cách phóng khoáng, tiện thể thay người yêu như thay áo, Phó Thụy Miên làm việc tận tụy đến nỗi 30 tuổi mà cũng chưa có mảnh tình nào vắt vai. Phần lớn mọi người đều thương tiếc cho nàng vì bận rộn nên số đào hoa chưa đến. Duy có Thanh Thanh Tú biết, ngoài công việc, nàng cũng chỉ hứng thú với hai việc quan trọng nhất trên đời: ăn và viết truyện ngôn tình.

Điều này làm cho sư muội Thanh Thanh Tú vô cùng bất mãn, hẳn học sư tỷ nào có hiểu với vẻ ngoài ưa nhìn của mình, hẳn đã có nhiều người muốn theo đuổi.

Hết lần này đến lần khác, Thanh Thanh Tú lại bị Phó Thụy Miên dùng lời hay tiếng ngọt dụ dỗ, không muốn cũng phải ra tay giúp đỡ phá phách duyên chưa thành của sư tỷ. Sư muội của Thụy Miên hết giả làm bóng đèn tình cò tái ngộ ở quán cà phê mà chen ngang cuộc gặp mặt, thì lại gọi điện thoại giả vờ giáo sư Phòng bắt Thụy Miên về khoa mà phá buổi hẹn hò của người khác. Lần gần đây nhất để cắt đuôi sư huynh bên khoa Hoá trị đã phải đóng giả làm lesbian, tỷ muội tình thâm vượt qua mọi giới hạn.

Phó Thụy Miên không những vô sự mà còn thoát được kha khá đám đàn ông theo đuổi, nhưng Thanh Thanh Tú giờ có thêm danh thơm vang truyền “mâm nào cũng xoi, bàn nào cũng ngồi”, quả thật nước mất chảy ngược. Thanh Thanh Tú vô cùng oán hận, nếu không phải vì nàng còn nghĩ đến danh tiếng tương lai của sư tỷ thì chỉ cần tung ra một quyển truyện của khổ chủ, ắt hẳn đám người có tâm lý bình thường sẽ cao chạy xa bay. Nàng biết oán thán mình nhận được từ những kẻ trồng cây si kia nếu đổi thành hiện vật sẽ có thể chất đầy nhà.

Phó Thụy Miên ít khi xin nghỉ phép để tu bổ năng lượng cho bản thân, càng day dứt vì đã lâu do quá bận rộn mà chưa viết thêm được ngoại truyện nào cho tuyển tập 1001 truyện ngôn tình của nàng. Vậy nên, Thụy Miên quyết tâm bận mấy cũng phải xin nghỉ vài ngày để nuôi dưỡng và thoải mái vãn ý.

Tối đến ca trực, Thụy Miên một tay xách theo hộp đồ ăn nặng trĩu, một tay là đơn nghỉ phép vào gặp bác sĩ Phòng, tinh thần hăng hái, hùng hực quyết tâm, chưa kịp bước cả hai chân vào phòng đã nghe thấy tiếng than: “Mang tiếng là đồ đệ ruột lại để ta đói trắng mặt thế này, cả ngày chưa có gì bỏ bụng.” Giáo sư Phòng ngồi trên bàn, bụng phưỡn cao thán. Nét mặt đau khổ giả vờ tiêu tụy kèm với chiếc cằm hai ngón phụng phịu như bị bỏ đói mấy ngàn năm.

Nàng biết tính giáo sư, liền liếc mắt qua thùng rác nơi góc phòng, túi rác chật ních và vỏ hộp đồ ăn còn ngổn ngang, chứng minh cho một màn đánh chén vừa diễn ra, mùi thức ăn còn phảng phất xung quanh. Nàng nhìn giáo sư, nhướn mày lạnh nhạt nói: “Thầy ăn ít thôi, đầu thì hơi bóng mỡ, bụng thì xệ, thầy không sợ bệnh vào người à?”

Giáo sư bĩu môi giận dữ: “Không phải người xưa đã nói có thực mới vực được đạo sao, không ăn sức đâu ta đứng mà thi triển thuật kim châm.”

Thụy Miên không lấy làm ngạc nhiên vì cách trả treo của Phòng giáo sư. Giáo sư luôn có lí do rành rọt mỗi khi có người động đến chuyện ăn uống như tào tháo của mình. Đầu là những câu quên mình vì nghĩa, đại loại như: “Đại phu ta ăn nhiều cũng chỉ để giúp nền sản xuất thực phẩm phát triển” hay như “Vì bảo vệ môi trường mà đại phu ta phải ăn nhiều, nếu không đồ ăn hết hạn ra đấy, vứt đi vừa tốn kém mà vừa xả rác bẩn” hay là “Đại phu ta tự biết bắt mạch, phải tự chăm sóc thể xác và tinh thần, thể xác đại nhân ta hoàn mỹ, vậy nếu không ăn sẽ là ngược đãi ý nguyện của bản thân”. Cách xưng hô ảnh hưởng từ truyện kiếm hiệp này của Phòng Kiến Giải không những không làm khó Phó Thụy Miên mà nàng còn vô cùng hài hoà hưởng ứng.

Nàng rút một viên kẹo trong túi áo bỏ vào mồm, nhìn giáo sư mỉm cười có phần hắc ám, nói: “Được, đại phu người muốn ăn phải không, vừa hay tại hạ đang có món phở xào bắp bò vang danh phố cổ, lại có món nem quăn tôm mẩu thân mới gửi lên cho, danh bất hư truyền.” Nàng lôi ra từng hộp đồ ăn mùi thơm ngào ngạt, ngo thấy mắt Phòng giáo sư lúc này đã sáng lên.

Thấy vẻ bồn chồn háo hức của Phòng giáo sư, Thụy Miên đột ngột dừng lại, đặt tay lên nắp hộp đồ ăn, chậm rãi nói: “Nhưng mà, món ăn ngon chỉ có thể để dành cho người có lòng. Tại hạ dạo gần đây vô cùng lao lực, tận tâm cống hiến cho sự hưng thịnh của ngành y khoa, thời gian về thăm nhà cũng không có, mẩu thân cùng ngoại tổ mẫu vô cùng tức giận, gọi điện chửi mắng, lại còn dọa sẽ không tiếp tục gửi nem quăn tôm lên cho nữa. Đây có lẽ là hộp nem tôm cuối cùng.”

Giáo sư Phòng tròn mắt kinh ngạc, liền véo von: “Hải tử ngưoi sao lại có thể không về thăm nhà, người làm vậy là bất hiếu nghe chưa. Để ta sắp xếp, sẽ cho ngưoi cuối tuần này về nhà thăm gia đình. Ngưoi mau chuẩn bị, đừng để phụ mẫu buồn bã.”

Nàng nghe thấy Phòng giáo sư nói, trong lòng hoan hỉ. Nhưng Thụy Miên cũng không phải mới chào đời ngày hôm qua, đối với giáo sư Phòng, người nói trước giả vờ quên sau, nàng vẫn cần chút bằng chứng để tránh trường hợp cháo hết đá bát.

Phó Thụy Miên đổi giọng ngọt ngào: “Cảm ơn Phòng Đại phu, người đúng là y sư tốt bụng lại phong độ ngời ngời, còn có tài thưởng thức mỹ vị trên đời, đúng là hiếm có.” Giáo sư Phòng tặc lưỡi nhìn đồ đệ của mình, vừa rồi bản thân còn bị nàng ta chê ăn lăm bây giờ lại được nghe nịnh là tốt bụng cùng có khẩu vị, Thụy Miên đúng là loại người mồm miệng trơn tru, đôi trắng thay đen.

Phó Thụy Miên cũng không chỉ nịnh suông, nàng quả thật khâm phục cái bụng tốt không đầy của Phòng giáo sư, ăn bao nhiêu cũng không đủ, không biết no là gì.

“Đừng quên gửi lời thăm hỏi của ta, tiện thể nói với lệnh đường ta đây vẫn nhớ không quên món chân gà hầm sen nhĩ lần trước bà gửi cho ngưoi. Mùi vị đặc, nếu được ăn lần nữa, mới có thể nhớ rõ.” Phòng giáo sư nói rồi ngược đời mắt long lanh mong nước nhìn Phó Thụy Miên.

“Phòng đại sư, việc người muốn, tiểu tử ta đây hiểu rõ, chắc chắn sẽ thành toàn. Có điều, lần trước sư phụ người cũng hứa như vậy rồi lấy lí do ta không có đơn từ nghỉ phép từ trước, công việc dồn ép, lực bất tòng tâm, đành hoãn lại kỳ nghỉ của ta còn gì? Tránh việc nói trước quên sau, tiểu nữ đã chuẩn bị sẵn đây một bản xin nghỉ, chỉ chờ quý bút của lão gia.” Phó Thụy Miên trưng ra một tờ giấy, đặt lên bàn Phòng giáo sư.

Phòng Kiến Giải đứng hình, giậm dỗi nói: “Dĩ tiểu nhân chi tâm độ quân tử chi phúc(1)” (Người dám nghĩ đại nhân ta là người tiểu nhân như vậy, người mới là đồ tiểu nhân.)

(1) Dĩ tiểu nhân chi tâm độ quân tử chi phúc: Đem lòng tiểu nhân đo dạ quân tử.

Thụy Miên trả lời: “Vong dương bỏ lao” (2) (Lần trước ta đã bị lừa, đương nhiên lần này phải phòng bị.)

(2) Vong dương bỏ lao: Mất dê, sửa chuồng.

Phòng giáo sư tức giận: “Nhân tâm bất cổ”(3) (Sư đồ thời nay thật lão quá, không tôn sư trọng đạo gì hết.)

(3) Nhân tâm bất cổ: Lòng người không như xưa.

Thụy Miên không nhường: “Thức thời vụ giả vi tuần kiệt”(4) (Ta thuận theo thời đại, người không giữ chữ tín, đừng bàn đến tôn sư.)

(4) Thức thời vụ giả vi tuần kiệt: Hiểu thời thế mới là người giỏi

Phòng giáo sư hậm hực: “Hoa ngôn xảo ngữ”(5) (Người chỉ giỏi dùng mồm miệng lẻo mép để nói những câu lừa gạt.)

(5) Hoa ngôn xảo ngữ: Lời hoa tiếng khéo.

Thụy Miên tuyên bố: “Hữu kỳ phụ tất hữu kỳ tử”(6) (Ồ, sư phụ giỏi cái gì, dạy ra đồ đệ giỏi cái đó.)

(6) Hữu kỳ phụ tất hữu kỳ tử: Cha nào con nấy

Hai thầy trò người một câu ta một câu, mắt to lờm mắt nhỏ. Thụy Miên không rời ánh nhìn đầy thách thức, bước về phía túi đồ ăn, mở nắp hộp, cảm đôi đũa tre, bẻ tách một phát.

Hết nửa ngày trời, Phòng giáo sư gơ tay ôm đầu hét lớn: “Bất cận nhân tình, dám lấy cái ăn như ta”.

Phó Thụy Miên hớn hờ gơ ngay tờ đơn xin nghỉ phép: “Giấy trắng mực đen, lần này đừng hòng giờ trò.”

Ngay khi giáo sư đặt bút ký, Phó Thụy Miên liền đẩy hộp phở xào về phía ngài ấy. Giáo sư không đợi liền thưởng thức mỹ thực, không quên căn nhắc: “Ta đau lòng quá, lỡ ký đơn cho người, ta thật hối hận.”

“Tiểu nữ thật tâm ý mãn nguyện, sẽ nhanh chóng đi làm nóng nem cuốn cho sư phụ ngay đây. Phở xào là do tối nay ta đi ăn cùng Thanh Thanh Tú sư muội cả cuộc thắng được. Tá hoa hiến Phật(7), sư phụ từ từ dùng.” Thụy Miên mỉm cười mãn nguyện nói, trước khi đẩy cửa ra ngoài.

(7) Tá hoa hiến Phật: dùng lễ vật của người để tặng người khác

Giáo sư Phòng chỉ còn cách trợn mắt lăm bằm: “Tiểu vu kiến đại vu(8), ta thua thật rồi, vô lại đúng là phải học người mà.”

(8) Tiểu vu kiến đại vu: Thầy bói nhỏ gặp thầy bói lớn

Những màn đấu khẩu dùng câu từ loạn xạ của hai thầy trò xảy ra như cơm bữa. Ngoài Thanh Thanh Tú đã quen có thể hiểu được, người khác nghe thấy thì như mộng như sương.

Bước xuống khu căng tin đã tắt gần hết đèn, Thụy Miên đẩy cửa vào phòng bếp, giờ chỉ còn vài người đang trực ca. Mọi người đã quen với việc nàng và giáo sư Phòng ăn uống bất chấp đêm hôm, nên cũng chào hỏi qua lại mấy câu, để nàng tự ý sử dụng đồ dùng khu bếp.

“Điệp Sâm Đan...” Bỗng bên tai Phó Thụy Miên vang lên tiếng nói khê như gió thổi, nàng ngoảnh đầu không thấy ai, bỗng thấy hiện ra trước mắt mình là một bức tranh vẽ một thân cây xanh xinh xắn. Nét vẽ nguyệt ngọc nhưng vô cùng chăm chút. Ngay sau đó, mọi thứ chợt yên tĩnh.

Thụy Miên thấy nơi cổ tay mình xuất hiện cảm giác nóng ấm dễ chịu. Nàng gơ tay lên nhìn; vết chu sa có từ khi mới sinh trên cổ tay nàng đang phát ra ánh sáng vàng nhạt dịu dàng. Tiếp đó mắt nàng liền tối sầm lại, nàng không nghe thấy tiếng gì, cả người quay cuồng, không còn ý thức, toàn bộ đều tối đen như mực.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Lưu tại bữa gia

Thụy Miên nghe có tiếng người gọi, ai đó đang lay vai nàng thúc giục. Nàng chói xuyên qua mí mắt làm nàng khó chịu nhắm mắt, muốn giơ tay che mắt nhưng nhấc tay không nổi, sức lực cạn kiệt. Lấy hết sức gắng gượng hé mắt, Thụy Miên chỉ lơ mơ nhìn thấy một màu xanh bát ngát, gió rì rào bên tai, có bóng người trước mặt... rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Phó Thụy Miên cảm giác được mình đang nằm trên một tấm phản trải nệm êm ái, có vài người đang nói chuyện gần đó. Nàng nghe được ba giọng nói khác nhau: một nam tử với giọng điệu uy nghiêm, một lão tử trầm ổn, còn một người nữa nhỏ nhẹ lễ phép.

“Phiên Án Không đại sư xem giúp, tiểu cô nương này ta cứu được dưới chân núi Từ Lâm, khí chất thế nào?” Bửu đại lão gia ôn tồn hỏi.

Án Không đại sư nắm tay tính toán rồi nhìn Thụy Miên trả lời: “Tiểu cô nương này thân linh không có sát khí, không phải yêu ma. Chỉ nhìn bề ngoài trong sáng, khí nét hài hòa, cô nương đây ắt không phải người xấu. Còn về tâm ý, ta không xem nổi, lòng dạ con người là thứ khó xuyên thấu nhất.”

Bối đại y cũng vội thưa với Bửu lão gia: “Cô nương đây chỉ là trải qua một mối quá độ, sức lực mất hết, phải dùng thuốc bổ để dưỡng thân mới nhanh chóng tỉnh lại, sau đó ăn uống nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏe lại thôi. Đơn thuốc ở đây, Cao quản gia cứ theo vậy mà sắc.” Nói rồi Bối đại phu giao đơn thuốc cho Cao quản gia, cùng mọi người lui ra ngoài.

Phó Thụy Miên vẫn không cử động được, cố gắng cự mình nhưng vô ích, nàng mệt mỏi thiếp đi tiếp.

Có người nâng nàng dậy, bón cho nàng bát thuốc đắng. Nàng đã lâu chưa được uống nước, thuốc đắng mấy nuốt cũng trôi.

Thụy Miên không biết mình đã nằm im bao lâu, nàng mở mắt ra, mãi sau mới từ từ nhấc được người dậy. Lúc đầu nàng còn ong ong choáng váng nhưng sau một hồi đã dần tỉnh táo, chỉ là cơ thể trĩu nặng, bủn rủn chân tay. Nàng để ý thấy mình đang mặc y phục bằng vải thô, hoa văn nhỏ xinh, đai lưng buộc bằng dây vải, hai bàn chân nàng đang quấn bằng vải trắng bủng nhùng.

Thụy Miên nhìn xung quanh, căn phòng với lối trang trí cổ xưa khiến nàng ngỡ ngàng. Thụy Miên tự nhủ nên nằm xuống mơ tiếp, thì đúng lúc này cánh cửa phòng bị đẩy ra. Bước vào là một cô nương xinh xắn, chỉ khoảng mười ba, mười bốn tuổi.

Nhìn thấy Thụy Miên đã tỉnh lại đang ngồi trên giường nhìn mình đầy ngạc nhiên, tiểu a đầu Thúy Như vội lại gần: “Cô nương cuối cùng đã tỉnh lại, giờ cô thấy sao?”

Phó Thụy Miên chỉ biết tròn mắt ngạc nhiên. Tiểu cô nương vừa vào là một nữ nhân mới lớn, nàng ta mặc một bộ váy vải màu xanh da trời nhạt, hai chòm tóc đen được quấn gọn gàng hai bên đầu, trên hai bím tóc còn buộc hai dây vải xinh xắn, khuôn mặt tròn trịa lanh lợi ngây thơ.

Thụy Miên trầm ngâm: “Kiểu quần áo của cô nương này và cả cái mình mặc nữa, cả căn phòng này đều trông giống hệt của người xưa trong mấy phim cổ trang mẹ và bà ngoại hay xem. Chuyện gì đang xảy ra đây?”

Thấy Phó Thụy Miên không nói gì mà tiếp tục nhìn mình trừng trừng, làm Thúy Như lo lắng hỏi: “Cô nương bị câm không biết nói?”

“Không, chỉ là ta... ta đang ở đâu? Đây là nơi nào vậy? Cô là ai?” Thụy Miên nói rồi tự nhéo mình mấy cái, cảm giác đau đón truyền tới, nàng bâng hoàng suy nghĩ: “Thôi rồi, vậy là không phải mơ, là xuyên không thật ư?”

“Cô nương, Bửu lão gia trên đường từ Dược Miếu về thấy cô nằm lẫn lóc dưới chân núi Từ Lâm, đã đưa cô về phủ. Cô nương đã ở Bửu Phủ ba ngày nay rồi.” Vừa nói, Thúy Như vừa tò mò không rời mắt khỏi gương mặt Thụy Miên: “Ta tên là Thúy Như, là a hoàn Cao quản gia căn dặn chăm sóc cho cô. Cô nương thật xinh đẹp. Cô nương tên gì? Ở đâu? Tại sao lại xuất hiện dưới chân núi Từ Lâm?”

Phó Thụy Miên choáng váng trước một loạt câu hỏi dồn dập của Thúy Như, nàng á khẩu biết phải trả lời thế nào. Bên ngoài cánh cửa đang mở toang lúc này tiến vào một nam tử trung tuổi, hàng râu dài đến giữa cổ, mặt mũi hiền lành, tóc hoa râm lấm chấm bụi một chòm gọn gàng trên đỉnh đầu, được găm bằng một cây trâm gỗ, áo màu ghi chần chu dài chấm đất, vừa vào đã cất tiếng gọi: “Thúy Như, sao không báo với ta là cô nương đây đã tỉnh lại?”

Thúy Như thấy người vừa vào thì vui mừng nói: “Cao quản gia, cô nương đây tỉnh lại rồi này.”

Cao Quản gia: “...”

Cao Quản Gia tiến lại gần giường của Thụy Miên, ân cần thăm hỏi: “Cô nương đã tỉnh, cô nương tên gì?”

“Tiểu nữ tên Phó Thụy Miên. Xin đa tạ hảo tâm của Bửu lão gia và của Cao tiên sinh.” Thụy Miên từ tốn trả lời.

Cao tiên sinh gật đầu: “Cô nương nhà ở đâu? Từ đâu đến? Có ai đi cùng không? Tại sao lại xuất hiện dưới chân núi Từ Lâm?”

“Ta... không nhớ gì cả, nơi đây cũng không có ai thân thích, ta chắc là lạc đường.” Thụy Miên nói rồi lắc đầu, vẻ mặt lưỡng lự buồn bã. Nàng tự nhủ: “Chẳng nhẽ lại nhận báo ta từ thời không khác đến, hừ không chết mấy người này thì thôi đi, không bị coi là dờ người điên khùng bị bắt nhốt vào mới là lạ.”

“Không sao, vậy Thụy Miên cô nương cứ từ từ nghỉ ngơi, có thể do mất sức mà tâm trí rối bời, chưa nhớ lại được.” Cao quản gia hiền từ nói. Phó Thụy Miên gật nhẹ đầu hưởng ứng. Cao Quản Gia nhìn nàng quan sát, không quên dặn dò Thúy Như chăm sóc cho nàng rồi khép cửa đi ra.

Thúy Như chỉ đợi có thể, liền xông lên ngồi xuống giường của Phó Thụy Miên, hứng chí diễn vai bà tám: “Thụy Miên cô nương, tỷ và ta xấp xỉ tuổi nhau, đề ta kể cho cô nương nghe cái này. Ta nghe được Cao Quản gia nói Án Không đại sư xác nhận cô không phải yêu ma, nên mới giữ cô tại đây. Nhưng

cô làm gì ở chân núi Từ Lâm cũng không nhớ sao? Núi Từ Lâm là nơi tiên khí bao quanh, không phạm nhân nào ở lâu được, cô nương thật may mắn được Bửu lão gia tìm thấy, không gờ này nằm đó, một thân một mình, không biết có bị cáo tha ma bắt không nữa?”

Phó Thụy Miên vênh tai nghe chuyện, liền cảm giác khó chịu, nàng tăng hắng nói: “Thúy Như muội, có thể trước hết cho ta xin miếng nước và cái gì để ăn được không? Bụng đói, ta không nghĩ được gì.”

“Đợi chút, ta sẽ quay lại ngay.” Thúy Như nhiệt tình nói rồi phi thân ra cửa.

Phó Thụy Miên xỏ chân vào đôi hài vải, vịn lấy thành giường, có chút run rẩy vì đã lâu ngày không đi lại, vụng về đứng dậy. Nàng nhìn thấy bóng mình trong chiếc gương đồng dựng trên giá gỗ, quan sát đến bất thần diện mạo của bản thân.

Tuy khuôn mặt nàng vẫn thế, nhưng bóng dáng nữ tử trong gương dường như đã trẻ ra hẳn chục tuổi, nhìn vào chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, bảo sao tiểu nữ Thúy Như nói hai người trạc tuổi nhau. Trên khuôn mặt trái xoan của Thụy Miên, không còn những nếp nhăn trên trán của những đêm nghiền cứu đèn sách hay nơi khoé mắt do làm việc quá độ. Da mặt nhẵn bóng, mũi cao, đôi môi căng mọng, hai bên má là hai núm đồng tiền xinh xắn ẩn hiện mỗi khi cười, làn da hơi nâu, mái tóc dài và dày hơn hẳn, người cũng mảnh dẻ nhẹ nhàng. Thụy Miên giơ bàn tay lên, vén gấu áo nhìn vào nơi cổ tay thon mịn vẫn còn nguyên nốt bớt màu đỏ. Nàng tự thấy hứng chí vì sự trẻ hóa của mình. Thụy Miên ngồi xuống bàn trà, nâng tay phản kích tự sờ khuôn mặt thanh xuân.

Thúy Như quay lại, trên tay bưng một rổ bánh bao và một bát cháo loãng, đặt xuống trước mặt Thụy Miên. Nàng đã đói rồi, vội vàng tống bánh bao cùng bẻ bát cháo ấm, một miếng nhai, một miếng nuốt, chỉ loáng cái đã đã bay toàn bộ.

Thúy Như ngồi xuống ngắm nhìn Thụy Miên ngạc nhiên ca thán: “Sức ăn của Thụy Miên tỷ thật kinh a, mấy ngày tỷ mê mệt, mỗi lần cho tỷ ăn cháo loãng, thìa cũng không kịp dùng, lần nào cũng một hai hơi mà húp hết cả bát”.

Phó Thụy Miên không chút ngại ngùng, mỉm cười đặt bát cháo đã trống rỗng lên mặt bàn. Đây chẳng phải lần đầu nàng nghe người khác ca thán về khoản ăn núi uống biển của mình. Nàng xoa bụng, ăn no liền thấy sức lực đã về lại, quay sang hứng khởi làm bạn diễn với bà tám Thúy Như: “Thúy Như muội xinh xắn, lại tốt bụng, đáng yêu khả ái, lại nhanh chân nhanh tay, mai sau lớn lên ắt sẽ trở thành nữ tử ôn hương nhuyễn ngọc(1). Cảm ơn muội đã chăm sóc ta mấy ngày qua. Ta cũng không biết sao lại thân cô thế cô ở nơi này. Lúc nãy muội có nhắc đến Bửu lão gia tìm thấy ta ở chân núi Từ Lâm, và cả Ân Không đại sư, muội nói thêm một chút cho ta nghe được không, tránh ta không biết tình thế dẫn đến hành xử thất lễ?”

(1) Ôn hương nhuyễn ngọc: miêu tả người con gái trẻ tuổi thanh xuân xinh đẹp

Thúy Như được tăng bốc tâm tình thật tốt, liền tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tần(2): “Bá nương ở trong bếp có lần kể ta nghe, trong miếu trấn thành được lập dưới chân núi Từ Lâm có ghi sự tích về núi tiên. Trên đó nói rằng Phật Bà Quan Âm trước kia phổ độ chúng sinh, mở lòng từ bi, hoá ra tiên khí quanh ngọn núi khô cằn này, giúp vạn vật tươi tốt, tiên khí tụ đọng. Nhưng vì thế người phạm mới không thể cư ngụ tại đây, nghe nói chỉ có vào mà không có ra, vào rồi thì cũng bị tiên khí làm cho hồn bay phách tán, khiến chẳng ai dám mạo phạm. Nơi đây hợp thổ dưỡng đất, lại có khí lành bao tụ, nên cây hoa, lá thuốc, quả lạ, vật quý cũng không thiếu.”

(2) Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tần: biết gì đều nói hết ra

Đầu óc Phó Thụy Miên nghe đến cây hoa quả lạ đã tưởng tượng ngay ra cảnh vạn quả đào tiên, quả nào quả nấy to như cái bát, bay lượn xung quanh khoe thân mọng nước.

Không để ý về mặt háu ăn của Thụy Miên, Thúy Như tiếp tục nói: “Vi Từ Lâm núi huyền bí như vậy mà kéo theo nhiều kẻ không tự lượng sức, muốn tham vọng chiếm hữu tiên vật cùng nhiều yêu ma quỷ quái mong muốn tìm tiên dược mà độ tu vi. Đương nhiên là chúng không thể vượt qua cấm giới mà tiến vào Từ Lâm. Tăng tổ phụ của Bửu lão gia ta là Tân Hoa đại phu nổi tiếng đã lập nên thành Dược Trang này. Kể từ khi miếu Dược Trang lập dưới chân núi tiên, lại lấy pháp khí và bùa chú mà trấn thành, dân chúng nơi đây sống yên ổn, những ai có tà tâm đến đây ắt sẽ thất bại mà phải rời đi.

Ân Không là đại sư ngụ tại Dược Miếu, là người đức hạnh, đã ở đây mấy chục năm nay, cũng là phạm nhân duy nhất có thể ở lại chân núi Từ Lâm mà không bị hao tổn nguyên khí. Đại sư là người hiếm có thể cầu gặp, ngay cả Bửu Diệp đại lão gia cũng chỉ có thể đợi khi cửa Dược Miếu mở mới có thể tìm đến bái kiến. Thường thì Ân Không đại sư cứ mấy chục năm mới mở lại Dược Miếu. Trong thời gian đó chỉ đóng cửa tu hành, không tiếp và cũng không gặp ai.”

Nói đến đây, Thúy Như đón lấy cốc trà bích hoa xuân Thụy Miên đưa tới, uống ực một phát, đưa tay áo chùi mồm, hắng tiết tuôn trào: “Lại nữa, Bửu gia của chúng ta là gia tộc lâu đời nhất ở đây, tiếng tăm lừng lẫy. Bửu Diệp đại lão gia là trưởng thành, ba hôm trước nhân dịp Ân Không đại sư mở cửa lại Dược Miếu sau mười sáu năm đóng cửa tu hành, lão gia mới lên Miếu trấn thành ở chân núi Từ Lâm để bái kiến đại sư, liền tìm thấy tỷ ở đó. Vì tỷ được cứu tại chân núi Từ Lâm, nên chính bản thân Ân Không đại sư còn đến đây xem cho tỷ mà. Bửu lão gia tài cao đức trọng, người dân nơi đây vô cùng kính ngưỡng. Ngài ấy và Thảm Tuyết phu nhân còn làm bao việc thiện tích đức. Nhưng số trời trêu ngươi, thật bất tội đại lão gia và đại phu nhân mà.”

Thụy Miên lại rót thêm một cốc trà dâng đến cho Thúy Như: “Muội uống đi cho đỡ khát rồi kể tiếp.”

“Đại lão gia và phu nhân chỉ có hai công tử, Bửu Khang nhị thiếu gia còn nhỏ, còn Bửu Toại đại thiếu gia, năm nay đã mười chín tuổi, anh tuấn tiêu sái, văn võ song toàn, thì lại không may gặp nạn. Tháng trước khi công tử tập luyện bị ngã ngựa, thân thể hư tổn, chân tay mất sức, liệt người nằm giường. Đại lão gia đã cho tìm đại phu khắp nơi, không tiếc tiền bạc công sức, thử qua bao nhiêu cách điều trị, nhưng đều không có kết quả.”

Nghe đến đây, Phó Thụy Miên giật mình tự nghĩ: “Thật là trùng hợp, trước khi đến nơi đây, không phải ta là bác sĩ chuyên khoa, danh thơm tiếng tốt, tay nghề kinh người, có tài có đức, tinh thông kim thuật, đã quen với việc trị bệnh bằng thuật kim, đã từng thành công chữa cho nhiều người bị liệt.”

Nghĩ vậy Thụy Miên mới chợt nhớ, quay sang hỏi Thúy Như: “Thúy Như muội, lúc ta đến đây, ăn mặc thế nào, có gì lạ không?”

Thúy Như nhanh chóng đứng lên đi về phía tủ đặt ở góc phòng, mở cánh tủ để lấy đồ, nói với Thụy Miên: “Thụy Miên tỷ, khi tỷ được mang về phủ ăn mặc rất kỳ lạ, trên người là cả bộ bạch y, trong túi áo lại có thêm vài ba vật dụng. Ta đã thay đồ cho tỷ, giặt giữ lại cho sạch và cất ở đây nè. Tỷ nhìn xem” Nói xong nàng ta đặt lên bàn bộ áo bác sĩ màu trắng của Thụy Miên, phía trên là bộ kim châm y học nàng vẫn dùng để chữa bệnh, bên cạnh là chuỗi hạt đeo tay Phòng giáo sư mua hàng giảm giá của siêu thị được phát miễn phí một đôi; giáo sư đã dùng để tặng cho nàng và sư muội Thanh Thanh Tú, cùng vài túi kẹo nhỏ nàng vẫn hay mang theo người để ăn vặt.

Thụy Miên khéo léo nói: “Bộ bạch y này quả không đẹp được bằng y phục muội mặc cho ta, đa tạ muội.”

Nàng liền bóc một chiếc kẹo, đưa cho Thúy Như chuyển chủ đề: “Ăn thử xem có ngon không? Ở đây có nhiều đồ ăn vặt thế này không?” Thúy Như không chần chừ, cho tọt vào mồm, vừa khen ngon vừa bảo trong thành còn nhiều loại bánh kẹo thơm ngon không kém.

“Vây lần tới, muội dẫn ta đi ăn thử nhé, để ta được mở rộng tầm mắt”, Thụy Miên nịnh nọt. Thúy Như vui vẻ gật đầu đồng ý, căn dặn Thụy Miên nghỉ ngơi rồi chạy ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Giờ còn một mình, Thụy Miên bình tâm suy nghĩ. Nàng là người thực tế, rất nhanh chóng dùng lí trí phán đoán tình hình, sẽ không đau khổ khóc thương thân phận, chỉ hơi chệch lòng nghĩ về gia đình có bà ngoại và bố mẹ. Nếu đã là chuyện thực, nàng phải dùng cảm đối mặt, cầu mong gia đình mình sẽ tiếp tục sống thật tốt.

Tuy vậy, Thụy Miên không khỏi cảm thán số kiếp của bản thân. Các nhân vật xuyên không, không rơi vào nhà tiểu thư khuê các thì cũng có thân phận hào hoa phú quý. Còn nàng xuyên không, chỉ có thể dùng hai câu cay đắng mà miêu tả: tử nhiên nhất thân(1) và thân vô phận vãn(2). Nàng tự nhủ bản thân chỉ còn cách tự lực gánh vác.

(1) Tử nhiên nhất thân: Một thân một mình

(2) Thân vô phận vãn: Không một xu dính túi

Nghĩ thông suốt, nàng nhặt túi đựng kim châm, dứt luôn mấy gói kẹo nhỏ vào trong rồi đeo túi trước bụng, cất bộ đồ bác sĩ đã là dĩ vãng vào tủ. Nàng dụi mắt buồn ngủ, nhanh chóng về giường đắp chăn đi vào giấc nồng.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bác sĩ cũng là đại phu

Thụy Miên tỉnh dậy đã là buổi tối, ngoài ngọn nến leo lét trong phòng, bên ngoài khung cửa sổ lơ thơ vài vì sao sáng trên bầu trời đêm, nàng phải tự mình làm quen với ánh sáng mờ mờ không đèn điện. Tiếng nói cười vang truyền trong biệt phủ, báo cho nàng biết bây giờ vẫn chưa muộn. Thụy Miên cảm thấy trong người mình đã khỏe hơn. Nàng bước xuống giường vươn vai đá chân đều thấy dễ dàng hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, cái bụng xấu của Thụy Miên lại bắt đầu gào gào réo rít. Nghề y đã rèn luyện cho nàng tính nhẫn nại chịu cực, nhưng chỉ có chuyện ăn uống, nàng bất kham tự chủ. Thụy Miên băn khoăn, phải chăng cứ khi bụng đói đến mức thực, bụng của nàng vừa tự biết nghĩ, lại vừa tự cướp quyền kiểm soát.

Nàng nhìn trên bàn, không có gì ngoài bình trà bích loa xuân đang uống dở. Thúy Như chắc thấy nàng ăn bữa nhẹ lúc vừa tỉnh dậy đã đủ, nên trên bàn rõ không bát trống, vụn bánh cũng đã được mang đi hết.

Thụy Miên một hộp tu sạch cả bình trà bích loa xuân đã nguội, lại nhét vội một viên kẹo vào mồm, nhưng vẫn không thấy đỡ đói.

Nàng chậm rãi hé cửa nhìn ra sân viện. Bên ngoài vắng vẻ, không một bóng người. Phía xa xa là ánh nến lập loè, cùng với khói trắng đang cuộn lên mờ ảo trên nền trời đen tuyền. Nàng quyết định đi tìm chút gì lót dạ. Không khó để Thụy Miên tìm ra phòng bếp, khi đói thì khứu giác của nàng đột ngột thức tỉnh, xông pha trận tuyến, lập tức săn lùng được nơi mùi thơm toát ra.

Trong phòng bếp không có người, Thụy Miên thấy nồi hấp đang bốc khói nghi ngút. Không cưỡng lại được, nàng mở nắp nồi nhòm vào. Hai mắt Thụy Miên phát sáng lung linh trước hàng bánh bao trắng nõn đầy mời gọi.

Bụng nàng bảo: “Thử một cái thôi”, tay nàng liền nghe theo, rồi lại bảo “nhón cái nữa”, tay nàng ngoan ngoan vâng lời. “Thử cái nữa đi”, lúc này tay Thụy Miên chưa chạm vào chiếc bánh bao tiếp theo thì nàng chợt nghe tiếng người nói đang chuyện bên ngoài: “Bữa Toại thiếu gia vẫn không chịu ăn uống gì. Phu nhân vô cùng lo lắng, cứ thế này, bệnh càng thêm nặng. Người hãy chuẩn bị cháo loãng một chút cho thiếu gia để dùng, thêm một ít hương trà thơm để giúp an thần dễ ngủ.” Thụy Miên nhận ra tiếng của Cao quản gia đang dặn dò đầu bếp.

Nàng định thần quay lại nhìn nồi hấp thì đã thấy mất bảy cái bánh bao trên giá, trên tay nàng là cái thứ tám đã bị lem mất bởi một vết cắn to. Thụy Miên hoảng hốt: “Sao thế này, chỉ tại cái bụng biết ảo thuật thôi miên này, giờ ta biết chạy đi đâu?”

Bỗng nàng nghe thấy tiếng hét đau đớn cùng tiếng khóc thút thít ngoài sân. Không nghĩ nhiều, như khi ở phòng cấp cứu của bệnh viện, Thụy Miên liền lao ra ngoài xem ai đang kêu đau, trên tay vẫn cầm mẫu bánh bao cần dở như bằng chứng ăn vụng.

Nàng nhìn thấy một tiểu nha đầu đang ngồi trên mặt đất, ngay trước sân của phòng bếp, bên cạnh là một bát canh gà đồ vỡ vương vãi ra sân. Tiểu nha đầu Thụy Như nhoẻn nước mắt, nức nở thút thít: “Chân của ta, không cử động được, đau quá”. Lúc này đã có thêm nhiều người chạy nghe thấy náo động chạy đến.

Phó Thụy Miên vội lại gần, nhét nốt chiếc bánh bao vào miệng, một miếng giả quyết sạch sẽ. Nàng quỳ xuống bắt đầu sờ nắn chỗ bị ngã, kiểm tra sơ qua rồi bình tĩnh chuẩn bị: “Bị trật khớp gối, gân sưng lên rồi. Muội chịu đau một chút, ta sẽ chỉnh lại cho muội, cũng sẽ dùng kim châm lên huyết chi đàn, giúp cơ bắp co giãn, nhanh chóng chuyển hoá, tránh được biến chứng lại tự khắc sẽ hết đau, mai ngủ dậy là muội có thể đi lại được bình thường.”

“Thụy Miên tỷ biết y thuật ư? Kim châm? Ta sợ đau lắm.” Thụy Như nước mắt nước mũi giờ hòa làm một, lem nhem lo lắng nói.

“Nha đầu ngốc, muội muốn đòi này liệt luôn hay chịu đau một chút là khỏi?” Phó Thụy Miên vừa dọa nạt lại vừa nhin nọt, dù gì Thụy Như cũng chỉ là một cô bé mới mười mấy tuổi đầu. Thấy Thụy Miên rút ra một bọc với nhiều dài kim châm, ai cũng yên tĩnh chờ xem nàng định làm gì. Thụy Miên ra hiệu gọi một người phụ nữ khỏe mạnh đến, ra lệnh cho nữ tử to con giữ lấy Thụy Như, lại nhét luôn chiếc khăn tay vào mồm nàng ta.

Sau một tiếng ré thất thanh, Phó Thụy Miên đã nhanh chóng chỉnh lại gối chân bị trật cho Thụy Như. Tiểu nha đầu đau đến trắng mặt, nước mắt tuôn rơi, trông càng thêm thảm thiết.

Thụy Miên rút cây kim thứ ba trong túi ra, nhẹ nhàng châm lên huyết chi đàn của Thụy Như. Chưa đầy một khắc, nàng ta đã ngạc nhiên quyết nước mắt cười ngây ngốc nói: “Hết đau rồi, ta hết đau thật rồi. Cảm ơn Thụy Miên, tỷ thật là giỏi.”

“Chuyện nhỏ, ta đây đã từng dùng kim thuật chữa cho người liệt toàn thân, thì cái chân trật của muội, chỉ là chuyện vặt, không cần khách sáo. Chỉ cần một canh giờ là muội hồi phục, nhưng vẫn nên nghỉ ngơi đêm nay cho cơ bắp chóng lành, đừng có chạy loạn.” Thụy Miên mỉm cười dặn dò.

Thụy Như ngoan ngoãn gật đầu: “Ta đang muốn bụng bát canh gà đến cho tỷ thì lại bị ngã. Ta đã biết tỷ sức ăn tốt, buổi chiều là không đủ. Giờ đồ ăn đồ hết rồi, làm sao đây?”

Thụy Miên xúc động dạt dào, an ủi Thụy Như: “Muội thật tốt với ta. Ta đã khỏe hẳn, tự lo ăn uống được, cực cho muội rồi. Giờ muội cứ về nghỉ ngơi đã, đừng lo cho ta.”

Tiểu nha đầu Thụy Như được hai nữ nhân khác đỡ về phòng. Cao quản gia này giờ vẫn nhìn Thụy Miên, vẻ mặt tò mò quan sát, nói: “May là có Phó cô nương ở đây. Cô nương biết y thuật, hoá ra cô nương là đại phu?”

“Ta chỉ biết chút da lông.” Thụy Miên vờ khiêm tốn rồi nói: “Làm phiền ngài rồi, ta đói quá không đợi được cơm tối nên tự mò vào bếp ăn chút bánh bao, lúc này lỡ ăn nhanh quá giờ hơi khô họng. Có thể làm phiền Cao quản gia cho ngự thiện lấy giùm ta một bát canh được không? Ta ngờ thấy bát canh Thụy Như làm đồ, đau lòng hao phí, không biết có còn thêm để ăn?”

Cao quản gia mỉm cười gật đầu: “Được, ta sẽ cho người chuẩn bị bụng đến phòng cô nương ngay. Phó cô nương còn cần gì xin cứ căn dặn.” Nàng cảm nhận rõ ràng ánh mắt Cao quản gia nhìn mình có chút khác lạ, cách ăn nói lại thêm phần kiêu ngạo.

Phó Thụy Miên đa tạ Cao quản gia rồi về phòng, trước khi đi khuất còn kịp nghe giọng Bát nương quát tháo trong bếp: “Mười cái bánh bao của ta, sao giờ chỉ còn hai cái thế này?”

Thụy Miên rào bước nhanh chân rồi đi.

Ăn no, uống đã, Phó Thụy Miên ngủ say đến tận sáng hôm sau mới tỉnh. Nàng đang suy nghĩ hôm nay sẽ đi đâu kiếm việc vì không thể cứ mãi ăn nhò ở đậu, thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, là tiếng nói của Cao quản gia: “Miên cô nương, đại lão gia và phu nhân nhà ta muốn mời cô nương đến thỉnh phòng nói chuyện, nếu cô nương đã dậy, nha đầu Thụy Như sẽ phục vụ người chuẩn bị rửa mặt ăn sáng.”

“Được, vậy mời vào.” Thụy Miên nói.

Cửa phòng mở ra, nha đầu Thụy Như bước vào trong, bụng theo một chậu nước, gương mặt tươi tỉnh nói: “Tỷ đã dậy rồi. Đúng như tỷ nói, sáng nay muội khỏi hẳn rồi này, đi lại đã bình thường, còn tiện chân đá cho Tiểu Miêu một cái chạy khắp sân. Mấy tháng trước Liễu Thanh cũng bị trật chân lúc cho gà ăn, vậy mà mãi gần đây hẳn mới khỏi. Thụy Miên tỷ y thuật thật giỏi quá, muội vô cùng khâm phục.”

“Không có chi, chỉ là chuyện nhỏ. Phò nguy tế khốn(1) là nghĩa tử của hảo hán, không cần tư lợi.” Thụy Miên nói xong, ưỡn ngực oai phong, rồi đổi giọng thì thầm với Thụy Như: “Nhưng nếu tiểu muội muốn trả ơn, chỉ cần thỉnh thoảng mang đồ ăn ngon tới cho ta là được.” Hai nàng bật cười khúc khích.

(1) Phò nguy tế khốn: sự trợ cứu giúp đỡ

Rửa mặt xong, thay quần áo chỉnh tề, Thụy Miên buộc mớ tóc dài thành một cột tóc đuôi ngựa gọn gàng. Mấy nha hoàn thay nhau bụng thức ăn sáng vào cho nàng. Thụy Miên không ngần ngại rủ Thụy Như ngồi xuống ăn cùng.

Lúc đầu tiểu nha đầu còn từ chối, rồi thấy Thụy Miên thái độ thân thiện nhiệt tình, cũng cười tươi bỏ phép, hăng hái cùng nàng ta đánh chén.

Đồ ăn phong phú đẹp mắt, làm Thụy Miên phấn khởi vui vẻ. Nàng ăn như gió như bão, nhanh chóng chộp ngoáy khắp trận. Thúy Như dùng chút đã no chỉ đành lác đác ngồi ngắm Thụy Miên đầy thán phục. Một lát sau bát đĩa đã trống rỗng, mấy a hoàn trong phòng ngờ ngàng nhìn nhau, mở rộng tầm mắt. Lúc này Thụy Miên mới uống hai cốc trà ấm trắng miệng, đồng dặc tuyên bố: “Có thực mới vực được đạo. No rồi, chúng ta đi thôi.”

Phó Thụy Miên theo Cao quản gia đã đợi sẵn ngoài cửa đi đến thính phòng. Người trong phủ nhìn thấy nàng đều gật đầu lễ phép chào: “Phó đại phu.”

Thụy Miên thấy bất ngờ thắc mắc, thì Cao quản gia liền giải thích: “Phó cô nương trong một đêm tiếng vang khắp phủ, mọi người đều biết việc cô nương chữa chân cho Thúy Như chỉ với một cây kim. Chuyện lạ đồn xa, ai nấy đều coi cô nương là cao nhân đại phu.”

Thụy Miên trong lòng tự nhủ: “Thà để mọi người gọi ta là Phó đại phu còn hơn là Phó trộm bao.”

Vào đến thư phòng, nàng nhìn thấy một nam nhân đứng tuổi, dáng người dũng mãnh uy nghiêm và một người phụ nữ ăn mặc quý phái, đoan trang xinh đẹp ra dáng chủ nhân đang ngồi đợi, vẻ mặt khắp khối. Thấy Cao quản gia vừa đưa Thụy Miên bước vào, hai vị đại nhân cùng đứng dậy.

Cao quản gia nói: “Phó Thụy Miên cô nương, đây là Bửu Diệp đại lão gia và Thẩm Tuyết phu nhân.”

Thụy Miên giữ lễ nói: “Tiểu nữ tên Thụy Miên, xin ra mắt Bửu đại lão gia và phu nhân.”

“Thụy Miên cô nương, cô nương trông đã khỏe mạnh. Cô nương ở tệt xá có bất tiện chỗ nào không?” Bửu Diệp đại lão gia ân cần hỏi han.

“Ta đã khỏe hẳn. Cảm ơn lão gia đã ra tay cứu giúp còn cho người tiếp đãi ta chu đáo. Mọi thứ ở đây thật tốt.” Thụy Miên lễ phép nói.

“Miên cô nương đừng khách sáo.” Bửu đại lão gia nói.

“Miên cô nương, bốn phu nhân đã nghe Cao quản gia nói lại, cô nương bị lạc dưới chân núi Từ Lâm, lại không nhớ gì về gia quyến, thật làm người ta thương xót.” Thẩm Tuyết phu nhân nhẹ nhàng nói.

“Đa tạ phu nhân. Phu nhân có tấm lòng từ bi Bồ Tát, thật đáng quý. Ta đã nghe thấy người trong phủ kể qua về Bửu lão gia và phu nhân, danh bất hư truyền, đúng là người hiền có tâm, cứu giúp chúng sinh, ắt sẽ nhận được hiền phúc.” Thụy Miên bắt đầu mồm miệng nịnh hót, tự nhủ ăn nhờ ở đậu phải biết thân biết phận.

“Miên cô nương, lúc ta cứu được cô nương dưới chân núi Từ Lâm, nhìn cô nương ăn mặc kỳ lạ, lại thấy phục trang trên người thật tinh xảo, liền biết cô nương không phải tầm thường. Nếu cô nương quả thật không nhớ gì về chuyện lưu lạc ở chân núi Từ Lâm, hoặc hay cô nương có chuyện khó nói, ta đều không muốn làm khó cô nương. Chỉ cần cô nương lòng dạ trong sáng, thì ta nguyện hết mình giúp đỡ trong thời gian cô nương lưu lại tại Bửu phủ.” Bửu Diệp lão gia từ tốn nói, mắt nhìn Thụy Miên quan sát, không ý nghi ngờ mà thực tâm dạn dỏ.

Thụy Miên hiểu ý liền thành thật thưa: “Thụy Miên đúng là người lạ từ nơi khác đến, nhưng quả thật không biết tại sao lại có mặt ở chân núi Từ Lâm. Ta xin ông trời chứng giám, ta lạc đến đây không chút ý đồ. Bửu đại lão gia đã giúp đỡ còn cưu mang ta, on này thế nào ta cũng sẽ hết mình báo đáp.”

Thẩm Tuyết phu nhân nghe thấy thế thì nhìn nàng đầy mong đợi: “Miên cô nương, ta đã nghe Cao quản gia kể lại việc cô nương chữa chân cho a đầu Thúy Như thế nào. Giờ gặp và nói chuyện cùng, ta mới thấy cô nương trẻ tuổi tài cao, xinh đẹp dễ nhìn, lại rất có cốt cách, ăn nói đường hoàng, đúng là tài mạo song toàn.”

“Thẩm Tuyết phu nhân quá khen, chỉ là tiện tay giúp đỡ, không dám nhận ngưỡng mộ.” Thụy Miên ra dáng khiêm nhường.

“Không giấu gì Miên cô nương, trong nhà có trường hải tử tên Bửu Toại. Tháng trước gặp vận, bị liệt nửa người. Ta đã tận lực cho tìm danh y có công chữa trị nhưng đều lực bất tòng tâm, ngay cả Bồi đại phu nổi danh trong thành cũng đã hết cách. Tối qua biết được biệt tài của Miên cô nương, lại nghe nói cô nương đã từng cứu chữa cho người bệnh nhân liệt toàn thân. Hai phu phụ ta như mở cờ trong lòng, thấp thỏm cầu mong. Ông trời không bạc đãi lòng người, để Bửu lão gia đưa được Phó Thụy Miên cô nương về phủ. Nay ta khẩn cầu Thụy Miên cô nương cứu giúp hải tử của ta, nếu Bửu Toại được chữa khỏi, cô nương chính là đại ân công của Bửu gia.” Thẩm Tuyết phu nhân cầm tay Thụy Miên tha thiết nói.

“Thẩm Tuyết phu nhân quá lời rồi. Ta không dám nhận là tinh thông y thuật, nhưng về Kim Chân Y, ta tự tin là danh phó kỳ thật(1).” Thụy Miên nín nhịn mà không dùng lại từ “tài mạo song toàn” của Thẩm Tuyết phu nhân.

(1) Danh phó kỳ thật: Có danh có tài thực sự

Nàng nói: “Dùng thuật Thủy Y làm phương pháp trị bệnh, kết hợp với các dược liệu bồi đắp, ta đã từng thành công chữa cho nhiều bệnh nhân. Bửu lão gia có ơn cứu giúp, ta xin được dùng hết tài năng, ra sức báo ơn.”

“Miên cô nương chính là nữ trung hào hiệp, vậy xin mời cô nương theo ta rẽ qua tệt xá của Bửu Toại.” Thẩm Tuyết phu nhân vội vàng dẫn đường, vẻ mặt mang theo kỳ vọng

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Báo ân

Thụy Miên theo hai vị lão gia và đoàn a hoàn đi đến biệt viện của Bửu Toại đại công tử. Bên trong phòng được bài trí gọn gàng sạch sẽ, lại được trang trí tỉ mỉ chi tiết, thể hiện địa vị công tử thiếu gia cao quý.

Thụy Miên nhìn vào nơi bệnh nhân đang nằm. Đập vào mắt nàng là một bảo ngọc điêu khắc rồng phượng tinh xảo, được gắn phía trên đầu giường, đang nhẹ nhàng đưa theo gió. Viên ngọc mang trên mình một vết cắt ngang như thể đã phải hứng chịu một đòn lực vô cùng mạnh mẽ. Thụy Miên lúc này mới để ý thấy trên giường là một nam tử ốm yếu, mặt mày vuông vức hốc hác, làn da nhợt nhạt trong suốt, nổi cả gân xanh. Cả người nam nhân toả ra vẻ tiều tụy, hai quầng thâm quanh mắt lún sâu hiện rõ.

Đứng cạnh giường là một tiểu nô tài đang giữ một hài tử nhỏ tuổi. Hài nhi phục trang gọn gàng sạch sẽ, mặt tròn mui nhỏ xinh xắn, da trắng má hồng, hai mắt sáng long lanh, đang chăm chú nhìn về phía nam nhân đang bất động trên giường, vẻ mặt miu máu tội nghiệp.

Thấy hai vị lão gia đến, nô tài tên Mễ Lang cúi đầu cung kính. Lúc này hài tử bên cạnh liền chạy lại gần Thảm Tuyết phu nhân ôm chầm lấy mẫu thân mà nức nở: “Mẫu thân, sao ca ca vẫn chưa chịu đi, mẫu thân bảo Bửu Toại huynh dậy đưa Khang nhi đi chơi đi. Mễ Lang tiểu nhân bảo với ta là ca ca từ giờ sẽ không đi lại được nữa, ta không chịu đâu.”

Mễ Lang mò hôi chảy đầm đìa, lí nhí phân bua: “Mễ Lang nô tài không có ý đó. Khang thiếu gia đợi ở đây đã lâu, chỉ là nô tài muốn Khang thiếu gia hồi phủ nghỉ ngơi, cũng để cho Bửu Toại công tử yên tĩnh tĩnh dưỡng.”

Thảm Tuyết phu nhân kim nén đau lòng, nhỏ nhẹ vỗ về: “Khang nhi, nghe lời mẫu thân, hồi phủ của con đi. Ở đây đã có Thụy Miên cô nương, cô nương là đại phu tài cao ý quảng(1), rồi đại ca con sẽ sớm được chữa cho khỏe lại, sẽ lại đưa Khang Nhi đi chơi.” Nói rồi phu nhân quay về phía nô tài Mễ Lang phân phó: “Mễ Lang, ngươi hãy đưa Khang thiếu gia về phủ đi.”

(1) Tài cao ý quảng: Tài giỏi, mang lại hy vọng lớn

Bửu Khang mặt tròn núng nính, ánh mắt ngây thơ nhìn Thụy Miên, hai tay đưa lên phía trước, chấp tay ra dáng quân tử nói: “Khang Nhi xin nhờ cả vào Thụy Miên đại phu. Xin đại phu giúp ca ca ta mau chóng khỏi bệnh.”

Thụy Miên mềm lòng trước vẻ đáng yêu lễ phép của Bửu Khang, liền lại gần xoa đầu tiểu hài tử: “Nhi thiếu gia thật đáng yêu, vì nhi thiếu gia nhờ vả, ta núi đao chảo lửa cũng không chùn.” Bửu Khang nghe được câu hứa hẹn đao to búa lớn của Thụy Miên, hài lòng gật đầu theo Mễ Lang rời đi.

Thảm Tuyết phu nhân thấy Bửu Khang đã đi khỏi, mới lấy khăn tay lau khoé mắt, nói với Thụy Miên: “Thụy Miên cô nương, đây là Bửu Toại, trưởng tử của chúng ta. Cô nương thấy đấy, chúng ta đã thử hết mọi cách rồi. Kể cả mời đạo sĩ về, dùng đến bảo bối da truyền mấy đời của Bửu Gia là Ngọc Long Tỷ treo nơi đầu giường của Bửu Toại để trấn áp thương khí nhưng cũng vô tác dụng. Toại Nhi không cách nào khá lên được. Xin cô nương ra sức hết mình.”

Thụy Miên vỗ nhẹ vào vai Thảm Tuyết phu nhân an ủi, rồi nhanh chóng tiến lại gần chỗ công tử Bửu công tử đang nằm.

Bửu Toại nghe thấy tiếng động, liền mở mắt từ từ nhìn Thụy Miên, trên đôi mắt mệt mỏi ánh lên chút ngạc nhiên rồi lại quay trở về nhìn vào hư không, lúc này hần gượng nói: “Thụy Miên đại phu, tối qua mẫu thân đã nói với ta, cô nương là tài cao ý quảng, mong cô nương hết sức giúp đỡ. Đau đớn đến vậy ta cũng chịu được, không bằng nửa sống nửa chết, tàn phế vô dụng nằm mãi đây”.

Thảm Tuyết phu nhân nghe hài nhi mình nói vậy, nắm chặt khăn tay khề đau thương nức nở.

“Đại thiếu gia, ta sẽ cố hết sức. Ta cũng muốn ngài biết rằng, ta đã từng chữa trị cho nhiều người giống như ngài, việc này không khó. Nhưng nếu muốn đạt được kết quả nhanh chóng, cần sự hợp tác từ người bệnh. Lạc quan, vui vẻ, chịu khó ăn uống, tinh dưỡng tịnh thân cũng là một phương pháp khiến bệnh nhanh thuyên giảm. Giờ hãy để tiểu nữ khám qua cho thiếu gia.” Thụy Miên mở lời, không ngại ngần bắt đầu bắt mạch khám qua trên người Bửu Toại, nắn bóp xuống phía dưới nơi cơ thể đã mất đi cảm giác. Bửu Toại im lặng nhắm mắt buông xuôi.

Sau khi đã khám qua, Thụy Miên đứng dậy quay về phía nhị vị lão gia mà thưa: “Bửu Toại công tử bị liệt nửa người dưới, lại chán nản do không cử động được, thận căn khí hư, cơ thể đã bệnh càng thêm suy nhược. Trước hết, tiểu nữ sẽ áp dụng phương pháp thủy châm đi kèm với tá dược, cùng đó sẽ cho công tử tập vật lý trị liệu. Chỉ cần bệnh nhân lạc quan tin tưởng, kiên nhẫn chữa trị, trong khoảng hai tháng sẽ khôi phục lại được.”

Bửu Toại lúc này mặt mày có chút huyết sắc, tuy trong giọng vẫn mang ý nghi ngờ, khề đáp: “Phiền cô nương dốc lòng cứu giúp, ta xin nghe theo.”

Hai vị lão gia nghe vậy mừng rỡ khôn xiết, nói với Thụy Miên: “Đa tạ Phó đại phu, cô nương đúng là phúc nhân của Bửu gia. Bửu Toại con ta được trời cao thương xót, cuối cùng cũng có cơ hội bình phục.”

Phó Thụy Miên lắc đầu cười nói: “Xin đừng khách sáo, ta đã nói rồi, cứu người là việc làm của đại phu, không kể công lao. Hơn nữa, có thể tận tâm ở lại chữa trị cho hài tử của ân nhân, cũng là cho ta cơ hội trả ơn. Từ giờ xin đừng khách sáo, hãy cứ gọi ta là Thụy Miên.”

“Được, nếu cô nương đã nói vậy, chúng ta đừng khách khí nữa. Thụy Miên hãy coi nơi đây như nhà mình, nếu có gì cần, Cao quản gia sẽ hết lòng sắp xếp.” Bửu đại lão gia căn dặn.

“Đa tạ hai vị, ta sẽ không khách sáo. Ta cần sắp xếp trước cho đủ dụng cụ để có thể bắt đầu việc trị liệu ngay ngày mai. Bửu Toại thiếu gia sẽ nhanh chóng khỏe lại, xin các vị yên tâm giao phó việc này cho ta”, nói rồi Thụy Miên quay lại nhìn Bửu Toại, đặt một bàn tay lên vai hắn trấn an.

Bửu Toại khó nhọc gật đầu khẽ nói: “Đa tạ Thụy Miên cô nương.”

Phó Thụy Miên không nghĩ ngợi nhiều, đến xuyên không cũng đã kinh qua, vậy thì xuyên không lại tìm được ngay việc làm là chữa bệnh cho đại gia nhà quan to, lại là con của ân nhân, trùng hợp như vậy, nàng cũng coi như kiến quái bất quái(1).

(1) Kiến quái bất quái: thấy chuyện lý lạ cũng coi như bình thường

Sáng sớm hôm sau, Phó Thụy Miên cùng Cao quản gia chỉ đạo cho người dọn dẹp sạch sẽ gian phòng nhỏ cạnh nơi ở của Bửu Toại, Trong căn phòng chữa trị, không gian thoáng đãng, ánh nắng chan hoà, không khí lưu thông.

Thụy Miên hài lòng khi tìm được đầy đủ các loại thuốc cần thiết cho việc chữa bệnh, bày biện kim châm và thuốc dùng gọn gàng thuận tiện. Hàng ngày, cứ đúng giờ nàng sẽ đưa Bửu Toại vào phòng chữa trị, dùng kim châm thực thi theo đúng bài bản của giáo sư Phòng Kiến Giải.

Khi nửa người dưới của Bửu Toại chi chít những kim châm cùng thuốc đắp, Phó Thụy Miên luôn dùng thời gian kể những câu chuyện hài hước để làm tinh thần bệnh nhân phần chần, mang theo hỷ khí đã thông mạch tượng khắp thân, giúp tiến độ phục hồi tăng nhanh.

Vì mấy câu hài tếu tòn mà mỗi ngày, cứ đến giờ khám bệnh cho Bửu Toại thì lượng nha đầu trong phủ tụ tập phía ngoài nghe chuyện lại càng đông, mọi người thi nhau bụm miệng cười cũng không ngăn được tiếng rình rích vang lên ngoài cửa phòng khám. Thụy Như không biết trốn việc đến xem vui thể nào mà không lần nào tiêu nha đầu này vắng mặt. Nhưng có Thụy Như thật tốt, lần nào nàng ta đến không mang đồ ăn này thì cũng mang đồ nhắm nọ đến cho Thụy Miên, làm nàng vô cùng hài lòng với sự chiều chuộng mình nhận được.

Thụy Miên nói với Bửu Toại: “Để ta kể một câu chuyện cho thiếu gia nghe:

Tiểu hài tử hỏi mẫu thân: “Vì sao hời đấy mẫu thân lại gả cho phụ thân dù phụ thân chẳng có nhiều tiền?”

Mẫu thân hắn trả lời: “Tại ta bị đui.”

Tiểu hài tử lại hỏi: “Vậy tại sao gia ta giờ lại nghèo thế này?”

Công tử đoán xem phụ thân hắn sẽ trả lời thế nào?”

Bửu Toại lắc đầu tỏ ý không biết.

“Phụ thân hắn bảo: Vì phải mời đại phu đến chữa bệnh đui cho mẫu thân nguoi mà nhà ta mới khánh kiệt.” Thụy Miên hào hứng nói.

Thụy Miên tiếp tục kể chuyện: “Lại một chuyện nữa nhé. Hoàng thượng gọi: “Người đâu?”

Các cung nữ liền hót hải thưa: “Dạ, có chúng nô tì.”

Thiếu gia đoán xem Hoàng thượng sẽ nói gì tiếp theo? Chính là “Lui ra hết cho trẫm.”

Bửu Toại lần này cười thành tiếng, hàng kim châm khắp người rung rung; phía ngoài cửa là tiếng đám hạ nhân khúc khích cố gắng nhịn cười.

Chốc sau Bửu Toại khẽ nói với Thụy Miên: “Phó cô nương không cần liên tục gọi ta là thiếu gia, hãy gọi tên ta là Bửu Toại, xin đừng câu nệ.”

Nàng mỉm cười hài lòng, đặt chén trà đang uống dở xuống: “Được, huynh cũng gọi ta một tiếng Thụy Miên thôi.”

Mấy tuần liên tiếp đều dùng phương pháp thủy y của giáo sư Phòng, không những khiến tình hình sức khỏe của Bửu Toại có biến chuyển tốt, mà tâm tình hắn cũng như được khai thông, vui vẻ cởi mở, không còn buồn đau u ám. Vì vậy mà thân thể Bửu Toại dần hồi sức, mặt mũi hồng hào, phục hồi sắc khí.

Thụy Miên thầm cảm thán nét anh tuấn của hai huynh đệ Bửu gia, nói với Thụy Như: “Về hào hoa, nét anh tú của Bửu Toại và Bửu Khang chính là thừa hưởng từ Thẩm Tuyết phu nhân mà ra.”

Bửu Khang cũng thường xuyên tìm đến, quần quýt lấy Thụy Miên không rời. Nàng cũng vô cùng cưng chiều tiểu tử lễ phép đáng yêu này. Thụy Miên nhéo má Bửu Khang dụ dỗ: “Khang đệ ngoan, cho ta thơm đệ một cái, cái kẹo này cho đệ.” Bửu Khang ngoan ngoãn, gio đôi má phính cho Thụy Miên vầy vò.

“Giờ đến lượt Bửu Khang thơm ta một cái, ta sẽ chữa cho Bửu Toại huynh khỏi thật nhanh để đưa Bửu Khang đi chơi, phải không Bửu Toại huynh?” Thụy Miên nói rồi nhìn Bửu Toại chờ đợi đồng tình. Bửu Toại chần chừ rồi nhìn Bửu Khang ra hiệu gật đầu, âm thầm quay mặt đi chỗ khác. Bửu Khang thật thà làm theo.

Qua bốn tuần chữa trị, Bửu Toại đã có biến chuyển rõ rệt, ban đầu là cử động từ mấy ngón chân, rồi cả bàn chân cũng dần có lại hết cảm giác. Đã lâu ngày hắn nằm một chỗ không thể đi đứng, nên lúc tập đi vô cùng khó khăn, chập chững như hải tử.

Hai vị Bửu đại lão gia và Thẩm Tuyết phu nhân nhìn Bửu Toại tốt hơn, vô cùng mừng rỡ, một hai điều đều ca tụng Thụy Miên, lại cẩn thận căn dặn nô tài

trong phủ đối xử với nàng thêm chu đáo.

Thụy Miên cảm động nhất, chính là khi nhìn thấy thay đổi lớn trong các bữa ăn thức uống hàng ngày của nàng. Không những đúng theo khẩu vị, mà đồ ăn mỗi ngày đều phong phú, ăn đến độ thừa mứa, làm nàng vô cùng thoải mái phần chân.

Thẩm Tuyết phu nhân cũng mấy lần ghé phòng khám thăm Bửu Toại, quan tâm hỏi han Thụy Miên, xem nàng liệu đã nhớ được mình từ đâu đến, sao thân nữ nhi lại lưu lạc một mình nơi Từ Lâm rừng, vì sao mà nàng lại biết về y thuật. Nàng chỉ có thể thật thà trả lời mình không nhớ sao lại đi lạc đến đây, gia quyến cũng không còn. Còn về y thuật, chỉ có thể cười tự nhận tư chất trời cho, nên đã từng học qua sơ cứu, một lần không quên, có thể ứng dụng được. Vài lần Thụy Miên đều đón nhận ánh mắt thương cảm của Thẩm Tuyết phu nhân, bà càng ra sức quan tâm chăm sóc cho nàng, cố để bù đắp việc nàng từ cổ vô thân.

Bửu Toại phục hồi nhanh hơn Thụy Miên dự kiến, do là người học võ thân thể sẵn đã dẻo dai, có sức bền bỉ, đã quen vận động nên hẳn lấy lại thể lực nhanh chóng. Thụy Miên càng hiểu lí do vì sao lúc bị thương Bửu Toại lại chán nản đến như vậy, đơn thuần là vì nam nhân này niên富力 cường(1), không thể chấp nhận việc bản thân trở nên thất thế vô dụng.

(1) Niên富力 cường: tuổi trẻ lại cường tráng

Thụy Miên ở tại Bửu gia, ngoài việc chữa trị hàng ngày cho Bửu Toại, thời gian còn lại, ngoài việc đọc sách tìm hiểu y dược nơi đây thì nàng sẽ dành thời gian tiếp tục sáng tác những truyện ngắn ngôn tình. Bửu Toại thấy nàng loay hoáy trên giấy lúc chữa trị cho mình, vô cùng tò mò, hỏi: “Thụy Miên muội viết cái gì mà hăng hái thế?”

“Ta đang viết truyện ngắn ngôn tình, huynh nghe qua bao giờ chưa?” Thụy Miên không ngần ngại, chuyên chú vừa viết vừa trả lời.

“Muội viết truyện? Không ngờ Thụy Miên đại phu còn là người yêu thích văn thơ, ta có thể xem qua được không?” Bửu Toại hỏi.

“Huynh chắc chứ? Xưa nay chưa từng có người thích đọc truyện của ta. Hơn nữa, bệnh tình của huynh đang tiến triển thật tốt, ta không muốn làm huynh lộn lạo chữa thành lộn què đâu.” Thụy Miên dè chừng cảnh báo.

“Thụy Miên muội đừng khách sáo nữa, nếu để ta xem qua, không chừng ta có thể giúp muội sửa lỗi xem câu.” Bửu Toại thật thà nói.

Thụy Miên tươi cười cầm mẫu truyện vừa viết đưa đến cho Bửu Toại: “Vậy huynh xem dùm ta đi.”

Lúc mới đọc truyện của Thụy Miên, Bửu Toại còn nét mặt như xuân, tươi cười hữu ý, càng đọc xuống dưới, sắc mặt hẳn thay đổi, nụ cười biến mất, đôi mắt đậm chiều. Đọc đến dòng cuối cùng, hẳn nhìn Thụy Miên vẻ mặt đang mong chờ, cố cười gượng, một lúc mới nặn được ra nhận xét: “Hào, truyện của Thụy Miên muội có cái nhìn đặc biệt khác người”, dứt lời hẳn liền ho khan, làm Thụy Miên quên luôn cả tra vấn, lo lắng kim châm lệch huyết.

Nàng cũng từng đưa truyện cho Thúy Như xem qua, chẳng phải cùng một sự việc mà mỗi người có một cách nhìn khác nhau hay sao?! Chỉ tiếc là, Thúy Như có lòng mà vô sức, nàng ta không biết chữ. Thụy Miên quyết định sẽ dạy chữ cho tiểu nha đầu, nhưng Thúy Như học mãi mà kết quả không như mong đợi. Lúc học chữ thì vào, nhưng lúc nàng ta đọc truyện của Thụy Miên thì lại ngẩn ngơ nhận mình quên hết chữ nghĩa rồi, làm Thụy Miên uất ức công sức rèn luyện của mình, dẫn đến Thúy Như nội ngư đầy mặt(1).

(1) Nội ngư đầy mặt: tâm tình bi thương

Chỉ trong một tháng rưỡi, Bửu Toại đã có thể tự bước đi, không cần người dìu đỡ. Hai tuần sau đó, hẳn đã khôi phục gần như trước, thậm chí còn có thể bắt đầu luyện võ cưỡi ngựa, tập luyện cùng mãnh thú chim ưng của mình, hy vọng ít lâu sau có thể như trước, là một nam tử võ nghệ anh tài.

Thụy Miên trở thành ân công có ơn to lớn với Bửu gia, không những được hai vị đại lão gia yêu thương đối xử thân thiện như người nhà, lại được mọi người trong Bửu phủ thực tâm kính trọng. Nàng cũng cảm thấy mình dễ dàng hoà hợp với nếp sinh hoạt nơi đây.

Thụy Miên tận hưởng không khí trong lành, ăn uống cũng tốt hơn nên người càng phổng phao đầy sức sống. Có điều lạ là nốt bớt nhỏ nơi cổ tay từ lúc xuyên không đến nơi này ngày càng đậm màu, hình dáng dần biến đổi thành một cánh hoa nhỏ màu đỏ, trông linh động xinh tươi.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Gặp người say

Bửu Toại khỏe mạnh hơn, liền rủ Thụy Miên cùng đưa Bửu Khang ra ngoài thành dạo chơi. Thụy Miên hào hứng lời theo Thúy Như đi cùng. Đã mấy lần nàng bắt Thúy Như đưa mình rời phủ đi chơi, hết năn nỉ nàng ta khao mình ăn cái này lại mua mình uống cái kia. Thúy Như oán than không thời việc Thụy Miên ăn lang thôn hồ yết(1), khiến nàng ta một xu dính túi cũng không còn.

(1) Ăn lang thôn hồ yết: ăn như rồng cuốn

Đây là lúc Thụy Miên có ơn trả ơn, kéo Thủy Như đi cùng, nàng ta thích cái gì, Thụy Miên sẽ bảo Bửu Toại mua cho nàng ta cái đó. Bửu Toại là chính nhân quân tử, tuyệt sẽ không keo kiệt ngân lượng với ân nhân của mình.

Đi nửa ngày trời, bốn người Bửu Toại, Thủy Như, nô bộc của Bửu Toại và Mễ Lang ngao ngán chống lưng nhìn Thụy Miên và Bửu Khang như hổ đói vô mồi. Một nữ nhân cái gì cũng muốn ăn thử, một hài nhi cái gì cũng muốn chơi thử; thành ra Bửu Toại công tử vừa mới khỏi bệnh liền bị đau đầu chóng mặt, đành phải để nô tài đưa mình hồi phủ trước.

Bốn người còn lại tiếp tục dạo phố, mua sắm thoải thích. Đến trước Lan Diệp Quán, nơi bán trà nổi tiếng trong kinh thành, Mễ Lang liền nói: “Bửu Khang thiếu gia và Thụy Miên cô nương, Cao quản gia bảo ta trên đường về qua đây lấy trà Bách Diệp Linh mang về phủ, chuẩn bị để Bửu đại lão gia đón khách quý. Thiếu gia đợi ta một chút, ta vào lấy rồi ra ngay.”

Thụy Miên nghe vậy tò mò hỏi: “Trà Bách Diệp Linh là trà ngon nổi tiếng, Bửu gia đón vị khách quý nào mà phải chuẩn bị kỹ vậy?”

Bửu Khang nói: “Ca ca đã dặn là mấy hôm này trong phủ sẽ có khách quý từ xa đến thăm gia phụ, nghe nói là bằng hữu của tổ phụ, mấy chục năm lại ghé thăm một lần, tên là Phó gì đó.”

“Bằng hữu của tổ tiên thì vị khách quý kia mấy trăm tuổi rồi?” Thủy Như ngạc nhiên hỏi.

“Nghe cha ta kể, người này tiên phong đạo cốt(2), trẻ mãi không già, diện mạo oai phong, đức cao trọng vọng, là người trăm năm khó kiếm.” Bửu Khang chân thật trả lời.

(2) Tiên phong đạo cốt: tướng mạo thoát tục

“Lại có người như thế sao? Vậy cùng vào xem lá trà đi, ta cũng muốn mua một ít.” Thụy Miên nói rồi dẫn Bửu Khang và Thủy Như vào trong trà quán.

Ra khỏi Lan Diệp Quán, cả đám người Thụy Miên liền nhìn thấy một lão sư phụ râu dài tóc bạc phơ, thân mặc y phục màu hồng nhạt, quần áo đã xộc xệch, bên hông còn đeo thêm một bình hồ lô màu gỗ đỏ.

Lão nhân đang đứng chỉ tay vào sư tử đá trấn trước Lan Diệp Quán, người lão đảo, lặp đi lặp lại nói không rõ ràng: “Mang thêm rượu ra đây cho lão, lão chưa say. Lão nói người đấy, đầu người to mà óc bằng quả nho.”

Lão nhân dí dí ngón tay vào sát đầu sư tử đá, thấy không ai phản hồi gì, lão nhân to giọng quát: “Người còn đứng đực ra như phỗng nhìn lão chằm chằm làm gì, còn không mau đi lấy rượu?”

Người bán hàng lúc này nghe náo loạn bên ngoài, vội vã chạy ra can ngăn: “Lão sư, người say rồi, sao lại đến quán trà chúng ta đòi mua rượu, muốn uống rượu phải đến Tửu Quán ở đằng kia. Mời lão nhân đi đi cho nhà ta còn buôn bán.”

Thụy Miên lúc này chứng kiến cảnh tượng liền cảm khái mà ngâm thơ:

“Uống và say nói lăng nhăng

Miệng mồm lý nhí thần lẫn đứt đuôi

Tâm can chân thể chôn vùi

Mặt trời không mọc với người lem nhem

Còn đâu nguyệt tỏ bên thềm

Ôi người uống rượu còn thêm điên rồ.”(*)

(*): sưu tầm - Người Điên Uống Rượu (Bùi Giáng)

Lão nhân bất chợt quay người về phía Thụy Miên, chỉ tay nhìn nàng quắc mắt nói: “Người dám nói lão nhân gia thế? Ta là đại phu nổi danh thiên hạ. Còn không mau tạ tội mua rượu hầu bồi?” Lời nói mạnh mẽ khí thế kết thúc bằng tràng nắc cụt và thân thể oằn ẹo của khổ chủ.

Thụy Miên không để tâm lời lão nhân nói mà quay sang nhìn Bửu Khang dạy bảo: “Khang nhi nhìn kìa, người mai sau chớ có say sưa tối ngày, đừng học tập giống lão già này, say đến quên trời quên đất. Khi trẻ đi đến quán rượu để uống rượu, về già sẽ đi đến quán trà để ăn xin.”

Lão nhân nghe vậy, hét lên tức tối, lao về phía Thụy Miên. Nàng chưa kịp phản ứng thì chân đã bị giữ lấy. Lão nhân gia lúc này quỳ sụp xuống giữa đường, vừa nói vừa khóc lóc vô cùng thảm thiết: “Tiểu đồ nhi, dù sao ta cũng là sư thầy đã cứu người một mạng, nhất người về nuôi từ lúc còn côi trưỡng đồ hôn, bao năm dõi theo trông nom, vậy mà giờ đây, người biệt cử tình sơ(1), dùng thái độ bất kính này đối với y sư sao? Ôn trên làm chứng, người xưa nói: một ngày làm thầy cả đời làm cha...”

(1) Biệt cử tình sơ: xa mặt cách lòng

Diễn thuyết thê lương của lão nhân làm người đi đường không khỏi tùm năm tùm ba nhìn ngó, bắt đầu xì xào đàm tiếu.

“Cô nương này mặt mũi như hoa, cũng đâu đến nỗi nào, vậy mà lại không có tý kính hiếu nào, nữ tử thời nay...”

“Ông lão thật tội nghiệp, thật vất vả cho người vừa làm thầy vừa làm cha, gà trống nuôi con...”

Thụy Miên khó xử, đành sai Mễ Lang nhắc lão già lên, cười nói trấn an với đám đông đang xem náo nhiệt: “Hiểu lầm hiểu lầm thôi, lão nhân gia ngài muốn uống bao nhiêu rượu cũng có, ta đưa ngài đi Tù Quán nhé.”

Quay sang mỉm cười với lão nhân, nàng đổi giọng nói rít qua kẽ răng: “Ngươi mà không ngừng khóc, ta vứt ngươi ra xó đường bây giờ. Muốn uống rượu thì nín ngay, bốn cô nương đèn rượu cho ngươi là được chứ gì!”

Lão nhân say xin lập tức ngừng khóc, cười toe toét nhìn Thụy Miên gọi to: “Tiểu đồ đệ ngoan, muốn mua rượu cho ta sao không nói từ đầu, làm ta tốn hết nước mắt.”, nói rồi lại ngậy ngốc mỉm cười rồi quàng vai bá cổ Mễ Lang không buông.

Đám người đứng coi huyền náo vẫn chưa đi hết, quyết tâm ngó theo xem còn màn kịch độc đáo nào nữa không làm Thụy Miên không thể bỏ lão nhân giữa đường, đành để Mễ Lang đưa lão vào tù lâu, gọi tiểu nhị chuẩn bị chỗ ngồi cho năm người. Mễ Lang vừa thở hồn hển vừa kéo thân mình lão nhân cùng mọi người lết đến bàn phía trước.

Mễ Lang thả lão nhân xuống ghế, lấy tay bóp vai, về mặt khổ sở ca thán: “Thụy Miên cô nương chộc vào lão nhân này làm chi? Lão ta đề ta nặng muốn chết”.

Thụy Miên âm ức nhìn lão nhân xa lạ. Giờ này con ma xay xin lại yên lành ngủ ngon, cứ vậy gục mặt trên bàn mà ngáy lên xuống, từng hồi bình yên. Nàng gọi đầy một bàn đồ ăn để xả con tức giận bị làm bề mặt lúc này. Lúc ăn uống, Thụy Miên còn cố dùng đũa vẩy mỡ heo lên chòm râu trắng xoá của lão nhân.

Sau khi đã ăn no, nàng và mọi người chuẩn bị ra về lại không biết phải giải quyết lão nhân say xin thế nào. Trong lúc Mễ Lang đưa Bửu Khang vào chuồng xi, Thụy Miên bàn với Thúc Như: “Một là gán lão ở đây làm nô dịch, hai là để Mễ Lang bế lão vào trong buồng xi, mặc kệ để hấn đây rồi chúng ta rời đi.”, lời vừa nói dứt thì có tiếng hét từ xa vọng lại: “Lão nhân đây rồi, biết ngay là sẽ tìm thấy lão ở tù quán mà.”

Tiến đến là một nam nhân mặc áo bào tím nhạt, dắt bên hông một thanh bảo kiếm bằng bạc, trên chuôi kiếm có gắn một viên đá quý màu xanh lam lấp lánh, bao kiếm chạm trổ hoa văn tinh xảo. Nam tử thân hình cao ráo, bước chân nhanh nhẹn thoăn thoắt. Trên búi tóc hấn được gắn một cây trâm ngọc sang trọng. Thụy Miên giật mình, nam nhân này thật giống với sư muội đồng nghiệp Thanh Thanh Tú của nàng. Nam tử có khuôn mặt trái xoan, ánh mắt thông minh trong trẻo, cùng làn da trắng hồng, đôi môi mỏng cong lên kiêu ngạo. Khác nhau duy nhất là nam nhân cơ thể nam tính khí lực, còn Thanh Thanh Tú lại mảnh dẻ cao ráo. Thụy Miên tự cảm khái: “Đúng là người giống người, chuyện lạ nào cũng có.”

Đến trước bàn của Thụy Miên và Thúc Như, nam tử khinh thường nhìn hai nàng và lão nhân còn đang ngủ gật bên cạnh, bữu môi dè biiu: “Lại còn gọi cả ti nữ hầu hạ, thật là lão già ôn dịch.” Nói rồi tiến lại túm lấy cánh tay lão nhân: “Các người nhanh chóng tránh ra, công tử ta phải đưa lão già này đi.”

Thụy Miên khoe miệng giật giật, cách nói chuyện của nam nhân này cũng giống với Thanh Thanh Tú, ngông cuồng chảnh chọe, nàng thầm nhủ: “Tý đây phải dạy ngươi một bài học.”

Nàng giơ tay ra nắm lấy cổ tay nam nhân, tỏ vẻ ngờ ngàng nói: “Công tử vừa đến đã muốn kéo người đi, sao ta biết hai người có thật là quen biết?”

“Hừ, nữ nhân háo sắc nhà ngươi, lại còn dám động tay động chân?”, nam nhân quắc mắt nhìn nàng.

Thụy Miên khề cười trêu trọc: “Lão nhân đây hào hoa phong nhã, trông ra là người học rộng tài ba trong khi nhìn công tử thật thuận mắt, giống một tiểu cô nương ta quen, lời nói ra cùng cử chỉ cũng có chút giống giống. Tiểu muội của ta là hoa nhai liễu hạnh(1), là cô nương mất lời, trán dô, mũi héch, miệng lệch, mà cách nói năng cũng thô kệch, y như công tử đây vậy. Hà có gì hai người nam nhân các người khác nhau như vậy lại đi chung với nhau?” Thụy Miên trong lòng thầm xin lỗi Thanh Thanh Tú vạn lần.

(1) Hoa nhai liễu hạnh: kỹ nữ nay đây mai đó

Thúc Như nghe vậy thì phụt trà từ mồm ra, ho khan thật lâu.

“Tiểu nữ nhân ngươi, dám ăn nói vô phép.” Gỡ tay ra khỏi tay của Thụy Miên, nam nhân mặt đỏ bừng bừng quát thét, vô cùng tức giận.

“Tiểu nữ không dám, chỉ tự nhận ngữ kinh tứ tọa(2).” Thụy Miên làm bộ lễ phép nói, giọng điệu trêu ngươi.

(2) Ngữ kinh tứ tọa: Tài hoa ăn nói làm người khác kinh ngạc

Đúng lúc này, lão nhân thấy ồn ào liền tỉnh rượu, vươn tay duỗi vai, tò mò giương mắt nhìn hai bên: “Cát Uy, ngươi sao lại ở đây cùng tiểu sư đồ của ta?”

“Ai là tiểu sư đồ của ngươi, lão già nát rượu. Đúng là cùng hội cùng thuyền, mà men đi kèm phùng lữ mãng, phiền ta muốn chết.” Thụy Miên kiêu có mắng tiếp.

Cùng lúc này, Bửu Khang và Mễ Lang quay lại. Bửu Khang bất ngờ khi nhìn thấy nam tử mới đến, liền lại gần vui vẻ nói: “Cát Uy huynh, huynh đến Được Trang thành khi nào? Sao lại ở đây? Mặt huynh sao đỏ như quả gấc thế này?”

“Khang nhi quen hấn?” Thụy Miên ngạc nhiên hỏi Bửu Khang, đồng thời vứt cho Cát Uy một cái lườm đổng mắt.

“Cát Uy là nhị thiếu gia của Hữu Thái Ủy Kỳ quốc Hữu Thừa Thăng. Đại nhân cũng là bằng hữu lâu năm của phụ thân ta. Năm ngoái Cát Uy huynh có đến đây du ngoạn, gặp Bửu Toại sư huynh, kiếm thuật tương thông, nên hai người kết làm bằng hữu.” Bửu Khang trả lời Thụy Miên rồi quay sang Cát Uy nói: “Bửu Toại ca ca chưa biết Cát Uy huynh đã đến Được Trang thành đâu, chúng ta cùng về Bửu gia đi, ca ca nhìn thấy người chắc sẽ rất vui mừng.”

“Ta nghe nói Bửu Toại huynh mấy tháng trước gặp nạn liên lụy cùng đại ca đến thăm hỏi. Trên đường đi gặp Phó Kien Đàm đại sư, biết hẳn cũng muốn đến thăm Bửu Diệp lão gia nên rủ nhau cùng đi.” Hân vừa nói vừa chán ghét nhìn Phó Kien Đàm: “Cũng chỉ vì lão nhân này ham hồ rượu chè mà ta cùng sư huynh phải chia nhau đi tìm khắp nơi, đành hẹn sẽ gặp tại Bửu gia.”

“Đại sư đây là Phó Kien Đàm? Là vĩ nhân mà phụ thân ta mong đợi?” Bửu Khang nói rồi vội vã chấp tay về phía Phó Kien Đàm làm lễ: “Tiểu tử là Bửu Khang, nhị công tử Bửu gia, xin bái kiến Đàm đại sư. Nhi tử trẻ người non dạ, có mắt không biết núi Thái Sơn. Nếu lúc nãy gặp gỡ chót nói gì không đúng mực, xin Đại Sư lượng thứ.”

Đàm đại sư hải lòng gật đầu, vuốt chòm râu trắng, lại thấy dính chút dầu mỡ, liền bôi luôn vào áo mỏng màu hồng phấn trước ngực rồi nói: “Bửu Khang thiếu gia thật là một hải tử có lễ độ.”

Thấy thái độ của lão nhân gia vui vẻ, Bửu Khang mỉm cười quay sang Cát Uy tiếp chuyện: “Cát Uy huynh thật có lòng. Đúng là ca ca gặp nạn, bị liệt nửa người, nhưng may mắn đã có Thụy Miên tỷ chữa trị, ca ca đã khỏi hẳn rồi.”

Cát Uy thoáng chút bất ngờ nhìn về phía Thụy Miên, nhưng một mực không thêm lên tiếng.

Đàm đại sư lúc này cười sáng khoái: “Thật đúng là lương duyên kỳ ngộ, không đánh không quen.”

Bửu Khang vui vẻ thỉnh đặc mời mọi người cùng hồi phủ.

Thụy Miên mặt mày hệt hăng, lắc đầu lắc bả: “Gi mà tiền nhân, rồi còn trẻ mãi không già, diện mạo oai phong, đức cao trọng vọng, là người trăm năm khó kiếm. Theo ta thấy hẳn rồi là một lão già nhăn nhoe, bịp bợm, nát rượu”.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Bái sư

Về đến Bửu phủ, Bửu Khang lập tức cho người đi báo với Bửu đại lão gia và Bửu Toại rồi tự mình dẫn mọi người vào sảnh viện. Phó Thụy Miên không muốn tham gia; nàng không muốn vì đám người này mà ảnh hưởng đến tâm trạng của mình, liền cáo lui về phòng.

Thụy Miên cùng Thụy Như vừa đi vừa bàn tán rôm rả xem mối quan hệ của bọn họ ra sao, thắc mắc Phó Kien Đàm nổi danh vì cái gì. Cả hai người họ không khỏi choáng ngợp trước sự thật phủ phàng về Phó Kien Đàm, khách quý đức cao trọng vọng của Bửu đại lão gia. Thụy Miên tặc lưỡi nói với Thụy Như: “Đây chính là sự khác biệt của hàng quảng cáo và hàng thực tế.”

Về đến phòng mình, nàng liền đề Thụy Như đi đến nhà bếp lấy ít bánh tẻ ăn lót dạ. Chỉ vừa kịp cắn một miếng thì nàng đã nghe Cao quản gia ở phía ngoài nói vọng vào: “Thụy Miên đại phu, Bửu đại lão gia nhà ta có lời mời cô nương đến thư phòng.”

“Mời ta? Chẳng phải Bửu đại lão gia đang tiếp khách quý ư?” Thụy Miên ra phía ngoài liền hỏi.

Cao quản gia trả lời: “Bửu đại lão gia vậy nên mới cho mời cô nương tới. Xin cô nương đừng nhìn ta như vậy, ta cũng không biết là chuyện gì. Xin mời.” Nói rồi Cao quản gia liền dẫn đường đi.

Tại phòng khách, Bửu đại lão gia đang cung kính cúi người hành lễ với Phó Kien Đàm, còn Bửu Toại cùng Cát Uy đang đàm đạo vô cùng hào hứng. Thụy Miên tiến vào, lễ phép chào hỏi đại lão gia, không màng gì tới mấy người vừa đến.

Chưa ai kịp nói gì thì Phó Kien Đàm đã đứng dậy, thân áo hồng phất phơ bay bay, lại gần Thụy Miên nhìn đầy âu yếm nói: “Ta đã nói chuyện với Bửu Diệp lão gia, đã biết chuyện tiểu tử người trị lành bệnh cho Bửu Toại thiếu gia. Người đứng là niên thiếu lão thành(1), ta rất vừa ý. Vậy đi, hôm nay ta tâm tình sáng khoái sẽ chính thức nhận tiểu nữ người làm đồ đệ, không cần lễ vật, chỉ cần tâm ý. Cái tên Phó Thụy Miên rất hay, người xem đúng là số trời định lượng, rất hợp với Phó Kien Đàm ta đây.”

(1) Niên thiếu lão thành: tuổi nhỏ tài cao

Thụy Miên nghe lão nhân nói mà vừa bất ngờ vừa bức mình. Giờ nàng đã biết mấy người này là người quen của Bửu đại lão gia nên cũng đành nín nhịn, không thể vô phép.

Nàng chỉ lẳng lặng nói: “Ta đơn thương độc mã, không cần bái sư học đạo, Phó Kien Đàm đại sư người không cần bận tâm.”

“Chẳng nhẽ tiểu tử nguoi chê lão sư chưa đủ thành ý, vậy ta đành lấy lễ vật chiêu mộ nhân tài, chứng thực ái tài nhược khát(3).” Nói rồi Phó Kiện Đàm mỉm cười lấy từ trước ngực áo ra một quyển sách cũ nát, cong mép ỏ vàng đưa cho Thụy Miên: “Đây chính là Đồ Y Thuật do chính ta ghi chép. Huyền cơ y học ở cả trong này. Sách này ngàn vàng khó kiếm, chỉ có một không có hai. Tiểu đồ đệ theo ta, chắc chắn không bị thiệt.”

(1) Ái tài nhược khát: Mến chuộng người tài như khát nước

Bửu Diệp lão gia thấy vậy vui mừng khôn xiết, khuôn mặt hòa nhã, thúc giục: “Thụy Miên, Đàm sư phụ thật có lòng. Phó Kiện Đàm đại sư là tiên nhân đức độ. Nếu nói về y thuật thì đại sư vang danh thiên hạ, tài cao bậc đầu. Muốn làm đồ đệ của đại sư khó biết chừng nào. Nay đại sư thấy giữa hai người có duyên sư đồ, sao còn không mau bái tạ thành ý của đại sư mà nhận lời? Được làm đồ đệ của một hảo tôn sư như Phó Kiện Đàm đại sư đây, là niềm vinh hạnh hiếm có. Cô nương đừng chần chừ nữa, hãy cứ nhận lấy lễ vật mà gọi một tiếng sư phụ cho Đàm đại sư vui lòng.”

Thụy Miên tiến thoái lưỡng nan. Bửu Diệp đại lão gia chường quản cả thành, hơn thế nâng lại đang ở nhờ nhà của lão gia. Người đã lên tiếng, nàng càng không tiện thất phép, càng không thể chối từ. Nàng chậm chạp ôm hận tiến lên cầm lấy cuốn sách Đồ Y Thuật, mồm miệng cứng đờ: “Dạ tạ, ... Đàm sư phụ.”

“Tiểu đồ đệ ngoan.” Phó Kiện Đàm cười vang khoái chí.

“Chúc mừng Đàm đại sư tìm được đồ đệ như ý.” Bửu đại lão gia cung kính cầu chúc, mọi người cũng được dịp bát nháo nhiệt tình.

“Phải rồi, lần này Đàm đại sư đến chơi mà không thấy có Đàm tiên sinh đi cùng?” Bửu Diệp lão gia hỏi.

“Hai tháng trước khi ta đang ngao du ngoạn thủy thì tên Mặc Cảnh đấy đã vội vã bỏ ta lại mà lên đường một mình, ta đoán hẳn đã đến nơi này. Vì thế, ta vừa đến thăm bằng hữu cũng là để xem Mặc Cảnh có ở đây không. Không biết Bửu lão gia có nghe được tin tức gì về hắn?” Phó Kiện Đàm khi nói về Đàm Mặc Cảnh vừa có vẻ cam chịu lại có ý than thiết.

“Tại hạ chưa từng thấy Mặc Cảnh ở nơi này. Tiên sinh là người tài ba, du hành khắp nơi, có khi nào người đã rời đi nơi khác?” Bửu đại lão gia trả lời.

“Ai da, thôi, chuyện của hắn, hắn tự lo. Người này trước nay vẫn muốn đi là đi, kiếm lời không hết.” Nói rồi Phó Kiện Đàm quay sang nhìn Thụy Miên vẫn đang thần thờ đứng đó: “Miên Nhi, lão sư chưa từng nhận học trò, con là người đầu tiên đấy. Sao, vinh dự quá phải không?” Phó Kiện Đàm mãi mê tăng bốc bản thân, không hề để ý Thụy Miên đang giấu tay trong áo, gờ ngón tay lên rùa thăm.

“Ta định ở lại thành mấy ngày chờ nghe tin tức của Mặc Cảnh, tiện cũng để thăm thú cảnh đẹp, du hoa thưởng rượu. Đi cùng ta còn có Mộc Hải tiên sinh, phiên Bửu lão gia sắp xếp.” Phó Kiện Đàm vừa nói xong thì Bửu Diệp lão gia liền cung kính đáp lễ: “Đàm đại sư xin đừng khách khí, được đón tiếp đại sư tại tệt xá là vinh hạnh cho ta. Ta sẽ nhanh chóng cho người đi chuẩn bị.” Cao quản gia nghe lời bèn đi ra ngoài phân phó.

Thụy Miên vẫn đau thương một góc, thế nào mà lão nhân hám rượu lang băm này lại trở thành sư thầy của nàng được. Sao số nàng lại luôn gặp phải sư phụ biến thái, liệu có phải do ăn ở có vấn đề?!

Đang rầu rĩ thì lính trông cửa đi vào bẩm báo: “Bửu Toại công tử, ngoài kia có người xưng là Hữu công tử, bảo tiêu nhân đưa bái thiếp này cho ngài xin cầu kiến.”, nói rồi cung kính đưa tấm thiếp cho Bửu Toại.

Bửu Toại nhận lấy quay sang nói với Cát Uy: “Đại ca của đệ đã đến rồi, chúng ta cùng ra đón huynh ấy nhé.” Cát Uy gật đầu cười đồng ý.

Phó Thụy Miên thấy hai người họ đã đi, cũng không muốn dây dưa lâu ở đây với Phó Kiện Đàm, bèn nhún người định xin phép cáo lui thì Phó Kiện Đàm liền nói: “Ngày mai ta định đi lên Dược niếu ở chân núi Từ Lâm. Đồ nhi theo ta chứ?”

“Lên núi Từ Lâm?” Thụy Miên hỏi lại, thấy Bửu lão gia đang nhìn mình đắm chiêu, bèn thêm vào: “Thưa sư phụ?”

Phó Kiện Đàm hải lòng vuốt bộ râu dài: “Đúng vậy, lên núi để thăm lại bằng hữu, lại tiện làm một số việc.”

Thụy Miên vâng dạ: “Vâng, vậy đồ đệ sớm ngày mai sẽ chờ người ở tệt xá. Bây giờ ta cũng xin về phòng trước, vừa để chuẩn bị cho ngày mai, vừa để tiện cho hai vị lâu ngày trùng phùng.”

Thụy Miên nhanh chóng rời về phòng mình. Nàng bức tức ném quyển Đồ Y Thuật lên mặt bàn. Cầm cả bình trà một hơi uống hết, lời than tiếng thối trước mặt Bửu đại lão gia nàng cố nhịn ban nầy bây giờ đều xối xả mà tuôn ra. Lại nhớ đến Phó Kiện Đàm khoe khoang về huyền cơ trong cuốn Đồ Y Thuật, nàng không nhịn được tò mò, bèn lật trang đầu tiên ra xem thì nhìn thấy bài thơ:

Trăm năm Kiêu vẫn là Kiêu

Uống Rượu say cũng là điều tất nhiên

Say rồi cũng giống thăng điên

Thế nhưng ai cũng muốn điên dài dài.

Rượu cũng từ gạo mà ra

Ta đây uống rượu cũng là ăn cơm (*)

Ký bút: Phó Kiện Đàm

(*) Suru tâm, tổng hợp

Thụy Miên bực bội vút quyển sách lên bàn lần nữa, lần này quyết đi ngủ nhằm quên đi chuyện xui xẻo ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tiệc chiêu đãi

Đến khi Thụy Miên tỉnh dậy đã là giờ cơm. Thụy Như tìm đến chuyển lời mời dùng bữa tối của Bửu Toại: “Thụy Miên tỷ, Bửu Toại công tử tổ chức tiệc thiết đãi bằng hữu, muốn mời tỷ tới phủ viện tham dự.”

Thụy Miên bụng cũng đã đói, liền không khách khí nhận lời. Nếu lúc này Bửu Toại có mời nàng đến đếm ngân lượng, chưa chắc nàng đã nhanh nhẹn mà có mặt như vậy, nhưng ăn uống, lại là chuyện khác.

Trong đám nô tài đứng canh trước cửa có hai người lạ mặt mà Thụy Miên chưa gặp bao giờ. Ngồi bên trong, xung quanh bàn tròn là ba người nam nhân, đang nâng ly chúc nhau nói lời khách sáo. Một người Thụy Miên đã quen thuộc là Bửu Toại, một người là Cát Uy mà nàng đã thọ giáo buổi chiều, người còn lại là ca ca của Cát Uy buổi chiều mới đến.

Nam nhân lạ mặt có vẻ ngoài phong hoa trác nguyệt (1), y phục tao nhã, cầm quạt phe phẩy dáng vẻ xuất trần. Mỗi lần gió phảng phất từ chiếc quạt lại đưa tóc mai trước mặt hần bay bay, trông vô cùng phong lưu. Nam tử có khuôn mặt trái xoan, mắt phượng mũi cao, răng trắng môi hồng, tuấn tú khôi ngô. Thụy Miên cảm thán, ở thời hiện tại, người này nếu làm diễn viên chắc cũng có nhan sắc vào bậc Tử đại thiên vương, hiếm có khó tìm.

(1) Phong hoa trác nguyệt: nam nhân có diện mạo đẹp đẽ

Thụy Miên bước vào, Bửu Toại nhìn thấy liền đứng dậy vui vẻ giới thiệu: “Cát Uy đệ và Đắc Di huynh, cô nương đây là Phó Thụy Miên mà ta đã nhắc tới. Thụy Miên cô nương tuổi trẻ tài cao, tính thông y thuật. Không có nàng, ta giờ này chắc vẫn tâm tê phế liệt. Thụy Miên, để ta giới thiệu cho muội: đây là Hữu Cát Uy công tử, là bằng hữu của ta, và Hữu Đắc Di, sư huynh của Cát Uy công tử.”

Cát Uy vẫn không nói gì, tuy vẻ mặt có chút ngượng ngùng, còn Đắc Di đã đứng dậy giơ tay hành lễ: “Phó Thụy Miên cô nương, danh đã nghe qua, thật là tài mạo song toàn. Ta cũng xin chúc mừng cô nương trở thành sư đồ của Đàm sư bá, vinh hạnh khó có ai bì được.”

Thụy Miên hơi chạnh lòng nghĩ về lão biến thái, nàng mặc kệ Cát Uy, rồi lễ phép đáp lại: “Đắc Di công tử thật là biết cách ăn nói, không như ai kia, không phép không tắc. Tiểu nữ là Phó Thụy Miên, rất vui được gặp mặt.”

Đắc Di bất ngờ nhìn Thụy Miên liếc xéo Cát Uy khi nàng nhắc đến người nào đó không lẽ phép, đoán ra được đệ đệ đang bị gọi hồn, nhanh chóng cũng mỉm cười, liền ung dung cười ngửa xem hoa.

Cát Uy bị đá kích, bắt đầu mặt mẩn đỏ.

Bửu Toại thấy vậy liền bắt chuyện làm lành: “Thụy Miên muội, trước lạ sau quen, Cát Uy là hảo bằng hữu của ta, là người chính trực ngay thẳng nên có gì nói đó. Có chuyện gì hiểu lầm, muội hãy bỏ qua đi,” lại quay sang Cát Uy nói: “Cát Uy đệ, Thụy Miên là cô nương vô cùng bác ái, trên kính dưới nhường, rất được lòng người. Hai người đừng như vậy, thật là khó xử cho ta.”

Cát Uy miễn cưỡng, cũng vì nể mặt Bửu Toại mà nâng ly rượu, nhìn Thụy Miên, nói trong khó khăn: “Là ta đã quá lời trước, ta xin lấy rượu tạ lỗi. Thụy Miên cô nương, bỏ qua.”

“Được, hảo hán đại trượng phu không chấp việc vặt.” Thụy Miên hào sảng đáp lại.

Đắc Di tươi cười như hoa, một lần nữa nâng chén rượu chúc tụng: “Thụy Miên cô nương đúng là nữ trung hào kiệt, tại hạ xin kính nàng một ly.” Thụy Miên không ngại mà nhận lấy.

Trên bàn cơ man nào là đồ ăn, nàng vui sướng thoải mái đánh chén, không giống như các vị nữ tử thiên kim, miệng ngọc tay tằm. Ngoài Bửu Toại đã quen với việc ăn uống không khách khí của nàng, Đắc Di càng nhìn vẻ phóng khoáng không câu nệ của Thụy Miên, càng thêm ấn tượng.

Cát Uy nói: “Bửu Toại huynh, lần này ta và ca ca đến đây, vừa là để thăm huynh, lại vừa có việc cần làm.”

Đúng lúc này Đắc Di làm đổ ly rượu ra bàn, vội vàng lau chùi, quay sang tạ lỗi với Bửu Toại: “Xem ta kia, ở bên mỹ nhân là tay chân luống cuống,” vừa nói vừa mỉm cười phong lưu nhìn Thụy Miên, “Được Trang thành của Bửu Toại công tử giang sơn hữu tình, non xanh nước biếc, nhân vật hào hoa, làm

lòng người say mê. Phiên huynh thu xếp cho chúng ta ở tệ xá đăm bữa nửa tháng, liệu có gây phiền hà?”

Bửu Toại giữ lễ: “Không phiền, hai vị lặn lội từ Kỳ quốc đến đây bôn ba vì nghe ta gặp nạn, ta thật cảm kích. Đã đến nơi này rồi, ở lại nghỉ ngơi đăm bữa nửa tháng cũng là điều tốt”.

Thụy Miên giật mình nhìn Đắc Di vừa rải hoa đào với nàng, lòng thầm nghĩ: “Đắc Di công tử này vẻ mặt anh tuấn, nhìn thì đường hoàng, vậy mà lời nói cứ chi lại thật ngả ngớn chướng mắt. Hẳn đúng là có dáng dấp công tử thiếu gia ăn chơi.”

Ăn được mấy miếng, Đắc Di ngả người khẽ nói vào tai Bửu Toại làm hắn có chút không tự nhiên, nhưng rồi cũng phải phép mà gật đầu đồng ý. Bửu Toại quay sang nhìn Thụy Miên, nét mặt ngẩn ngai, sau đó liền gọi gia nhân bên ngoài vào nhẹ giọng phân phó.

Bửu Toại và Cát Uy tiếp tục hào hứng đàm luận về kiếm pháp, hai người khách sáo liên tục khen ngợi kiếm giới của nhau. Bửu Toại thích thú với thanh bảo kiếm sắc bén của Cát Uy: “Kiếm báu của đệ đúng là bảo vật ngàn vàng khó kiếm. Nhất là viên đá xanh lam gắn trên chuôi kiếm, độc tôn trên đời. Nhất định đệ ta khỏe hẳn, chúng ta phải cùng nhau tỉ thí thêm lần nữa.”

Cát Uy nói: “Được, thời gian ta và ca ca ở đây có thể còn dài. Chúng ta nhất định có cơ hội.”

Thụy Miên thầm nghĩ nếu giá trị của viên đá lớn như vậy, thì chỉ cần búng viên đá từ chuôi kiếm ra mang đi đổi là cả đời không lo chết đói. Đúng là đồ dùng của đại thiếu gia, không giống với người thường.

Đắc Di ngồi mỉm cười phe phẩy phiến quạt, thần thái ung dung, khiến Thụy Miên không khỏi tò mò mấy lần đưa mắt quan sát. Phát hiện Thụy Miên thỉnh thoảng lại nhìn mình, Đắc Di không ngại mà còn mỉm cười nháy mắt, làm nàng hóc hết miếng xôi, uống bao nhiêu canh mới trôi.

“Thụy Miên cô nương, cứ từ từ mà dùng, uống bát canh đi.” Đắc Di tỏ ra vô can, ngày thơ không biết mình là người vừa gây ra tràng sặc của nàng.

Hắn hỏi: “Thụy Miên cô nương tài năng y thuật thiên phú. Cô nương học y thuật từ đâu?”

Thụy Miên trả lời: “Y thuật của ta chỉ là vừa đủ dùng. Ta vẫn luôn dự tính có thể học hỏi trao đổi thêm. Nếu có thể ta mong muốn sẽ chu du khắp nơi trong thiên hạ, vừa tìm tòi kiến thức y khoa, vừa thương thức mỹ vị nhân gian, không vương bận, có thể đóng góp gì đó cho thế gian cũng là điều tốt.”

Đắc Di nhìn Thụy Miên có chút ngạc nhiên: “Cô nương là nữ nhi rất có hoài bão.”

“Thụy Miên cô nương không lo nghĩ về thành gia lập thất ư? Chẳng phải tam tông tứ đức là phẩm chất nên có của nữ tử sao?” Cát Uy nghe thấy liền hỏi, giọng điệu có chút không hài lòng. Bửu Toại lúc này cũng đã quay lại chăm chú nghe chuyện.

Thụy Miên thấy Cát Uy có ý đánh giá chê bai, nàng thầm nghĩ: “Người này thật khô cứng, lại quá cổ hủ phong kiến, phải mở mang đầu óc cho hắn chút mới được”, liền trả lời Cát Uy: “Công tử, để ta kể công tử nghe chuyện này. Có nước tên Giao chỉ ở phía Nam, bị đô hộ trong 2000 năm.

Hai ngàn năm này chịu bao thống khổ. Lạc tướng của Giao Chỉ có hai nữ; hai nữ nhân này có lòng trung nghĩa, uất ức trước cảnh lầm than của dân tộc, quyết đứng lên khởi nghĩa, giành lại chính quyền. Trong mười năm, kiên trì thành công đánh thắng giặc ngoại xâm, lập nên vương quyền mới tại Mê Linh. Người đời còn gọi hai bà là Trưng Trắc và Trưng Nhị(1). Tiếng thơm muôn đời, không ai không cảm phục nghĩa khí.

(1) Dựa trên cuộc đời của hai nữ tướng Trưng Trắc, Trưng Nhị.

Lại nói đời Nguyễn Sơ, có nữ tử tên Tiểu Thanh, là người nữ tử điển hình mà Cát Uy công tử nói đến, nổi tiếng tài mạo song toàn, tam tông tứ đức. Chẳng phải trong tam tông có tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu hay sao.

Tiểu Thanh có ý trung nhân, nhưng vì chế độ không cho nàng tự quyết, phải nghe theo sắp xếp của phụ thân, lấy người mà mình không mong muốn. Bị kịch xảy ra, phu quân Tiểu Thanh lập thê lấy thiếp, Tiểu Thanh không những không có được tình yêu mà còn bị hãm oan chết yểu, chỉ vì không kháng cự được ý muốn của phu quân nàng, bị hại bởi tiểu thiếp của chính tướng công mình. Người đời có ai nhớ đến Tiểu Thanh là nữ tử tòng phu? Người ta chỉ khóc thương nàng mà thôi:

Chi phần hữu thân liên tử hậu,

Văn chương vô mệnh lụy phần dư(2)

(Son phần có thân chôn vẫn hận,

Văn chương không mệnh đốt còn vương)

(2) Bài thơ Độc Tiểu Thanh Ký do đại văn hào Nguyễn Du sáng tác

Cát Uy công tử, nữ nhi là phận má đào, tuy nhiên, nữ nhân cũng có thể quật cường tự đứng lên. Ai trách Trưng Trắc Trưng Nhị tài ba cứu nước, lại có ai ca ngợi Tiểu Thanh vì chồng vu thân? Vậy, tam tông tứ đức của Cát Uy công tử không phải là đúng hết. Ta đây không quản phong kiến lễ giáo, miễn là làm được điều mình muốn, không nổi lòng tham, giúp được nhiều người, không phạm điều ác, không nhất thiết phải làm theo những gì người đời chỉ định.”

Cả ba nam nhân đều im lặng mà ngồi nghe. Bửu Toại mỉm cười khích lệ, Cát Uy im lặng như hén còn ánh mắt Đắc Di ánh lên vẻ thương thức; hắn không

tiếc lời khen ngợi: “Thụy Miên cô nương đúng là nữ tử hiếm có.”

Tiểu nhân sai vặt lúc này đã quay lại, thông báo với mọi người: “Bẩm thiếu gia, Hồng Nhi cô nương ở Liễu Ngọc Bích đã tới, đang đợi bên ngoài.”

Bửu Toại liền nói: “Người mau mời cô nương vào.”

Trang phục một thân đỏ rực, dáng vẻ thon gọn xinh tươi, nữ tử tên Hồng Nhi vừa vào đã mang về mặt phong tình, phấn son thom phức, làm lòng người xôn xang. Đi sau nàng ta là một tì nữ, tay ôm đàn bầu được bọc trong tấm vải nhung màu vàng.

Hồng Nhi dù cúi mặt thẹn thùng nhưng nét tươi cười như hoa không thể che lấp, nàng ta cất giọng yếu điệu thánh thót: “Tiểu nữ Hồng Nhi xin kính chào các vị thiếu gia và cô nương.”

“Hào, người đẹp vang tiếng đúng là có danh có thực.” Đắc Di bật cười đắc ý.

Thụy Miên nhìn sang Cát Uy lúc này đang ngồi im uống rượu thì nàng tự mình thấu hiểu, làm bằm độc thoại: “Một tên thô lỗ và một tên háo sắc, quả là huynh đệ hợp cạ”.

Bửu Toại lịch sự nho nhã, giữ đúng mực nói: “Hồng cô nương, ta nghe danh cô nương đã lâu, nay nhân có bằng hữu ghé chơi, muốn được thưởng thức tài nghệ đàn ca của nàng, nên cho người mời cô nương đến. Liệu cô nương có thể biểu diễn vài khúc để tiếp đãi bằng hữu của ta?”

“Bửu Toại và các vị thiếu gia cô nương chê cười rồi, tiểu nữ mong ngóng còn chẳng được. Hôm nay xin được dùng chút tài lẻ đàn ca vài bài góp vui.” Hồng Nhi nói rồi ra hiệu cho nha hoàn ôm đàn đặt trên bàn trước mặt, bắt đầu gảy đàn cất tiếng hát. Bài hát câu từ tha thiết, nội dung tình chàng ý thiếp, thương nhớ vắn vưng. Giọng hát của Hồng Nhi cô nương như chim hoạ my, quả thật làm Thụy Miên say mê thích thú.

Bửu Toại thấy Thụy Miên tập trung nghe hát, khẽ cười mà đưa đến cho nàng cốc trà: “Thụy Miên muội thích nghe hát như vậy thì lần sau huynh đưa muội đến Thuyết Thư Lâu. Nơi đó vừa có hát kịch lại vừa có diễn tuồng, vô cùng nào nhiệt.”

Thụy Miên gạt đầu mỉm cười khoái chí, đáp: “Huynh nhớ nhé. Cảm ơn huynh.”

Cứ sau mỗi bài hát, Đắc Di lại đứng lên cao hứng mà vỗ tay tán thưởng, nói mấy câu tăng bốc tán tỉnh, làm Hồng Nhi càng hứng khởi; hai người này quên cả Bửu Toại thiếu gia, ăn ý mà tiếp rượu nâng ly. Thụy Miên nhìn cảnh suy tình, tự tưởng tượng ra một cảnh hoa trà rụng trong đêm tĩnh mịch.

Thụy Miên vì ăn mà tâm trạng thoải mái, con buồn ngủ kéo đến, nàng xin cáo lui trước. Trước khi đi, nàng đến trước mặt Hồng Nhi thân thiện cười nói: “Hồng cô nương, ta thật tình hâm mộ giọng hát của cô. Từ giờ rảnh sẽ thường xuyên đến Liễu Ngọc Bích tìm cô. Nếu cô nương không ngại, hai chúng ta có thể kết duyên làm bằng hữu.”

Đám nam nhân nghe thấy Thụy Miên tuyên bố sẽ chăm đến nơi lầu xanh mái đỏ mà không khỏi kinh ngạc, bọn họ nhìn nàng đánh giá: đây hoặc là nữ nhân rộng rãi không quan tâm ghen ghét hoặc thật sự là một cô nương không biết phép tắc, quy củ. Đối với Thụy Miên, cả hai trường hợp trên đều đúng.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Được miếu ở núi tử lâm

Sáng sớm tinh mơ, Thụy Miên đã nghe thấy tiếng Thụy Như gõ cửa bên ngoài: “Thụy Miên tỷ, Phó Kịen Đàm đại sư đang đợi tỷ ngoài kia, tỷ nhanh ra tiếp.”

“Bảo lão đi đi, tâm trạng ta không tốt.” Thụy Miên nhùng nhằng ngái ngủ không muốn dậy.

“Lão nhân gia còn bảo nếu tỷ không ra gặp, lão sư sẽ ăn hết hoàn liên hoa của tỷ đấy.” Thụy Như vội thông báo.

“Sao lại thế, không phải muội đặc biệt làm hoàn liên hoa cho ta ăn sao. Sao lại để lão thấy được?” Thụy Miên bật tung cửa phòng, áo ngủ nhăn nhó xộc xệch.

“Hoàn liên hoa ngâm đã đủ độ, ăn bây giờ mới ngon, muội đang lấy ra cho tỷ dùng thử thì đúng lúc lão nhân gia xuất hiện, ăn một miếng lại một miếng, muội biết phải làm sao? Lão nhân gia là quý nhân của Bửu Diệp lão gia, ai mà dám vô lễ chứ.” Thụy Như khổ tâm thưa.

Thụy Miên tự nói ra tiếng: “Hoàn liên hoa chỉ có vào tháng bảy, lại phải thu hoạch ngâm tẩm, mất thêm cả tháng mới ăn được. Không ổn, đợi ta thay đồ rồi đi xem lão muốn gì.”

Phó Thụy Miên xông vào phòng khách, liền nhìn thấy Phó Kịen Đàm, y phục màu tím nhạt, đang vắt chéo chân ngồi nhón từng quả hoàn liên hoa đỏ mọng, mồm miệng tóp tép ung dung thưởng thức. Ngồi bên cạnh lão nhân là một tiên sinh trung tuổi, vẻ mặt nghiêm nghị nhưng đôi mắt ánh lên vẻ thâm sâu buồn bã, quần áo trên người một màu ghi giản đơn. Tiên sinh có khí chất võ tướng, chỉ khoảng tứ tuần, nhưng khuôn mặt già dặn, nhìn vào làm người

khác có cảm giác người này đã kinh qua nhiều sóng gió.

Không còn thời gian để ý đến người lạ, Phó Thụy Miên vội vàng vớ lấy hộp đựng hoàn liên hoa đang trong tay Phó Kiện Đàm, đưa cho Thúy Như ra hiệu để nàng ta mang đi cất rồi nhìn trùng trùng lão sư nói: “Quần tử không giành đồ yêu thích của người khác. Người đến đây tìm ta có việc gì?”

Thong thả nhai nốt mấy miếng hoàn liên hoa, Phó Kiện Đàm nói: “Tiểu nữ ngươi vô lễ. Ít nhất cũng phải bái chào sư phụ chứ. May cho ngươi, ta cũng không phải lão sư tâm thương. Quần tử bất cật nhân tiền khuy(1). Có nhớ hôm qua ta đã dặn sẽ đưa ngươi lên Dược miếu tại Tử Lâm, vừa thăm bằng hữu, tiện thể trên đường đi mua chút rượu Tửu Hoa?”

(1) Quần tử bất cật nhân tiền khuy: Quần tử không chịu thiệt trước mắt, không chấp việc nhỏ.

Thụy Miên lúc này đã nhớ lại chuyện hẹn cùng Phó Kiện Đàm đến Dược miếu ngày hôm qua. Trước mặt Bửu Diệp lão gia, nàng không dám hỗn hào từ chối. Nàng chưa từng đến núi Tử Lâm, lại nghe Thúy Như kể đây là rừng tiên, là nơi Bửu lão gia tìm thấy nàng khi nàng xuyên không đến nơi này.

Thụy Miên không khỏi tò mò, liền không từ chối mà trả lời: “Cũng được, tiện thể đi ngắm cảnh cũng tốt, lão tiên sinh đây là?”, nàng nói rồi nhìn sang nam nhân lạ mặt.

“Mộc Hải, đây là tiểu sư đồ mà ta nhắc tới, còn đây là Mộc Hải tiên sinh. Tiên sinh vừa tới tới qua. Tiên sinh đã theo ta bao năm nay, là một người bạn đồng hành tốt.”

Thụy Miên quan tâm bắt chuyện: “Thụy Miên bái kiến Mộc Hải tiên sinh. Sao hôm qua không thấy tiên sinh đi cùng?”

Mộc Hải từ tốn gật đầu nói: “Thụy Miên cô nương, hân hạnh gặp mặt. Tối qua ta và mấy người Cát Uy và Đắc Di chia nhau đi tìm Phó Kiện Đàm đại sư, không tìm được nên ta về Bửu phủ muộn hơn. Sư phụ cô nương có ơn cứu mạng với ta, ta theo đại sư đã mười mấy năm. Đại sư là người phi phạm đức độ. Nay ta thấy đại sư tìm được đồ đệ như ý, ta quả thật vui mừng. Ta thành tâm chúc mừng duyên sư đồ của hai người.”

Thụy Miên cười gượng gật đầu cảm tạ, trong lòng thầm nghĩ: “Lão nhân Phó Kiện Đàm nhìn sao cũng giống tam cô lục bà(1), phi phạm đức độ gì chứ.”

(1) Tam cô lục bà: người thích nghe và kể chuyện của người khác

Mộc Hải cáo bận, muốn ở lại phủ nghỉ ngơi, nên hai thầy trò Thụy Miên và Thúy Như chuẩn bị đồ đạc rồi rời phủ.

Trên đường đi, hai thầy trò Phó Kiện Đàm và Thụy Miên phối hợp vô cùng ăn ý, một người ham rượu, một người ham ăn, ăn ăn uống uống, mất cả buổi sáng mới ra khỏi Dược Trang thành, lại đi mất thêm một canh giờ mới qua được núi Dạ Kỳ. Núi Dạ Kỳ là ngọn núi nhỏ, vượt qua núi Dạ Kỳ đi thêm vài đoạn đường là đến Tử Lâm núi. Thúy Như đã quen với việc vì ăn mà tặc trách của Thụy Miên, nên nàng ta cũng chẳng thấy phiền hà gì.

Khi qua được núi Dạ Kỳ, Tử Lâm núi đã sừng sững vững chãi đứng đó. Thụy Miên sững người ngỡ ngàng, giờ nàng mới hiểu tại sao dân chúng nơi đây lại tin gọi Tử Lâm là núi tiên.

Tử Lâm không như bất cứ ngọn núi nào nàng từng thấy. Mây trắng bao phủ ngay chân núi, mặc dù trời không lạnh cũng không một giọt sương. Núi cao hút tầm mắt, mây mù che phủ gần như không thấy đỉnh. Cả không gian rì rào như một thể thống nhất.

Xuân hạ thu đông, bốn mùa lần lượt đến rồi đi. Xuân là thời gian cây cối đâm chồi nảy lộc, hạ nắng đỏ lá cây xanh, thu là lúc lá vàng cây khẳng khiu, mùa đông thì tuyết phủ trắng xóa không thì cũng lạnh lẽo rét run. Mỗi mùa lại có khung cảnh hợp với tên gọi và tính năng của mình. Giờ đang là cuối thu, vậy mà thay vì lá cây ủa vàng, thì Thụy Miên lại nhìn thấy cây cối tại Tử Lâm bốn mùa đan xen. Phía bên phải nàng là hàng cây xanh xum xuê, ngay cạnh đó là một mảng màu trắng xóa, tuyết phủ kín những thân cây và mặt đất. Bên trái nàng thì cây cối khẳng khiu rụng lá, ngay cạnh hàng cây mùa thu lại là trùng trùng những khóm hoa cỏ đang hé nở đón gió xuân phơi phới. Bông hoa nào cũng nở rộ xinh đẹp, toả mùi hương ngan ngát. Khung cảnh Tử Lâm thật khiến người nhìn choáng ngợp.

Thụy Miên tuyệt nhiên không nhìn thấy bất cứ một loài động vật nào trên đường đi. Vậy nhưng không gian bốn mùa xen kẽ, nắng xuân gió tuyết đan xen, làm nàng cảm thấy nơi đây sinh động như một tiên cô đồng đánh, liên tục thay đổi xiêm y và cảm xúc. Xung quanh núi tỏa ra một luồng khí man mát tiên cảnh, vừa khiến người khác ngưỡng mộ, lại vừa có cảm giác cảnh báo xa cách chớ có đại mà cả gan lại gần.

Từ chân núi Tử Lâm đi vào Dược miếu chỉ chừng một khắc, cây cối nơi đây phần lớn là muôn loài khác lạ, Thụy Miên chưa từng nhìn thấy những cây này bao giờ. Có những loài thảo dược nàng dường như đã quen thuộc, nhưng rõ ràng cũng không giống hệt với những loại mà nàng biết. Thụy Miên thấy tâm tình có chút hồi hộp, như vừa đi xa lâu ngày giờ quay về lại nơi cũ. Thụy Miên tự trấn an, những cảm giác kỳ lạ trong lòng có thể là do trước đó khi nàng xuyên không đã xuất hiện ở chân núi Tử Lâm đầu tiên.

Dược Miếu nghiêm trang giữa lưng chừng dốc, đường rải đá rêu đã phủ xanh lấm chấm. Trong miếu đơn giản nhưng cực kỳ sạch sẽ trang nghiêm. Thụy Miên nhìn quanh một vòng, ngoài bàn thờ sạch sẽ bày lư hương thờ tổ vị của Tấn Hoa dược sư, người được coi là Sư Tổ của Dược Trang thành, hai bên sánh miếu đều bày biện một loạt sách vở cùng những cuộn giấy thư dược cất gọn gàng, xếp chồng lên nhau thẳng hàng đến kinh ngạc, được đặt trên những giá bằng gỗ chia ô không bám chút bụi.

Ở giữa những giá sách mộc mạc đã ố màu, Thụy Miên bị thu hút bởi một cuộn giấy màu vàng được buộc bằng chỉ đỏ bên ngoài. Nàng bất giác đưa tay muốn cầm lấy cuộn giấy thì một vị bản tăng lớn tuổi đã chấp tay tiến đến chỗ Phó Kiện Đàm vái lạy: “Phó Kiện Đàm đại sư, bản tăng đã bao năm không gặp người. Đại sư vẫn lưu phương bách thế (1).”

(1) Lưu phương bách thế: danh tiếng vang truyền

Thụy Miên thấy có người đến, liền quên mất cuốn sách lạ. Vị bần tăng này mặt mày phúc hậu, cả người mặc một bộ quần áo màu vàng đã xạm màu, trên một bên vai còn buộc một tà áo màu ghi, cả người toát ra vẻ thanh đạm thâm trầm. Vị bần tăng trông ra cũng đã trung tuổi, tầm khoảng lục tuần, trên tóc được cắt ngắn đã lấm chấm hoa râm. Bước chân đại sư vẫn nhanh nhẹn, khẩu khí ung dung tự tại.

Phó Kịen Đàm gặp người quen liền nói: “Ấn không tiên sinh trông rất có phúc khí. Trong mắt ta người vẫn là đại đồ đệ của Thanh Hải Tôn Sư trẻ tuổi năm nào.”

Ấn Không đại sư cười vui vẻ, tiếng cười trong trẻo không mang chút ưu phiền: “Đại sư chê cười vẫn bồi rồi. Hôm qua Mộc Hải tiên sinh cũng đến thăm miếu. Mười sáu năm đã qua, chỉ có phẩm thân như chúng ta là thay đổi, còn Đại Sư trông người vẫn như xưa.”

Phó Kịen Đàm mỉm cười: “Ta nghe nói Ấn Không tiên sinh vừa xuất quan, nên tiện đến thăm hỏi. Đợt này thời gian tu luyện của tiên sinh kết thúc sớm hơn mọi lần.”

Ấn Không đại sư liền chấp tay: “Thời điểm thích hợp đã đến, người ta muốn gặp đã xuất hiện, có đóng cửa tu luyện thêm cũng không ích gì.”

Phó Kịen Đàm mỉm cười gật đầu, liền nhìn về phía Thụy Miên giới thiệu với đại sư: “Đây là Phó Thụy Miên, tiểu sư đồ ta mới nhận.”

Ấn Không đại sư cười hiền hoà: “Thụy Miên cô nương đây chính là tiểu cô nương được Bửu Diệp lão gia cứu khi trước? Đúng là huyền chi hựu huyền(1), cô nương lại có duyên sư đồ với Phó Kịen Đàm đại sư. Tiểu sư đồ của Đại sư quả thật là tú ngoại huệ trung(2).”

(1) Huyền chi hựu huyền: Chỉ điều lạ lùng

(2) Tú ngoại huệ trung: Vẻ ngoài trong sáng thông minh

Thụy Miên lễ phép đa tạ: “Ấn Không đại sư đã quá lời rồi. Tiểu nữ đã nghe rất nhiều về Ngài. Đại sư quả thật là khí độ bất phàm.”

Ấn Không Đại sư gật đầu hài lòng, quay lại hỏi Phó Kịen Đàm: “Đại sư lần này đến cũng là viếng thăm Tán hoa tổ phụ? Mời ngài và Miên cô nương.”

Sau khi rót rượu từ chính hồ lô màu đỏ vẫn mang theo trên người đặt trên bàn cúng, Phó Kịen Đàm liền bần thần chấp tay sau lưng yên lặng đứng trong miếu.

Thụy Miên chợt nhớ ra một việc, lại gần Ấn Không đại Sư mà thì lễ: “Đại sư, ta nghe người trong phủ nói Bửu đại lão gia tìm thấy ta dưới chân núi, vậy Đại sư có biết chính xác ta được tìm ra ở chỗ nào tại Từ Lâm?”

Ấn Không đại sư liền dắt ba người ra khỏi miếu, đi xuống thêm một đoạn, đến một mảnh rừng thưa mát, nói: “Thụy Miên cô nương, chính là chỗ này. Ta nghe Bửu đại lão gia kể khi tìm thấy cô, trang phục đầu tóc lạ lùng, đoán chắc cô nương là người ngoại quốc.”

Thụy Miên gật đầu xác nhận: “Ta đúng là không phải người vùng này, nhưng cũng lại đã quên từ đâu và vì sao lại xuất hiện ở đây. Thậm chí nhìn lại chỗ này, ta cũng không có chút hoài niệm nào.”

“Mình mình chi trung, tự hữu chủ tề(1). Cô nương chưa nghĩ ra được không có nghĩa là sau này không nghiệm ra được.” Ấn Không đại sư điềm đạm nói.

(1) Mình mình chi trung, tự hữu chủ tề: mọi chuyện không tự nhiên xảy ra mà đã có số phận sắp đặt

Thụy Miên nghe Ấn Không đại sư nói, tự thấy lòng mình yên tĩnh bình ổn đến lạ lùng.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Quá khứ bi thương

Bái biệt Ấn Không đại sư, ba người Phó Kịen Đàm, Thụy Miên và Thúy Như lên đường rời khỏi Dược Miếu. Quảng đường đi ra không biết có phải do tâm tình được giải toả mà Thụy Miên cảm giác gần hơn rất nhiều so với lúc sư đồ hai người lên miếu.

Trên đường ra đến chân núi, Phó Kịen Đàm bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Thụy Miên, chỉ vào gói bọc năm con cá đã được làm sạch mua lúc trước trong thành mà Thúy Như đang cầm trên tay: “Ta muốn nhắm rượu ăn cá nướng, để sư phụ chỉ cho người chỗ này thật hay.”

Thụy Miên nghĩ đến việc thưởng thức mỹ thực tại nơi cảnh đẹp hữu tình, tâm trạng càng thêm phấn chấn. Hơn nữa, đường vào núi Từ Lâm nghèo nàn, không có Phó Kịen Đàm dẫn đường, nàng và Thúy Như không có cách nào tự tìm về phủ.

Đi thêm một lúc, Phó Kịen Đàm dẫn Thụy Miên và Thúy Như xuyên qua rừng cây to mở đường, Thụy Miên ngạc nhiên thấy trước mắt mình là cả một vùng sỏi đá thoáng đặng, cạnh đó là con sông uốn lượn chảy quanh tán cây rừng hoang vu vắng lặng.

Thúy Như trở tài nhóm lửa nướng cá, Phó Kiện Đàm và Thụy Miên hai thầy trò cùng bận rộn việc riêng: người thì nằm nhìn mây trời thưởng rượu, người thì mở gói to gói nhỏ đồ ăn nhàn nhã thưởng thức trong lúc đợi cá nướng.

Thụy Miên chợt nhớ tới việc Ân Không địa sư nói trong Dược Miếu, thắc mắc với Phó Kiện Đàm: “Sư phụ, ta nghe Ân Không đại sư bảo tối qua Mộc Hải tiên sinh tìm đến Dược miếu, vậy sao sáng nay khi gặp mặt tiên sinh lại bảo với chúng ta là tiên sinh bận đi tìm người tối qua?”

“Người thấy Mộc Hải là người thế nào?” Phó Kiện Đàm đáp lại Thụy Miên bằng một câu hỏi khác làm nàng mất một lúc mới nói: “Mộc Hải tiên sinh có vẻ là người âm trầm ít nói. Nhìn vào làm người khác cảm thấy xa cách, ta có cảm tưởng như tiên sinh đã trải qua nhiều thống khổ.”

“Tiểu đồ đệ của ta đúng là có con mắt nhìn người tinh thông. Tất cả chỉ vì một chữ tình. Sinh lý từ biệt khi chưa toại chính là nỗi khổ dẫn vật nhất trong ái tình. Nhưng chuyện cũ của Mộc Hải ta kể ra há nào lại giống tam cô lục bà?” Phó Kiện Đàm hỏi, nhìn Thụy Miên khiêu khích: “Nhưng nếu người nói ta nghe hợp ý thì có thể kể cho người biết.”

Thụy Miên suy nghĩ rồi cẩn thận rồi trả lời Phó Kiện Đàm: “Có người nói nghe chuyện của người khác là tọc mạch, ta thì thấy nghe chuyện của người khác, nói không quá, vừa là để hiểu về nhân tình thế thái, lại vừa có thể rút được kinh nghiệm cho bản thân mình, chẳng phải như vậy mới có thoại bản, mới có lịch sử bút ký? Lịch sử không phải là kể về chuyện của người khác sao? Để người đời hiểu biết, phân định đâu là đúng đâu là sai. Vậy sư phụ kể ra chuyện của Mộc Hải tiên sinh không những chứng minh là người tinh thông thế thái nhân tình, lại học thức uyên bác có thể đại thanh tạt hô(1), để người đời biết sai không phạm, biết đúng mà theo.”

(1) Đại thanh tạt hô: cảnh cáo mọi người

“Tiểu đồ đệ nhà người đúng là trăm phương ngàn lối, nhưng đều rất hợp ý ta.” Phó Kiện Đàm tự đắc rồi bắt đầu kể:

“Chuyện này phải bắt đầu từ mười sáu năm trước, Mộc Hải bấy giờ là đại tướng quân của Mãn quốc, tên là Mộc Kiến Trung. Hắn nổi danh là độc tôn mãnh nhân của Mãn quốc, lấy một chọi trăm, là anh hùng dũng sĩ. Có anh hùng, đương nhiên có mỹ nhân. Mộc Kiến Trung nhất kiến chung tình với thanh mai trúc mã là công chúa nguyên triều Trịnh Hải Đường. Hai người này lưỡng tình tương duyệt, nhưng vì mục đích chính trị, Trịnh Hải Đường bị Trịnh Vương cống gả cho Thổ quốc, ngoài mặt thì là giao hảo lưỡng quốc, thật ra chính là bị đưa đi làm con tin cầu hòa.

Mộc Kiến Trung quyết tâm từ bỏ tất cả để giải cứu Hải Đường trên đường rước giá, xong không thành. Hắn gặp nạn bị trọng thương suýt tiêu sái, may mắn gặp được ta, đã được cứu một mạng.

Vậy nhưng hắn không đầu hàng, dù bị thương vẫn quyết đột nhập tề phủ cứu người. Ai ngờ hắn đã đến muộn một bước, không biết công chúa vì sao mới đến Thổ quốc ba ngày mà đã hương tiêu ngọc vãn(1). Nhìn thấy người thương nhập thổ an vị, Mộc Kiến Trung gần như đã chết. Nếu không phải vì ôm hận một đời, muốn báo thù cho Trịnh Hải Đường mà cố sống thì giờ này trên đời sợ là không còn người tên Mộc Hải. Hắn tiếp tục tồn tại là nhờ ôm nỗi căm hận hai nước Mãn và Thổ đã chia cắt uyên ương.

(1) Hương tiêu ngọc vãn: người con gái đẹp chết yểu

Thế nhưng sau lần bị trọng thương suýt mất mạng, nội lực của Mộc Kiến Trung bị ảnh hưởng nghiêm trọng, không thể phục hồi, vô phương cứu chữa.

Hắn ta không bỏ cuộc, vẫn một lòng ôm cừ thù mà sống cho qua ngày, trăm phương ngàn kế đi tìm các loại dược y hy vọng có thể khôi phục như xưa là mãnh tướng thần chiến. Mười sáu năm trước khi đến đây cùng ta, hắn nghe đến tiên dược trong rừng Tử Lâm, nhưng trong lòng có tà niệm, không thể tiến vào.

Chẳng trách tối qua Mộc Hải mới đến Dược Trang đã lập tức tìm đến đây, vẫn là muốn thử vận may, tìm ra tiên dược, phục hồi thể khí. Mềm nhất cũng là lòng người mà rắn nhất vẫn là lòng người.”

“Mộc Hải tiên sinh không ngờ lại có quá khứ đau thương như vậy. Tiên sinh âu cũng là người chung tình, không trách tâm trạng luôn thê lương.” Thụy Miên cảm thán.

Thúy Như vừa nướng cá tới, liền bung năm xiên lại gần, ba xiên dành cho Thụy Miên, một xiên cho mình và một xiên cho Phó Kiện Đàm.

Tay cầm xiên cá, thương cảm chưa qua thì Thụy Miên lại nghe Phó Kiện Đàm nói: “Tiểu đồ đệ có khí mạo bất phàm, số đào hoa không tránh được. Tình là bể khổ, nếu không chịu được, có thể giống như sư phụ đây, tiêu soái mà ngao du giang hồ, uống rượu đối ẩm, nhàn nhã biết bao.”

Thụy Miên nghe vậy liền đáp trả: “Ta không có đủ là một nhụy hoa đào, cũng tuyệt không giống lão nhân gia người. Nay đây mai đó, lang thang rượu chè, có gì hay chứ.”

“Tiểu đồ đệ người lúc muốn nghe chuyện thì ngọt nhạt lễ độ, lúc xong thì tá ma sát lư(1), đúng là sư tôn vô phúc.” Phó Kiện Đàm nói rồi giận dỗi bỏ đi ngồi ra xa một góc uống rượu.

(1) Tá ma sát lư: qua sông rút ván, chỉ người ăn cháo đá bát

Thụy Miên biết lão sư thay đổi như chong chóng, liền mặc kệ Phó Kiện Đàm đang giận rồi mà xử sạch ba que cá của mình, ăn xong đứng dậy ung dung phủi vụn đồ ăn bám trên quần áo. Nàng gọi với lại Phó Kiện Đàm: “Lão sư, ta mệt rồi, không bằng cùng hồi phủ.” Thấy lão nhân vẫn ngoảnh mặt làm ngơ không thèm trả lời, Thụy Miên bồi thêm: “Trên đường qua thành ta mua rượu kính bieu lão sư, tỏ thành ý, có được không?”

Phó Kien Đàm liền một phát quay đầu lại, cười vui vẻ như chưa từng có chuyện gì: “Đồ nhi đã có lòng, ta nào nỡ chối từ”.

Ba người vừa xuống tới con đường ra khỏi chân núi Từ Lâm thì đột nhiên một cơn gió mạnh thổi đến, rì rào làm cả khoảng rừng chìm trong cơn lá đổ. Lá bay tán loạn trong không trung, xoắn tít vào làm người ta như lạc vô thủy tận. Thụy Miên thấy giữa mảng xanh xuất hiện bóng dáng một nam nhân bạch y với khí chất phi phàm. Hắn đứng giữa nơi hoang vắng hai tay chấp sau lưng khiến cho người khác liên tưởng ngay đến dáng vẻ tiên nhân. Lá xoay quanh người nam tử, làm vạt áo trắng đằng sau phát phơ tuyết trần.

Thụy Miên ngỡ ngàng trước nam tử có dáng vẻ kinh vy thiên nhân(1): diện quan như ngọc, lông mày đen rậm, hai mắt sáng, bờ mi cong. Đôi mắt sâu thăm thẳm, nhìn vào khiến người khác ngỡ ngàng vì vẻ đẹp thoát tục. Hắn giơ tay bắt lấy một chiếc lá trúc bay qua, đưa đến bên vai cho một con cáo trắng tinh bé tròn đang chệch chế ngồi, hai cái đuôi cũng màu trắng tinh như hai cục bông đang ve vẩy an nhàn.

(1) Kinh vy thiên nhân: kinh ngạc vì tài hoa và diện mạo đẹp đẽ

Thụy Miên thấy người này tướng mạo song toàn, đột nhiên liền tưởng tới Đắc Di; hai nam tử này một chín một mười.

Đang suy tư xoa khoái cảm gai sắc, Thụy Miên bất ngờ bắt gặp ánh mắt nam tử, hắn đang nhìn nàng không chớp, ánh nhìn vừa như quen thuộc lại vừa như lạ lẫm.

“Mặc Cảnh ngươi hoá ra vẫn ở đây, làm ta trông mong tin tức mãi mà không thấy gì? Con Bạch Hồ này mới hai tháng không gặp đã béo tròn thế này.” Lão sư Phó Kien Đàm cất tiếng phá tan im lặng, vươn tay đón lấy Bạch Hồ đã nhảy bổ về phía mình. Mặc Cảnh rời mắt khỏi Thụy Miên, như có như không lạnh lùng nhìn đi chỗ khác.

“Hai tháng qua trông lão nhân ngươi vẫn thế, nhơn nhợ rượu chè. Lão tử người đến đây từ khi nào?” Mặc Cảnh hỏi Phó Kien Đàm.

“Ta đến tá túc Bửu gia từ hôm qua.” Vừa nói, Phó Kien Đàm vừa nhặt lá trúc bòn cho Bạch Hồ: “Vậy ngươi đã xong việc của mình chưa?”

Mặc Cảnh im lặng lắc đầu thay cho câu trả lời.

Bạch Hồ chê bai chiếc lá trúc Phó Kien Đàm đưa tới, ngoảnh mặt làm thinh. Thay vào đó, nó nhìn chăm chăm vào túi đeo bên hông của Thụy Miên, kêu chít chít lên hào hứng. Thụy Miên lấy từ túi đeo hông một viên kẹo ra đưa tới bên miệng Bạch Hồ lúc này đã nằm gọn trong vòng tay của Phó Kien Đàm. Bạch Hồ không sợ hãi liền đưa lưỡi nhom nhem nhai kẹo. Thụy Miên thấy thế vô cùng thích thú.

Bạch Hồ không ngần ngại còn trèo từ người của Phó Kien Đàm sang vai của Thụy Miên, rúc mặt nó vào mặt nàng, tỏ vẻ thân thiết như đã quen từ trước. Thụy Miên và Thuý Như thích thú với tiểu hồ ly bé bỏng lại thân thiện, đưa tay vuốt ve vỗ về.

Mặc Cảnh bất ngờ im lặng nhìn Bạch Hồ đang làm nũng với Thụy Miên, trong khi đó Phó Kien Đàm đứng giữa lại bận quan sát hai người Thụy Miên và Mặc Cảnh, ánh mắt vô cùng gian xảo, hết về mặt của bát nung làm việc trong bếp khi thấy có chuyện bất quải. Lão nhân tăng hắng giọng giới thiệu: “Mặc Cảnh, đây là đồ đệ chuối non của ta, Phó Thụy Miên.”

Thụy Miên thăm trách Phó Kien Đàm, trước mặt hảo hán dám chê nàng nhỏ tuổi, nàng giữ lễ phép, nói: “Thụy Miên bái kiến Mặc Cảnh tiên sinh.”

Mặc Cảnh nhìn nàng, lạnh nhạt gật đầu “Thụy Miên cô nương”, rồi quay sang nói với Phó Kien Đàm: “Người như ngươi mà cũng có sư đồ đi theo?”

Phó Kien Đàm làm ngơ, thung thình tu một ngụm trong hồ lô đựng rượu mang theo bên người. Thụy Miên bất ngờ vì thái độ của Phó Kien Đàm đối với nam tử này, hẳn dù bị trêu ghẹo khinh thường cũng làm như không nghe thấy gì. Nếu đổi lại là nàng, Phó Kien Đàm chắc chắn sẽ một khóc hai rống ba đòi chết mà ăn vạ. Thế nào lão nhân cũng được lợi một bình rượu ngon làm đồ đồ dành.

Trong lúc Thụy Miên và Thuý Như vui đùa cùng Bạch Hồ, Phó Kien Đàm kể lại vắn tắt với Mặc Cảnh chuyện sau khi hắn rời đi hai tháng trước, lão nhân và Mộc Hải gặp gỡ Cát Uy và Đắc Di rồi cùng nhau song hành. Giờ tất cả mọi người đều đang ở Bửu phủ.

Phó Kien Đàm nói với Mặc Cảnh: “Giờ ngươi tính sao? Có muốn về Bửu phủ cùng chúng ta?”

“Việc ta cần làm chưa xong. Ta không đi.” Mặc Cảnh dừng dừng nói.

Phó Kien Đàm mỉm cười bí ẩn, nói nhỏ gì đó vào tai Mặc Cảnh, hắn im lặng rồi đột nhiên nhìn về phía Thụy Miên đang ở cùng Bạch Hồ. Phó Kien Đàm thấy vậy cười ha hả liền dắt Thụy Miên đi trước.

Mặc Cảnh bế Bạch Hồ ở lại, nhìn theo không rời mắt.

Thụy Miên trên đường về Bửu gia cùng Phó Kien Đàm và Thuý Như thắc mắc với lão sư: “Mặc Cảnh tiên sinh sao lại ở Từ Lâm núi?”

Lão nhân nhìn nàng đầy đánh giá, cuối cùng nói: “Ngày mai hẳn chắc chắn sẽ đến Bửu gia, đến lúc đấy, ngươi có thể tự hỏi.”

Đúng như Phó Kien Đàm dự đoán, ngày hôm sau, Mặc Cảnh cùng Bạch Hồ tìm đến Bửu Gia hội ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Qua đêm trong miếu hoang

Thẩm Tuyết phu nhân nổi danh không chỉ vì người là phu nhân của Bửu Diệp lão gia trông coi cai quản Dược Trang thành, mà còn vì phu nhân là người dung mạo đoan trang, hiền thực nết na, luôn ra tay hiệp nghĩa cứu người khốn khổ.

Thẩm Tuyết phu nhân cùng một vài phu nhân của các quan lại trong Dược Trang thành góp tiền góp sức xây dựng một cô nhi viện trên núi Dạ Kì, đặt tên là Phúc Viện. Phúc viện không những là nơi nuôi dưỡng và giáo dục các cô nhi trong thành trấn, cũng là nơi nhiều người lưu lạc đến Dược Trang, không nhà không tiền, lên đây tá túc tạm thời.

Thụy Miên đang ngồi trong phòng mình, chăm chú viết lịch thì Thụy Như đến báo với nàng rằng phu nhân Thẩm Tuyết cho mời nàng đến thư phòng. Khi đến nơi, Thụy Miên nhìn thấy trên mặt đất là các loại thùng đựng đồ bầy la liệt.

Thẩm Tuyết phu nhân thấy nàng tới liền lại gần thân thiết cầm tay mà nói: “Thụy Miên, hôm nay ta cùng các phu nhân đây định đến Phúc viện trên núi Dạ Kì. Đó là nơi có nhiều trẻ nhỏ không nơi nương tựa. Đợt này trong thành đang có dịch, ta muốn rủ cô nương đi cùng, muốn nhờ người dùng y thuật xem giúp cho các cô nhi trên đó, không biết Thụy Miên có rảnh rồi?”

“Thẩm Tuyết phu nhân, người thật hảo tâm, ta xin sẵn lòng đi cùng, có thể làm được gì xin sẽ hết sức.”, Thụy Miên lễ phép trả lời.

Chỉ một lúc sau đoàn người đã bắt đầu xe to xe nhỏ đi ra khỏi thành. Thụy Miên ngồi trên xe cùng Thẩm Tuyết phu nhân, có Thụy Như đi kèm, cùng hai vị phu nhân khác.

Thẩm Tuyết phu nhân nói: “Thời thế loạn lạc, Dược Thành tuy không thuộc lãnh thổ của tam quốc, nơi đây lại xa xôi, nhưng vẫn có dân tị nạn từ nơi khác tìm đến. Tình cảnh nheo nhóc, trẻ con người già xuất hiện khắp nơi. Lúc đầu Tôn phu nhân và Liễu phu nhân đây cùng ta lập nên cô nhi viện cũng chỉ vì muốn ổn định đời sống của dân chạy nạn. Dần dần cũng thu hút được sự giúp sức từ các phu nhân khác trong thành. Mấy năm nay chúng ta đã cưu mang được nhiều trẻ em và dân tị nạn, cố gắng làm thiện tích đức. Hơn nữa, chúng ta cũng muốn có thể góp chút sức nhỏ, chia sẻ với tướng công của mình, giúp đỡ người dân trong thành an cư lạc nghiệp, góp một phần vào việc bảo vệ bình an.”

Thụy Miên cảm khái, Thẩm Tuyết và các vị phu nhân tuy là nữ tử phong kiến, phải thực hiện đầy đủ lễ giáo cổ hủ, nhưng không vì thế mà không thể làm được nhiều việc giúp đời. Chỉ cần có chí, phụ nữ ở thời đại nào cũng có thể đóng góp một phần bình thiên hạ.

Khi đến Dạ Kì sơn, thay vì đi thẳng sẽ lên đến Từ Lâm, xe ngựa rẽ hướng khác, chạy lên dốc, đi đến một vùng cây cối phát quang. Từ xa, Thụy Miên đã nhìn thấy một tệt xá tuy không khang trang lầu son gác mái nhưng gọn gàng sạch sẽ, đứng vững chãi trên đỉnh đồi. Khi xe ngựa đến nơi, t, thấy treo trên cửa viện là hai chữ Phúc Viện. Trước cửa Phúc Viện có mấy hải tử đang chơi đùa chạy nhảy. Thụy Miên, Thụy Như và các phu nhân xuống xe. Bọn trẻ tuy quần áo đã phai màu, nhưng đều sạch sẽ, thân thể mạnh khỏe nhanh nhẹn.

Vừa thấy các phu nhân xuống xe, bọn trẻ liền ủa ra đón, chúng tíu tít vui vẻ, cúi đầu làm lễ, cùng đồng thanh: “Thẩm Tuyết Phu Nhân, Tôn phu nhân, Liễu phu nhân...”

Từ trong nhà đi ra là một lão nương mặt mày hiền hoà, vô cùng phúc hậu. Lão nương lại gần làm lễ bái kiến các vị phu nhân: “Thẩm Tuyết Phu nhân và các vị phu nhân, Hường lão bái kiến các vị. Mấy hôm nay trời mưa, đường xá lầy lội, các vị đi có vất vả không?”

Thẩm Tuyết phu nhân thay mặt mở lời: “Hường lão nương, chúng ta đi đường thuận lợi. Hôm nay một là đến thăm các người, hai là ta thấy trong thành đang có đại dịch, muốn đến xem tình hình nơi đây thế nào.”

Nói rồi Thẩm Tuyết phu nhân quay sang nhìn Thụy Miên giới thiệu: “Đây là Thụy Miên cô nương, chính là cô nương y thuật tinh thông đã chữa khỏi bệnh cho Bửu Toại. Còn đây là Hường lão nương, người đã thay mặt chúng ta cai quản mọi việc tại Phúc Viện.”

Thụy Miên tiến lên hành lễ: “Hường lão nương, rất vui được gặp mặt.”

Hường lão nương vui vẻ nói: “Thụy Miên cô nương, nghe danh đã lâu, nay mới được gặp. Cô nương đúng như lời Thẩm Tuyết phu nhân nói, người xinh đẹp lại lễ phép tài ba.”

Thụy Miên mỉm cười lắc đầu khiêm tốn. Nàng đã quen với việc người ở đây hay nói những lời khách sáo. Hường lão nương mời cả đoàn người vào trong. Thẩm Tuyết phu nhân căn dặn vài a hoàn gờ đồ đạc từ trên xe xuống, mang hết vào bên trong. Vừa đi vào, Hường lão nương và Thẩm Tuyết phu nhân vừa nói chuyện.

Thẩm Tuyết phu nhân hỏi thăm: “Đạo này Hường lão nương và mọi người trên Phúc Viện có tốt không? Trong cô viện có ai bị nhiễm bệnh không?”

Hường lão nương trả lời: “Thưa phu nhân, may mắn là đến giờ này mọi người vẫn ổn. Hôm nay là ngày đại cát, không những Phúc Viện được đón các vị phu nhân đến thăm mà phúc nhân người quen của nô tì cũng vừa ở đây. Người cũng quan tâm mang đến nhiều thuốc và dặn dò mọi người cẩn thận phòng bệnh.”

Thẩm Tuyết phu nhân hỏi: “Phúc nhân của lão nương? Người mà lần trước lão nương kể, đã cứu giúp lão nương lúc người còn nhỏ ở Kỳ Quốc?”

“Đúng vậy, phúc nhân của nô tì là người độ lượng, có tấm lòng bồ tát. Nhớ lại khi xưa không có phúc nhân cứu giúp lúc lang thang cơ nhỡ, giờ này chắc nô tì và Đoan Trang đã không có mặt trên đời. Người vẫn thường đến thăm hỏi dặn dò nô tỳ và mọi người ở Phúc Viện.” Hường lão nương hồi tưởng, trong giọng nói mang theo vô vàn ý ngưỡng mộ.

Đám trẻ nói cười khúc khích, hóm hờ bầu quanh các nữ tì và nô tài đang dỡ mớ các thùng đồ. Khi rương hòm đều được mở ra, trừ những vật dụng như gạo, rau, thịt được chuyển xuống gian bếp, thì sách vở, đồ chơi và quần áo cũ được phân phát cho đám nhỏ. Bọn chúng vô cùng mừng vui háo hức.

Thụy Miên vì biết sẽ đến cô nhi viện, cũng mang theo nhiều kẹo bánh mà Thuý Như chạy vội vào bếp xin xỏ được từ Bát nương trước khi lên đường, chia hết làm quà làm quen. Lũ trẻ nhìn Thụy Miên mang quà đến, lại xinh xắn gần gũi, nhanh chóng trở nên thân thuộc. Thụy Miên lúc này mới bắt đầu quan sát xung quanh, thăm khám cho một số người lớn và trẻ em bị ốm.

Nàng dặn dò với Hường lão nương: “Mọi người trong cô nhi viện nhìn chung đều khỏe mạnh, không có gì đáng lo. Thời gian này đang chuyển mùa, mưa gió thất thường. Mưa đến làm mặt đất ẩm ướt, là môi trường thuận lợi cho muỗi và ký sinh trùng sinh sản. Muỗi đốt người, nhẹ thì ngứa ngáy chân tay, nặng là mang theo bệnh truyền nhiễm. Hường lão nương hãy bảo ban mọi người giữ gìn mọi thứ khô ráo sạch sẽ, lại cho mang toàn bộ quần áo hay đồ dùng để lâu đi giặt và phơi khô. Nước uống hay nước dùng để nấu ăn bắt buộc phải cho đun thật sôi mới được dùng. Đi ngủ buổi tối nên mắc màn, tránh bị muỗi đốt truyền bệnh.”

Nàng cũng bắt mạch và châm cứu cho những người bị ốm. Lúc đã xong việc khám bệnh, Thụy Miên và Thuý Như liền được bọn trẻ kéo tay rủ ra bên ngoài chơi. Nàng được mấy nữ nhi yêu thích, bám lấy nói cười tíu tít. Trước khi ra ngoài, Thẩm Tuyết phu nhân chỉ vào khoảng mây đen đang vần vũ ở phía xa, dặn dò: “Chúng ta chỉ ở lại đây thêm một lúc, nên nhanh chóng rời phủ không khéo trời lại đổ mưa to.”

Thụy Miên gật đầu tỏ ý đã hiểu, cũng chỉ tính ở lại chơi với bọn trẻ thêm một chút nữa.

Trong lúc chơi trốn tìm, Thụy Miên nhanh chóng tìm được tìm bọn trẻ và Thuý Như, trừ A Ngang là đứa trẻ nhanh nhẹn lại nổi tiếng nghịch ngợm, cũng là đứa trốn kỹ nhất. Nàng men theo đường mòn đi tìm sau khu cây ăn quả.

Thụy Miên giật mình khi phát hiện có một mảnh hàng rào đã bị gãy, lo lắng liệu A Ngang có vì bất cẩn mà té từ đây xuống bên dưới là sườn đồi. Nàng chạy nhanh lại gần, ai ngờ mặt đất trơn trượt, Thụy Miên mới lại là người hậu đậu mà té qua chỗ hàng rào bị gãy, lăn lông lốc xuống sườn núi. May mắn là cô nhi viện nằm trên mảnh đồi dốc thoải thoải của núi Dạ Kì, nên khi ngã xuống dưới, ngoài xây xước chút ít tay chân, nàng không bị gì khác.

Đúng là vận đen thì đen tới cùng, vừa bị ngã xuống dốc, Thụy Miên chưa tìm được đường lên trên thì trời liền đổ mưa to. Đường đi trơn trượt, nàng không thể leo lên dốc, cũng không nhìn rõ lối đi trong cơn mưa tầm tã. Thụy Miên vội vàng đi tìm chỗ trú. Bĩ cực thái lai(1), nàng nhìn thấy một ngôi miếu bỏ hoang, lập tức chạy vào trú tạm.

(1) Bĩ cực thái lai: hết xui xẻo sẽ gặp may mắn

Nàng đang phui bớt nước mưa dính trên tóc và quần áo, thì bất chợt nghe thấy tiếng ho kèm theo đó là tiếng rên rĩ của một nam nhân.

Thụy Miên cẩn thận rón rén lại gần quan sát. Ngồi dựa người vào cột chống đã bạc màu là một nam tử mặt mày trắng bệch, thân thể xuội lơ mất sức. Khuôn mặt nam tử góc cạnh, dù đau đớn nhưng cũng không mất đi nét thanh tú nhẹ nhàng dễ nhìn. Hắn ôm một cánh tay bị thương, máu đang chảy thấm ướt qua làn áo mỏng màu xanh da trời.

Thụy Miên tiến lại gần, thận trọng hỏi: “Ngươi có sao không?”

Nam tử mở mắt nhìn nàng, trên khuôn mặt thoáng chút ngạc nhiên. Khi Thụy Miên nhìn vào đôi mắt hắn, nàng cũng cảm thấy quen thuộc, nhưng không thể nghĩ hai ra người họ đã từng gặp ở đâu.

Nam nhân chậm rãi mở lời: “Ta bị thương trên đường qua đây, nếu có thể, mong cô nương giúp đỡ, gọi người ứng cứu.”

Thụy Miên nhìn nam tử ăn nói nhỏ nhẹ, mang theo cảm giác đĩnh đạc, không có vẻ là người xấu, nàng liền trả lời: “Số ngươi thật may mắn, ta chính là đại phu, để ta xem cho ngươi.”

Thụy Miên nói rồi liền quỳ gối xem xét vết thương cho nam nhân, rồi nói: “Bây giờ đang mưa lớn, trời cũng đã muộn, muốn đi gọi người tới cũng khó. Ta có thể giúp người khâu vết thương, dùng châm cầm máu, lại băng bó tránh bị nhiễm trùng. Khi nào tạnh mưa, sẽ đi tìm người cứu viện, đưa ngươi ra khỏi đây. Ngươi tên là gì? Ngươi từ đâu đến?”

“Tại hạ tên Tiểu Luân, là người Mãn Thành. Khi đi đường gặp nạn, bị cướp tấn công, nay lại bị thương, may là kịp thời trốn thoát, tá túc ở ngôi miếu hoang này.” Tiểu Luân khó nhọc trả lời.

Thụy Miên nhìn vết thương trên tay Tiểu Luân, vết thương sâu lại sắc bén, đúng là do đao kiếm gây ra. Nàng rút túi kim châm đeo bên người rồi xắn vạt áo lên thật cao, để lộ vết bớt hình cánh hoa màu đỏ trên cổ tay. Thụy Miên xác định rõ huyết đạo để cầm máu rồi hạ kim. Máu từ vết thương gần như ngay lập tức đã chảy chậm lại. Nàng ngắt một sợi tóc, lôi từ trong túi ra một móc kim dùng để khâu vết thương, nhanh chóng luồn sợi tóc vào khâu lại vết cắt cho Tiểu Luân. Xong xuôi, Thụy Miên liền xé một mảnh vải từ váy dài của mình băng bó chỗ bị thương trên cánh tay của hắn lại.

Do bị mất máu quá nhiều, lại trải qua lao lực, Tiểu Luân chỉ kịp nói: “Đa tạ cô nương”, rồi liền lâm vào hôn mê, người nóng như lửa đốt. Ngoài trời mưa vẫn như trút nước, lúc này bên ngoài đã tối đen.

Thụy Miên đành nhặt nhạnh những thứ có thể đốt trong miếu hoang rồi tìm cách nhóm lửa. Nàng chọn lấy một chiếc âu sành tuy đã bị vỡ nhưng lành lặn nhất, hứng lấy nước mưa bên ngoài, cho lên lửa đun sôi. Nàng chờ nước nguội, liền đút cho Tiểu Luân chút nước, sau đó liền dùng kim châm tác động làm người hần ra hết mồ hôi, giảm được cơn sốt.

Trong lúc mê man, Tiểu Luân luôn mồm lặp bắp những câu nói không đầu không cuối: “Ta không muốn đi...Mẫu thân...Sao lại thế...Ta muốn được ở đây cùng người....Đừng hành hạ mẫu thân ta nữa có được không?”

Thụy Miên cũng phối hợp an ủi: “Được rồi, không sao đâu. Mẫu thân ngươi không sao, hãy cố lên, người rồi sẽ trùng phùng cùng mẫu thân ngươi mà.”

Thụy Miên đoán Tiểu Luân cũng có quá khứ đau khổ nào đó tròn chặt, đến lúc mê man thần trí mới buột miệng nói ra những điều sâu kín trong tâm. Có lúc hần lên cơn sốt, run người rét lạnh, Thụy Miên chỉ còn biết giữ hần cho thật chặt, lại nhét khăn tay của nàng vào mồm hần, tránh cho hần trong cơn mê sáng tự cắn lưỡi mình.

May mắn là Thụy Miên lúc nào cũng mang bên mình đồ ăn vặt, nàng lấy trong túi mấy chiếc bánh và kẹo ngọt, ép Tiểu Luân uống nước rồi lại ăn chút đồ ngọt, giữ cho hần duy trì tỉnh táo.

Đêm đến mà mưa vẫn không ngừng rơi, tiếng mưa to lộp độp trên mái ngói, tạo cảm giác vắng lặng thê lương. Thụy Miên ngồi trong miếu với Tiểu Luân, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng ai gọi: “Thụy Miên”. Mỗi lần như vậy nàng lại nhòm ra ngoài, trời tối đen như hũ nút, không thấy bóng ai. Thụy Miên nghĩ mình tưởng tượng ra, nghe nhầm do tiếng mưa to xối xả.

Trải qua cả một đêm dài, Thụy Miên cả đêm bận rộn chăm sóc cho Tiểu Luân. Lúc nàng tỉnh dậy, nhận ra mình đang ở trong miếu hoang, mới ngỡ ngàng không biết mình đã ngủ quên từ lúc nào. Nàng đang ôm Tiểu Luân trong lòng, giữ cho hần khỏi cơn co giật. Nàng nhẹ nhàng dựng vai hần dậy, đứng lúc Tiểu Luân tỉnh lại, mặt mày đã có chút huyết sắc, hai má hần ửng hồng.

“Người đã tỉnh, ta vừa bắt mạch cho ngươi, xem chừng ngươi đã qua cơn nguy hiểm.” Thụy Miên hài lòng nói, “Mưa cũng đã tạnh rồi, nếu ngươi đã tỉnh, giờ ta liền đi ra ngoài tìm người trợ giúp, ngươi ở đây chờ ta. Yên tâm, ta sẽ nhanh chóng quay lại.”

Tiểu Luân gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Trước khi Thụy Miên đi hần còn nhỏ nhẹ tạ lễ với nàng: “Thụy Miên cô nương, cảm tạ.”

Thụy Miên mỉm cười dặn dò hần: “Đợi ta.”, rồi rời khỏi miếu hoang. Bên ngoài lúc này đã rạng sáng, bầu trời trong xanh ửng nắng sớm thanh mát. Mưa đã ngừng rơi, đường đi tuy còn lầy lội nhưng Thụy Miên đã nhìn rõ đường mòn dẫn lên núi. Nàng theo đường mòn đi được một lúc nhìn thấy Mặc Cảnh cùng Thúy Như và mấy người nữa đang vội vàng tiến lại gần.

Mặc Cảnh nói: “Nàng bị lạc ở đây? Giờ đang tìm đường lên Phúc Viện?”

Thụy Miên đứng im gật đầu, vẫn còn ngạc nhiên khi thấy Mặc Cảnh đi cùng đoàn người xuất hiện.

Kiểm tra thấy Thụy Miên bình an vô sự, Thúy Như mừng như sắp khóc: “Thụy Miên tỷ, cuối cùng cũng tìm được tỷ, tỷ làm ta lo muốn chết. May là có Mặc Cảnh tiên sinh dẫn ta đi hướng này mới gặp được tỷ. Thảm Tuyệt phu nhân cũng chưa hồi phủ, người đang đợi tỷ trên cô nhi viện. Phu nhân vô cùng lo lắng cho tỷ.”

Thụy Miên nhìn Mặc Cảnh không khỏi tò mò, nhưng nhanh chóng nhớ ra việc quan trọng: “Được, chuyện đấy nói sau, giờ ta cần người hỗ trợ. Có một nam tử bị thương đang nằm trong miếu hoang đằng kia. Mấy người mau theo ta đi cứu người.”

Nói rồi Thụy Miên dẫn Mặc Cảnh và mọi người đi về phía miếu hoang. Tuy nhiên khi vào trong miếu, ngoài việc tàn tro của đồng lửa đêm qua còn ấm nóng là bằng chứng cho thấy đã có người trú tạm ở đây thì không có bóng người nào cả. Thụy Miên tìm qua trong miếu, đoán rằng Tiểu Luân chờ không được, sốt ruột nên đã tự tìm đường rời đi. Nàng chỉ biết thở dài, cầu may mắn đến với hần.

Mặc Cảnh lúc này nói: “Ta có việc đi trước, các người giờ cũng đã ổn. Lên đường bình an.”

Thụy Miên mỉm cười nhẹ nhàng cảm tạ: “Cảm tạ ơn cứu giúp của tiên sinh.”

Mặc Cảnh ánh mắt dịu dàng, nhìn nàng quan sát, không nói gì thêm rồi rời đi.

Trên đường lên cô nhi viện để trùng phùng với Thảm Tuyệt phu nhân, Thụy Miên giải thích lí do bị ngã, lại kể về nam tử nàng giúp đỡ hôm qua trong miếu hoang cho Thúy Như nghe, không quên hỏi xem A Ngang thế nào.

Thúy Như giải thích: “Lúc đang chơi trốn tìm, A Ngang tiểu tử bị đau bụng, nên chạy đi cầu xí, quên mất không nói với tỷ. Lúc hần đi ra, ta hoảng hốt đi tìm tỷ thì thấy dấu vết trượt chân chỗ vườn cây ăn quả, nhưng trời lúc đó đổ mưa quá to, hết cả một đêm. Bữa Toại thiếu gia chờ đợi ở phủ đến chiều muộn hôm qua mà phu nhân vẫn chưa về phủ, liền đến đây xem tình hình thế nào. Biết tỷ bị lạc, công tử đêm qua dù mưa to vẫn cùng vài người đi tìm tỷ. Nhưng vì đường quá trơn trượt, không nhìn thấy dấu vết gì, chúng ta đành đợi đến sáng nay khi mưa đã tạnh mới đi tìm tỷ tiếp. May là trên đường ta và mọi người gặp Mặc Cảnh tiên sinh. Tiên sinh nói có biết một miếu hoang gần đây, có thể tỷ đang trú mưa trong đó. Đúng như lời tiên sinh nói, thật may là tìm thấy được tỷ luôn.”

Thụy Miên cảm động thấy Thúy Như thật tâm lo lắng cho mình, nàng càng yêu quý nha đầu này. Khi lên đến cô nhi viện, thấy nàng bình an trở về, Bữa Toại và Thảm Tuyệt phu nhân vui mừng ra đón.

Thảm Tuyệt phu nhân nói trong ghen ngào: “Ta quả thật vô cùng lo lắng cho Thụy Miên. May là trời Phật phù hộ, ngươi không có mệnh hệ gì, nếu

không ta quả thật ân hận.”

Thụy Miên nhìn Thắm Tuyết phu nhân và Bửu Toại chân thành nói: “Đa tạ phu nhân và Bửu Toại huynh đã lo lắng cho ta. Ta không sao, giờ đã bình an về rồi. Ta cảm thấy thật hổ thẹn vì đã phiền đến mọi người.”

Bửu Toại khuôn mặt lúc này đã giãn ra nhẹ nhõm, nói: “Muội không sao là tốt rồi, vậy chúng ta mau nhanh hồi phủ”, hần vừa nói vừa ho nhẹ mấy cái.

Thụy Miên áy náy không thôi, lúc về đến Bửu gia, nàng cố công chăm sóc cho Bửu Toại thật tốt, mong hần không vì đi tìm mình mà đổ bệnh. Bửu Toại bị thương hàn nhẹ, may là có Thụy Miên chăm lo thuốc thang mà không diễn biến xấu.

Có một chuyện liên quan đến Tiểu Luân mà Thụy Miên nghĩ mãi vẫn không hiểu. Trước khi nàng rời đi tìm cứu viện, Tiểu Luân đã gọi tên nàng: “Thụy Miên”. Nàng không nhớ đã từng xưng tên của mình với hần, càng tự thắc mắc, có khi nào trong đêm khuya tại miếu hoang, bản thân mình mộng du nói mớ cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thuyết thư lâu

Bửu gia chưa bao giờ đón nhiều khách đến như vậy.

Phó Kiện Đàm om sòm suốt ngày uống rượu tìm vui, lại đi cùng với hai người tính cách đối lập; một người là Mộc Hải tiên sinh thâm trầm ít nói nhưng cũng biết giữ phép đối đáp cho người ta mặt mũi, người còn lại là Mặc Cảnh, nam tử mặt lạnh kiêu lời hơn cả Mộc Hải tiên sinh. Mặc Cảnh không muốn tiếp xúc với người khác, chỉ trừ hôm đầu tiên đến còn lưu lại vài lời chào hỏi xã giao với Bửu đại lão gia, còn không thì xa cách khó gần.

Thụy Miên không thấy điều này có gì lạ. Phải là người kín kẽ cậy rằng không được nửa lời mới có thể đi cùng với Phó Kiện Đàm thích bát quái bao năm như vậy được, thật đúng là quy luật bù trừ.

Còn hai huynh đệ Cát Uy và Đắc Di thì trừ mấy hôm đầu còn lưu tại Bửu phủ, mấy ngày nay mất hút không thấy bóng dáng. Bửu Toại chỉ biết họ ra ngoài du ngoạn, còn du ngoạn ở đâu cũng không ai rõ.

Hứng khởi nhất trong phủ phải kể đến đám nữ tì a hoàn. Lúc nào cũng tùm năm tùm ba bàn tán nam sắc. Thụy Như trong sáng ngày thơ thì đem tất cả kể lại với Thụy Miên:

“Miên tỷ biết không? Ta nghe bọn A Đào nói chuyện, tranh cãi xem trong bốn nam nhân đang ở phủ, ai là công tử đẹp nhất đó. A Nở thì bảo rằng Bửu Toại công tử vẫn là anh tuấn phi phạm, A Mơ thì ủng hộ về sĩ khí cương trực của Cát Uy công tử, trong khi A Mận tin ngưỡng về thâm trầm ít nói của Mặc Cảnh tiên sinh. A Đào thì cho là bọn họ sai hết rồi. Nàng ta mê đắm Đắc Di công tử. Ta nghe A Nở bảo mấy hôm trước Đắc Di công tử gặp A Đào ở đình viện, không biết hai người nói gì làm nàng ta sung sướng cả đêm không ngủ, sáng hôm sau dậy còn dậm mặt họa phấn, trông rất kinh người.

Chẳng mấy chốc đám người này căn xé tranh đấu đến người được ta mắt cho mà xem. Mấy vị khách này, không mau đi nhanh cho phủ chúng ta yên ổn. Mễ Lang còn kêu với ta là đám nô tài đang vô cùng bức dọc vì từ khi các công tử ngự phủ, chẳng có nô tì nào thêm đề ý đến họ nữa.

Chuyện kinh khủng hơn nữa là hôm nay khi ta vào bếp lấy bánh rán cho tỷ, thấy Bát nương đang mắt mờ màng, tay bâng quơ nặn bột làm bánh, mân mê cục bột thế nào mà lại nặn ra tên của Mộc Hải tiên sinh đấy. Thấy ta vào lấy bánh Bát nương liền giật mình giấu miếng bột có tên tiên sinh sau áo, còn đút lót ta một bát canh gà hầm nấm, bảo ta đừng nói cho ai hết. Ta mang canh đến cho tỷ ăn nè, tỷ thử xem có ngon không?”

Thụy Miên vừa được nghe truyện, lại nhất là vừa được lộc ăn ngon, nên vô cùng hài lòng với cái tính bà tám của Thụy Như, thầm nghĩ nếu tiểu nữ nhân này ở thời hiện đại, vô cùng có năng khiếu làm điệp viên hoặc nghiên cứu sinh lịch sử.

Buổi chiều nhàn chán, Thụy Miên đang tính dắt Thụy Như và Bửu Khang ra thành dạo chơi thì Bửu Toại tìm đến, rủ nàng đi coi hát: “Thụy Miên, lần trước ta thấy muội rất thích nghe Hồng cô nương ca hát, hôm nay ta dẫn muội đến Thuyết Thư Lâu nghe kể chuyện, muội có muốn đi không?”

“Sao không đi Liễu Ngọc Bích tìm Hồng cô nương? Lần trước ta đã hẹn khi nào rồi sẽ tìm đến đó.” Thụy Miên đề nghị.

Lập tức Bửu Toại nhẹ cười lắc đầu: “Liễu Ngọc Bích là nơi nào chứ, muội đây thân phận không hợp. Nếu muội thích, ta mời Hồng cô nương đến đây là được. Còn hôm nay ở Thuyết Thư Lâu có Thuyết thư tiên sinh, vừa từ Kỳ quốc trở về, nghe nói tiên sinh đã thu thập được vô số truyện mới, đều là truyện trong giang hồ, đảm bảo muội sẽ hứng thú.”

“Được, huynh nói sao thì nghe vậy đi. Nhưng ta cho huynh biết, ta vẫn sẽ đi tìm Hồng cô nương đó. Ta biết Liễu Ngọc Bích là nơi nào, nghề gì thì cũng là nghề. Chẳng phải ai cũng có phụ mẫu lo cho đầy đủ. Con người nhiều khi cũng vì bất đắc dĩ mới phải phong ba. Không phải đến nơi lầu xanh thì có tà tâm, cũng không phải không đến nơi lầu xanh thì đều là thánh nhân. Chỉ cần chuyện mình thấy thích mà không tổn hại đến ai, không ngại gièm pha.” Thụy Miên nhẹ nhàng nói với Bửu Toại.

Nàng hiểu xã hội phong kiến coi trọng lễ tiết như thế nào, nên biết Hồng Nhi cô nương phải chịu thành kiến ra sao. Chẳng qua nàng không đến từ nơi này, lại càng không phải người trong cuộc, sao có thể biết Hồng Nhi cô nương thân bất do kỷ thế nào, nên không có quyền đánh giá phán xét.

Bửu Toại nghe thấy Thụy Miên nói vậy, không những không tức giận, mà còn gật đầu thấu hiểu: “Thụy Miên muội nói rất hay, ta cũng nên tiếp thu. Nếu lần sau muội muốn đi Liễu Ngọc Bích, hãy gọi ta một tiếng, nhất định sẽ cùng muội đi một chuyến.”

Thụy Miên thấy Bửu Toại coi trọng ý kiến của mình, càng thêm hài lòng. Nàng liền dắt Thụy Như và Bửu Khang cùng Mễ Lang cùng đi nghe truyện. Ra ngoài cửa phủ, cả bọn lại gặp đúng Phó Kiện Đàm quần áo màu đỏ trông như cây pháo, ra ngoài mua rượu vừa về. Phó Kiện Đàm nghe mọi người nói đi nghe kể chuyện, liền nâng nặc đòi theo, không buông không rời. Thế là cả đoàn sáu người dắt nhau đến Thuyết Thư Lâu.

Thuyết thư lâu là một tòa nhà lớn, nằm giữa con phố bận rộn nhất trấn thành. Dưới biển hiệu Thuyết Thư Lâu là hai câu thơ được khắc đục tinh xảo:

Thiên nhai hải mã giác cùng thì

Bát quái miên miên vô tuyệt kỳ(1)

(1) Chân trời góc biển có giới hạn

Chuyện đàm tiếu bát quái của nhân gian là vô hạn

Ngoài sân khấu được dựng lên ở giữa, xung quanh hai tầng bày đầy bàn ghế. Lúc đoàn người của Bửu Toại vừa đến, một lão nhân liền nhanh nhẹn tiến vào cung kính dẫn họ đến một bàn trà đã được chuẩn bị sẵn trên tầng hai, chỗ ngồi cạnh lan can gỗ nhìn ngay xuống chính giữa sân khấu. Trên bàn đã bày đủ mọi loại đồ ăn, lại có bình trà bích hoa xuân mà Thụy Miên thích nhất.

“Ta đã chuẩn bị sẵn những đồ ăn vặt muội thích, nếu không đủ, muội cứ gọi thêm” Bửu Toại nhìn Thụy Miên nuông chiều nói.

Phó Kiện Đàm không vừa ý, lại gọi tiểu nhị bê ra thêm một bình rượu Tửu Hoa. Hai sư thầy này người ăn kẻ uống, vô cùng hợp ý.

Không lâu sau đó, khi tất cả các bàn ghế trong thuyết thư lâu đã chật kín người ngồi, từ từ bước lên sân khấu là một lão nhân trung tuổi, râu đen lún phún, dáng người gầy gò, trên gương mặt nâu sạm còn có một nốt ruồi to đen gần mép miệng.

Lão nhân cúi tay chào mọi người, lúc mở miệng nói chuyện, kèm theo nước miếng phun như mưa thì nốt ruồi duyên cùng được dịp đi lên đi xuống với nhịp độ thoăn thoắt làm người khác hoa mắt.

“Các vị, chuyện này ta chu du, nghe được nhiều chuyện hay, thâm cung bí sử cũng học được không ít, hôm nay xin được góp vài câu chuyện giúp mọi người thưởng tâm lạc sự(1).”

(1) Thưởng tâm lạc sự: làm cho mọi người vui.

K quốc gia có nhiều tài nguyên khoáng vật, người ở K Quốc không những giàu có mà còn văn võ song toàn. Làm vua của một quốc gia hùng mạnh, người dân lại tinh thông như vậy, nào có vị hoàng tử nào không mong muốn. Chuyện ta kể ở đây, là chuyện về hoàng tộc nước K. Nói về hoàng tộc, không phải hậu cung tranh đấu thì cũng là hoàng vị tranh ngôi. Chuyện mà ta nghe được, liên quan đến cả hai.”

Nói đến đây, thuyết thư tiên sinh dừng lại, khoát tay phía sau, người lắc hình tròn, làm bên dưới xôn xao chờ đợi.

“Hoàng đế nước K có hậu cung đông đảo, nhưng ai cũng biết trong hậu cung chỉ có một nữ nhân được độc sủng. D Quý Phi là quốc sắc thiên hương, nổi danh tài hoa vẹn toàn, lại là sư muội độc nhất của T Thái Úy, nắm toàn quân cơ đương triều. D Quý Phi là nữ nhân tài sắc vẹn toàn, lại có gia thế hiển hách, đi bên Đế vương, cũng chính là giai nhân sánh bước anh hùng. D Quý Phi không phụ lòng yêu thương của Hoàng thượng, nhanh chóng có tin vui, được thái y chuẩn đoán là mang thai long bào. Đế vương mừng vui, cả cung hoan hỉ.

Tuy nhiên, chỉ có Hoàng hậu nước K, trường nữ của M Tể tướng, là người tâm can ủ rũ nhất. Chức vị Hoàng hậu tuy là oai danh vô ngần, nhưng không hạ sinh được hoàng tử, thì cũng chỉ hữu danh vô thực. Bất khả chung nhật(1), A Hoàng Hậu thấy D Quý phi sắp có trường tử, chỗ ngồi chủ tử của tam cung lục điện khó nói có thay đổi gì không. Lòng không cam thì tâm bất chính.

(1) Bất khả chung nhật: trong lòng đầy lo toan

Trước khi D quý phi hạ sanh hoàng tử, thì hỷ sự được trông đợi biến thành bi sự: Hoàng thượng gặp bệnh hiểm nghèo, qua một đêm quy tiên bá tở.

A Hoàng Thái hậu đứng đầu tam cung lục viện, lại nhận Hoàng tử thứ năm của Hoàng đế mới năm tuổi, sinh ra bởi C nương nương, muội muội của chính mình làm hài tử. Nghiễm nhiên ngũ hoàng tử biến thành thái tử. Dưới sự trợ giúp của phụ thân mình là M tể tướng, A Hoàng Thái hậu nhanh chóng đưa vị ngũ hoàng tử này lên làm Hoàng đế chấp trưởng chính sự, cùng A Hoàng Thái Hậu buông rèm nhiếp chính.

Để phòng ngừa hậu họa, A Hoàng Thái Hậu muốn nhờ bỏ cái gai trong mắt, muốn ép D Thái Phi và hài tử mới sinh đến đường cùng, nhưng còn ngại T Thái Úy đang nắm trong tay quân cơ. Kế hoạch đen tối của Hoàng Thái Hậu được tướng gia giúp đỡ chưa thực hiện được thì đã không cần chỗ dừng tới.

Vị D Hoàng tử nhỏ tuổi của D Thái Phi không biết do đâu mà mới sinh ra thì khí chất đã chậm chạp, thường xuyên đau ốm, làm D Thái Phi vô cùng thất vọng. Nói không quá, nếu D Hoàng tử tài tuấn anh minh, với sự trợ giúp của bên ngoại của D Thái Phi là T Thái Úy, không khỏi đe dọa hoàng vị còn non

trẻ do A Hoàng Thái Hậu ra sức củng cố. Việc này khiến A Hoàng Thái Hậu và M Tướng gia hân hoan yên tâm vô cùng.

Tân hoàng đế lên ngôi, nhưng tài trị vì yếu kém, lúc nhỏ thì ham chơi, lúc lớn thì háo sắc, ngày đêm chỉ biết vui vẻ với giai nhân, làm văn võ bá quan phiền lòng. M tể tướng càng được dịp chính trị lung lay mà nắm quyền lộng chức. Tuy nhiên T Thái Úy cầm quân cơ là người quân tử thực tài, chần giữ nội an, lại làm ngoại quốc khiếp sợ mà không dám mơ tưởng. Không thể loại bỏ được T Thái Úy, M Tể tướng phải giữ mình nể mặt không dám ngang nhiên thái quá.

T Thái Úy là huynh trưởng của D Thái Phi lại có hai vị công tử, nổi danh là hậu sanh khả ượng(1), nên được di ruột là D Thái Phi nhất lòng yêu thương, nhất là vị trưởng tử của T Thái Úy, thường xuyên được cho triệu vào cung, được D Thái Phi ban cho món ngon vật lạ. So với vương tử của mình không có phúc phận, D Thái Phi thương yêu hải tử của ca ca mình cũng là lẽ thường tình.

(1) Hậu sanh khả ượng: tuổi trẻ có năng lực

Truyện đến đây thì không có gì để bàn, nhưng trong cung biến muốn lạng mà sóng nào có yên.” Dừng lại, thuyết tiên sinh vung hai tay ra tạo khí thế, ngẩng mặt hỏi ông trời như mình chính là tiểu phi tử đang trải qua những tháng ngày uất ức sống trong hoàng cung vậy.

“Trong truyện D Thái Phi có tình cảm đặc biệt với trưởng tử của ca ca mình là do có mối quan hệ bí mật.

Đồn đại rằng khi D Thái Phi hạ sinh một hoàng tử trắng trẻo xinh xắn, lanh lợi đáng yêu, bảy phần giống Hoàng thái thượng đã tạ thế, thì chị dâu của mình cũng sinh hạ được một hải tử, nhưng mặt mũi khác lạ, yếu ớt bệnh tật. D Thái Phi thông minh biết nhìn xa, vì biết Hoàng hậu ghen ghét, lại có tể tướng là gia quyến, Hoàng thượng giờ đã mất, dù còn có huynh trưởng đương quyền thái úy thì mình và hải nhi trong tường cao cung cấm cũng hiểm nguy sớm tối, nên D Thái Phi đã nghĩ ra thượng sách: tráo long đối phụng. Vương tử do mình sinh ra được đổi thân phận, làm trưởng tử của ca ca, còn đứa con bị bệnh của ca ca được đưa vào thay thế.”

Thính giả trong thuyết thư lâu người người há mồm kinh ngạc, có kẻ không kiềm được bất ngờ lại đánh rơi cả đồ uống trên tay. Thụy Miên nãy giờ đã lấy giấy bút ra hí hoáy nãy giờ, ghi lại tư liệu, để giành đưa vào tuyển tập truyện ngắn của mình. Đến lúc nghe đến đoạn tráo long đối phụng, nàng không khỏi ngạc nhiên mà vỗ bàn cái đét kêu to “Hay, thật là chi tiết huyết cầu mã.”, làm Bửu Khang và Phó Kien Đàm đang ngủ gật liền giật mình tỉnh dậy.

Thuyết tiên sinh hải lòng nhìn biểu cảm của thính khách khi đón nhận thông tin bất quá của mình rồi nói tiếp:

“Lời đồn này quả thật gây ra sóng to bão lớn trong triều. Quân thần chán chường vị vua chỉ biết ăn chơi hưởng lạc, giờ lại nghe đồn về thân phận của đại công tử của T thái úy, một lòng hy vọng có thể ra sức phò tá minh quân.

Chuyện chưa biết hư thực, A Hoàng Thái Hậu và M tể tướng nghe đến tai thì nào có thể dễ yên. Phụ tử hai người họ trở nên đa nghi, nhiều lần thử thách chọc ngoáy vị trưởng tử của T Thái Úy kia. Thế nhưng, bao lần bày mưu tính kế mà không thành, cũng chẳng tìm ra sơ hở gì. Hai người bọn họ muốn động tới người nhà của T Thái Úy, cũng phải đắn đo tự lượng nặng nhẹ.

Vị đại công tử kia thì lại tỏ rõ là người không có chí lớn. Dù là người có tài học vấn lại võ công cao cường, nhưng hẳn chỉ thích thú ngao sơn ngoạn thủy, lại đa tình phong lưu, làm người người tiếc nuối.”

Nói đến đây, thuyết thư tiên sinh đã mồm khô giọng rất, phía trước ngực áo lấm tấm dấu vết của nước miếng chưa kịp khô. Tiểu nhị liền bưng ra một cốc trà, dâng lên. Tiên sinh cầm lấy uống một hơi cạn hết, rồi mới hỏi: “Các vị, câu chuyện ta kể, ai có thể nói không phải lời đồn? Lại có ai có thể nói đó là chuyện có thật? Chỉ có thể tự người trong cuộc mới rõ. Phong xuy thảo động(1), chẳng biết tương lai ra sao, đại cuộc rối loạn, phàm nhân chỉ có thể mờ mắt xem ông Trời định đoạt phận số.”

(1) Phong xuy thảo động: gió thổi cỏ động, thời thế thay đổi

Người nghe kể chuyện thấy đã đến kết thúc thì đồng loạt vỗ tay, khen ngợi câu chuyện của thuyết thư sinh không người. Thuyết tiên sinh gặp người cảm tạ, như một nhà ảo thuật gia đại tài chính hiệu vừa hoàn thành màn biểu diễn đoạt giải thưởng quốc tế, lại thuận mồm hẹn mọi người mấy ngày tới sẽ kể đến chuyện Nương Tử của A Đóa vì chồng đi lính không về mà quyền sinh, biến thành ma cô quả phụ đi tìm tình lang khắp chốn. Thụy Miên vui vẻ ghi nhớ tự dặn sẽ còn quay lại nghe chuyện tiếp.

Hết truyện nhưng nhiều người vẫn chưa ra về, mấy nhóm người ở lại hào hứng tùm tùm đề đào sâu về những thông tin mình vừa nghe được, lại thêm mắm thêm muối, chẳng biết dẫn chuyện đi xa đến đâu.

Thụy Miên vô cùng bội phục tài kể chuyện của Thuyết tiên sinh, liền quay lại Bửu Toại mà đòi hỏi: “Thuyết tiên sinh đúng là triết gia cái thế, chuyện kể thật sự làm người ta không thể rời ra. Huynh lại dẫn ta đi nghe nữa có được không?”

Bửu Toại vui vẻ gật đầu: “Chỉ cần muội thích, ta cung kính không bằng nghe lệnh.”

Thụy Miên hải lòng bắt tay Bửu Toại mà rung lắc: “Huynh đã hứa, cứ định vậy đi.”, không để ý đến Bửu Toại mặt đã chuyển hồng, ngượng ngùng không nói gì.

Trong lúc Thụy Miên bận rộn kí kết hiệp ước đi nghe truyện lần tới với Bửu Toại thì Phó Kien Đàm thì đã cầm tuyển tập truyện ngắn của Thụy Miên lên, ngần ngừ thất thần mà đọc. Thụy Miên quay lại thấy lão sư đang cầm thoải bản mình sáng tác thì hùng hổ giật lại, đang định mắng xối xả lão nhân táy máy chân tay thì lại thấy Phó Kien Đàm gương mặt thảng thốt, vô cùng kích động nói: “Tiểu sư đồ, truyện này người sáng tác? Thật là tài hoa cái thế, lão đây chưa từng đọc qua truyện nào lại kinh thiên động địa như vậy. Người cho lão nhân mượn xem tiếp được không?”

Thụy Miên ngỡ ngàng kèm theo xúc động, liền thấy Phó Kiện Đàm đứng như Bửu đại lão gia nói: là người có con mắt tinh tường, lại vô cùng biết thưởng thức tài năng của người khác, đúng là tinh thông vạn sự. Có một lão sư như thế này làm sư phụ, cũng không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Công tử hảo sắc ở liễu ngọc bích

Bửu Toại và Thuý Như đã từng được kinh qua các tác phẩm của Thụy Miên, nên khi nghe thấy Phó Kiện Đàm nói vậy, hai người im lặng nhìn lão nhân với con mắt khác. Duyên số đã định hai thầy trò này gặp nhau là có lí do cả. Một người ham ăn, một người mê rượu. Một người viết sách không giống ai, một người lại không giống bất cứ ai mà mê truyện của người kia.

Trên đường về phủ, Thụy Miên bắt gặp Hồng Nhi cô nương đang sánh bước cùng một mỹ nhân khác. Hai nữ nhân người mặc áo đỏ, người vận áo xanh, dáng vẻ yếu điệu khiến không ít nam nhân đi đường phải quay đầu nhìn ngó. Hai người vừa ra khỏi một hiệu thuốc gần đó, cùng rẽ vào một góc phố.

Thụy Miên liền kéo tay áo Bửu Toại, vui vẻ nói: “Bây giờ còn sớm, ta vừa thấy Hồng Nhi cô nương ở đằng kia, lúc trước huynh nói sẽ cùng ta đi gặp cô nương ở Liễu Ngọc Bích. Giờ huynh có muốn đi không hay để ta đi một mình?”

Bửu Toại vội vàng gạt đầu đồng ý, cản dạn Mễ Lang đưa Bửu Khang vẫn còn đang ngủ gật hồi phủ trước. Phó Kiện Đàm mãi mê đọc sách của Thụy Miên, cũng theo hai người về phủ.

Bửu Toại đưa Thụy Miên và Thuý Như theo lối hai cô nương vừa rẽ vào, đi thêm một đoạn, phía trước chính là Liễu Ngọc Bích. Toà nhà hoành tráng như tên gọi, màu xanh như ngọc, trên cột nhà và bảng hiệu là hình vẽ hoa văn bay lượn như cây liễu rủ trước gió, phát phơ đây đó nhiều dải lụa màu vàng và đỏ, vô cùng bắt mắt. Bửu Toại dắt Thụy Miên vào trong, Thuý Như không rời bám dính lấy phía sau.

Thụy Miên phải vất vả và nhòm ngó vì không biết vô tình hay hữu ý mà Bửu Toại đi rất gần nàng, ngay hàng thẳng lối, khiến nàng chỉ nhìn thấy lấp lánh mảng đỏ mảng xanh sau bóng lưng cao lớn của hắn đang chắn phía trước.

Ngay khi Bửu Toại bước chân vào sảnh viện, đã có một vị tú bà ôn ền tiến lại cất giọng xoắn xuýt bắt chuyện: “Công tử và nhị vị cô nương, chào mừng tới Liễu ngọc Bích của chúng ta. Dịch vụ nào cũng có, các tiểu cô nương ở đây, cầm kỳ thi hoạ đều thông rành”, nói rồi chuyển đổi mắt hữu tình sang nhìn Thụy Miên và Thuý Như: “còn các tiểu quan tại đây cũng là được chọn từ trăm người mới có. Liễu Ngọc Bích nổi tiếng chỉ có hàng cực phẩm. Muốn hàng kinh nghiệm thì có hàng kinh nghiệm, muốn hàng sạch sẽ, giá chỉ hơn thua một chút.”

Từ khi bước vào, Bửu Toại luôn cảm thấy không thoải mái, giờ nghe thấy “tiểu quan cực phẩm” thì vô cùng tức giận, liền chủ động đứng che luôn trước mặt Thụy Miên, hất tay về phía tú bà mà nói: “Bọn ta chỉ tới tìm người, cô nương Hồng Nhi hôm trước có đến Bửu gia, giờ chúng ta muốn gặp, người đang ở đâu?”

Nghe đến Bửu gia, vị tú bà kia chuyển mặt tái xanh, nhìn khí thế ép người, biết đây là Bửu gia đại công tử, nổi tiếng đường hoàng đạo mạo, liền chỉ tay lên tầng trên, lắp bắp nói: “Bửu đại công tử giả lâm mà ta không biết, xin công tử lượng thứ tội vô lễ. Mời các vị theo ta. Hồng Nhi cô nương đang ở trên tầng hai, phòng bên tay trái, mời công tử và nhị vị tiểu thư.”

Ba người theo tú bà cùng đi lên tầng. Thụy Miên biết Bửu Toại trước nay vẫn nổi danh là quân tử đứng đắn, giờ lại bị gán thành khách làng chơi, đương nhiên có phần giận dữ. Nàng không dám nói gì, sợ bị tức giận và lây, chung quy cũng là do nàng đòi đến đây. Thụy Miên lẩm bẩm: “Lần tới ta chỉ nên đi một mình.”

Tú bà nhìn ba người họ, thái độ khúm núm, đến trước cửa phòng của Hồng Nhi, bà ta cất giọng ngọt ngào nịnh nọt: “Quý công tử và nhị vị tiểu thư, Hồng Nhi đang ở bên trong. Mời vào.”

Tú Bà trộm liếc mắt nhìn về mặt của Bửu Toại, mở hai cánh cửa phòng của Hồng Nhi, đợi bọn họ vào trong rồi khê khàng đóng cửa lại. Trước khi rời đi, về mặt tú bà hớn hờ vui mừng như sắp bắt được vàng thoi.

Khi đã vào bên trong, Thụy Miên gọi nhỏ: “Hồng Nhi cô nương, ta là Thụy Miên đến thăm cô nương đây.” Mãi mà không có ai đáp lại, lại nghe tiếng xột xoạt từ trong vọng ra, Thụy Miên giữ phép tiếp tục đứng đợi.

Căn phòng đủ rộng được chia làm hai gian bởi bức vách bình phong, trên vách được căng bằng làn vải mỏng có hình vẽ những bông hoa mẫu đơn to đang nở rộ, phía sau có bóng dáng người đang đi ra.

Thụy Miên tròn mắt bất ngờ. Người đi tới là Đắc Di công tử, trên người chỉ độc bộ đồ lót mỏng manh, mái tóc buông dài, quần áo xộc xệch. Theo sau hắn là hai cô nương, một là Hồng Nhi mà Thụy Miên đã quen và vị mà nàng gặp đi cùng Hồng Nhi trên phố lúc nãy, hai má các nàng đỏ hồng thẹn thùng.

Ba người Bửu Toại, Thụy Miên, và Thuý Như cùng ngượng ngùng nhìn ba người vừa đi ra, rồi đồng loạt quay mặt đi chỗ khác. Bửu Toại lên tiếng trước: “Ta thật thất lễ, không biết Hồng Nhi cô nương đang có... khách, càng không biết Đắc Di huynh đang ở đây. Đã mấy ngày không thấy huynh về phủ, giờ biết huynh ở đây, ta cũng đỡ lo. Xin lỗi vì đã làm phiền, hôm khác tái kiến.”

Bừu Toại vội vàng nói rồi dắt Thụy Miên đi một mạch thẳng ra khỏi Liễu Ngọc Bích, Thụy Như chạy theo sát nút, mặt đỏ như quả gấc chín.

Thật là tình cảnh trớ trêu, đi vào thanh lâu bắt gặp ngay mộng cảnh, lại là cảnh mộng ba xuân, làm cho Thụy Miên không khỏi rùng mình. Bừu Toại không những mặt mày đỏ rực, cả bàn tay cũng run rẩy nóng bỏng; Thụy Như thì mặt như sắp khóc. Trên đường hồi phủ, ba người không ai nói với ai lời nào.

Lúc đã ngồi trong phòng của Thụy Miên uống trà, Thụy Như mới hồi hồn mà rít lên: “Thật là đồ nam nhân trắng hoa hảo sắc, đã quen Hồng Nhi cô nương, lại còn cặp kè với vị nữ tử kia, thế mà lại tán tỉnh trên ghẹo A Đào. Uống công A Đào xưa nay nổi tiếng tần tiện lại dốc hết hầu bao mộng má phấn son chỉ mong để hấn nhìn thấy. Nếu nàng ta biết mình gặp phải một quân đồn mạt như vậy, sẽ đau khổ đến mức nào.”

Thụy Miên dù trước khi đến đây đã là cô gái ba mươi tuổi chưa một mảnh tình xuân, đối với nàng, chuyện nam nữ thân mật cũng không phải chuyện gì to tát, nhưng nàng cũng không thể chấp nhận nổi một người bắt cả nhiều tay như Đắc Di: “Hừ, ta đây cũng chưa ghét đàn ông trắng hoa, thích ông rồi lại bắt bướm, đúng là vô liêm sỉ.”

Hai người thay nhau chỉ trích tên vô lại Đắc Di làm hấn ở trong thanh lâu mà hất xì hơi không thôi. Trời đã về chiều, đã đến giờ cơm, Thụy Miên cảm thấy đói, liền một mình đi xuống bếp tìm đồ ăn. Thụy Như trước đó muốn làm tỷ muội tốt đã bỏ đi tìm A Đào để kể cho nàng ta biết hôm nay mình nhìn thấy những gì.

Ăn uống xong xuôi, nàng bước ra biệt viện thành thói quen hằng ngày. Trăng rằm giữa tháng sáng rùng rục, lại to tròn làm nàng liên tưởng ngay đến quả trứng gà. Bỗng Thụy Miên nghe tiếng bước chân đang tiến về phía mình, quay đầu lại thì thấy Đắc Di đại sói xám đã ngồi xuống ghế đá phía đối diện. Trên mặt hấn tuy vẫn là vẻ công tử phong nhã nhưng lại có chút phờ phạc mệt mỏi.

Thụy Miên băng quơ nói: “Trăng rằm sáng vắng vặc, nghe nói vào đêm trăng tròn thì ma quỷ hiện thân, công tử không sợ người khác nhìn thấy thân thể của mình sao?”

Đắc Di phe phẩy chiếc phiến, nhìn nàng thắc mắc: “Vì sao Thụy Miên cô nương lại nói vậy?”

“Chẳng phải có câu sắc trung ngã quý(1) sao?” Thụy Miên cười nhếch mép nói.

(1) Sắc trung ngã quý: con quý háo sắc

“Ha ha, ta đây dù có hiện thân thì có gì phải sợ, chẳng phải chiều nay cô nương đã ngắm đủ ở Liễu Ngọc Bích rồi đó ư?” Nói rồi Đắc Di mỉm cười đắc ý nhìn Thụy Miên mặt đang đỏ dần lên.

“Chuyện thương phong bại tục mà người cũng tự hào đến vậy, đúng là một kiếm một bì(2).” Thụy Miên kiếm chế không được, đứng dậy tức giận nói.

(2) Một kiếm một bì: Không biết xấu hổ

“Thế nào chuyện trai chưa vợ gái chưa chồng chung phòng lại đã trở thành thuần phong đời bại, hay tiểu cô nương đã lại nghĩ quá xa về chuyện xảy ra chiều nay?” Đắc Di cũng đứng lên, phe phẩy phiến quạt trên tay ung dung trả lời.

“Hừ, ta đây không phải người thiện cận, cũng không phải là nữ nhân tam tông tứ đức, nên cũng hiểu đạo nghĩa thực sắc tính dã(3), nhưng lấy tình cảm của nữ nhân chơi đùa, quả thật không phải là hành vi của người quân tử.” Thụy Miên nói rõ quan điểm.

(3) Thực sắc tính dã: chuyện ăn uống tình dục là bản năng của con người

“Người quân tử cũng có khi thân bất do kỷ, nhưng ta tuyệt đối không lấy tình cảm của nữ nhân mà lợi dụng chà đạp. Nếu có, chỉ là do nữ tử tự mình đa tình.” Đắc Di nói rồi quay sang nhìn thẳng vào Thụy Miên, trong mắt ánh lên niềm khẳng định kiêu ngạo.

Thụy Miên không nhường liền nói: “Người nói không coi nữ nhân là đồ chơi, vậy sao đã có Hồng Nhi, còn có cô nương hôm nay ở Liễu Bích ngọc, lại trên hoa ghẹo nguyệt với A Đào?”

“A Đào?” Đắc Di hỏi.

“Chính là tiểu a hoàn trong Bừu phủ, bạn của Thụy Như.” Thụy Miên trả lời như thét vào mặt hấn.

“Nếu ta bảo ta không có, người có tin?” Đắc Di hỏi ngược lại Thụy Miên, ánh mắt tò mò khiêu khích.

“Ta tin hay không thì được gì chứ, không bằng người thức tỉnh lương tâm, tự mình đi nói với A Đào, chặt đứt mọi hy vọng của nàng ta. Đừng để nàng ta phải mong ngóng về một người không đáng.” Thụy Miên trả lời lạnh lùng.

“Ta là người không đáng sao?” Đắc Di trong giọng mang theo bi phẫn, “Vậy, người giúp ta làm rõ chuyện này”, vừa dứt lời, hấn ngay lập tức ôm lấy Thụy Miên, đặt nhẹ một nụ hôn lên môi nàng.

Thụy Miên cứng đờ cả người, lần đầu tiên bị người khác ăn đậu hũ của mình, lại là một kẻ hảo sắc lăng nhăng. Nàng chưa kịp giãy ra thì đã nghe tiếng có ai ở phía sau. Thụy Miên giật mạnh người, tách mình ra khỏi vòng tay của Đắc Di. Nàng liền nhìn thấy A Đào đang ngờ ngàng bụm mặt, vội rời đi, mang theo tiếng nước nở thồn thức.

Thụy Miên đứng im như phỗng. Con giận ập đến, nàng quay lại tặng cho má Đắc Di một bạt tai, run bần bật gần lên: “Tiểu nhân sắc lang bi ỏi”, rồi bỏ đi.

Con giận bùng bùng không nguôi, Thụy Miên không suy nghĩ liền đi lạc vào biệt phủ mà đoàn người Phó Kiện Đàm đang ở. Ánh sáng trắng rằm làm cả sân vườn nhuộm vàng, nàng chợt thấy xa kia là một nam tử mình mặc một chiếc áo mỏng đã ướt mồ hôi dính chặt vào thân người, tay run run chống vào thân kiếm giữ cho bản thân khỏi ngã. Trên đầu hắn quấn một dải lụa trắng phấp phới theo gió như khăn tang, trông rất thê lương.

Thụy Miên lại gần, thấy Mộc Hải mặt đen sạm nhăn nhó, một vài giọt nước theo chớp mũi và cằm tiên sinh rơi xuống mặt đất. Nàng nhớ đến chuyện cũ của Mộc Hải, lại nhớ Phó Kiện Đàm có nói đến khí lực đã mất của tiên sinh, khiến cơ thể người suy yếu. Thụy Miên phân vân không biết đây là nước mắt đau thương vì chuyện cũ hay nổi thống khổ vì bệnh cũ tái phát.

Nàng định lại gần thì Mộc Hải tiên sinh đã ngẩng mặt lên, bắt gặp ánh mắt lo lắng của Thụy Miên, tiên sinh giờ tay nói: “Ta không sao.”

Thụy Miên muốn hỏi thêm thì tiếng Đắc Di đã vang lên phía sau: “Thụy Miên cô nương, ta...”

Chưa kịp nghe hắn nói hết câu, nàng liền một mạch chạy về phòng mình, trong lòng uất ức, không muốn nhìn người bi ỏi như vậy mà bản mắt. Biết chắc hắn không theo mình, Thụy Miên mới bình tĩnh nằm trên giường nghĩ lại chuyện xảy ra tối nay, lần đầu tiên cả đêm trằn trọc mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tiếng lành đồn xa

Sáng sớm bị đánh thức, hai hốc mắt của Thụy Miên đã thành hai vòng tròn đen xì như mắt gấu trúc. Người đến phá tan giấc ngủ ngắn ngủi của nàng là Thụy Như.

Thụy Như hỏi thẳng vào vấn đề: “Sáng nay muội nghe A Đào kể rằng tối qua ... tối qua nàng ta nhìn thấy tỷ và Đắc Di công tử làm chuyện không mình bạch trong hậu hoa viên. Chuyện này là sao? A Đào khóc lóc rất thê lương, đám hạ nhân trong phủ đang náo loạn lên kia kìa.”

“Chuyện này là thật, nhưng không phải ta và hắn có gì mờ ám, là ta bị người ta ăn cướp miếng đậu hũ đầu đời, muội có biết không? Người ta bảo nộ hôn đầu tiên quý giá biết chừng nào, còn ta vì nó mà cả đêm không ngủ, thức dậy đủ bảy lần để xúc miệng đây này. Ta chà mạnh quá giờ xưng hết cả mồm rồi.” Thụy Miên dứt lời liền tru môi lên cho Thụy Như xem tổn thất vật chất mình phải chịu đựng.

“Tiểu nhân vô sỉ, sao lại làm thế với tỷ?” Thụy Như bức xúc như mình mới là người bị cướp đậu hũ làm Thụy Miên có chút vui vẻ.

“Tại ta chửi hắn là quân lưu manh háo sắc. Hắn thấy A Đào đến, muốn trả thù ta, muốn làm nhục thanh danh của ta, cố tình hôn ta trước mặt A Đào. Một là khiến nàng ấy hận ta vì nàng ấy có tình với hắn, hai là biết nàng ấy thảo nào cũng mang truyện này đi mà kể với cả phủ, không chừng cả Dược Trang thành này, chắc muốn ta tiếng xấu truyền đời, ế ẩm hết kiếp.” Thụy Miên vừa ngáp vừa nói.

“Hừ, quân đòi bại còn độc ác, thân thể nữ tử há có thể dễ nam tử xa lạ chạm vào sao? Sĩ khả sát nhi bất khả nhục(2).” Thụy Như hùng hồn tuyên bố, nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của Thụy Miên vì mình văn hoa thành ngữ, liền ngưng ngưng nói thêm: “Ta đọc thoại bản thấy mấy nữ tử khi bị hiếp đáp hay nói như vậy”.

(1) Sĩ khả sát nhi bất khả nhục: kẻ có lòng tự trọng thà chết vinh còn hơn sống nhục

Thụy Miên tự nhủ từ giờ phải cấm Thụy Như đọc mấy thoại bản bậy bạ như vậy, không thì sẽ có ngày nàng ta xúi Thụy Miên đi chết thật chi vì lỡ nắm tay bá cổ một nam nhân nào đó.

“Ta không sao. Cũng là việc tốt, giờ thì A Đào đã hiểu rõ Đắc Di hẳn là người thế nào. Nàng ta từ giờ có thể từ bỏ vọng tưởng được rồi. Đi tìm cái gì ăn đã nào.” Thụy Miên gạt bỏ chuyện không hay tối qua ra khỏi đầu.

“Thế nhưng là nộ hôn đó Thụy Miên tỷ, tỷ không sợ người khác đồn đại nhảm nhí ư?” Thụy Như không buông tha, lo lắng hỏi.

“Chỉ là nộ hôn thôi mà, nộ hôn không tình nguyện thì có nghĩa lý chi. Hôn nhau cũng chỉ là một hình thức trao đổi nước miếng. Muội nghĩ mà xem, trong mỗi bữa ăn, đĩa của người này mang theo nước miếng, chọc vào đĩa đồ ăn chung, người khác khi gấp phải vẫn ăn như thường, là ăn cả nước bọt của người kia còn gì. Thế thì có khác gì hôn nhau đầu nào. Ví như muội và Mễ Lang, ngày nào cũng ăn chung mâm cơm, ngày nào cũng hôn nhau, thế hoá ra Mễ lang ngày nào cũng vũ nhục muội à, còn Mễ Lang ngày nào cũng thất tiết mấy lần ư? Bỏ đi, mọi người bàn tán cũng là lấy chuyện cho vui, mình không phản ứng gì thái quá, ắt mọi chuyện sẽ nhanh chóng dẹp im.” Thụy Miên mồm miệng nhanh nhẹn nói, không để ý đến vẻ mặt choáng váng của Thụy Như.

Thụy Như không biết nói gì khác nữa, đành lầm lì đi theo Thụy Miên. Ăn xong bữa sáng, Thụy Miên rủ Thụy Như ra khỏi phủ dạo chơi và mua thêm ít lá trà thì hai người họ gặp A Đào đang lầm lũi bị cả đám hạ nhân vây quanh. Cả đám nhìn sang thì thấy Thụy Miên, lập tức khẽ khàng nhắc nhở nhau im lặng, lăm lăm nhìn với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Thụy Miên không ngại ngần mà tiến đến, mở lời nói trước: “A Đào muội, đừng buồn nữa. Chuyện hôm qua muội thấy là do ta bất cẩn, bị hán trêu ghẹo, chẳng có ý gì. Ta đã tặng hán một bạt tai dằn mặt. Muội hãy thấy may mắn đi, hôm qua người hán cướp đầu hũ là ta, chứ không phải muội, vì thế tránh được cho muội một đồng vi khuẩn lây bệnh thối mồm đây này. Tội qua ta phải súc miệng rửa mồm chục lần mới đỡ. Hôm nay lại phải ra khỏi phủ, mua thuốc về phòng bệnh.”

Nói rồi nhìn thấy vẻ mặt đã ngưng khóc của A Đào, nhưng trên khuôn mặt của các a hoàn đang nghe chuyện bát nháo thì vẫn còn vẻ oán thán, Thụy Miên vội luận thêm: “Muội dù gì cũng đã mất thấy tai nghe rồi, không nên dính tới hán nữa. Giờ muội vẫn là cô nương trinh trắng nhu thuận, chỉ có ta, mới là người bị mang tiếng hương hoa vui dập, sáng nay tỉnh dậy còn muốn quyền sinh để giữ gìn danh tiết đây.”, nói rồi đưa tay quạt mắt ra điều đau khổ.

Lúc này thì cả đám nữ tử liền thay đổi từ tâm trạng uất hận thành bi thương và thấu hiểu. Con người là vậy, thấy chuyện mình bị thiệt thì hận người, thấy chuyện người vì mình gánh hết thiệt thòi thì lại vui vẻ mà ban bố cho người khác chút thương hại.

Thụy Miên diễn kịch, vừa làm A Đào vui vẻ, lại vừa để giữ gìn chút danh tiết còn sót lại, không tiếp tục bị bôi nhọ quá đáng.

Thụy Như vô cùng bá phúc tài năng nói không thành có, nói có thành không của Thụy Miên, trong lòng hết lo lắng, vừa đi dạo phố vừa vui vẻ chỉ cho cái này cái kia. Thụy Miên là khách quen đã mua trà nhiều lần ở Lan Diệp Quán, khi ra về còn được ông chủ tặng thêm một gói hồng trà miễn phí, làm tâm tình của nàng thêm phần hưng phấn.

Lúc này cũng vừa thấy mệt, nàng và Thụy Như liền tìm một tửu quán ngồi nghỉ. Gọi một bàn bảy món ăn mặn, hai món ăn ngọt, Thụy Miên vui sướng tự mình chiêu đãi cái bụng khó tính của bản thân. Ăn một chặp, nàng liền cảm giác như có ai đó đang nhìn mình ở phía trước, liền ngẩng mặt lên tìm, thoáng qua mắt nàng là một bóng dáng màu trắng, làm nàng chợt liên tưởng đến Mặc Cảnh công tử, bằng hữu của lão sư Phó Kiện Đàm.

Nàng gạt ngay ý nghĩ này ra khỏi đầu. Mặc Cảnh là người ít nói lại có hành tung bí ẩn, lại càng chẳng có lý do gì mà phải theo dõi nàng.

Ăn uống thoả chí, nàng ngồi uống trà ngắm người qua đường, trong lúc thảnh thơi lại nghe lọt tai chuyện của mấy nam nhân bàn bên cạnh.

Nam nhân bụng phườn nói: “Hôm nay ta vừa chứng kiến một màn truy giết thật kinh khủng, đến giờ vẫn còn run đây này.”

Một người ăn mặc gọn gàng nhưng mắt lão liên tiếp chuyện: “Nào nào, uống ly rượu cho bình tâm. Kể chúng ta nghe xem đã có chuyện gì.”

Nam nhân bụng phườn bắt đầu kể chuyện: “Ta đang ở... có việc trong rừng tre, lúc ngồi sau tảng đá nghỉ ngơi, ta nghe thấy có tiếng ồn ào, cả tiếng binh khí chạm nhau, liền dậy mở mắt nhìn. Ta thấy ba nam nhân tướng mạo anh tuấn, bị một đám sát thủ bị mặt đuôi giết vô cùng sát sao. May là ta trốn ở sau vách đá, không thì cũng bị liên lụy rồi.”

“Thế rồi sao?” người nam nhân vai u thịt bắp còn lại mặc áo vàng xin màu hỏi.

“Rồi bọn họ đuổi nhau xuyên sâu vào rừng tre, ta thấy lúc sau không có động tĩnh gì, chắc hai bên cùng trọng thương không lết nổi nằm trong đó. Ta đứng dậy chạy một mạch đến nha phủ, báo cho quan phủ đại nhân nhưng họ không tin ta, nói người ta đầy mùi rượu nên bảo ta nằm mơ, còn phạt ta mười roi ê hết cả người đây này.” Nam nhân bụng phườn nhếch miệng sung lên chỉ cho hai người còn lại.

“Sao huynh đi báo án mà quan phủ lại đánh huynh? Vậy còn ra thể thống kỷ cương gì nữa?” Người mắt lão liên không phục hỏi.

Nam nhân áo vàng vội trả lời thay: “Cũng khó trách được họ, không phải do lần trước huynh gây chuyện để đến nỗi nha phủ mất lòng tin còn gì? Huynh kể ra cho huynh đệ đây nghe đi.”

“Mấy hôm trước ta đến đánh trống kêu cứu mạng, quan phủ tiếp ta. Ta kêu nhìn thấy có con hổ xông vào nhà ta, nhảy lên giường tấn công ta, vô cùng hung dữ, liền nài quan phủ nhanh chóng đi cứu vợ con ta vẫn còn ở trong nhà. Quan phủ đến nơi, thấy vợ ta đang ngồi trên giường. Thấy ta đưa quan phủ về, vợ ta chỉ mặt ta mà mắng nhiếc xối xả, rằng chỉ là do ta uống nhiều rượu, lại ngủ ngáy mê man, không chịu làm việc đồng áng nên tát ta mấy cái, vậy mà ta lại nỡ đi gọi quan phủ đến bắt vợ mình, ta có còn nhân tính không? Quan phủ thấy thế liền dặn ta không được làm phiền những chuyện không đâu, lần sau mà còn say xin làm bậy kêu oan, ta sẽ bị ăn phạt. Còn lão bà giận ta, làm ta cả tuần sợ hãi, ngày nào cũng phải đảm lưng bóp chân nịnh nọt thì mới không thôi.” Nói rồi hán liền rùng mình như nghĩ lại chuyện gì đáng sợ lắm.

“Huynh nói thế nào chứ, ta thấy hay hôm nay tẩu tẩu cảm ngại quá chén, người đánh trốn đến rừng tre sau thôn để uống rượu, say xin rồi lại nằm mơ mà tưởng chuyện tranh đấu thành thật chứ gì?” nam nhân áo vàng cười trêu trọc.

Ông lão bụng phệ về mặt thành khẩn càng muốn chứng minh là mình không say rượu nói nhảm: “Ta nói thật mà, ta còn nhìn rõ trong ba người nam tử đó có một người tay cầm đuôi kiếm có gắn một viên ngọc màu xanh lam trông rất giá trị. Hán dùng kiếm sắc cũng chống trả rất quyết liệt, các sát thủ kia cũng bị trọng thương không ít mà.”

Nghe đến đây, Thụy Miên vội đứng dậy, nàng còn nhớ rõ khuôn mặt nam nhân tại Tửu Quán lần trước, hán có chín phần giống với Thanh Thanh Tú sư muội của nàng. Trên tay hán kẻ kẻ thanh kiếm có chuôi kiếm được nạm viên ngọc xanh quý báu. Trong bữa tiệc chiều đãi mà Bửu Toại tổ chức tại Bửu gia, Bửu Toại còn khen thanh kiếm sắc quý giá ngàn vàng, cả viên ngọc xanh lam gắn trên chuôi kiếm đầy cũng là độc nhất vô nhị mà.

Nếu lão nhân miêu tả được thanh kiếm rõ ràng như vậy, khả năng Cát Uy thực sự đã tham gia vào trận đấu kiếm là thật. Theo lời lão nhân nói, ba người Cát Uy bị bao vây bởi một đám sát thủ, vậy thì hán có thể đã gặp nguy hiểm.

Nếu không đi thì Thụy Miên thấy trong lòng áy náy, nàng liền hỏi thúc Thụy Như đưa mình đến rừng tre mà nam nhân bụng phườn nói đến. Nếu đúng là lão nhân bụng phệ nằm mơ thì việc nàng đến rừng tre kiểm tra, không nhất thiết phải báo với ai khác, nàng không muốn khiến ai bị làm phiền.

Chương 14: Gọi tử xưng đệ

Đến nơi, Thụy Miên liền tìm đường đi sâu vào trong rừng tre xanh mọc sát nhau rậm rạp. Nàng ngửi thấy mùi tanh của máu, giống với mùi nàng đã quen thuộc khi còn làm ở bệnh viện cùng Phòng giáo sư. Thụy Miên có chút run rẩy, mùi máu tanh đã nói rõ, đúng là đã có một trận giao tranh tại đây. Như lời lão nhân bụng phệ nói, liệu Cát Uy hẳn có bị trọng thương?

Nghĩ đến đây, Thụy Miên lấy hết dũng cảm, kéo tay Thụy Như tiến vào. Đi thêm một lúc, nàng nghe thấy có tiếng người đang nói chuyện. Thụy Miên bỗng thấy một nam nhân y phục vàng nhạt, trên tay cầm thanh kiếm có đính viên ngọc màu xanh lam, quay lưng về phía nàng đang dẫn dò hai người nam tử khác. Nàng nhận ra hai người này chính là thuộc vệ hay đi cùng với Đắc Di và Cát Uy mà nàng đã nhìn thấy trong đêm dự tiệc tại phủ của Bửu Toại. Nhìn bộ dáng của Cát Uy, Thụy Miên biết hẳn không hề hấn gì, lại thấy vết máu loang loáng trên thân kiếm, biết rằng người bị thương tổn, chỉ có thể là đám hắc y nhân kia.

Cát Uy nói: “Hai người mau quay về với ca ca, chuyện ở đây coi như đã xong. Hãy giả quyết gọn gàng, đừng để ai biết về đám sát thủ do Mộ Dung An phái đến. Hẳn ta là con sói xám độc ác. Ta không muốn tin tức trong thành bị rối loạn, lại càng không muốn liên lụy đến người khác.”

“Dạ vâng, thưa chủ tử.” Một trong hai nam nhân nhận lệnh.

“Lại nữa, ta đã mấy lần lên chỗ đó, nhưng lão nhân đều không tiếp, chắc chính ca ca phải đi một chuyến mới được. Vậy các người hãy báo lại với ca ca.” Cát Uy căn dặn thêm.

Thụy Miên im lặng không muốn gây chú ý, dù gì nàng đến đây là vì muốn cứu Cát Uy, nếu Cát Uy không có việc gì, chuyện ám sát giết người, chẳng ai muốn đi thông báo khắp nơi, nàng nên giả vờ không biết là hơn. Nghĩ vậy, nàng thì thầm vào tai Thụy Như: “Chúng ta im lặng rút đi thôi.”

Thụy Như chắc chắn không hiểu “im lặng rút đi” nghĩa là gì. Nàng ta vừa động chân xoay người thì liền dẫm vào mấy nhánh cây đã khô trên mặt đất, phát ra những tiếng gãy giòn tan.

Cát Uy lập tức hét lên: “Ai? Ra đây mau.”

Thụy Miên biết mình đã bị Cát Uy phát hiện, liền ngẩng cao đầu hùng dũng, Thụy Như nắm vạt tay áo nàng theo sau. Hai nàng bước ra từ bụi tre, Thụy Miên hiên ngang nhìn Cát Uy mà nói: “Là ta.”

Cát Uy bất ngờ khi nhìn thấy Thụy Miên, rồi liền quay lại, phân phó cho hai thuộc hạ mau chóng rời đi. Loáng một cái, hai vị hiệp sĩ phi thân lẫn vào trong rừng tre xanh ngát phía sau, mất dấu.

Cát Uy tỏ vẻ lạnh lùng, hỏi: “Tai sao ngươi lại ở đây? Ta đã biết ngươi là người thích bát quái, nhưng không ngờ lá gan cũng không nhỏ, lại dám theo dõi ta đến đây?”

“Theo dõi cái đầu người á.” Thụy Miên thầm nghĩ trong lòng, nàng cất giọng: “Hừ, ngươi đúng là lấy oán trả ơn, ta là vì nghe người nói có quyết đấu trong rừng tre, lại nghe miêu tả trông người đó giống ngươi nên mới đến xem. Định rằng nếu ngươi bị thương thì có thể ra tay giúp đỡ. Ai dè ngươi không nói lời phải trái, chưa chi đã quát tháo ầm ỉ.”

Cát Uy hừ lạnh: “Hừ, nữ tử lươn lẹo, ngươi là nghe từ đâu?”

Thụy Miên mỉm cười: “Chính là nghe trong tửu quán có người bát quái.”

Cát Uy thấy Thụy Miên là vì muốn giúp đỡ mình mà đến, có chút day dứt vì đã mắng nàng là người thích nhúng mũi vào chuyện người khác, nhưng khi nghe Thụy Miên nói từ đâu mà biết tin mình ở đây, hẳn liền dẹp ngay mặc cảm hối lỗi. “Người đã nghe được những gì?”

Thụy Miên trong đầu hoạt động hết công suất, nàng đã nghe thấy nhiều vấn đề quan trọng. Thứ nhất, có người muốn hại Cát Uy, hẳn vì bản thân mà tự vệ. Thứ hai, hẳn không muốn liên lụy đến người vô can trong Dược Trang thành, điều này chính tỏ hẳn không phải loại người chém giết bừa bãi, vậy nên nàng không có gì phải sợ.

Nàng trả lời: “Nếu ta bảo nghe thấy hết, người tính thế nào?” Thụy Như sợ hãi kéo tay áo Thụy Miên càng chặt. Cát Uy thái độ phân vân, không biết Thụy Miên có thật đã nghe thấy hết hay không.

Thụy Miên liền hỏi: “Sao ngươi lại bị sát thủ đi theo đuổi giết? Ngươi đã đắc tội với ai?”

“Mình không hại người cũng không tránh khỏi người khác bao tạng hoạ tâm(1).” Cát Uy trả lời.

(1) Bao tạng hoạ tâm: có tâm hại người

Thụy Miên nhún vai nói: “Được, người không muốn trả lời thì thôi.”

Nàng quả thật cũng không hy vọng nhúng chàm vào chuyện giang hồ. Bị ám sát, một là đã làm chuyện gì thất đức mà bị trả thù, hai là ai đó vì lợi ích nào đó mà muốn giết người để khỏi phải phân tranh, ba là giết người diệt khẩu, đều là chuyện liên quan đến mạng người. Nàng không nên biết thì hơn, biết vào rồi tệ hơn lại mang tiếng là đồng bọn, rồi có ngày đến lượt mình liên đới.

Cát Uy nheo mắt: “Người nghe thấy chuyện ở đây thì đã sao, chuyện này không liên quan đến người. Tốt nhất là nên quên đi, về Bửu phủ, lại càng không được nói với ai. Ngôn đa tất thất (1).”

(1) Ngôn đa tất thất: Nói lắm hại thân

Thụy Miên trầm nghĩ: “Người dám dọa ta, người trông ra cũng ít hơn ta vài tuổi, lại nhìn y hệt Thanh Thanh Tú sư muội, ta có gì lại sợ sư muội của mình.”, rồi nói: “Thế nếu ta quyết nói chuyện này cho người trong Bửu gia biết?”

Cát Uy lúc này không muốn nhùng nhằng thêm, liền sẵn giọng nói: “Phải làm thế nào thì người mới coi như không nhìn thấy chuyện hôm nay?”

Thụy Miên biết đã tóm được điểm yếu của Cát Uy, liền nói: “Muốn ta giữ bí mật cho người cũng tốt thôi, chẳng là ta có một điều kiện. Nếu người chấp nhận, ta liền giữ chuyện kín như bưng.”

“Người còn dám ra điều kiện với ta?” Cát Uy gằn giọng nói.

Thụy Miên không chần chừ, liền đưa hai tay lên miệng, làm hình dáng như cái loa liền nói oang oang: “Bớ người ta, ở đây có án mạng...”

Cát Uy bắt lực đánh át tiếng nàng: “Được, người nói ra ta nghe.”

Thụy Miên cười gian tà liền nói: “Thứ nhất, không được dùng giọng hống hách nói chuyện với ta; thứ hai, gọi ta một tiếng tỷ tỷ. Từ giờ lấy nghĩa cung kính với ta mà đối đãi.”

“Người đúng là si nhân thuyết mộng(2), dựa vào đâu mà bắt ta gọi người một tiếng tỷ tỷ?” Cát Uy khinh thường nói.

(2) Si nhân thuyết mộng: người điên nói chuyện hoang đường

“Dựa vào tài năng, ta đảm bảo nếu ta có ra câu đố, chắc chắn người sẽ không thể trả lời được. Chỉ dựa vào trí tuệ thôi, người đã thua đứt rồi.” Thụy Miên cổ tình khích tướng.

“Hừ, tài cán đến đâu mà dám cuồng ngôn lộng ngữ. Người đúng là không biết trời cao đất rộng.” Cát Uy bực tức nói.

“Người không tin hay sợ không dám nhận thách đố của ta vì tài cán không bằng người?” Thụy Miên vừa cười vừa nói, cố ý chọc ghẹo làm Cát Uy tức điên lên, mặt đỏ như quả gấc.

“Được. Nhưng nếu người thua, ta cũng có điều kiện. Thứ nhất không được đem chuyện hôm nay nói ra. Thứ hai, từ giờ không được xen vào bất cứ chuyện gì của ta.” Cát Uy cuối cùng đồng ý nói.

Thụy Miên mỉm cười như lưu manh gặp cô nương nhà lành: “Được, nếu người trả lời được câu hỏi của ta, ta sẽ nghe theo thỏa thuận, ngược lại, nếu người không trả lời được ta, quân tử nhất ngôn, một tiếng tỷ tỷ, ta nhất định muốn nghe.”

Cát Uy tự tin nói: “Được, vậy ra đề đi.”

Thụy Miên biết đã lừa được hắn vào tròng, liền tăng hăng nói: “Ta cho người ba câu hỏi, trả lời đúng, người thắng, trả lời sai, đệ đệ thua, gọi ta là tỷ tỷ. Người nghe cho kỹ đây. Câu đầu tiên là: “Cái gì của phu quân mà nương tử thích cầm nhất?”, câu thứ hai là: “Dưới động, trên sướng, trên động, dưới đau” là hành động gì, câu cuối cùng là: “Cái gì nam nhân thì có mà nữ nhân thì không có, của người trẻ thì thường cứng hơn của người già?””

“Hừ, người thật không biết ... nhục, người...dám hồ ngôn loạn ngữ(1)?” Cát Uy mặt đỏ rần rức giận, không thể nói ra đáp án.

(1) Hồ ngôn loạn ngữ: nói bậy lung tung

“Sỗ sàng gì chứ, hay là người không đoán được, định làm âm lên để đỡ phải nhận thua?” Thụy Miên khích bác.

“Nữ tử như người, thật là ô nhục thanh danh.” Cát Uy vẫn khẳng khái bực mình không nói.

“Được, vậy nếu ta đưa ra đáp án mà người thấy không sỗ sàng, ta thắng, được chưa?” Thụy Miên hỏi đầy tự tin.

“Hừ, nếu người dám không giữ lễ tiết, hãy quên ngay chuyện làm tỷ tỷ ta đi.” Cát Uy khó chịu đe dọa. Hắn vừa mới nghĩ Thụy Miên quả nhiên là nữ tử hào hiệp, ai dè nàng ta thật bậy bạ, làm gì có nữ tử nào lại đi bàn đến những chuyện thầm kín của nam nữ một cách ngang nhiên như vậy chứ.

“Ta biết người tính khí cương trực, chắc chắn sẽ không biết những câu đố này. Nghe đây: nương tử là thích cầm ngân lượng của phu quân nhất, chẳng

phải sao? Còn “câu cá” chính là hành động trong câu hỏi thứ hai. Đáp án của câu hỏi thứ ba chính là “râu”. Nam nhân có râu, nữ nhân không có đầy thời.” Thụy Miên nói rồi cười đầy đắc ý.

Cát Uy mặt mày tái đi ngỡ ngàng lắm bảm “Đúng là những câu trả lời hợp lý.”

Thụy Miên sung sướng nói: “Xem ra Cát Uy công tử đây mới là người sở sảng, ta chắc là lúc này công tử tuyệt nhiên không muốn ai nhìn thấy trong đầu mình có gì. Vậy Cát Uy đệ còn không mau thực hiện lời hứa?”

“Ta đã thua, quân tử nhất ngôn,” Cát Uy trượng phu nhận thua. Thụy Miên đợi đến gần một khắc mới nghe hần găng sức lí nhí nói: “Tỷ tỷ.”

Thụy Miên hài lòng vô cùng, cuối cùng, cũng thu phục được nam nhân ương bướng, nghiêm túc thái quá này. Nàng nhìn hần càng thấy bóng hình của Thanh Thanh Tú, không khỏi có chút hồi tưởng.

Cát Uy sau khi thua cuộc liền đau khổ rời đi, trước khi đi còn bị Thụy Miên gọi với theo: “Đệ đệ đi cẩn thận, tỷ tỷ về phủ trước nhé.”

Trên đường về, Thụy Miên giật mình nghĩ đến việc vì sao Phó Kien Đàm lại khẳng khái muốn nhận mình làm đồ đệ, rồi lại thấy việc mình một mực muốn nhận Cát Uy làm đệ đệ, chẳng phải giống nhau lắm sao. Nàng muốn nhận Cát Uy làm tiểu đệ vì bất nạt hần làm nàng thấy hả hê khoái trí. Còn Phó Kien Đàm thì sao, chẳng nhẽ lão sư phụ cũng tìm thấy niềm vui trong việc hành hạ nàng.

Nàng nghiệm lại thì thấy bao lần Phó Kien Đàm giận dữ vô cớ làm nàng phải mua rượu đền bù, rồi lão nhân còn ngang nhiên ăn đồ của nàng, đọc truyện mà nàng tốn bao chất xám để viết mà không tốn xu nào. Nàng bất ngờ nhận ra mình từ trước đến nay mình vẫn luôn bị hần quay như chóng chóng.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Soái ca ngự trụ

Giờ ăn tối đến, Thụy Miên phát hiện Thuý Như hành động có phần khác lạ. Thay vì vừa ăn vừa nói cười như mọi ngày, nàng ta chỉ một mực và com trắng trong bát của mình, không gấp thức ăn, thỉnh thoảng lại nhìn chăm chăm vào Mễ Lang đang ngồi ăn com phía đối diện.

Thụy Miên tự hỏi chẳng nhẽ Thuý Như đã động tâm tình? Nàng thiết nghĩ nàng ta đã đến tuổi cập kê, nếu có thể, cũng hy vọng Thuý Như tìm được ý trung nhân thật vừa ý, chẳng cần giàu sang phú quý, chỉ cần vì nàng ta là Thuý Như mà thật lòng thương yêu là được.

Nghĩ đến liền có cảm hứng sáng tác, Thụy Miên liền cầm đầu viết lách, lấy tình yêu giả tưởng của Thuý Như và Mễ Lang mà dựng nên tình yêu vĩnh cửu của hai công tử tiểu thư hai nhà đối lập, bất chấp gia đình phản đối mà đến với nhau. Kinh qua khổ ải, khi quy tiên biến thành hai con sâu nguyện không hoá bướm mà hết kiếp bên nhau quấn quýt không rời.

Viết xong chuyện tình xúc động, Thụy Miên ngẩng đầu lên lúc này đã là đêm muộn. Nàng thấy trong bụng còn cào, liền xuống bếp tìm đồ ăn. Vừa đến nơi, nàng liền trông thấy Mặc Cảnh đang đứng trước cửa nhà bếp. Bạch Hồ ngồi trên vai hần, mắt nhắm hờ đang ngủ.

Mặc Cảnh nhìn thấy Thụy Miên không chút ngạc nhiên mà chỉ hỏi một câu vô cùng súc tích: “Đói?”

“Đây chính là công lực nhất ngữ đạo phá(1) của Mặc Cảnh sao?” Thụy Miên chỉ dám thăm nghĩ rồi gật đầu thay cho câu trả lời.

(1) Nhất ngữ đạo phá: một câu nói rõ tâm sự của một người

“Ngồi chờ ở đây, ta đi làm cái gì thật nhanh cho người ăn.” Mặc Cảnh nói rồi đi vào bếp, để lại Bạch Hồ xuống mặt bàn, nó tỉnh dậy, vờn vai duỗi chân sáng khoái. Nhìn thấy Thụy Miên, nó liền ngưng ngầy lại gần, dụi dụi đầu vào lòng nàng đòi bế ấp.

Thụy Miên tự dung được lộc ăn, vừa mừng, lại vừa bối rối. Mặc Cảnh bỗng dung quan tâm đến nàng khiến Thụy Miên có chút kinh ngạc cùng dè chừng trong lòng. Nàng tự suy diễn, hay là mệnh đào hoa rơi trúng nàng rồi, nhưng không thể có chuyện đó, chỉ có thể do Mặc Cảnh có việc muốn nhờ vả, hoặc Phó Kien Đàm muốn nhờ hần nịnh nọt nàng để làm việc gì đó. Thụy Miên rũ bỏ suy nghĩ rồi ren, nàng đang đói bụng, tự dung lại có lộc ăn, quyết tâm hưởng thụ rồi mới tính.

Chỉ một lát sau Mặc Cảnh đã bung ra một bát phở xào bắp bò thơm phức. Thụy Miên mắt sáng lên như nhận được tín vật. Nàng một loáng đã đánh bay đĩa phở, thỉnh thoảng dứt mấy miếng rau củ cho Bạch Hồ.

Mặc Cảnh có tay nghề ngự trụ rất khá. Thụy Miên ăn xong khát nước liền thấy hần đã chuẩn bị sẵn mấy cốc nước để đó. Nước lạnh, nước thường, nước nóng đều đủ cả. Đúng là người cẩn thận chi tiết thì thường ít nói, bởi vì họ giành thời gian nói để làm việc hiệu quả.

“Đa tạ tiên sinh. Ta không ngờ tiên sinh lại có thể vào bếp nữa.” Thụy Miên cung kính cảm tạ: “Hôm trước tiên sinh đã cứu ta trên Dạ Kỳ núi, cảm tạ tiên sinh đã ra tay giúp đỡ.”

Mặc Cảnh lúc này thấy Thụy Miên hưng phấn vì no bụng, liền cất giọng hỏi, giọng nói lạnh nhạt nhưng tuyệt không lạnh lẽo: “Không có gì. Cô nương an toàn là tốt rồi.”

Thụy Miên mỉm cười gật đầu.

Mặc Cảnh liền hỏi: “Thụy Miên cô nương được Bửu Diệp lão gia tìm thấy dưới chân núi Tử Lâm? Cô nương có nhớ vì sao hoặc nàng đã đến đây như thế nào không?”

“Ta không nhớ rõ, chỉ biết tỉnh dậy đã ở trong Bửu gia, chịu ơn cứu mạng và cưu mang của Bửu Diệp lão gia.” Thụy Miên trả lời.

“Vậy, khi cô nương đến đây, có nhớ ai ở đây không, có người quen nào khác không?” Mặc Cảnh hỏi.

“Ta ở đây từ nhiên nhất thân(1), không có ai là người thân thuộc.” Thụy Miên nói.

(1) Từ nhiên nhất thân: một thân một mình cô độc

Mặc Cảnh lại hỏi: “Cô nương là lần đầu tiên đến Tử Lâm?”

Thụy Miên trả lời: “Đúng vậy, nơi này với ta, quả thật lạ nước lạ cái.”

“Vậy tại sao cô nương lại biết về y thuật? Phó Kiện Đàm có nói qua với ta, nàng rất tinh thông dược y, đặc biệt là thủy y?” Mặc Cảnh vẫn giữ giọng thanh cảnh nói.

“Là do ta đã được học qua, mà đã học qua thì sẽ không quên. Ta thật chỉ tự hào mỗi khả năng dùng châm y cứu chữa cho người khác, những cái khác ta đều không rõ.” Thụy Miên nói thêm để đảm bảo Mặc Cảnh thấy nàng mọi sự đều mù mờ sẽ không tiếp tục hỏi nữa.

“Ta hiểu rồi”. Mặc Cảnh chỉ nói vậy rồi ngồi vuốt vế Bạch Hồ đang liếm láp tay chân.

Thụy Miên cảm thấy thật kỳ lạ, mặc dù chỉ mới biết Mặc Cảnh, gặp gỡ cũng chỉ mấy lần, nhưng nàng lại không thấy e dè hay ngại ngùng gì.

Thụy Miên đặt ly nước xuống, hỏi: “Mặc Cảnh tiên sinh, ta nghe Phó Kiện Đàm nói người đã đồng hành cùng sư phụ từ trước, còn lâu hơn cả Mộc Hải tiên sinh?”

“Đã nhiều năm không nhớ được.” Mặc Cảnh trả lời.

Thụy Miên đánh giá Mặc Cảnh, anh tuấn hào hoa, cũng chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi một chút. Nàng phán đoán lúc Phó Kiến Đàm và hắn gặp nhau chắc Mặc Cảnh còn là hài tử thô lỗ mũi xanh, vì vậy mà tiên sinh cũng không nhớ rõ là từ khi nào nữa. “Vậy thì tiên sinh gặp Phó Kiện Đàm từ khi còn trẻ?”

“Đúng, có thể nói là như vậy. Thời gian năm tháng với người sống trăm năm chẳng qua chỉ như cái chớp mắt.” Mặc Cảnh trong lời nói có chút cảm khái.

Thụy Miên nghe vậy thì đồng cảm, hai mươi năm đối với phàm nhân như nàng và Mặc Cảnh đây thì nhiều, còn đối với lão sư Phó Kiện Đàm đã ở tuổi kỳ di chi niên(1), quả thật chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi, như gió thoảng mây bay.

(1) Kỳ di chi niên: một trăm tuổi

Thụy Miên quan tâm: “Ta nghe sư phụ nói tiên sinh đến núi Tử Lâm là có chuyện cần làm. Chẳng hay người đã xong việc chưa?”

Mặc Cảnh nhìn Thụy Miên dò xét, chậm rãi trả lời, ánh mắt vẫn không rời nàng:

“Ngày tháng trôi đi

Biến hoá không ngừng

Chót núi cuối sông

Sơn sát không đổi

Chôn cũ người xa

Tuyệt không tin tức

Tâm tình đổi thay”

“Mặc Cảnh tiên sinh là tìm người?” Thụy Miên ngạc nhiên hỏi, “Là vị cố nhân nào mà lại có thể khiến tiên sinh lấy hết tâm can, chờ đợi bao năm như vậy? Người đó đã vậy lại còn thay tâm đổi tính.”

Mặc Cảnh quay đi không nhìn Thụy Miên nữa mà khẽ nói: “Nàng ấy không phải là thay lòng đổi dạ, chỉ là đã không nhớ chút nào về chuyện trước kia.”

Ánh mắt hần vương nét mặt mát.

Thụy Miên thắc mắc: “Ngày quay về nơi đây trong lúc đang trên đường cùng Phó Kiệm Đàm là vì vị cố nhân của ngài hiện đang ở Dược Trang thành?”

Mặc Cảnh gật đầu xác nhận.

“Vị cố nhân của ngài phải là người thế nào thì mới khiến ngài can tâm hy sinh nhiều đến thế?” Thụy Miên tò mò hỏi.

“Có thể nói là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên. Tư sắc thiên nhiên, thanh thủy viên hoạt(1), lại là nữ tử vui vẻ nồng nhiệt. Tuy nhiên, ta có ý, chưa chắc người đã hữu tình.”

(1) Thanh thủy viên hoạt: hoạt bát khéo léo

Thụy Miên ngờ ngợ như mình đã từng biết một người như vậy. Nàng thờ dài cảm khái cho Mặc Cảnh, hần vì một người bên mình từ lúc còn nhỏ, hai người đã có bao nhiêu thời gian như vậy mà chưa từng ước hẹn gì, vậy mà hần lại có thể một dạ một lòng chờ đợi như vậy, thật đúng là công tử si tình hiếm có.

“Nếu cô nương biết cũng có một người chờ đợi mình, tìm kiếm mình như vậy, cô nương sẽ làm thế nào? Liệu cô nương có muốn nghe kể về chuyện quá khứ? Liệu nghe xong có thể có tác dụng gì?” Mặc Cảnh bỗng quay sang hỏi Thụy Miên, thái độ không dồn ép mà chỉ như hỏi ý kiến từ một người thứ ba, một người ngoài cuộc.

Thụy Miên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Quá khứ dù đẹp thì cũng là chuyện đã rồi, nếu đã qua tức là không quay lại được, vậy chỉ còn biết tập trung vào tương lai. Tiên sinh đừng nản lòng, người vẫn có thể tạo ra những kỷ ức mới. Nếu vị cố nhân đó đã lãng quên quá khứ, chỉ cần còn chưa muộn, tiên sinh đương nhiên cũng có thể nối lại duyên xưa. Duyên thành tại người, việc có tâm, ắt sẽ có kết quả.”

“Nàng nghĩ là ta còn có thể?” Mặc Cảnh ánh mắt long lanh nhìn Thụy Miên hỏi.

“Hoàng thiên bất phụ hữu tâm nhân(3).” Thụy Miên chân thành mỉm cười đáp.

(2) Hoàng thiên bất phụ hữu tâm nhân: Ông trời không phụ người có lòng

Mặc Cảnh nhìn Thụy Miên sâu sắc, cái nhìn như biết ơn với sự ủng hộ chân thành của nàng. Một lúc sau, hần mới hỏi: “Đồ ăn hôm nay ta nấu, có ngon không?”

“Mỹ vị sơn hà cũng chỉ được đến thế này.” Thụy Miên nồm miệng nhanh nhẩu nịnh bợ.

Mặc Cảnh hài lòng mỉm cười, đáp: “Vậy từ bây giờ, tối nào ta cũng nấu cho Thụy Miên cô nương ăn, coi như tỏ chân thành lúc này đã cùng ta giải bày tâm sự.”

Thụy Miên được ăn ngon, xúc động dạt dào, liền không suy nghĩ mà gật đầu đồng ý. “Đa tạ tiên sinh, tiên sinh có lòng, Thụy Miên ta sẽ hết tâm thụ hưởng.”

Mặc Cảnh gật đầu dặn dò: “Không còn sớm nữa, cô nương nên về nghỉ ngơi giữ sức. Đêm hôm qua cô nương không ngủ được nhiều, hôm nay lại vất vả, nên biết giữ sức khỏe.” Mặc Cảnh nói xong liền đứng dậy, đón lấy Bạch Hồ từ tay nàng, chào Thụy Miên rồi sai bước. Bạch Hồ kêu chít chít thay lời chào tạm biệt.

Thụy Miên ngơ ngàng không hiểu sao Mặc Cảnh lại biết nàng đêm qua không ngủ được.

“Chẳng phải nhìn đôi mắt gấu trúc của mình cộng với lời đồn đoán âm ỉ về cái hôn với Đắc Di tiểu nhân hôm trước thì tự đoán được thôi. Mặc Cảnh người này xem ra cũng không xa cách như mọi người vẫn nói, thật ra là người biết quan sát, cẩn thận chu toàn, lại là người trọng tình nghĩa, quan trọng nhất là nấu ăn rất ngon.” Thụy Miên kết luận rồi cũng vội vàng về với cái giường ấm cúng đang chờ đợi.

Tối hôm đấy, nàng mơ thấy vị cố nhân mà Mặc Cảnh nói đến, người mà tiên sinh một lòng si mê chính là Phó Kiệm Đàm. Sáng ngủ dậy, nàng vẫn thấy lâng lâng. Phó Kiệm Đàm đi cùng Mặc Cảnh đã bao lâu nay, liệu có tính được là thanh mai trúc mã? Mặc Cảnh cũng có ý bảo đã tìm được người cố nhân này, cũng đâu có nói là nam nhân hay nữ tử. Còn về dung mạo, thì mỗi người có một ý kiến khác nhau. Nàng vẫn còn nhớ đối với Bửu đại lão gia, Phó Kiệm Đàm chính là tiên nhân anh dũng phi phàm, nhưng trong mắt nàng lại chỉ như một lão nhân nát rượu bê bết. Mặc Cảnh nghĩ thế nào về Phó Kiệm Đàm thật khó để nói.

Vậy nhưng ý nghĩ này Thụy Miên suy nghĩ lại thấy thật đúng là nực cười. Mặc Cảnh đã bỏ về Tử Lâm để tìm vị cố nhân này trong lúc đi cùng Phó Kiệm Đàm, vậy người đó không thể là lão nhân gia.

Mấy ngày sau đó, tối nào Mặc Cảnh cũng đợi Thụy Miên ở trước khu bếp. Khi nàng tìm đến thì đồ ăn đã được chuẩn bị xong, chỉ còn đang hâm nóng trong bếp. Nàng và Bạch Hồ có phúc cùng hưởng, nó được nàng cho ăn, ngày càng tỏ ra xu nịnh, cuốn quýt không muốn rời.

Tuy gặp gỡ không lâu nhưng Thụy Miên cảm thấy nàng và Mặc Cảnh có thể gọi là giao thiên ngôn thâm(1). Ở bên Mặc Cảnh, nàng không phải giữ lễ như khi ở với Bửu Toại, càng không tức huyệt như khi ở với Phó Kiệm Đàm, vô cùng thoải mái là chính mình. Không những hần biết lắng nghe, lại còn rất chín chu cẩn thận, luôn lời ít ý nhiều.

(1) Giao thiên ngôn thâm: tuy chỉ mới quen mà như tri kỷ

Có một vài lần Mặc Cảnh bị Phó Kịen Đàm đeo bám theo đến nhà bếp mà quấy phá. Lúc thì chê món này không hợp khẩu vị, lúc lại chê món kia không hợp sở thích, chung quy cũng là vì không có rượu để nhắm cùng.

Có lần nhìn không được, Phó Kịen Đàm tuân trào: “Ngươi tiểu nhân, bao nhiêu năm ở cùng nhau mà ngươi cũng không nấu cho ta được một món nào, giờ trông ngươi chẳng khác gì thê nô.”

Trước sự chung hững và lạnh nhạt của Mặc Cảnh, Phó Kịen Đàm nhanh chóng bỏ cuộc, ở trong viện của mình mà tự ngâm rượu đối ẩm. Trước khi đi còn giận dỗi giằng lấy Bạch Hồ. Bạch hồ không muốn theo, Phó Kịen Đàm làm ra khuôn mặt uất ức của nàng dâu bị mẹ chồng đối xử bất công, đe dọa sẽ cạo lông tiểu hồ ly làm mũ chống rét thì nó mới chạy theo, nước mắt lưng tròng nhìn về đĩa đồ ăn mà Mặc Cảnh làm cho Thụy Miên còn đang bốc khói nghi ngút mà nó chưa được sơ mũi miếng nào.

Thụy Miên vô cùng sáng khoái hả hê. Nàng thường xuyên bị Phó Kịen Đàm càn quấy, trước đây lúc thì bắt nàng mua rượu, lại bắt nàng đi cùng ra thành dạo chơi. Bây giờ thì ngày nào lão nhân cũng bám theo lải nhải giục nàng mau chóng hoàn thành xuất ra truyện mới cho lão đọc.

Thụy Miên từ người đi mời mọi người đọc sách của mình mà chẳng ai thèm ngó ngang giờ lại trở thành người vì sách của mình chưa kịp hoàn thành mà bị lão nhân sẵn lòng phải trốn chui trốn lủi.

Giờ thì Mặc Cảnh đã xuất hiện, dễ dàng trị được Phó Kịen Đàm, làm lão nhân này bực bội cũng không làm được gì.

Cát Uy và Đắc Di vẫn như trước, bất vô âm tín. Từ ngày Đắc Di luống cuống với Thụy Miên, nàng cũng không nhìn thấy hấn lưu lại trong phủ nữa. Nàng thấy nhẹ nhõm may mắn khi bản thân không phải đối mặt với tên sói hám sắc này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Đêm đèn hoa đăng

Cả tuần tiếp theo không chỉ Bửu phủ bận rộn treo đèn kết hoa, mà cả Dược Trang thành đều chìm trong không khí cờ hoa lộng lẫy. Mỗi nhà đều treo trên mái hiên những đèn lồng đủ màu sắc và hình dáng. Có từ viện chơi trội còn làm cả một cây đèn lồng lớn hình hũ rượu đặt ngay cửa ra vào của quán, trên đèn lồng ghi: “Tứ gia cái thế Dược Trang trấn”.

Vì gây được chú ý, các tệ xá hay từ lâu bên cạnh cũng bắt trước làm theo, thành ra những con phố vốn đã bận rộn nhỏ bé, giờ hai bên đường còn chật ních những đèn lồng lớn với hình thù khác nhau, cả thành chìm trong không khí lễ hội náo nhiệt.

Thụy Miên hỏi Bửu Toại mới biết: “Trong thành đông đúc cũng là lẽ thường. Sắp tới là dịp lễ Đèn hoa đăng cầu ước nguyện, diễn ra ba ngày liên tiếp. Năm nào cũng đến ngày 13/9, kéo dài đến hết ngày 15/9 âm lịch, toàn thành Dược Trang lại nô nức chuẩn bị cho sự kiện này. Thành chủ cũng là phụ thân ta là Bửu Diệp đại nhân sẽ tự mình thả đèn kết hoa trên sông, bái tạ thần tiên đã ban phúc khí cho Từ Lâm, vì vậy mà mọi người được hưởng bình yên, ấm no. Hơn nữa, phụ thân cũng cầu bình an cho dân chúng trong thành, cho một năm tiếp theo được an lành và ổn định.”

Lễ hội đèn hoa Đăng cầu nguyện không những lan toả trong Dược Trang thành mà còn thu hút nhiều vị khách du ngoạn từ ba nước đến tham gia. Khi Thụy Miên ra thành thăm thú cùng Thuý Như, nàng cũng nhìn thấy rất nhiều nhân sĩ lạ mặt trong phục trang khác nhau từ nơi khác đến.

Vì vậy, ngoài các quan lại phải tăng cường hoạt động đảm bảo trật tự trị an trong thành, tránh việc lễ hội kéo đến những nhân vật muốn thuận dịp đông đúc mà giở trò; các quán xá làm ăn trong thành cũng được dịp bận rộn hứng tiền như trảy hội, từ từ lâu đến quán ăn đến quán trọ, từ Thuý thư lâu đến Liễu Ngọc Bích đều chật ních, tấp nập người vào kẻ ra, thật khó kiếm chỗ nào ngồi cho thoải mái.

Dân chúng trong thành nhân dịp này cũng cùng rủ nhau đi thả đèn, ai có ước nguyện gì, viết vào tờ giấy, gấp chặt kèm một mảnh lá tre, thả vào trong đèn hoa đăng để trôi sông, hy vọng cầu mong của mình sẽ được các vị thần tiên cho toại nguyện. Trong ba ngày này, những người mong gia đình bình an, sức khỏe, tuổi thọ thì thả đèn vào hôm đầu tiên; những người mong muốn tiền tài, chức tước thì thả đèn vào ngày thứ hai; ngày cuối cùng là dịp để các đôi kim đồng ngọc nữ ước cầu duyên số.

Trong mỗi năm, một người chỉ được cầu xin một nguyện vọng, vì vậy mà ai cũng phải xác định mong muốn lớn nhất của mình cho năm tới để có thể thả đèn cho phù hợp theo ngày.

Thuý Như kể với Thụy Miên: “Ngày thứ nhất là dành cho những người mong muốn sức khỏe. Ngày này chủ yếu là những người cao tuổi, hoặc là con cháu có người trong gia quyến mắc bệnh, đến thả đèn cầu ước cho bệnh tật chóng qua, sức khỏe trường thọ. Ngày thứ hai trong đêm thả đèn hoa đăng là giành cho nguyện ước công danh, ngoài những trai tráng đến thả đèn cầu nguyện cho công thành danh toại thì còn có người thương và nương tử các chàng đến khẩn cầu cho đường công danh của phu quân mình được sáng lạn. Một vài vị quan cũng đến thả đèn cầu mong chức vụ viên mãn, thăng quan tiến chức. Ngày thứ ba năm nào cũng đông đúc nhất, nam nhân nữ tử không biết từ đâu mà tụ tập kín mít hai bên bờ sông, nói cười rúc rích. Muội còn nhớ năm ngoái đèn hoa đăng được thả trôi đầy mặt sông, lấp lánh ánh sáng từ những ngọn nến lung linh cắm bên trong, soi bóng dưới mặt sông trông như một bầu trời đầy sao, thực sự là cảnh đẹp hiếm có.”

Thúy Như hỏi Thuý Miên: “Tỷ có ước nguyện gì muốn được thành toàn không?”

Thuý Miên chẳng thấy mình có nhu cầu gì trong cả ba nguyện vọng trên, nàng trả lời hỏi hột, tiện tay liệng chiếc bánh mứt cam vào miệng: “Công danh thì thôi đi, ta không cần. Mang danh đại phu nên ta cũng không cầu sức khỏe. Nếu ta không thể tự trị bệnh cho mình, thì sao có thể cứu người gặp nạn. Sức khỏe chính là vốn liếng quan trọng nhất của đời người. Vậy nên, phải tự biết chăm sóc bản thân thật tốt, còn hơn là hoang phí sinh lực rồi khi bị nạn lại quay ra cầu xin ông trời thương xót. Riêng về tình duyên, ta là có cung số cô quạnh, hữu cầu thất ứng(1). Cầu xin không cẩn thận nguyệt lão thù ghét lại buộc nhâm chỉ hồng của mình với nam nhân mũi to mắt lé bụng phườn chân ngắn thì coi như uống phí một đời.” Nói đến đây nàng liền nhớ tới lão nhân bụng phườn trong quán ăn hôm trước. Nhớ đến câu chuyện lão kể, nàng lại tưởng tượng ra tướng hồ đả trượng phu của phu nhân hần, tự bật cười thành tiếng.

(1) Thành ngữ gốc là “Hữu cầu thất ứng”, Thuý Miên chơi chữ, dùng Hữu cầu thất ứng để nói về việc có cầu xin duyên số cũng bất thành.

Thuý Miên quay sang hỏi Thúy Như trên chộc: “Muội thì muốn cầu ước gì nào? Đừng nói với ta là cầu nhân duyên định tình cùng Mễ Lang đấy nhé.”

“Hừ, ta có mà thêm vào, Mễ Lang vừa lùn vừa chậm, lại nhát gan, có tí việc mà làm gì cũng lo sợ. Ta cũng như tỷ, là chẳng cần cầu mong gì.” Thúy Như liền trả lời, trong giọng nói đầy vội vàng không che giấu được khuôn mặt đang dần ửng hồng vì ngượng ngùng.

Thúy Như không cha không mẹ, là a hoàn được đưa vào phủ từ khi mới sáu tuổi. Nàng ta thật thà ngây thơ, tính khí cương trực, có chuyện gì khuất tất cũng không giấu được trong lòng, lại là một người trung thành, có thể tin tưởng được. Việc nhìn thấy Cát Uy đã thương mấy người áo đen trong rừng tre, Thuý Miên nhắc nhở Thúy Như không được kể với ai, Thúy Như đã vỗ ngực nói: “Ta xin thủ khẩu như bình(2)”, tuyệt nhiên trong phủ không một ai biết. Thuý Miên càng thêm quý mến tiểu muội này.

(2) Thủ khẩu như bình: giữ bí mật nghiêm túc

Thuý Miên mỉm cười nịnh nọt: “Được rồi, muội không thích ai, không muốn thành gia lập thất, có thể ở với ta cả đời, như chàng thư sinh với tiểu nương tử giống như trong truyện của ta, có được chưa? Muội không muốn cầu nguyện thì thôi, chúng ta cùng đi xem náo nhiệt cho biết.”

Hai nàng quyết định chọn ngày cuối cùng của lễ hội để đi xem do ngày này đông vui và còn nhiều người tham gia thả đèn nhất. Thuý Miên trong lòng tính toán: “Những dịp thế này, có khi còn thu được nhiều tư liệu hay ho để viết truyện.”

Bừu Khang biết Thuý Miên đi thả đèn hoa đăng, liền nằng nặc đòi theo: “Bừu Khang không chịu đâu, Thuý Miên tỷ dạo này toàn đi chơi với Thúy Như và Phó Kien Đàm lão nhân thôi. Bừu Khang chờ đợi tỷ như hạn hán đợi mưa, vậy mà tỷ nào có thấu hiểu tấm lòng của ta.”

Bừu Khang nói ra những câu này làm Thuý Miên giật mình ngỡ ngàng, lại nhìn thái độ ngượng ngùng của Thúy Như, nàng đoán ngay là Thúy Như đã lấy lời bậy bạ trong thoại bản mà dạy cho Bừu Khang làm nũng. Thuý Miên liếc Thúy Như một cái làm nàng ta run sợ, bỏ của chạy lấy người. Nàng mềm lòng, cuối cùng cũng đồng ý dẫn Bừu Khang và Mễ Lang đi cùng. Nếu có gì con nít không xem được, cũng chỉ đánh bịt mắt bảo vệ trí óc non trẻ cho Bừu Khang.

Thuý Miên nghe Thúy Như nói lễ hội đêm cuối cùng sẽ diễn ra rất muộn nên chủ động viết thư hoãn hẹn ăn đêm với Mặc Cảnh, giải thích do mình đã hẹn đi ngắm lễ hội Đèn hoa đăng với bọn Bừu Khang, cho Thúy Như cầm sang giao cho hần.

Thúy Như khi biết Thuý Miên thường đi gặp Mặc Cảnh ăn đêm trong nhà bếp thì tò mò hỏi: “Thuý Miên tỷ, tỷ không sợ Mặc Cảnh tiên sinh có ý gì với tỷ sao?”

Thuý Miên nghe vậy nhin cười trả lời: “Mặc Cảnh đã có người trong lòng, là người cùng lớn lên với tiên sinh. Hần là người vô cùng chung tình, há nào dễ đổi thay. Lại nữa, tuy Mặc Cảnh tuổi trẻ anh tuấn, nhưng đã theo sự phụ tá từ nhỏ, là bằng hữu của sự phụ tá, vậy ta có gọi hần là Sư Bá, chắc cũng không sai. Số đào hoa của ta không tẻ đến nỗi phải rơi vào tình huống giữa sư bá và sư đồ vậy chứ. Vậy nên, dù Mặc Cảnh có tốt với ta, cũng chính là dựa trên thân phận sư bá đối với đồ đệ mà thôi.”

Thuý Miên cũng từng nghĩ qua, Mặc Cảnh đi với Phó Kien Đàm lâu như vậy, với tính cách đối lập của hai người này, chẳng trách không tìm được tiếng nói chung. Vậy nhưng nàng và Mặc Cảnh dù không phải là thao thao bất tuyệt, nhưng chuyện gì nói ra, cũng có cảm giác bàn luận được, chỉ trừ chuyện nàng hỏi về vị cố nhân của hần. Hôm trước Thuý Miên có hỏi: “Mấy hôm nay tiên sinh và vị cố nhân đã có tiến triển gì chưa?”, cũng chỉ nhận được thái độ mỉm cười lắc đầu của Mặc Cảnh. Thuý Miên tự biết đây là vấn đề nhạy cảm mà không nhắc đến nữa.

Và lại, Thuý Miên và Mặc Cảnh chính là có chung một sở thích, đó là muốn bức cho Phó Kien Đàm điên tiết thì thôi, vậy xem ra, ngoài tình sư bá và sư đồ, giữa hai người lại còn có thêm tình bằng hữu cùng chung mục đích nữa; chính là địch nhân của địch là bằng hữu của mình.

Bừu Toại nghe từ Bừu Khang biết rằng Thuý Miên sẽ dẫn hiền đệ của mình đi thả đèn vào ngày cuối cùng, tâm tình rất nhộn nhạo, liền đến tìm nàng: “Thuý Miên muội, ta nghe nói muội muốn đi thả đèn hoa đăng tối nay? Tối nay là lễ thả đèn cầu tình duyên, muội đã có người trong lòng, muốn cầu hoà hợp?” Bừu Toại vội vàng hỏi, mặt chuyển đỏ hồng.

“Muội chỉ muốn đi xem lễ hội thôi mà, làm gì sâu sa như huynh nói chứ. Tối nay muội muốn đưa bọn Bừu Khang, Thúy Như và Mễ Lang đi dạo xem náo nhiệt. Nghe nói có nhiều người ở nơi khác cũng đến nữa, muội chưa thấy lễ hội thế này bao giờ.” Thuý Miên trả lời, nói thêm “Hơn nữa, muội làm gì có ai để ý, cũng chưa muốn để ý đến ai, nên chẳng cần cầu gì. Toại huynh thì sao? Tối nay huynh có muốn cùng bọn muội đi thả đèn hoa đăng, ước cầu nhân duyên với tiểu thư khuê các nhà nào đó?”

Bừu Toại nghe vậy tai càng đỏ thêm, có chút ngập ngừng rồi nói: “Ta hữu ý mà người nào hữu tình.”

Thụy Miên chưa kịp mở lời hỏi thêm thì Bửu Khang từ xa chạy lại đã ôm lấy Thụy Miên mà làm nũng: “Đi thôi Miên tỳ, ta nghe nói cả thành đang rực sáng đèn hoa, vô cùng đẹp mắt.”

“Được, chúng ta đi thôi. Vậy huynh có đi không?” Thụy Miên quay sang hỏi Bửu Toại.

“Có, ta cùng đi với bọn muội. Hôm nay là ngày cuối của lễ hội, trong thành đông đúc, có ta đi cùng, thêm người canh chừng, sẽ càng yên tâm.” Bửu Toại trả lời, lấy lại ngay vẻ chừng trạc thường thấy.

Lễ hội náo nhiệt đông đúc; trên đường khắp nơi đều là dòng người chen lấn xô đẩy. Đám người Thụy Miên chen chúc mãi mới đi đến đường cái dẫn đến chỗ thả đèn. Đến nơi thì trời đã xẩm tối. Thành trấn vào đêm nhưng lại rực sáng như ban ngày, người người nô nức tụ tập, các hàng quán không còn chỗ nào mà ních thêm người. Ngoài đường phố lúc này toàn các nam thanh nữ tú, Thụy Miên cảm khái: “Ngày cuối thả đèn hoa đăng cầu tình duyên có khác, nam kiều nữ tiểu, tha hồ mà xem cảnh sắc động tình”. Chen chúc trong biển người, Bửu Toại càng dạn dỏ mọi người đi sát giữ chặt nhau hơn.

Thụy Miên bị tụt xuống đi cuối hàng, phía trước là Thúy Như đang lo chơi nhìn đông ngó tây, lại lấy thân rẽ dòng người, giúp nàng chen qua. Cả đoàn người cứ vậy mà đẩy nhau tiến về phía trước từng chút một, vất vả vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Âm sát

Trong dòng người đông đúc, Thụy Miên bị một lực va mạnh vào người, nửa thân đau nhức. Nàng theo bản năng sờ đến trước bụng nơi vẫn đeo theo chiếc túi gấm, lại chẳng thấy túi đựng ngân lượng và kim châm của mình đâu nữa. Nàng quay lại chỉ kịp ngó thấy một tiểu tử nhỏ bé, mặt mũi ráo hoảnh, mắt xéch mũi hếch đang nhanh chóng rẽ đoàn người theo hướng ngược lại. Hắn quay lại nhìn về phía Thụy Miên, khi phát hiện thấy nàng cũng đang nhìn mình, hắn liền lần đi nhanh hơn. Hắn chính là kẻ đã trộm đồ của nàng. Kim châm là mạng sống, là vật bất di thân của người thầy thuốc. Không nghĩ nhiều, Thụy Miên vội bỏ lại mấy người đi cùng mà chen người theo hướng ngược lại, vội vàng đuổi theo.

Thụy Miên cố gắng xô đẩy, mãi mới bám được theo tiểu tặc tử. Khi đã ra đến chỗ vắng người, nàng chống tay lên hai đầu gối thở nặng nhọc, nhìn xung quanh mà không tìm bóng dáng tiểu tử đầy đầu nữa. Trong lòng lo lắng bất an, bỗng dưng nàng nghe thấy tiếng gọi: “Thụy Miên cô nương là đang tìm cái này?”

Thụy Miên nhận ngay ra đó là giọng của nam tử nổi danh hái hoa tặc mà nàng chứa ghét. Nàng nhăn mặt lắm bảm: “Phúc bắt trùng lai, hoạ vô đơn chí(1).”, rồi quay đầu lại nhìn Đắc Di.

(1) Phúc bất trùng lai, hoạ vô đơn chí: may mắn thì không thấy đến nhiều mà xui xẻo thì lại ồ ập kéo đến.

Trước sự ngạc nhiên của nàng, trên tay hắn là túi gấm nàng đang tìm kiếm, còn tiểu tặc tử đang bị hắn dùng một chân ghim xuống nằm bẹp dưới đất. Tiểu tử này lấy hai tay chống đỡ cơ thể nhưng vô dụng, ra sức kêu la đau đớn. Thụy Miên chạy lại nhận lấy túi đồ từ Đắc Di, mở ra bên trong xem có mất gì không, vui mừng khi thấy kim châm của nàng vẫn còn nguyên.

Nàng liền thở phào nhẽ nhõm, nói với Đắc Di: “Đồ vẫn đủ ở đây, cảm ơn người.”.

Lúc này nàng liền cúi người xuống đe dọa vào tai tiểu tặc tử đang nằm sấp dưới mặt đất: “Nhìn thấy gì đây không?”, nàng gơ cây kim nhọn to dài nhất ra trước mặt tiểu tử, “Lão nương là thần y, biết chữa bệnh cũng biết gây hoạ. Để lão nương châm cho ngươi bất lực, tàn phế cả trên lẫn dưới để đỡ đi ăn cắp hại người.”, nói xong liền châm một phát vào lưng tiểu tặc tử.

Tiểu tặc tử đang dấy đạp dưới chân của Đắc Di, thấy Thụy Miên vừa nói đã động thủ thì kinh hãi quá độ, liền lăn đùng ra ngất lịm.

Thụy Miên ngẩng đầu nói với Đắc Di: “Hừ, vừa dọa cho tí đã sợ đến ướt cả quần, đồ tiểu nhân, chắc từ giờ sẽ biết sợ mà từ bỏ nghề này.”

Đắc Di nhìn Thụy Miên mỉm cười: “Đúng là cô nương khí chất, ra tay vô cùng nhanh gọn.”

“Hừ, không chỉ ra tay với tiểu tặc tử trộm đồ của người khác, với hái hoa tặc ta đây càng thêm thâm độc.” Thụy Miên lúc này mượn cơ dọa người, đã vậy không khiêm cho Đắc Di sợ hãi, mà còn làm hắn được một phen hí hả.

Đắc Di cười xong liền nói: “Lần trước tuy là ta không đứng, nhưng đậu hủ của ta cô nương ăn cũng đâu có thiệt thòi. Cũng là lần đầu tiên ta bị người khác ăn không trả tiền, đã vậy ta còn hân hạnh nhận thêm hàng khuyến mại là một cái bạt tai.”

Nghe Đắc Di nói vậy, Thụy Miên không tin hỏi lại: “Ngươi là lần đầu tiên bị ăn đậu hủ? Thật đúng là điêu ngoa xảo biện, ta mới là người bị cưỡng hôn hôm đó, một bạt tai có đáng là gì. Nụ hôn đầu đời của thiếu nữ lại bị ăn cướp đi một cách dễ tiện như vậy, làm ta nghĩ đến ghê người không thôi.”

“Ghê người?” Nghe thấy vậy Đắc Di đột ngột tiến lại thật gần nàng, tức giận nói: “Nếu cô nương chê cười ta chưa được thành thực, vậy để ta cho cô

nuong thử lại nhé?”

“Người dám. Nếu người động tay động chân, ta sẽ...” Thụy Miên trong cơn hoảng loạn chưa nghĩ ra từ gì đủ để làm Đắc Di chùn bước.

“Sao? Cô nương phi phạm định sát thân thành nhân(1)?” Đắc Di cười chọc tức.

(1) Sát thân thành nhân: chết vì chính nghĩa

“Ta có điên cũng không làm vậy, thân thể mẹ cha cho, tại sao phải vì một người không đâu tự hủy hoại chứ. Nếu người dám lộng hành, ta không ngại biến người thành thái giám. Nếu ai có hỏi, ta cũng chỉ có thể nói tự bảo vệ mà làm liều. Công tử người cũng nổi tiếng trắng hoa, đương nhiên mọi người đều biết ai đúng ai sai.” Thụy Miên giọng nói cứng cỏi, cố thể hiện khí phách anh hùng.

“Chỉ dựa vào sức của cô nương? Chạy một chút đã thở dốc này giờ?” Đắc Di vẫn giữ nụ cười mỉm, làm Thụy Miên không biết nói gì hơn.

Thụy Miên tự biết mình sức lực chẳng bằng ai. Chỉ nhìn tiểu tặc từ lúc này nhanh nhẹn như vậy mà còn nằm dưới chân Đắc Di dầy dụa đau đớn, thì nàng biết nếu mình tự rước họa, thảm cảnh còn tồi tệ hơn.

Đắc Di thấy Thụy Miên câm nín, mỉm cười chuyển chủ đề: “Giờ cô nương muốn đi đâu, ta đưa cô đi.”

Thụy Miên định nói: “Không thêm đi với người.”, thì nàng đã kịp dừng lại, nhìn xung quanh phố xá lạ lẫm, nàng đã lạc xa với mọi người, giờ một thân một mình, lại gặp phải tên lưu manh ban nãy, trong lòng không khỏi có chút nhụt chí.

“Ta đã hẹn với đám người Bưu Toại gặp nhau ở bờ sông thả đèn Hoa Đăng, giờ chắc mọi người vẫn đang đứng đợi.” Thụy Miên giải thích.

“Cô nương với Bưu Toại công tử là một cặp? Hẹn nhau đi thả đèn cầu duyên?” Đắc Di tự nhiên hỏi.

Thụy Miên bất ngờ liền nói: “Đừng ăn nói vớ vẩn, ta đây là đi xem người ta thả đèn, đi cùng Bưu Toại còn có cả Thuý Như, Bưu Khang và Mễ Lang nữa. Mà chuyện này thì có liên quan gì?”

“Không liên quan, không liên quan gì thì... tốt. Để ta dẫn cô nương đi tìm mọi người.” Đắc Di hài lòng với câu trả lời của Thụy Miên, liền nhanh chóng đi trước khiến nàng chỉ đành lẽo đẽo theo sau.

Đắc Di dáng người dong cao, bước chân cũng dài hơn người thường, làm Thụy Miên vất vả mới đuổi kịp được. Mới đi được một lát, Đắc Di đã lại nói: “Thụy Miên cô nương, ta thay mặt hiền đệ, cảm ơn cô nương đã không nói với ai về chuyện xảy ra trong rừng tre hôm trước.”

Giọng nói của Đắc Di ôn tồn đường hoàng chứ không lăng lơ trêu ghẹo như thường ngày làm Thụy Miên không quen. Nàng liền trả lời: “Không có gì, bao năm nay ta làm đại phu đã quen với việc giữ gìn chuyện riêng tư của người khác, cũng có thể gọi đó là tâm đức y nhân.”

Đắc Di nghe vậy, cười thành tiếng rồi nói: “Thụy Miên cô nương không những tinh thông y thuật mà còn là người nữ tử nghĩa hiệp, không câu nệ tiểu tiết, lại có cái nhìn thông thoáng rất khác người, làm ta thấy rất ngưỡng mộ.”

Thụy Miên choáng váng, tự nhủ: “Gi thế này, sao hẳn lại giờ giọng vỗ mông ngựa(1)? Phải cẩn thận, người như hấn, không phải trước đây một câu là phong, hai câu là nguyệt sao. Chắc chắn không thể tự nhiên lại nói ra những lời đỉnh đạc như vậy.”

(1) Vỗ mông ngựa: nịnh nọt

Thụy Miên không nói gì mà im lặng vì mãi suy nghĩ làm Đắc Di đang đi liền dừng lại, quay mình lại đối diện với nàng đang ở phía sau mình. Thụy Miên không để ý Đắc Di đã quay lại, bước đi theo quán tính làm trán mình suýt chút nữa thì va vào cằm của hấn. Thụy Miên ngừng đầu lên nhìn, nàng không khỏi giật mình. Trong ánh mắt nam nhân đối diện với nàng đầy vẻ thiết tha chân thật, lung linh động lòng, làm nàng bỗng nhiên cảm thấy chút bối rối.

“Những lời ta nói với Thụy Miên cô nương lúc trước đều là thật. Nhiều chuyện không theo ý, chỉ có thể dùng tiểu xảo mà che mắt người đời. Ta quả thật chưa từng làm chuyện gì không đúng với bất kỳ người nữ nhân nào. Nụ hôn đầu của ta, chính là giành cho nàng.” Nói rồi Đắc Di nhìn Thụy Miên chăm chăm làm nàng đỏ hết cả mặt, nàng tự hỏi: “Gi đây, muốn ta bồi thường danh dự cho người? Chẳng nhẽ hấn tính vừa ăn cắp vừa la làng?”

“Thụy Miên cô nương cũng không phải là bị kích thích quá độ mà đầu óc đã nghĩ đi đâu đó đến quên cả nói chuyện rồi đấy chứ?” Đắc Di tiếp tục trêu ghẹo sau một hồi nhìn Thụy Miên đang ngẩn ngơ.

Thụy Miên lúc này đứng là bị kích thích, nhưng là bị kích thích đến tức điên lên. Nàng liền đổi giọng mặt ngọt chết ruồi mà nói: “Có phải lúc này các cô nương nghe thấy công tử nói vậy, một là sẽ xúc động tin tưởng không thôi, hai là sẽ buông bỏ cảnh giác mà cùng người đi đến đâu đó đấy chứ?”

Đắc Di nghe thế lại cười phá lên lần nữa: “Thụy Miên cô nương đúng là đặc biệt đa nghi, thế nào mới khiến cô nương tin ta?”

“Tin tưởng là một khái niệm chỉ có được sau khi đã trải qua vài chuyện mắt thấy tai nghe. Công tử từ trước đến nay nổi tiếng phong lưu, ta đương nhiên phải có chút đề phòng. Vậy nên nếu bảo ta đa nghi cũng không phải, bảo ta dễ dãi càng không thể.”

Nàng nói xong liền vượt qua Đắc Di mà đi tiếp. Bước đi được vài bước thì nàng đột ngột nhìn thấy một bóng đen đang cầm vật gì loé sáng trong ánh trăng, bỏ nhào về phía mình. Chưa kịp phản ứng, Thụy Miên đã thấy mình bị một vòng tay vội vàng ôm lấy, tiếng Đắc Di hét lên bên cạnh: “Coi chừng” rồi hấn xoay người lên phía trước, đưa lưng về phía hấn y nhân vừa xuất hiện, che chắn cho nàng ở đằng sau. Nếu không phải vì đã thấy bóng loé lên của

đao kiếm, biết có nguy hiểm thì Thụy Miên còn tưởng mình lại chuẩn bị lãnh hội kinh nghiệm bẻ hoa ngắt liễu của Đắc Di.

Chỉ trong nháy mắt, khi thanh đao của hắc y nhân kia chỉ còn một chút sẽ rạch một đường trên lưng của Đắc Di, thì đã bị một đường đao khác lao đến chặn lại, hắc y nhân bị đẩy lùi về phía sau, kèm với đó là máu của hắn vãi lấm tẩm trên mặt đất. Hắc y nhân vừa hét lên đau đớn ôm cánh tay đã bị thương, thì có thêm bốn người nữa xuất hiện bao quanh lấy họ. Mộc Hải đứng sừng sững chắn trước người Đắc Di và Thụy Miên, trên tay là thanh đao bóng loáng dính máu đỏ ở lưỡi đao, trông tiên sinh hùng hực tướng thế.

Đắc Di nói với Thụy Miên: “Nàng đứng đây, phải cẩn thận.”, rồi cùng lao vào, rút cây phiến hay dùng để phe phẩy, đứng bên cạnh Mộc Hải nghênh đón bốn đối thủ.

Mộc Hải tuy đã mất nội lực, nhưng những sát thủ này, tài năng sao có thể so với người đã từng là thiện chiến đệ nhất tướng quân của Mãn quốc. Một mình sau mấy chiêu tiên sinh đã đánh bại hai hắc y nhân áo đen.

Đắc Di cũng không phải là công tử vô năng, hắn dùng quạt phiến như cây đao sắc, anh dùng ngón chặn lưỡi kiếm sát thương của địch nhân, rồi tấn công đẹp mắt, loáng cái đã thấy hai hắc y nhân còn lại nằm tê liệt run rẩy trên mặt đất.

Đắc Di lại gần, dùng chân ấn lên người tên hắc y nhân gần nhất, máu tươi từ mồm hắn ộc ra.

Đắc Di liền gằn giọng: “Nói, là ai đã sai người tới? Vì sao lại muốn động thủ?”

“Không ngờ người đứng là cao thủ giấu mình. Nhưng đừng vội đắc ý, thân phận người đã bị hai chủ tử của ta nghi ngờ, thế nào cũng có những người khác đến thay ta thành toàn công việc, diệt cô phải diệt tận gốc.” Hắc y nhân vừa nói, ánh mắt long lên sòng sọc đầy sát khí.

Đắc Di hỏi: “Nói, hai chủ tử của người là ai?”

Hắc y nhân mỉm cười độc địa trả lời: “Chủ tử của chúng ta ở Kỳ Quốc là ai, chẳng phải người đã quá rõ?”

Đắc Di nhấc chân lên khinh thường nói: “Ta tha cho, mau rút hết đi.”

Bọn hắc y nhân đang nằm trên mặt đất lồm cồm bò dậy, đỡ nhau nhanh chân lùi mất vào bóng đêm.

Đắc Di quay về phía Mộc Hải mà lầm lẫm: “Mộc Hải tiên sinh đã có công cứu giúp, tại hạ xin đa tạ”.

“Không có gì, bọn hắc y nhân này đã theo công tử một đoạn đường, chỉ đợi vắng mặt liền ra tay, thủ đoạn thật bỉ ổi.” Mộc Hải đang nói bỗng ôm ngực phun ra một ngụm máu.

Đắc Di liền nhanh nhẹn kịp thời đỡ lấy vai của tiên sinh lúc này đang khụy xuống. Mộc Hải vẫn cố bình tĩnh nói: “Là do ta đã vận nội công nên ảnh hưởng đến vết thương khi xưa. Không lo, chỉ cần ta tĩnh dưỡng và nhờ đại sư Phó Kiện Đàm chăm sóc cho uống mấy thang thuốc, chắc sẽ không sao.”

Thụy Miên nhìn chăm chú biểu hiện bị thương của tiên sinh, đoán biết là thương tích không nhẹ, bản thân lại chưa từng thấy mức độ nội thương thế này bao giờ, liền nói: “Đề ta bắt mạch cho tiên sinh.”

Sau khi chuẩn trị, nàng hơi hoang mang nhưng không để lộ ra ngoài: “Tiên sinh bị trọng thương, ta chỉ có thể dùng kim châm làm ngài thấy dễ chịu hơn, còn phải nhanh chóng đưa ngài về Bửu gia, chỉ có Phó Kiện Đàm đại sư mới biết phải làm thế nào.” Nói rồi liền rút kim châm lên huyệt nhân trung của Mộc Hải.

Mộc Hải thấy đỡ hơn hẳn, tuy máu đen vẫn thoáng chốc rỉ ra không ngừng từ khoé miệng.

“Ta thật thấy có lỗi, chỉ vì cứu ta mà tướng quân bị thương, đề ta đưa người về phủ.” Đắc Di lại quay sang nói với Thụy Miên: “Xin lỗi Thụy Miên cô nương, ta không thể dẫn nàng đi tìm đám người Bửu Toại, ta phải lập tức đưa Mộc Hải tiên sinh về tìm Phó Kiện Đàm lão sư.”

“Ta cũng không muốn đi nữa, hãy cùng nhau đưa tiên sinh trở về.” Thụy Miên nói rồi đỡ lấy bên người bên kia của Mộc Hải, cùng Đắc Di, đưa hắn về phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Mệnh đã định

Trên đường đi, tuy Mộc Hải nhìn không phát ra tiếng động nào thể hiện sự đau đớn, Thụy Miên vẫn nhìn thấy từng giọt mồ hôi đang tranh nhau lấm tẩm trên mặt tiên sinh. Khoé miệng Mộc Hải liên tục trào ra những đường tơ máu nhỏ, nhưng màu máu đen sẫm, chứng tỏ cơ thể đang phát tiết kịch độc.

Đưa Mộc Hải về phủ, Đắc Di liền đi tìm Phó Kiện Đàm trong khi Thụy Miên ở lại chăm sóc Mộc Hải. Nàng đỡ tiên sinh nằm lên giường, lại lấy khăn

khô lâu qua khoẻ miệng vẫn đang rỉ máu màu đen. Mộc Hải chưa mất đi ý thức, nhưng gương mặt đã thẫn thờ, ánh mắt chán trường thất vọng.

Phó Kịen Đàm mấy hôm nay đều dùng thời gian để uống rượu hoặc nghiền cứu văn thơ của Thụy Miên, chẳng quan tâm đến lễ hội Đèn Hoa Đăng nên không hề bước chân ra khỏi phủ. Khi Đắc Di tìm đến thông báo: “Phó Kịen Đàm đại sư, Mộc Hải tiên sinh có chuyện rồi”, thì lão sư liền không hỏi nhiều mà nhanh chóng lục tủ ra một hộp đựng thuốc, theo Đắc Di rời đi.

Chỉ một lúc sau, Phó Kịen Đàm đã có mặt, bình tĩnh cho Mộc Hải uống một viên thuốc định thân, giúp hắn nhanh chóng khôi phục khí sắc, đi vào giấc ngủ. Máu đen từ khe miệng của tiên sinh đã ngừng ứa ra.

“Đều là tại hai chúng ta, làm liên lụy đến tiên sinh.” Đắc Di đứng chấp tay nói với Phó Kịen Đàm, kể lại chuyện vừa xảy ra.

Phó Kịen Đàm nhìn Đắc Di, ánh mắt đánh giá khác lạ, lúc sau mới từ từ nói: “Đây là việc hắn muốn làm, hai người không có lỗi.”

Thấy Mộc Hải đã ổn định, Đắc Di xin cáo lui về phủ trước. Thụy Miên cùng Phó Kịen Đàm ra ngoài sân nói chuyện.

Phó Kịen Đàm ngửa mặt nhìn trời, hai tay bắt ra sau lưng, ra vẻ nhiều tâm sự. Thụy Miên chưa từng nhìn thấy sư phụ thế này bao giờ. Nàng khẽ hỏi: “Sư phụ, người có chuyện gì phiền não?”

“Mộc Hải bị thương, ảnh hưởng đến lục phủ ngũ tạng. Mặc dù trước đây không phải chưa từng bị, nhưng đây lại là lần nặng nhất.” Lão sư thở dài nói.

Thụy Miên khẽ hỏi: “Mộc Hải tiên sinh đã bị thương thế này nhiều lần?”

“Hắn đã ở bên ta mười sáu năm nay, mặc dù biết mình không thể vận nội công, nhưng lại luôn tâm niệm trong đầu về báo thù rửa hận, liên tục ép buộc cơ thể phải khắc phục, không lần nào thành công, kết cục chỉ mang thêm thương tích vào người.” Phó Kịen Đàm nói.

“Ép buộc cơ thể hồi phục?” Thụy Miên ngạc nhiên hỏi.

“Đúng, chỉ vì hắn muốn nhanh chóng tìm cách khiến mình khỏi bệnh, để có thể báo thù cũ. Dù ta có làm cách nào cũng không thay đổi suy nghĩ này của hắn được.” Phó Kịen Đàm nói rồi dừng lại, suy tư rồi tiếp lời: “Người có tin về duyên số đã định, không thể cưỡng cầu?”

Thụy Miên không thể kết nối được câu trước với câu sau của lão nhân, đành trả lời: “Ta trước đây thì thật không tin, nhưng từ khi đến đây, đã dần tin vào những chuyện thần bí kì lạ.”

“Vậy nếu số phận làm con không thể cưỡng cầu, kết quả thế nào cũng chỉ có một?” Phó Kịen Đàm lại hỏi.

“Dù số phận có sắp đặt thế nào, kết quả dù được định trước ra sao, cũng chỉ có thể tận tâm làm những điều mình cho là đúng. Nhiều người nói là họ không có lựa chọn nào khác, chỉ đành phó mặc. Nhưng phó mặc là một chuyện, còn biết trước nhưng vẫn hết mình cố gắng lại là chuyện khác. Dù kết quả có giống nhau, thì con đường ta chọn để đi và hành động của ta chẳng phải cũng tác động đến người khác sao? Lựa chọn phó mặc mà không làm gì cũng được tính là một lựa chọn đấy thôi, sư phụ nghĩ có phải không?”

Phó Kịen Đàm nhìn Thụy Miên hài lòng rồi gật đầu: “Đúng vậy, mặc kệ kết quả dù không thay đổi được, việc ta ta làm, ắt có tác động mạnh mẽ lên người khác.”

Thụy Miên liền hỏi: “Sư phụ, ta cũng hiểu biết về y thuật, nhưng chưa từng gặp trường hợp nào như của Mộc Hải tiên sinh. Dù ta có dùng kim châm cũng không tài nào thông suốt được mạch tỳ. Thật ra là có chuyện gì đã xảy ra với tiên sinh vậy?”

Phó Kịen Đàm giải thích: “Người còn nhớ ta kể Mộc Hải bị trọng thương khi đi cứu Trịnh Hải Đường công chúa mười sáu năm trước? Thật ra thương tích của Mộc Hải nếu chỉ do binh khí tạo thành, thì không thể làm khó được ta. Nhưng trước đó một khoảng thời gian ngắn, hắn đã bị dính độc Tử Thoại. Độc này chỉ có ở Thổ quốc, là ki trần độc tố, người thường dính phải, ắt sẽ mất mạng. May là hắn nội lực dồi dào, mới có thể thoát thóp tồn tại. Nếu Mộc Hải gặp ta lúc mới bị độc xâm nhập, ít ra ta còn có cách giải quyết.”

Độc tố trong người phát tiết, kết hợp với việc bị ngoại thương, đao kiếm xâm nhập, đã đẩy độc vào thẳng lục phủ ngũ tạng, bám dính như xăm khảm, không thể thanh lọc. Đến ta cũng không có cách nào loại bỏ. Mỗi khi phát nội lực chiến đấu, độc tố này theo đó mà bị kích thích, liên nhiễm toàn bộ sắc huyết, làm cho công lực bị tổn hại, thương thế thêm phần nghiêm trọng.”

Thụy Miên nghe xong liền đề nghị: “Nếu có thể dùng kim châm chế ngự độc tố trong người, cứ liên tục nhiều ngày, đẩy nó vào một góc, có thể có khả năng sẽ khôi phục được toàn bộ nguyên khí, người sẽ trở nên khỏe mạnh phi thường. Thế nhưng liệu khi độc bị kim hãm lâu ngày mà bộc phát lại, cơ thể có thể chịu đựng được không?”

Phó Kịen Đàm nhìn Thụy Miên rồi nói: “Điều này sẽ giúp toàn bộ cơ thể phục hồi được nguyên khí. Nhưng khi độc tố tái phát lần nữa, chỉ có cùng đường tuyệt lộ, vô phương cứu chữa.”

“Ý sư phụ là khi độc bộc phát, như khi khí trong túi bị nén quá nhiều mà vỡ ra, sẽ hết cách cứu? Nếu trường hợp đó xảy ra, tiên sinh có thể còn lại bao nhiêu thời gian?” Thụy Miên lo sợ nghĩ về viễn cảnh độc tố lan tràn khắp cơ thể.

“Với sức khỏe hiện tại của Mộc Hải, giới hạn chỉ có thể bảo toàn mạng sống trong tám tháng. Hết tám tháng, độc tố bùng nổ, cả người nhiễm hắc sắc huyết, không thể vãn hồi.” Phó Kịen Đàm lắc đầu kết luận.

Thụy Miên ngăn người nhìn sư phụ: “Nghe sư tôn nói vậy như thể đã từng nghĩ đến cách làm này, vậy sao chưa bao giờ thấy người nhắc đến?”

“Ta chẳng phải vừa hỏi con về thiên duyên đấy thôi. Số kiếp của Mộc Hải mười sáu năm qua chưa đến. Nhưng giờ ...” Phó Kiện Đàm nhìn chằm chằm vào Thụy Miên, “số kiếp đã tận, dù có làm hay không làm. ...chỉ có một con đường mà thôi.”

Nói rồi Phó Kiện Đàm bỏ đi, khiến Thụy Miên vừa rối ren, vừa cảm thấy như mình đã thông hiểu một số việc.

Trước khi rời đi, nàng quay lại kiểm tra Mộc Hải. Tiên sinh giờ tuy đã ổn định, nhưng khuôn mặt đang ngủ vẫn hằn lên sự đau khổ tiêu tụy. Thụy Miên đau lòng cảm khái: “Chẳng nhẽ trong giấc ngủ mà tiên sinh vẫn bị ám ảnh không nguôi?”

Thụy Miên về lại phòng mình, nằm trên giường suy đi nghĩ lại về những điều Phó Kiện Đàm và nàng vừa trao đổi. Mộc Hải bao năm qua đi đến cùng trời cuối đất chỉ để tìm cách phục hồi lại thân lực năm xưa, để trả thù cho người thương đã hương tiêu ngọc vãn(1). Liệu nàng có nên giúp tiên sinh thành toàn? Nếu nàng không giúp, tiên sinh vẫn sẽ tiếp tục đau khổ mà sống, mà sống như vậy, liệu có phải là sống?

(1) Hương tiêu ngọc vãn: người con gái đẹp đã chết

Đang miên man suy nghĩ, Thụy Miên chợt nghe thấy tiếng có ai đó ngoài cửa, khiến nàng nghĩ về màn chết hụt vừa rồi khi đối diện với đám hắc y nhân cùng với Đắc Di và Mộc Hải. Trước khi rời đi, một kẻ còn tự nhận chúng nhắm vào Đắc Di là do có người từ Kỳ quốc sai khiến. Trong lòng nàng có chút thấp thỏm âu lo. Liệu thích khách có cả gan tiến vào phủ? Liệu thích khách có biết họ ở đây?

Nhưng đợi mãi cũng không thấy động tĩnh gì, Thụy Miên nhón chân ra cửa, nhòm qua khe mở hờ bé tí, chỉ thấy một bóng áo trắng lướt đi phía sau vòm cửa đình viện, nàng thật không nhìn ra ai vừa tới đã đi.

Mệt mỏi và căng thẳng khiến Thụy Miên nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Thế cục đại loạn

Trải qua một đêm đầy sóng gió, Thụy Miên mở mắt dậy mà trong đầu như nhức nhối ong ong. Nàng gặp Thuý Như, kể lại cho nàng ta nghe chuyện xảy ra tối qua. Thuý Như vỗ lè: “Muội cũng biết tý đã về đêm qua. Bửu Khang, Mễ Lang và muội vừa về đến phủ đã được lính gác cổng báo là tỷ cùng Đắc Di và Mộc Hải tiên sinh trước đó đã hỏi phủ. Giờ nghe tỷ kể muội mới biết, chuyện đêm qua thật là kinh hãi.”

“Bửu Toại không đi cùng bọn muội về ư?” Thụy Miên không thấy Thuý Như nhắc đến Bửu Toại, liền tò mò hỏi.

“Bửu Toại công tử nhất quyết đứng đợi tỷ ở bờ sông, bảo Mễ Lang đưa ta và Bửu Khang về trước, sợ tỷ đến mà không tìm thấy ai.” Thuý Như trả lời, tay bưng bát cháo gà đưa đến cho Thụy Miên.

Thụy Miên thấy hồ thẹn; tối qua gặp chuyện nên nàng đã quên mất bọn họ, cứ tưởng không thấy mình thì mọi người sẽ về phủ. Nàng nhanh chóng ăn sáng rồi sửa soạn, đến gặp Bửu Toại.

Đến thư phòng của hắn, nàng nghe có tiếng ho nhẹ từ trong vọng ra. Thụy Miên gõ cửa, tự xưng: “Bửu Toại huynh, là ta.”

Nàng nghe Bửu Toại mời vào mới nhẹ nhàng tiến vào trong. Bửu Toại đang ngồi uống một bát thuốc màu đen, bên cạnh là mứt sen ăn cho đỡ đắng. Hắn nhìn Thụy Miên cười nói: “Muội ngồi xuống đi”, rồi đưa mấy viên mứt sen sang cho nàng.

Thụy Miên liền quan tâm hỏi: “Bửu Toại huynh, huynh bị cảm lạnh ư? Có cần ta bắt mạch tái khám?”

“Không sao, chỉ là cảm lạnh hơi sưng, uống bát thuốc nằm ngủ sẽ đỡ ngay thôi, muội đừng lo lắng.” Bửu Toại trả lời.

“Bửu Toại huynh, hôm qua phiên huynh đứng đợi ta lâu như vậy, huynh đừng trách ta nhé. Đồng người chen chúc nên ta bị lạc, xin lỗi huynh.” Thụy Miên không kể với Bửu Toại về việc Đắc Di bị hắc y nhân ám sát, cũng như đã giấu kín giùm việc tượng tự của Cát Uy.

Bửu Toại nhìn Thụy Miên một lúc lâu sau mới nói: “Thụy Miên muội tối qua cùng về với Đắc Di công tử? Muội gặp công tử trên đường hay là đã hẹn tối qua gặp gỡ?”

“Chẳng nhẽ Bửu Toại huynh đã nghe ngóng được gì?” Thụy Miên chợt nhấp nhồm, lo lắng việc xảy ra tối qua đã truyền đi trong thành.

Bửu Toại nhìn Thụy Miên nói: “Muội sao lại lo lắng thế kia? Chẳng nhẽ muội và Đắc Di công tử thực sự có chuyện không muốn người khác biết?”

Nàng nhanh chóng giải thích: “Không, là tối qua ta bị trộm đồ, bất chợt gặp Đắc Di trên đường ra tay giúp ta lấy lại. Ta không biết đường về, liền nhờ huynh ấy dẫn đường, chỉ vậy thôi.”

Bửu Toại lại dùng ánh mắt xuyên thấu âm trầm nhìn Thụy Miên, âm ừ: “Chỉ vậy thôi ư?” Nàng gật đầu, tiện tay bóc một hạt sen ăn cho đỡ ngứa cổ.

Thụy Miên muốn phá vỡ sự im lặng, bèn đi ngay vào vấn đề chính: “Bửu Toại huynh, hôm nay muội đến là muốn hỏi huynh một số vấn đề. Việc hôm trước chúng ta nghe thấy trong Thuyết thư lâu, tuy Thuyết nhân tiên sinh không nói rõ việc xảy ra ở đâu hay tên tuổi của các nhân vật ra sao, nhưng có phải tiên sinh nói về hoàng cung nước Kỳ?”

Bửu Toại gật đầu xác nhận, nhìn Thụy Miên khích lệ để nàng tiếp tục nói.

“Ta nghe Phó Kiện Đàm kể chuyện khi ngao du qua nước Kỳ đã chứng kiến cảnh đẹp nơi đó, tài vật phong phú, người dân đa tài cỡ nào. Trong ba nước hiện nay, đúng là chỉ có Kỳ quốc mới giống như những lời Thuyết nhân tiên sinh nói.”

Bửu Toại chỉ im lặng ngồi nghe.

“Vậy câu chuyện này, hai huynh đệ H công tử của Thái Úy nước Kỳ, chẳng phải là Hữu Đắc Di và Hữu Cát Uy công tử đang ở phủ sao?”

Bửu Toại gật đầu: “Đúng vậy, hai huynh đệ họ chính là mang họ Hữu của Thái Úy nước Kỳ.”

Bửu Toại nhìn nàng đắm chiêu, Thụy Miên chìm trong suy nghĩ: “Huynh có thể nói rõ hơn về thể cục hiện giờ không? Ngoài Thổ Quốc và Kỳ quốc thì hiện tại như thế nào?”

Bửu Toại nhìn ánh mắt tha thiết muốn biết chuyện của Thụy Miên, lòng vội mềm nhũn, không giấu gì giảng giải cho nàng.

“Hiện nay ba nước là Kỳ, Mãn và Thổ đang là tam túc đỉnh lập(1). Vì để cân bằng lực lượng, không có quốc gia nào muốn xâm chiếm lẫn nhau, sợ sẽ có một bên đục nước béo cò. Kỳ Quốc là quốc gia hùng mạnh nhất, lại sung túc tài nguyên. Thổ Quốc là quốc gia khô cằn khan hiếm nhưng lại rộng lớn, vì khắc nghiệt, nên dễ thích ứng và sinh tồn, các loài động thực vật đã sản sinh ra muôn loại độc tính. Mãn quốc nằm phía Bắc Từ Lâm, là quốc gia đất đai màu mỡ trù phú, nơi đây là quốc thổ của văn thơ ca phú.

(1) Tam túc đỉnh lập: thế ba chân vạc

Được Trang thành của chúng ta tuy nằm gần các nước, nhưng không phụ thuộc vào nước nào, lại là nơi nổi danh có núi tiên phù trợ, nên không có quốc gia nào dám mạo phạm. Thụy Miên muội ở nơi đây thấy bình yên nhẹ nhàng, nhưng chỉ cần muội ra khỏi Được Trang thành, sẽ thấy tình hình bên ngoài không phải như vậy.

Ngoài mặt tuy dĩ hòa vi quý, nhưng ba nước liên tục hăm hè, thỉnh thoảng các cuộc xung đột nhỏ vẫn xảy ra, lao dân thương tài(2).

(2) Lao dân thương tài: khổ dân chúng mà lại mất tiền nhà nước

Nhiều người đã từng mong nghĩ đến thế sự hoà hợp, ba nước cùng thống nhất, tránh cho chúng sinh rơi vào thảm cảnh. Không biết có phải vì vậy mà xuất hiện lời đồn đoán về ba món Tiên Linh bảo vật giúp thống nhất tam quốc.”

Thụy Miên chen ngang: “Ba món Tiên linh bảo vật?”

Bửu Toại nói: “Đúng, tức là ba món bảo vật có sức mạnh vô song. Và ba món bảo vật này được phân chia đều cho ba nước. Mỗi nước hiện đang cất giữ một món bảo vật. Ai nắm trong tay được cả ba món bảo vật này, ắt sẽ thành người thống nhất tam quốc, lập ba nước thành một.

Nước Kỳ được nói là nơi cặp báu vật Thiên lý nhãn và Thuận phong nhĩ được cất giấu. Nước Mãn được đồn là nơi giữ Vọng Nguyệt Ước. Huyền Bích Kiếm, bảo vật được tin là lưu lạc ở nước Thổ.”

“Thiên lý nhãn và Thuận phong nhĩ chẳng phải là nhìn được trăm dặm và nghe được vạn sự sao?” Thụy Miên hỏi.

“Đúng vậy, Thiên lý nhãn và Thuận Phong nhĩ tức là cặp báu vật quan sát được trăm dặm và nghe được vạn sự trên đời.” Bửu Toại gật đầu trả lời.

Thụy Miên hỏi “Còn Vọng Nguyệt Ước và Huyền Bích Kiếm là hai báu vật có tác dụng gì?”

Bửu Toại chia sẻ: “Có người nói Vọng Nguyệt Ước trong truyền thuyết có khả năng chữa trị được bệnh tật, có người nói nó là bảo bối có thể thực hiện được nguyện vọng của người sở hữu nó, chính là giúp chủ nhân của nó thấu tóm được tâm tư của người khác. Huyền Bích Kiếm là thanh kiếm có năng lực hộ phong hoá vũ, có thể thu phục lòng người, kêu gọi đồng tâm hiệp lực. Điều kỳ lạ là, những bảo vật này chỉ có thể dùng bởi phạm nhân, và chúng chỉ có tác dụng khi cùng quy phục dưới trướng một phạm nhân duy nhất.

Lúc đầu khi lời đồn truyền ra, giang hồ liền kháo nhau đi tìm, nhưng quả thật là mò kim đáy bể, bao năm nay chưa từng ai biết thông tin báu vật được cất ở nơi nào hay tìm nó ra sao. Tuy nhiên, cũng không tránh được nhiều kẻ ôm vọng tưởng dỏm ngó, nuôi hy vọng mình sẽ là người may mắn, thống lĩnh được giang sơn. Những kẻ này điên loạn ngông cuồng, không những không tìm được bảo vật mà còn chịu kết cục tử vong.”

“Ba nước tranh bá như vậy, Đắc Di và Cát Uy lại là người của Kỳ quốc, ở tại Bửu phủ liệu có vấn đề gì không?” Thụy Miên thắc mắc.

Bửu Toại lắc đầu nói: “Ai cũng biết là Cát Uy và Đắc Di công tử đến đây là để du ngoạn ngắm cảnh. Được Thành cũng không tham gia vào chiến sự ba nước, lại có Từ Lâm tiên núi bảo hộ, không nước nào không tự định lượng lợi hại mà dám ra tay gây sự. Hai người họ ở đây năm bữa nửa tháng cũng

không tổn hại gì.”

Thụy Miên còn đang nghiền cứu những thông tin mình vừa nghe được thì Bửu Toại liền hỏi nàng: “Muội có cảm tình đặc biệt với Hữu Đắc Di?” nói rồi nhìn Thụy Miên chằm chằm “Ta nghe bọn nô tài nói tối hôm trước trong ngự hoa viên muội và hắn... hẹn hò? Nay lại thấy muội quan tâm đến chuyện của hắn như vậy, lẽ nào lời đồn là thật?”

Thụy Miên bất ngờ nhìn Bửu Toại: “Muội không có, huynh đừng nghĩ nhiều, hôm trước chỉ là chuyện hiểu nhầm. Đắc Di là công tử háo sắc lăng nhăng. Muội đây hiện giờ không nghĩ gì đến tư tình, nhưng nếu có, sẽ không bao giờ lấy một nam tử như vậy. Muội không chịu nổi đồng sự nhất phu(1), chỉ có thể chấp nhận một vợ một chồng.”

(1) Đồng sự nhất phu: nhiều phụ nữ chung một chồng

Bửu Toại thấy Thụy Miên phản ứng mạnh mẽ, trong lòng tự nhiên có luồng gió xuân cuốn phăng đi cục đá đang đè nặng trong lòng ngực hắn từ tối qua đến giờ, bất thuốc đắng bỗng hóa ngọt ngào.

Hắn liền mỉm cười nhìn nàng mà nói: “Thụy Miên muội là người thông minh, ta biết muội không thích bị người khác nói nên làm gì và không nên làm gì. Ta chỉ muốn muội cẩn thận, Đắc Di công tử tuy thân phận cao quý, nhưng tính khí trắng hoa ong bướm, đã nổi danh từ lâu. Nghe đồn hắn còn tự mình bao thầu nguyên một lâu xanh tại Kỳ Quốc, không những làm ăn phát đạt, mà còn tự mình vui vẻ đêm ngày.”

Thụy Miên không tỏ vẻ bất ngờ, chỉ gật đầu khẳng định thêm với Bửu Toại: “Ta biết huynh là quân tử nghĩa hiệp, không đành lòng để ta chịu thiệt thòi. Nhưng huynh yên tâm, con người của Đắc Di ra sao, ta nhất mực liễu nhiên (1). Ta càng không phải là nữ tử chỉ vì nghe vài lời bủn tai là đã đồng ý xuống đồ. Đa tạ huynh quan tâm.”

(1) Nhất mực liễu nhiên: nhìn thấy rõ

Bửu Toại hài lòng gật đầu.

Thụy Miên xin lui đi, không quên dặn dò: “Giờ ta có việc xin cáo lui. Huynh nhớ giữ sức khỏe, đừng ra ngoài đi gió nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thời gian tám tháng

Thụy Miên chưa vội quay về phủ của mình, nàng muốn xem tình hình Mộc Hải tiên sinh giờ ra sao. Khi đến biệt viện của Phó Kiện Đàm, nàng nhìn thấy Mặc Cảnh đang ở bên ngoài sân viện đọc sách. Dáng vẻ thư sinh tao nhã, rất hợp với nhân vật Bạch mã hoàng tử trong truyền thuyết. Bạch Hổ đang ngồi im trong lòng hắn, nhìn thấy Thụy Miên liền mừng rỡ nhưng cũng không tiến lại gần xum xoe như mọi ngày. Mặc Cảnh ngược lên cũng là lúc Thụy Miên ngồi xuống.

Tay không rời cuốn sách, hắn cúi xuống không nhìn Thụy Miên mà hỏi: “Thụy Miên cô nương tối qua đi thả đèn hoa đăng có vui không?”

Thụy Miên chân thật trả lời: “Có chút chuyện xảy ra, nên tối qua ta hồi phủ sớm. Mộc Hải tiên sinh đã dậy chưa? Ta muốn nói chuyện với ngài ấy một chút.”

Mặc Cảnh nhỏ nhẹ nói: “Thảo nào tối qua ta dạo qua lễ hội cũng không nhìn thấy nàng. Mộc Hải đã dậy, ở phía trong kia.” rồi lại cúi đầu đọc sách. Bạch Hổ ngó Mặc Cảnh rồi lại nhìn Thụy Miên, như thể thân mẫu nó đánh nhau, nó đứng giữa, không biết bênh ai, cũng không dám theo phe nào.

Thụy Miên bất ngờ khi biết Mặc Cảnh lại có hứng thú tham gia vào lễ hội hoa đăng. Nàng đang muốn hỏi xem tiên sinh đi với ai thì thái độ lạnh nhạt chăm chú đọc sách không muốn bị làm phiền của Mặc Cảnh làm Thụy Miên chỉ còn biết im lặng, rồi đi về phía phòng Mộc Hải tiên sinh.

Cửa phòng khẽ mở, nàng gõ lên thành tiếng báo hiệu: “Mộc Hải tiên sinh, ta đến thăm người đây.” Tuy vậy, có vẻ người trong phòng không hề để tâm đến bên ngoài mà đang chìm trong suy nghĩ riêng. Thụy Miên tự mình bước vào.

Mộc Hải ngồi trên giường, dáng vẻ mặt hờn, khuôn mặt có nét tiêu tụy gầy gò. Tay tiên sinh đang mân mê một cây trầm cài hình hoa hải đường rất tinh xảo. Thụy Miên nhớ Phó Kiện Đàm đã từng kể cho nàng về Trịnh Hải Đường, người thương đã mất của Mộc Hải, không khỏi cảm khái thở dài khẽ nói: “Trầm cài hoa hải đường, nhớ nàng Trịnh Hải Đường.”

Tiếng thở dài của Thụy Miên làm Mộc Hải chú ý, lời tiên sinh về với thực tại. Nàng thấy tiên sinh đã ra khỏi dòng suy tư, liền hỏi: “Mộc Hải tiên sinh đã đỡ chút nào chưa?”

Mộc Hải lịch sự trả lời: “Đa tạ Thụy Miên cô nương đã giúp đỡ. Ta đây bất tài, chỉ thi triển một chút võ công cũng làm khó cơ thể tàn phế này đến vậy. Nhớ tới khi xưa, quả thật là tâm hồi ý lãnh(1).”

(1) Tâm hồi ý lãnh: sự thất bại, chán nản

Nàng tiến lại gần, nhẹ nhàng an ủi: “Mộc Hải tiên sinh xin đừng tự trách mình, chính vì ra sức cứu ta và Đắc Di nên người mới phát bệnh, là do chúng ta ảnh hưởng đến tiên sinh.”

“Thụy Miên cô nương, cô là một hảo nữ tử. Ra tay tương trợ là cử chỉ thông thường của nghĩa hiệp.” Mộc Hải nói rồi nhìn Thụy Miên, trong mắt ánh lên mất mát: “Nếu ta đã thành gia lập thất, có tiểu nữ chắc cũng bằng tuổi của cô nương. Nghĩ đến chuyện trước kia, ta lấy nhiều việc muốn hoàn thành để làm động lực sống, vẫn nuôi hy vọng một ngày được tái hồi về vang, nhưng ta đã thật sự ngộ ra, hy vọng chỉ mãi là hy vọng, lực bất tòng tâm. Nếu đã là bệnh nhập cao manh(3), ta thân bại danh liệt, cũng không còn hào hứng với cuộc sống này nữa, đành nghe theo vận mệnh mà nhắm mắt buông tay.”

(2) Bệnh nhập cao manh: bệnh tình vô phương cứu chữa

Thụy Miên biết con người đang chán nản, nếu không có sự thúc đẩy, việc gì cũng không thiết làm, ngay cả là duy trì sự sống.

Nàng nhìn Mộc Hải, cảm khái đến những ngày tháng huy hoàng của một người từng được gọi là Chiến Thần tướng quân, lòng liền cũng ủ rũ mà buồn rầu theo.

Nàng cáo lui: “Vây, ngài nghỉ ngơi đi, ta quay lại sau.”, rồi đi ra đến cửa.

Thụy Miên lại nhớ đến khi trước cũng đã từng đàm đạo với sư phụ Phó Kiện Đàm về nghe theo vận mệnh mà nhắm mắt buông tay.

“Không làm gì, để buông xuôi theo số phận cũng là một lựa chọn. Lựa chọn dẫn tới hành động, chính là lựa chọn không hành động mà thực chất mất đi cơ hội, có thể ôm hận một đời. Cả kể nếu lựa chọn ấy dẫn đến tiêu vong, thì ít ra người ra quyết định vẫn là người tự chủ được vận mệnh của chính mình, với tâm thế của người đã được thành toàn.” Nàng tự suy nghĩ.

Nàng dừng bước trước cửa, nắm chặt hai bàn tay, quay lại đến gần bên giường nói với Mộc Hải tiên sinh: “Tiên sinh, nếu ta có cách chữa lành cho người, giúp người có thể đứng mạnh như xưa, nhưng sau khi bình phục lại chỉ có thể kéo dài cuộc sống trong tám tháng, liệu người có chấp nhận?”

“Thụy Miên cô nương nói thật? Nếu quả thật cô nương giúp ta lấy lại sức khỏe, có thể cho ta cơ hội mà thực hiện được ý nguyện cả đời, ta dù chết cũng cam tâm tình nguyện.” Mộc Hải thiết tha trả lời.

“Kể cả việc người làm cũng không thể giúp người đó sống lại, người vẫn cho là đáng sao?” Thụy Miên hỏi trong cơn xúc động. “Phó Kiện Đàm đại sư đã kể với ta chuyện quá khứ của tiên sinh.”

“Ta hoàn thành được tâm nguyện, phải làm hai nước Mãn và Thổ thương vong, làm người hại hai chúng ta âm dương cách trở phải thân bại danh liệt, chết không nhắm mắt thì khi gặp nàng nơi chín suối, mới có thể không hổ thẹn với lương tâm.” Mộc Hải khẳng định.

“Được, nếu ý tiên sinh đã quyết, ta sẽ tận tâm giúp đỡ.” Thụy Miên cuối cùng cũng tuyên bố.

Mộc Hải xúc động vui mừng, khuôn mặt lúc này u tối sẫm thâm bao nhiêu thì giờ đây trở nên sinh khí hân hoan bấy nhiêu, liền chấp tay: “Thụy Miên cô nương, cảm tạ giúp đỡ. Cô nương đừng lo lắng cho ta, tám tháng sống có mục đích còn hơn ngàn năm vô định.”

Lúc rời đi, Thụy Miên trong lòng rối loạn còn mang theo cảm giác đau thương. Nàng nghĩ về số kiếp đã sắp hết của Mộc Hải mà Phó Kiện Đàm nói đến, tự nhủ đây là ý trời. Nếu Mộc Hải đã chọn lựa, được mấy khi ý trời cùng nhân định hòa hợp, chuyện này liệu có được xem là chuyện tốt?

Thụy Miên trong lòng bồi hồi, ra đến cửa bắt gặp Mặc Cảnh không còn ngồi đọc sách nữa mà tiến đến gần nàng, hần dừng lại và nói: “Ta thiết nghĩ Thụy Miên cô nương tâm tư rối loạn, tối nay ta cũng bận, không thể bồi phụng tại phòng bếp. Khi nào ta rảnh, sẽ lại báo với cô nương.” Thụy Miên chưa kịp trả lời thì Mặc Cảnh đã lướt qua người nàng, Bạch Hồ chần chừ rướn cổ nhòm Thụy Miên qua vai của hắn, thái độ lăm lét bất lực.

Nếu Bạch Hồ tu luyện thành tài để có thể nói chuyện được, nó sẽ kể cho Thụy Miên nghe vì sao mà Mặc Cảnh lại giận dữ như vậy.

Thụy Như đến đưa thư của Thụy Miên cho Mặc Cảnh, lại vui vẻ thông báo tối nay Thụy Miên sẽ cùng Bửu Toại và Mễ Lang đi chơi hội Hoa đăng, nên hoãn lại cuộc hẹn với hắn. Mặc Cảnh bất động thanh sắc, nắm mẫu giấy cả canh giờ, làm Bạch Hồ hoảng hốt. Hiếm khi nó thấy tâm tình Mặc Cảnh mất kiểm soát thế này. Hắn đứng dậy đi đi lại lại trong phòng, bất chợt đổi ý liền một mạch phi đến chỗ thắp đèn Hoa Đăng tìm Thụy Miên. Ngồi trên lưng Mặc Cảnh thấy hần vội vã nhảy từ nóc nhà này đến nóc nhà kia, từ đỉnh cây này đến hòn đá nọ, Bạch Hồ xóc nảy cả bụng, không ngừng buồn nôn. Nhưng đến nơi chưa được một khắc, người chưa nhìn được thì Mặc Cảnh đã phi thân quay lại phủ, tự lẩm bẩm: “Ta điên mất rồi.”

Bạch Hồ trong bụng thầm nghĩ: “Ta cũng thấy người điên rồi, đi đi về về không được cái tích sự gì, làm ta mệt muốn chết.”

Về đến phủ cũng là lúc Mặc Cảnh thấy Thụy Miên đi cùng Đắc Di và Mộc Hải tiên sinh. Dù hai người đỡ hai bên dìu Mộc Hải về phòng, Mặc Cảnh chỉ thấy ánh mắt Đắc Di nhìn Thụy Miên đăm đăm trước khi rời đi.

Hắn còn lang thang tìm đến phủ của Thụy Miên nhưng do nàng đã tắt đèn đi ngủ, nên đành im lặng rời đi. Bóng trắng hôm qua Thụy Miên gặp ngoài sân viện, chính là của Mặc Cảnh. Hắn một đêm hần học, trăn trở liên tục.

Sáng nay dậy sớm Mặc Cảnh đã lôi mấy quyển sách bầy bệ của Phó Kiện Đàm mang ra ngoài sân rình trước cửa phòng của Mộc Hải mà ngồi đọc, cả canh giờ cũng không giờ thêm được một trang sách nào. Khi Thụy Miên đến, người hắn cứng nhắc, càng giả vờ chăm chú đọc sách.

“Thụy Miên tỷ, hẳn thật muốn nói chuyện với tỷ, chờ mong tới đến để nấu cho tỷ ăn nhưng tính tình ngang bướng lại thủ dai, tỷ ráng chịu đi, xuống nước với hẳn là được rồi.” Bạch Hồ nhìn Thụy Miên ra hiệu.

Vậy nhưng trái với mong muốn của Bạch Hồ, Thụy Miên trước khi rời đi còn bỏ lại câu nói, cố ý cho Mặc Cảnh nghe được: “Giận dữ gì chứ, ta còn nhiều việc phải lo hơn đây này, không ăn thì thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Lên đường

Thụy Miên nằm trên giường, bụng trống rỗng nhưng trong đầu lại đầy suy nghĩ về những gì hôm nay nàng mình nghe được từ Bửu Toại. Nàng mừng lung như đã từng nghe về ba món bảo bối, vậy mà không tài nào nhớ ra được nội dung là gì. Nghĩ mãi cũng không ra, nàng bật dậy, muốn đi kiểm đồ ăn. Thụy Miên không hề biết, nếu nàng tìm xuống bếp lúc này sẽ gặp ngay Mặc Cảnh. Hắn đang ngồi thấp thòm đợi, dù đã tuyên bố tối nay sẽ không đến.

Khi nàng mở cánh cửa phòng mình ra thì đã thấy bóng lưng Đắc Di; hắn đang đứng quay người về phía nàng, hai tay chắp sau lưng, ngắm nhìn trăng sáng trên bầu trời đầy sao. Nghe thấy tiếng cửa mở, Đắc Di quay đầu lại, liền thấy Thụy Miên đang bất ngờ đứng đó nhìn mình, hắn mỉm cười rồi nói: “Đêm nay ta không ngủ được, đi dạo thể nào lại bước chân đến nơi Thụy Miên cô nương ở. Đêm hôm khuya khoắt thế này, nàng còn định đi đâu?”

“Ta không ngủ được, muốn đi tìm cái gì ăn.” Thụy Miên trả lời.

“Ồ, vậy ta đưa cô nương đi ăn đêm, được không? Ta biết chỗ bán bánh canh ngon nhất trong thành này, giờ vẫn còn mở.” Đắc Di đề nghị, hiền hòa nhìn nàng.

Thụy Miên nghe đến bánh canh, lòng rung lên xúc động nhưng không buông lỏng cảnh giác nghĩ đến chuyện đêm hôm cùng đi với Đắc Di, nghệ nhân hái hoa vật liễu, nàng dùng dằng.

Đắc Di đã đọc được về bản khoán của Thụy Miên, cố ý nói: “Cô nương chớ lo, ta quả thật chỉ muốn mời nàng đi ăn tối, không có ý đồ gì. Mà nàng còn nợ ta ơn bắt cướp tối qua. Chẳng nhẽ cùng ân nhân đi ăn một bữa cũng là quá phận? Hay là cô nương sợ ta khiến nàng mang tiếng?”

“Ta có nói không đi hồi nào đâu mà ngươi lại suy đoán lung tung như vậy. Đi thì đi, ăn không phải trả tiền, đại gì mà không đi chứ.” Thụy Miên liền trả lời.

Hai người rời phủ, sóng bước trong đêm. Thụy Miên trong lòng ngổn ngang, có nhiều thắc mắc muốn làm rõ, trong đó có vài chuyện liên quan đến hai người Đắc Di và Cát Uy.

“Tối qua, đám sát thủ áo đen đó là do Hoàng hậu và thừa tướng nước Kỳ phái đến?” Thụy Miên bình tĩnh hỏi, “Có phải lần trước trong rừng trúc, cũng là do họ cho người đến hại Cát Uy?”

Đắc Di dừng lại, nhìn thẳng vào nàng, không ngần ngại thừa nhận: “Đúng vậy, là do Hoàng hậu Mộ Cẩm An và Thừa tướng Mộ Dung Mao điều chúng đến. Chuyện hôm qua suýt chút nữa đã gây ảnh hưởng đến nàng, ta xin lỗi. Sao nàng lại biết là do hai người bọn họ?”

“Lần trước khi đến rừng trúc tìm Cát Uy, ta có nghe hắn nhắc đến Mộ Dung An, cộng với lời dọa nạt của tên hắc y nhân tối qua và lời đồn đại trong thiên hạ, tự dưng ai cũng sẽ hiểu.” Thụy Miên trả lời.

“Lời đồn đại trong thiên hạ này nhiều vô số kể. Từ trước đến nay, ta nghe xong cũng để đấy, chưa bao giờ thừa nhận.” Đắc Di nói rồi nhìn nàng trả lời từ tốn: “Lời đồn về thân phận của ta là thật. Hữu Thái Úy chính là bá bá của ta. Mẫu thân ta là Thái Phi Hữu Bình Dương. Ta là huyết mạch được trao đổi của Tiên Đế. Chuyện này chỉ vài người biết rõ thực hư.”

“Sao ngươi lại cho ta biết bí mật về thân phận, không sợ ta nói ra sao?” Thụy Miên bất ngờ vì sự thẳng thắn của hắn, thắc mắc.

“Ta tin nàng.” Đắc Di lập tức trả lời. Trong ánh mắt hắn nhìn nàng có có nhu tình và sự tin tưởng tuyệt đối.

Thụy Miên ngại ngừng quay mặt đi, nói: “Vậy, ngươi và Cát Uy liệu có tiếp tục gặp nguy hiểm? Nhất là như hắc y nhân hôm qua đe dọa, chúng sẽ cho người đến tìm ngươi?”

“Mộ Cẩm An và Mộ Dung Mao không phải chưa từng cho người hãm hại ta, nhưng không ngờ ta vừa ra khỏi Kỳ Quốc, bọn họ đã lợi dụng cho hắc y nhân đeo bám muốn lấy mạng. Nếu ta còn ở trong Kỳ thành, hai người họ phải dè chừng bá bá ta là Hữu Thái Úy mà không dám lộng hành. Họ cũng chưa nắm chắc được bằng chứng gì về thân phận thực sự của ta, vậy mà muốn ra tay, chỉ là vì muốn diệt cỏ tận gốc, thật ác độc.” Đắc Di nắm chặt tay thành nắm đấm, “Vậy nên, ta định hai hôm nữa sẽ rời khỏi nơi đây. Ta ở đâu sẽ kéo theo nhiều nguy hiểm, như việc xảy ra tối qua. Ta có việc phải làm, ta phải bảo vệ gia quyến của Hữu thái úy, ta phải chăm sóc mẫu thân ta. Bao nhiêu năm nay bà đã chịu nhiều cực khổ.”

Thụy Miên nghe hắn nói vậy liền hỏi: “Hai ngày nữa huynh và Cát Uy rời đi? Các người đã có dự định gì chưa?”

Đắc Di nhìn Thụy Miên một lúc, phân vân rồi nói: “Nàng đã từng nghe đến ba món bảo bối giúp thống nhất thiên hạ?”

Thụy Miên gật đầu trả lời: “Ta đã được nghe qua. Là ba bảo vật dùng để thống nhất tam quốc? Ngươi muốn tìm chúng?”

“Đúng vậy, nam nhi chí tại bốn phương. Ta từ nhỏ đã được bá bá và mẫu thân ra sức bảo vệ, nhưng mang trong mình ta huyết thống của Tiên hoàng, không thể làm ngơ để triều đình suy tôn. Quốc tặc cần người thực tài dẫn dắt, nhân dân cần người anh dũng để dựa vào, quân thần cần người trung nghĩa để noi theo. Ta không thể chỉ vì an nguy của mình mà đứng ngoài cuộc. Hơn thế nữa, tình hình ba nước lúc này đang hỗn loạn, Thỏ Vương độc ác, coi mạng người như cỏ rác, Mãn Quốc suy vong vì ngu vua mà ra. Giành được ngôi vị của riêng Kỳ quốc thì sao chứ? Nội biến là không thể tránh khỏi để Kỳ Quốc thay triều đình mới, há hai nước còn lại chẳng lợi dụng cơ hội này mà ngoại xâm? Chẳng phải dân chúng khắp nơi đều là con dân, đều mong một cuộc sống ấm no hạnh phúc, tránh cảnh chiến tranh xung đột, nay đây mai đó. Chỉ có thống nhất tam quốc, thế cục mới thực sự đổi thay, non sông mới bình yên mãi mãi.” Đắc Di tỏ rõ lòng mình, giọng nói mang theo ngao khí kinh người: “Ta nhất định sẽ tìm được bảo bối, dùng chúng vì đại cuộc, thống nhất thiên hạ.”

Thụy Miên đứng đó run người, tự nhủ: “Nam tử này đúng là nhất minh kinh nhân(1)”. Nàng tự nhận thấy những điều hắn nói đều rất có lý: “Vậy, ngươi định đi tìm ra sao? Trước đây chưa có ai thành công tìm được bảo vật, nghe nói là rất nguy hiểm?”

(1) Nhất minh kinh nhân: người có bản lĩnh lớn

“Ta đã biết là không dễ dàng, nhưng vì chí lớn, có xá gì. Và lại lần này đến Dược Trang thành, ta đã có chút manh mối”, Đắc Di nói rồi lại nhìn Thụy Miên mỉm cười, “Chiều nay Mộc Hải tiên sinh có nói với ta chuyện nàng có cách chữa trị cho tiên sinh. Tiên sinh quyết định sẽ cùng đi với ta.”

“Mộc Hải tiên sinh muốn cùng ngươi lên đường?” Thụy Miên ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, Mộc Hải tiên sinh cũng như nàng, đã đoán biết được thân phận và mục đích của ta. Người muốn đi cùng, vừa giúp ta lại vừa giúp bản thân mình thành toàn việc báo thù.” Đắc Di trả lời.

“Mộc Hải tiên sinh đã nói hết với huynh về chuyện cũ?” Thụy Miên hỏi.

“Đúng vậy, thật không ngờ tiên sinh lại có quá khứ như vậy.” Đắc Di cảm khái “Liệu mấy hôm nữa tiên sinh có thể cùng ta khởi hành?”

“Ta e là tiên sinh không thể cùng đi với huynh ngay lập tức. Việc chữa trị không thể hoàn thành trong một sớm một chiều, ít nhất phải mất một tháng liên tục châm cứu, còn có thể có tác dụng phụ.” Thụy Miên không biết Mộc Hải có chia sẻ với Đắc Di về khoảng thời gian mà tiên sinh còn lại sau khi bệnh được chữa lành hay không. Nàng cũng thắc mắc trong tám tháng, liệu tiên sinh có thể mượn sức của Đắc Di để thực hiện được tâm nguyện của mình.

Nhưng nàng cũng hiểu rõ, chỉ cần Mộc Hải thực hiện được ước nguyện liên quan đến hai nước Mãn và Thỏ, Đắc Di tự có thể thuận đường mà tiến lên hoàn thành tư tưởng thống nhất thiên hạ. Đây là việc có lợi cho cả hai bên.

“Vậy nàng cứ yên tâm chữa trị cho Mộc Hải tướng quân, khi nào tướng quân khỏi bệnh, người có thể theo sau ta, trùng phùng hội ngộ.” Đắc Di nhẹ nhàng nói.

Hai người tiếp tục lặng lẽ tảo bộ. Bỗng Đắc Di xoay người đối diện với nàng, một tay nhẹ nhàng nâng cằm Thụy Miên lên, nhìn vào mắt nàng mà nói: “Ta chưa từng chia sẻ những điều này với bất kỳ nữ nhân nào. Nàng là người đầu tiên và duy nhất mà ta cam tâm tình nguyện. Một phần là vì ta muốn cho nàng biết việc ta làm, mong muốn nàng có thể ở đây đợi ta. Khi nào đại công mã đáo, ta sẽ quay lại tìm nàng. Liệu nàng có đồng ý?”

Thụy Miên bất ngờ khi nghe lời tỏ tình của Đắc Di. Người này được thiên hạ mệnh danh là đào hoa công tử, sao lại có ý muốn thề hẹn với nàng như vậy. Nhưng hình ảnh về lần bị ám sát hụt tối hôm trước khiến nàng biết Đắc Di đang thật lòng. Hắn đã từng lấy thân mình bảo vệ nàng, nàng vẫn còn nhớ rõ. Nếu không có Mộc Hải, vì đỡ đòn cho nàng có thể khiến Đắc Di bị thương. Hơn nữa, Thụy Miên cảm nhận được những lời nói của Đắc Di tối hôm nay là tâm sự thật lòng, vậy nên, sự tin tưởng trải qua sinh tử đã được thành lập.

Nàng vẫn chưa buông tha: “Tại sao lại là ta, không phải công tử có rất nhiều nữ nhân khác sao?”

Đắc Di nhìn nàng nghiêm túc trả lời: “Nàng có nhớ ta đã từng nói nàng là người đầu tiên ăn đậu hủ của ta? Ta đã nói với nàng nhiều lần. Ta chưa từng để bất cứ nữ nhân nào vào mắt. Để giữ gìn mạng sống, phải nhẫn nhục phụ trọng(1). Ta nhiều khi thân bất do kỷ(2), phải tạo ra vỏ bọc phong lưu, không quan tâm đến chính sự, chính là để bảo vệ bản thân và gia quyến. Ta chưa bao giờ tơ tưởng đến bất kì cô nương nào khác, cho đến khi gặp được nàng tại tiệc chiêu đãi mà Bửu Toại tổ chức.”

(1) Nhẫn nhục phụ trọng: vì nghĩa lớn mà chịu đựng khuất phục

(2) Thân bất do kỷ: không thể tự quyết

Thụy Miên trong đầu lúc này đang có ngàn đoá hoa đào bay lượn, nàng mở lời: “Nhưng ta...” thì Đắc Di lo lắng liền vội nói: “Chuyện ta muốn đính ước với nàng, nàng hãy cứ bình tâm mà suy nghĩ. Ta sẽ chờ nàng. Chỉ mong nàng cho ta hy vọng trước ngày ta rời đi.”

Thụy Miên không biết nói gì thêm, chỉ lặng lẽ gật đầu, Đắc Di mỉm cười đầy hy vọng.

Trên đường về phủ, nàng nhìn thấy cục bông màu trắng đang lượn lờ chạy đi chạy lại, dáo dác nhìn quanh, rõ là đang bị lạc. Thụy Miên ngạc nhiên gọi: “Bạch Hồ?”

Bạch Hồ thấy nàng, liền nhào vào kêu lên chần chít, mừng rỡ không thôi. Thụy Miên không thấy bóng dáng Mặc Cảnh hay Phó Kiện Đàm; nàng ôm tiểu hồ ly nhẹ nhàng hỏi: “Bạch Hồ, người sao lại lang thang ở đây? Bị lạc đường?”

Bạch Hồ gật đầu rồi lại lắc đầu. Nàng chỉ vào mũi nhỏ màu hồng xinh xắn của nó, nói: “Chắc người lại trốn khỏi phủ đi chơi đêm đây mà. May là gặp ta, nếu không tối nay mà đụng phải con chó đực đi hoang nào thì chỉ có thể mang danh thất tiết, mấy tháng sau lại sinh một đàn hồ ly con.” Nói rồi vui vẻ ôm Bạch Hồ về phủ.

Bạch Hồ nước mắt chảy ngược, uất ức trong lòng: “Ta là Hồ Ly giống đực đấy lão nương”.

Thức khuya đêm qua làm Thụy Miên ngủ một mạch đến gần trưa mới dậy, Bạch Hồ qua đêm tại phòng nàng. Lúc nàng tỉnh dậy, Thụy Như đã bung tới một bát cháo đậu đen đặt trên bàn cùng mấy chiếc quẩy nóng hổi. Nàng ta vui vẻ lấy lược chải lông cho Bạch Hồ, lại tiện tay thắt mấy cái nơ xinh xinh lên đầu cho nó; Bạch Hồ cảm thấy vô cùng bị ngược đãi.

Thụy Miên ngồi vào bàn ăn sáng, nhìn vào bát cháo, nhớ quay sang than phiền với Thụy Như: “Hôm nay cháo đậu đen Bát nương làm hơi khét thì phải, trông đen xì như cái hổ vậy.”

Nàng đột nhiên thấy oang oang trong đầu, Thụy Như đang nói gì đó bên cạnh nhưng Thụy Miên không nghe thấy gì nữa. Nàng đã nhớ ra. Ba món bảo bối đó có người đã từng nhắc đến với Thụy Miên, chính là trong giấc mộng một ngày trước khi nàng xuyên không. Nàng còn nhớ trong mơ, mình đã ngã xuống một hố đen bất tận, bên tai văng vẳng giọng nói dặn nàng đi tìm đủ ba bảo vật, sẽ khiến nàng nhớ lại được tiền kiếp. Liệu ba bảo vật đó có huyền cơ gì liên quan đến lí do nàng ở đây, xuyên không quay về nơi này.

Giọng nói còn nhắc đến “ý trung nhân”. Giấc mơ đó báo mộng cho nàng đi tìm ba bảo bối còn ý trung nhân của nàng, người liên quan đến ba món bảo vật, liệu có phải là Đắc Di? Cả người Thụy Miên dần nóng lên, mặt nàng đã đỏ như quả gấc chín.

Thụy Miên bất động như hòn đá, làm Thụy Như sợ hãi càng cuồng quát gọi: “Thụy Miên tỷ tỷ, Thụy Miên. Tỷ có sao không? Sao tỷ không nói gì? Sao người tỷ lại nóng hết cả lên thế này? Tỷ không muốn ăn thì thôi, ta bảo Bát nương làm cái khác cho tỷ. Tỷ đừng làm ta sợ nữa”.

Thụy Miên bừng tỉnh khỏi cơn lốc hồi tưởng vừa ập tới. Thấy Thụy Như đã sắp khóc đến nơi, nàng liền vỗ về, an ủi: “Ta xin lỗi, ta không sao, xin lỗi đã làm muội sợ.”

Thụy Như thấy Thụy Miên đã trở lại bình thường, liền bung bát cháo đậu đen đi khỏi, không để nàng nhìn thấy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cáo biệt

Ngay khi Thụy Như rời đi, Thụy Miên bồn chồn đi đến nơi ở của Đắc Di. Khi đến nơi, nàng bản thân đứng bên ngoài nhìn hắt hắt bàn chuyện với Cát Uy. Thụy Miên ngăn người, trong lòng bồi hồi: “Hắn là ý trung nhân, nam tử của ta sao?”

Đắc Di bất giác thấy Thụy Miên đã đứng phía ngoài từ bao giờ, mỉm cười gọi nàng vào: “Thụy Miên, nàng đến tìm ta?”

Thụy Miên ngượng ngùng gật đầu, thấy may mắn là Đắc Di không có thần cơ đọc được suy nghĩ của nàng, không giờ này nàng không biết phải trốn đi đâu.

Cát Uy thấy Thụy Miên đã đến, thay vì thái độ khó chịu như mọi lần, hắn mỉm cười thân thiện nói: “Thụy Miên tỷ, tỷ đến gặp Đắc Di huynh? Có cần ta đi chỗ khác cho hai người nói chuyện?”

“Không, cũng không có gì quan trọng.” Thụy Miên đỏ mặt nói. Nàng đoán chắc Đắc Di đã kể với Cát Uy chuyện tối qua. Nàng lại gần hai người, nói: “Chuyện này đệ nghe cũng không sao. Ta quyết định sẽ lên đường đi tìm bảo vật với các người.”

Cát Uy tỏ vẻ mừng rỡ trong khi Đắc Di lắc đầu không hài lòng: “Không được, đường xá xa xôi, hồ huyết long đàm(1), ta không thể để nàng đi theo. Ta không muốn làm liên lụy đến nàng; nếu nàng gặp gì bất trắc, ta sẽ không yên.” Đắc Di chân thật giải bày tình cảm làm Thụy Miên đỏ mặt; Cát Uy nhìn hai người rồi ý tứ quay đi.

(1) Hồ huyết long đàm: nơi nguy hiểm

“Không sao. Ta đi cùng, trên đường vừa có thể giúp Mộc Hải tiên sinh chữa bệnh, lại có thể giúp đỡ mọi người. Ta là đại phu, nếu ai có bị thương, ta cũng hữu dụng. Và lại ta quyết định cùng đi cũng là có nguyên do vì bản thân.” Thụy Miên nhất quyết nói.

Về mặt Đắc Di chợt ửng hồng, hắn lại gần cầm tay Thụy Miên, khẽ nói: “Nàng đã quyết định? Nàng là muốn cùng ta ngày đêm bên nhau?”

Thụy Miên á khẩu, nàng nói muốn đi cùng vì lí do cá nhân lại bị Đắc Di hiểu lầm thành ý này. Nàng là vì muốn tìm ba món bảo bối, để hiểu được nguyên nhân và mục đích mình đến đây. Nàng càng không thể nói cho Đắc Di nghe bí mật của mình.

Nàng rút tay về, lắc đầu nhìn Đắc Di: “Về chuyện chúng ta, ta không muốn nghĩ đến. Hiện giờ ta còn có việc phải làm, khi chưa hoàn thành được tâm nguyện, ta không muốn bị ảnh hưởng bởi nhi nữ tình thường.”

Về mặt Đắc Di hiện lên mặt mát nhưng hấn lấy lại bình tĩnh mà nói: “Ta tôn trọng quyết định của nàng, nhưng về vấn đề nàng muốn đi cùng, phải xem xét lại. Như ta đã nói, chuyến đi có thể nguy hiểm trùng trùng, ta tuyệt không muốn nàng gặp bất trắc.”

“Thế nào ta cũng đi, ý ta đã quyết, nếu huynh coi trọng ý kiến của ta, để ta đi cùng với mọi người. Nếu không chỉ xin hẹn ngày tái ngộ nơi hang cùng hiểm trở.” Thụy Miên cương nghị nói.

Đắc Di nhìn nàng quyết tâm, thở dài lắc đầu: “Được, nếu ý nàng đã quyết, vậy hãy mau chóng chuẩn bị. Ngày mai chúng ta sẽ lên đường.”

Thụy Miên rời khỏi nơi ở của Đắc Di. Trước hết nàng phải đến nói với Bửu đại lão gia và mọi người trong Bửu phủ một câu từ biệt. Trong thời gian nàng ở đây, họ cũng đã coi nàng như người thân mà đối đãi. Thụy Miên đến biệt viện của Bửu đại lão gia, đúng lúc lão gia đang dùng cơm với Thẩm Tuyết phu nhân và hai vị công tử. Thấy nàng vào, Thẩm Tuyết phu nhân vui vẻ mời nàng cùng ăn cơm. Thụy Miên trong lòng rạo rực đầy suy nghĩ, không cảm thấy đói.

Nàng vội thưa: “Bửu đại lão gia và Thẩm Tuyết phu nhân, trong thời gian qua ta ở tại Bửu gia, trong lòng vô cùng cảm kích. Hai vị đại nhân đã không chê ta tứ cố vô thân mà còn curu mang ta, coi ta như người nhà. Ôn đức này ta khắc cốt ghi tâm.”

Bửu Toại im lặng nhìn nàng. Thẩm Tuyết phu nhân mỉm cười, chạy lại nâng nàng lên: “Sao Thụy Miên lại nói vậy, ngươi là đại ân đại đức của nhà ta. Ngươi nhìn mà xem, Bửu Toại còn ngồi được ở đây, chính là nhờ ông trời có mắt, thương xót ban cố nương đến với Bửu gia.”

Bửu Khang nghe mẫu thân nói, mồm còn lúng búng phun phì phì: “Đúng vậy, Bửu Khang là thích Miên tỷ nhất.”

Bửu Toại mỉm cười, lấy tay xoa đầu Bửu Khang cưng nựng.

Thụy Miên xúc động trước tấm chân tình của mọi người. Nàng liền nói: “Ta đã quyết định, ngày mai sẽ lên đường du ngoạn cùng Đắc Di và Cát Uy công tử; Mộc Hải tiên sinh cũng đi cùng. Ta hôm nay đến để nói lời từ biệt.”

Bửu Toại đang ngồi bỗng đứng phắt dậy, dồn dập hỏi: “Tại sao đột nhiên muội lại muốn rời đi? Ở đây không phải là tốt sao? Thành trấn Dược Trang là nơi yên bình nhất, không như ngoài kia phải lo tranh đua.”

Thụy Miên nhìn Bửu Toại giải thích: “Thụy Miên đến ở Bửu gia đã mấy tháng, cũng không xác định sẽ ở lại mãi mãi. Giờ ta muốn đi đây đi đó, quan sát thể thái nhân tình, cũng tiện làm một số việc riêng.”

Bửu Toại không nói gì, chỉ biết đứng im lặng nhìn nàng, ánh mắt hấn mát mát vô định. Bửu đại lão gia và Thẩm Tuyết phu nhân dù tiếc thương nhưng ý Thụy Miên đã quyết, đành phải để nàng đi, dặn dò nàng phải biết tự cẩn thận chăm sóc lại bảo nếu có gì khó khăn, Bửu gia luôn chào đón nàng quay về.

Thụy Miên trở về phòng mình, nhìn khắp một lượt. Nàng lôi bộ quần áo bác sĩ trắng tinh lúc xuyên không đã mặc, cất vào tay nải, cùng vài bộ đồ dùng để thay đổi.

Thụy Miên đang dọn dẹp thì Thuý Như xộc vào phòng, mặt như sắp khóc nói: “Thụy Miên tỷ, Mễ Lang vừa nói với ta, tỷ muốn rời Dược Trang thành vào ngày mai? Sao lại thế? Ở đây có gì không vui sao?”

Nếu có người nào mà Thụy Miên không muốn rời xa nhất, có lẽ chính là Thuý Như. Thuý Như là muội muội tốt của nàng, đã chăm sóc giúp đỡ nàng kể từ khi nàng lưu lạc đến đây. Nhìn Thuý Như đau buồn, nàng cũng không nỡ, nhưng việc đã quyết, không thể không đi.

Thụy Miên lại gần Thuý Như, vỗ nhẹ lên lưng nàng ta, thủ thủ: “Ta đi là vì có việc quan trọng cần làm. Khi nào xong việc, ta sẽ quay lại đây thăm Thuý Như muội, có được không?”

Thuý Như lắc đầu mếu máo, làm Thụy Miên không biết phải nói gì thêm. Nàng ta chạy khỏi phòng, ôm mặt vừa đi vừa khóc, Thụy Miên chỉ biết thở dài buồn bã.

Nàng tìm đến chỗ ở của Phó Kien Đàm, dù gì cũng là thầy trò, Phó Kien Đàm lại là người hâm mộ duy nhất của nàng, nàng cũng muốn tìm đến sư phụ nói lời từ biệt. Trên tay là tập truyện ngắn nàng đã viết thêm được trong mấy ngày qua.

Phó Kien Đàm đang nhâm nhi bình rượu, trên tay cầm thoải bản của nàng, mỉm cười sung sướng. Thấy Thụy Miên bước vào, tay ôm thêm sách, lão nhân hào hứng nói: “Tiểu sư đồ mang thêm truyện đến cho ta? Vừa hay, ta đọc gần xong truyện Chí Phèo đào tẩu khỏi nhà giam, mang Thị Nở đi trốn rồi này.”

“Đây là số sách còn lại ta đã sáng tác xong, sư phụ ngươi cứ từ từ mà đọc. Mai ta lên đường đi tìm bảo vật với Đắc Di, Cát Uy và Mộc Hải. Chưa biết khi nào có thể gặp lại, xin người giữ gìn, đừng uống quá nhiều rượu mà lang thang gây phiền phức.” Thụy Miên đặt mấy quyển sách xuống rồi nói.

Phó Kien Đàm không bắt ngờ, bình tĩnh hỏi: “Sư đồ đã quyết? Chuyện lần trước người hỏi ta về bảo vật, không làm người sợ ư?” Thụy Miên sau khi nghe từ Bửu Toại về ba món bảo vật, đã tìm đến Phó Kien Đàm để hỏi thêm, chính là vì lão sư là thư viện sống, danh bất hư truyền giang hồ cái thế của

phải Bát Quái.

Thụy Miên gật đầu: “Nhờ sư phụ nói, ta đã chuẩn bị kỹ hơn. Đây là chuyện cần làm, có thể giúp ta biết được lí do vì sao lại lạc đến Tử Lâm.”

Phó Kien Đàm nói: “Vậy là chuyện của Mộc Hải, người cũng đã quyết sẽ giúp hấn thành toàn?”

Thụy Miên gật đầu: “Ý của Mộc Hải tiên sinh đã quyết, ta sẽ giúp người khỏe mạnh trở lại, để trước lúc nhắm mắt xuôi tay, tiên sinh có thể cố hết sức làm được điều mình mong muốn.”

Phó Kien Đàm chỉ gật đầu rồi nói: “Thiên yếu hạ vũ, nương yếu giả nhân(1).”

(1) Thiên yếu hạ vũ, nương yếu giả nhân: việc đã được định trước bởi ông trời, không thể hoá giải.

Thụy Miên ngồi với lão nhân thêm một chút rồi cáo biệt mà đi, trước khi ra khỏi cửa, nàng quay lại hỏi lão nhân: “Vậy sư phụ người định tiếp tục chu du sơn thủy?”

“Mai ta cũng sẽ khởi hành. Việc của ta ở đây đã hết, nên tiếp tục đi thôi.” Phó Kien Đàm bâng quơ nói. Thụy Miên cũng không hỏi nhiều. Nàng thừa biết Phó Kien Đàm hay ăn nói rồi rấm, nhất là những chuyện có liên quan đến thiên cơ, lão nhân luôn tỏ ra cao siêu thần bí. Có cố hỏi cũng không được gì.

Thụy Miên vừa rời khỏi phòng của Phó Kien Đàm, ra đến cửa đã gặp Mặc Cảnh đang ôm Bạch Hồ trên tay. Mặc Cảnh nhìn nàng, đơn giản nói: “Mai giờ nào nàng đi?”

“Sáng sớm đã xuất phát.” Thụy Miên trả lời, trong lòng có chút không thoải mái vì thái độ lạnh lùng của hấn trước đó.

“Được, chắc chắn phải thượng lộ bình an.” Nói rồi Mặc Cảnh bỏ đi, không thèm nhìn nàng lấy một cái.

Thụy Miên tự nhiên thấy bức mình. Nói gì thì nàng và Mặc Cảnh đã ngày đêm bên nhau ăn uống, không có nghĩa bằng hữu thì cũng có duyên thực phàm. Sao hấn lại có thể có thái độ lạnh nhạt như vậy đối với nàng. Thụy Miên còn muốn sau khi gặp sư phụ sẽ đến tìm Mặc Cảnh nói lời từ biệt.

Nàng nuốt không trôi cục tức này, liền chạy lại giật tay Mặc Cảnh, khiến hấn quay lại nhìn mình: “Tiên sinh thật vô tình, mai ta đi xa, không biết ngày nào trở lại, sao tiên sinh có thể bình tĩnh không chút vấn vương?”

Bốn mắt nhìn nhau, Mặc Cảnh nhẹ nhàng nói: “Vậy là nàng muốn ta vương vấn nàng?”

Thụy Miên ngượng quá, không ngờ hấn lại nói vậy, đành trả lời: “Ai cần chứ”, rồi lại bổ sung: “Dù gì ta và người lâu ngày cũng được gọi là tri kỷ, sao có thể để chuyện giận dỗi vớ vẩn làm ảnh hưởng đến chân tình. Nếu ta làm gì có lỗi, ta xin lỗi người, vậy được chưa?”

“Người biết lỗi, vậy được, ta coi như chuyện này đã xong. Mai ta đi với người.” Mặc Cảnh hiển nhiên nói.

Thụy Miên đầu còn đang mừng lung với cái lỗi mà nàng còn chưa hiểu là lỗi gì thì câu nói cùng đi của Mặc Cảnh làm nàng choáng váng.

“Việc này nguy hiểm, không liên quan đến người, sao người lại muốn dấn thân vào làm gì?” Thụy Miên hỏi Mặc Cảnh, không hiểu ý định của hấn.

“Thật là không liên quan?” Mặc Cảnh hỏi cụt lùn.

Thụy Miên nghĩ mà không ra, chợt nghe Mặc Cảnh giải thích: “Mộc Hải cũng là người quen của ta.”; hấn nói rồi bỏ đi.

Một lúc sau nàng mới gật đầu vỡ lẽ: “Mộc Hải đã cùng đi với Phó Kien Đàm và Mặc Cảnh bấy lâu nay, nếu Mộc Hải là bằng hữu của Phó Kien Đàm, chẳng phải Mộc Hải và Mặc Cảnh còn có tình huynh đệ. Hoá ra Mặc Cảnh muốn đi theo để chăm sóc bảo vệ Mộc Hải tiên sinh. Nam nhân này ít nói nhưng mỗi câu đều đa tầng đa nghĩa. Thực sự khiến người ta như đang đối diện với một mảng sương mù.”

Buổi tối trăng lên, bầu trời đen như nhung lấp lánh đầy sao sáng. Thụy Miên ngồi trong phòng, nửa người nhô ra khỏi khung cửa sổ, ngắm nhìn trời đêm thanh tĩnh. Nàng không lo nghĩ nhiều về con đường sắp tới, vì nghĩ cũng chẳng giải quyết được thêm nhiều vấn đề. Nàng thấy lòng mình nhẹ bẫng, chán ẩm đềm êm, đồ ăn mỹ thực, sợ là còn lâu sau này mới được thưởng thức lại. Nghĩ đến thức ăn, Thụy Miên phút trước buồn rầu liền đổi thành tâm trạng vui vẻ. Nàng sẽ nhân cơ hội này chu du thiên hạ mà thưởng thức mỹ vị nhân gian, lại có thể đi nhiều nơi, ngắm nhiều cảnh đẹp. Thụy Miên cũng vì thế mà phoi phoi, còn có hơi phấn khích mong đợi ngày mai khởi hành.

Bừu Toại đến nơi nàng ở, đứng bên ngoài khẽ gọi: “Thụy Miên.”

Thụy Miên liền nói: “Bừu Toại huynh, mời vào.”

Bừu Toại bước vào, tay cầm một hộp gấm dài khoảng một gang tay, tiến tới cạnh nàng. Thụy Miên mỉm cười: “Khuya thế này huynh vẫn chưa ngủ, đến tiền ta?”

Thụy Miên tưởng mình nhìn nhầm, ánh mắt Bừu Toại toát lên vẻ dịu dàng, đong đầy thương nhớ. Chỉ chốc sau, hấn lại giữ vẻ thư sinh nho nhã của mình: “Ta lo muối đường xa vất vả, ta đến để tặng muối thanh đoàn đao này. Thanh đao vừa ngắn vừa nhẹ nhưng vô cùng sắc bén, lại cầm nắm dễ dàng, rất hợp cho nữ nhân. Muối chuyển này đi xa, không biết thế nào. Hãy cố gắng tự chu toàn vì bản thân.”

Thụy Miên xúc động nhận lấy thanh đoản đao, thường chỉ có nàng khi làm bác sĩ tại khoa chăm cứu của Phóng Kiến Giải là hay dặn dò bệnh nhân giữ gìn, giờ đến lượt bác sĩ lại có người dặn phải cẩn thận, đúng là cảm giác kì lạ. Nàng nở nụ cười ấm áp: “Cảm ơn Toại huynh, huynh thật tốt với ta. Từ ngày ta đến đây, huynh và mọi người trong Bửu gia đối xử với ta không khác người trong nhà. Ta đã coi huynh như người thân, như ca ca ta rồi. Cảm ơn huynh đã quan tâm đến ta như vậy.”

Nàng nhìn Bửu Toại, muốn tặng hẳn một vật để có đi có lại. Nàng bảo hắn chờ mình, đi nhanh vào trong phòng, lục thấy vòng tay bằng gỗ mà Phòng giáo sư khi đi mua đồ ở siêu thị được cho miễn phí đã đem về khoa làm quà thưởng tặng nàng và sư muội Thanh Thanh Tú.

Thụy Miên vừa đi vừa kín đáo lấy góc áo chùi sạch vòng tay cho đỡ bẩn rồi đưa tới trước mặt Bửu Toại: “Ta tặng lại huynh vòng tay này. Vòng gỗ thiên lý nga mao(1), là vật có kỷ niệm quan trọng với ta. Mong huynh không chê”.

(1) Thiên lý nga mao: vật không đáng giá nhưng tình thì nặng

Bửu Toại lúc này trong lòng bi thương, vẫn gắng gượng mỉm cười cầm lấy bảo vật của Thụy Miên: “Ta nhất định trân trọng giữ gìn, cảm ơn muội.”

Bửu Toại ngắm nhìn vòng gỗ, chỉ vào dòng chữ “Complimentary. Not for sales(2)”, rồi quay sang hỏi Thụy Miên: “Đây có phải là câu đùa chú bình an?” Thụy Miên cười như mếu, chỉ biết gật đầu, nhìn đi chỗ khác.

(2) Complimentary. Not for sales: Hàng tặng không bán

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Ân Không Đại Sư

Sáng sớm hôm sau, Thụy Miên nhìn lần cuối sảnh viện nàng đã ở mấy tháng nay. Nàng muốn tìm Thuý Như để nói lời từ biệt nhưng lại không thấy nàng ta đâu cả. “Thuý Như chắc vẫn còn giận.”, Thụy Miên buồn bã, trong lòng đầy nuối tiếc, lững thững rời đi.

Ra đến cổng, nàng thấy chiếc xe tứ mã do hai nam nhân đang cầm cương đã chờ sẵn. Hai người này hôm trước Thụy Miên đã gặp trong rừng trúc khi họ ở cùng với Cát Uy.

Một trong hai nam nhân thông báo với Thụy Miên rằng Mộc Hải tiên sinh, Cát Uy và Đắc Di đã yên vị trên xe. Thụy Miên chuẩn bị trèo lên xe ngựa thì Mặc Cảnh cũng xuất hiện, Bạch Hồ ngồi chồm hổm trên vai. Nó vừa nhìn thấy Thụy Miên thì vui mừng làm nũng lao vào bắt nàng bông bông. Điều bất ngờ là theo sau Mặc Cảnh là Thuý Như với vẻ mặt cương quyết khí thế ngất trời.

Thuý Như tay xách nách mang, chặt vật bê vác hai bọc hành lý to đùng. Thụy Miên nhìn nàng ta, ngạc nhiên hỏi: “Muội làm gì vậy?”

“Ta đã tự xin phép với Bửu Toại thiếu gia, ta sẽ đi theo tỷ để tiện bề chăm sóc. Nếu hôm nay tỷ không cho ta theo, nhất đao lưỡng đoạn(1).” Thuý Như nói, hùng hổ như đã tập dượt từ trước.

(1) Nhất đao lưỡng đoạn: đoạt tuyệt quan hệ

Thụy Miên nhướn đầu day trán, nàng không ngờ sẽ xảy ra tình huống này. Nàng dùng giọng khuyên can mà nói với Thuý Như: “Thuý Như muội, chuyến đi này nguy hiểm vô cùng, ta không phải không muốn muội đi cùng, mà là do ta lo cho an toàn của muội. Muội hãy ngoan ngoãn nghe lời, chờ ta xong việc sẽ về Dược Trang thành thăm muội.”

Thuý Như giận dữ, gần như sắp khóc đến nơi: “Tỷ nở bỏ rơi ta, tỷ đã quên lời hứa với ta. Tỷ nói chúng ta là tỷ muội tình thâm, sẽ cho ta theo tỷ. Tỷ còn bảo hai tỷ muội ta sẽ ở với nhau như tiểu nương tử và chàng thư sinh trong truyện tỷ viết, tỷ quên rồi sao?”

Thụy Miên ngượng ngùng, cảm giác như tứ phía đều có nấy cặp mắt đang hướng về phía nàng mà đánh giá. Nàng đành nhượng bộ nói với Thuý Như: “Được rồi, ta chịu muội, cùng đi thôi. Nhưng ta nói cho muội biết, bất cứ lúc nào nguy hiểm, muội đều phải nghe lời ta. Nếu ta bảo muội đi, phải nghe lời quay lại Bửu gia chờ ta, biết chưa?”

“Muội đã biết.” Thuý Như nói rồi nhảy như con sóc nhỏ lên xe, vẻ mặt thắng lợi tươi cười vui vẻ. Thụy Miên lắc đầu bất lực. Hai tay nài to của Thuý Như va vào thành xe tạo thành những tiếng lục cục.

Thụy Miên cũng nhanh chóng bước lên xe, nàng vừa vào trong thì giật mình ngỡ ngàng. Ngoài Mặc Cảnh và Mộc Hải tiên sinh là hai người nam nhân lạ mặt, không phải là Cát Uy và Đắc Di. Một trong hai người này chính là Tiểu Luân, nam tử gặp nạn mà nàng đã cứu giúp trong miếu hoang trên núi Dạ Kỳ lúc trước.

“Tiểu Luân, sao lại là ngươi?” Thụy Miên ngạc nhiên hỏi.

“Thụy Miên, là ta, Đắc Di đây. Ta cùng Cát Uy dùng thuật dịch dung, để tránh tung tích bị đám người Mộ Dung Mao phát hiện.” Đắc Di cất giọng giải

thích, nhìn nàng mỉm cười.

Thụy Miên vỡ lẽ, nhớ lại khi lần đầu nhìn thấy Tiểu Luân trong miếu hoang, nàng đã thấy vô cùng quen thuộc. Nàng lại quay sang Cát Uy, hẳn cũng đã dịch dung thành một người khác, nam tử trên gương mặt vẫn mang vẻ trung trực nghiêm túc vốn có giống với Cát Uy.

Đắc Di nói: “Từ giờ trên đường khi có người lạ hãy gọi ta là Tiểu Luân, còn Cát Uy đệ đệ là Tiểu Uy. Trên đường đi, ta không muốn hàng tung của mình gây bất cứ nghi ngờ nào.”

Đúng lúc xe ngựa xuất phát thì Thụy Miên nghe thấy bên ngoài là giọng nói trong trẻo của Bửu Khang: “Thụy Miên tỷ, tỷ tỷ đừng quên ta, tỷ nhớ phải bảo trọng”.

Thụy Miên vén rèm xe ngựa ngó ra ngoài, thấy Bửu Toại đang đứng trước phủ, tay dắt Bửu Khang đến tiễn biệt nàng, Mễ Lang theo sau. Bửu Toại gọi: “Thụy Miên, muội nhớ phải cẩn thận, ta chúc muội và mọi người nhất lộ phúc tinh(1). Nếu có gì không được, Bửu gia luôn đón chào muội trở về.”

(1) Nhất lộ phúc tinh: lên đường gặp may

Mễ Lang bên lên nói với Thụy Như: “Muội phải biết giữ gìn, ăn uống điều độ. Có gì không tốt, cứ kể với ta. Mễ Lang tuy không theo cùng bảo vệ muội được, nhưng sẽ ở đây ngóng trông tin tức.”

Mặt Thụy Như lúc này đã chuyển hồng, lí nhí nói: “Huynh cũng vậy, cố gắng chăm chỉ giữ gìn.”

Thụy Miên mỉm cười nhìn hai huynh đệ Bửu gia, nàng giờ tay vẫy chào cho đến khi xe đi khuất, cô nói với lại: “Bảo trọng, hẹn ngày tái ngộ.”

Khi xe đã đi được một đoạn, Thụy Miên không kìm được tò mò, quay sang hỏi Đắc Di: “Tại sao trước đó huynh lại cải trang thành Tiểu Luân, lại bị thương trong miếu hoang trên Dạ Kỳ núi?”

“Ta chính là vì đi tìm cuộn giấy này.” Đắc Di giờ một cuộn giấy màu vàng có dây đỏ buộc xung quanh ra. Thụy Miên thấy cuộn giấy buộc nơ đỏ này vô cùng quen thuộc, nhưng lại không thể nghĩ ra đã nhìn thấy ở đâu; nàng im lặng nghe hắn giải thích: “Trên đường đi tìm cuộn giấy, ta không ngờ mình bị đám hắc y nhân do Mộ Dung Mao phái tới phục kích, bị đá thương. Ta chỉ có thể liều mạng mà chạy, may mắn tìm được miếu hoang trú tạm, lại dịch dung thành Tiểu Luân, tránh gặp thêm bất trắc. May nhờ gặp được nàng đã cứu ta một mạng. Ngay khi nàng đi khỏi, Cát Uy tìm thấy ta, đã đưa ta rời đi. Vậy nên ta chưa kịp nói lời cảm tạ. Đa tạ nàng.”

Thụy Miên gật đầu nói: “Không có chi. Nhưng cuộn giấy này có gì đặc biệt mà khiến huynh phải vất vả như vậy?”

Đắc Di lập tức gỡ cuộn giấy ra, trong đó là bản đồ ba nước Kỳ, Mãn, Thổ nằm ở ba phía như một tam giác. Từ Lâm nằm ở góc trên cùng, chệch xa giữa hai nước Kỳ và Mãn, đơn thương độc mã, không thuộc bộ phận nước nào.

Đắc Di giải thích cho mọi người trong xe: “Đây là bản đồ nơi ba bảo bối được cất giữ. Án Không Đại Sư đã cất giữ bản đồ này ở Dược Trang miếu dưới chân núi Từ Lâm bao lâu nay. Cứ theo bức họa này sẽ đến được nơi có bảo vật. Tuy nhiên, vị trí chính xác và cách thu thập bảo vật thì không ghi rõ. Ta đành đi đến đâu, mò đến đó vậy.”

Thụy Miên ngạc nhiên nhìn cuộn giấy vàng, hỏi: “Án Không đại sư?” Nàng đã nhớ ra, chính là ở Dược Trang miếu khi nàng đến cùng Phó Kiện Đàm đã từng nhìn thấy cuộn giấy vàng này.

Cát Uy lúc này mới nói: “Đúng vậy, Án Không đại sư và phụ thân ta là Hữu Thừa Thăng cùng một người nữa là ba đồ đệ của Thanh Hải Thiên Tôn. Thanh Hải Thiên Tôn chính là người thần thông quảng đại, người có thể nhìn thấy ngàn năm trước và ngàn năm sau. Thanh Hải Thiên Tôn cũng chính là người đã đưa ra lời tiên đoán về ba bảo vật thống nhất thiên hạ, người trao bí mật này cho ba đồ đệ của mình. Trong khi đó, chi tiết về ba bảo bối, bản đồ chỉ dẫn lại chỉ có trưởng đồ đệ của người là Án Không đại sư biết rõ.

Theo lời phụ thân ta kể, không rõ vì sao năm xưa Án Không đại sư lại để lời đồn bị truyền ra, nhất truyền thập, thập truyền bách(1), làm thiên hạ đại loạn mất một thời gian. Trên thực tế, không ai biết người có thông tin này là Án Không Đại sư, trừ phụ thân ta và người đồ đệ còn lại. Vậy nên, thực hư về ba bảo bối theo lời đồn trong thiên hạ chính là không rõ ràng, nhưng điều này cũng chẳng ngăn cản nhiều người mù quáng đi tìm.

(1) Nhất truyền thập, thập truyền bách: tin tức lan truyền nhanh chóng

Phụ thân ta cũng không chịu chia sẻ về những chuyện đã xảy ra, mà chỉ kể lại rằng chính vì mặc cảm tội lỗi mà Án Không đại sư đã đến Từ Lâm núi trông giữ miếu thần từ lúc đó. Ngài ấy quay về thanh tịnh, không bon chen với đời. Mà người đồ đệ kia cũng từ đó mà mai danh ẩn tích.

Ta nhận được tin Bửu Toại huynh gặp chuyện, lại biết Án Không đại sư sau mười mấy năm mới xuất quan trên Dược miếu, vì vậy mà ta và ca ca mới lặn lội đến Dược Trang thành, vừa có thể thăm được Bửu Toại huynh, vừa hy vọng tìm được bản đồ từ Án Không đại sư. Ta và sư huynh đã tốn nhiều công sức, nhiều thời gian chờ đợi. Mới cho đến mấy ngày trước, Án Không đại sư mới xuất hiện, trao cho ca ca tám Bản đồ này.”

Thụy Miên nghe được câu chuyện về tám bản đồ, trong lòng đầy thắc mắc: “Vậy đại sư còn dặn dò gì không? Sao bao nhiêu năm nay người lại giữ tám bản đồ bên người? Tại sao Đại sư lại quyết định trao nó cho các người?”

“Đại sư không nói thêm bất cứ việc gì. Chỉ nói với ta rằng: “Huynh cơ đã đến lúc phải trao ra.” Điều này ta quả thật cũng mù mờ như mọi người.” Đắc Di trả lời.

Đắc Di đi thẳng vào vấn đề: “Điều quan trọng là với tấm bản đồ này trong tay, chúng ta đã biết tam bảo vật là có thật, hơn nữa, cũng có chỉ dẫn cơ bản về nơi chúng được cất giấu. Việc tìm ra bảo bối giờ đã có cơ sở.”, nói rồi chỉ tay vào từng lãnh thổ của tam quốc trên bản đồ: “Mọi người nhìn này, trên bản đồ có đề:

Vọng Nguyệt Ước:

Mãn hữu trăm duyên chi cổ hạn

Nhân lân thệ tri Dục Nguyệt Vọng

(Ở vùng nước sâu không thấy đáy

Bộ tộc nhân ngư đang giữ Vọng Nguyệt Ước như lời thề xưa)

Huyền Bích Kiếm:

Nam Cự Thổ Quốc băng sơn viễn

Huyền bích thiên kiếm đãi tâm nhân

(Núi Nam Cự Ở Nước Thổ có tảng đá băng vĩnh cửu

Kiếm thần Huyền Bích đợi người có duyên đến để quy phục)

Thiên lí nhân và Thuận phong nhĩ:

Nhân nhĩ trực tính hữu tâm cơ

Thiên duyên hữu phùng Kỳ thổ.

(Thiên lý nhân và thuận phòng nhĩ tính tình cương trực, lại có suy nghĩ riêng

Chỉ đợi phục tùng ai có duyên ở Kỳ Quốc)”

“Chúng ta phải đi tìm bảo vật theo thứ tự nhất định, từ Vọng Nguyệt Ước đến Huyền Bích Kiếm, thì cuối cùng Thiên Lý nhân cùng Thuận Phòng Nhĩ mới có thể về tay chúng ta.” Mộc Hải tiên sinh lúc này nói, nhìn thấy vẻ mặt thắc mắc của mọi người, tiên sinh giải thích: “Phó Kiện Đàm đại sư trông qua là lão nhân mê rượu, nhưng quả thật vô cùng tinh thông bát quái, trước khi lên đường, đã căn dặn ta một số điều về bảo vật.”

“Phó Kiện Đàm đại sư có giải thích với tiên sinh vì sao không?” Đắc Di hỏi Mộc Hải.

“Phó Kiện Đàm chỉ đưa ra chỉ dẫn, không nói vì sao.” Mộc Hải lắc đầu trả lời.

Mặc Cảnh im lặng nãy giờ mới nói: “Phó Kiện Đàm luôn cố tỏ ra bí hiểm bác học, nhất là những điều liên quan đến thiên cơ. Không nói ra lí do cũng hợp với tính cách của lão nhân.”

Mộc Hải tiên sinh cũng gật đầu xác nhận.

Đắc Di nói: “Theo bản đồ, Vọng Nguyệt Ước sẽ được tìm thấy ở Mãn quốc. Từ đây đến đó mất khoảng ba mươi ngày đường.”

“Theo như chỉ dẫn, khi đến Mãn Quốc, chúng ta phải đi tìm nơi có hồ sâu không đáy, Vọng Nguyệt Ước được cất giữ ở đó bởi một bộ tộc người cá?” Cát Uy hỏi.

“Người cá là có thật?” Thụy Miên bắt ngờ.

Mộc Hải trả lời: “Phó Kiện Đàm có lần kể với ta người cá là tộc người lâu đời nhất, đã sống ngàn năm ở phạm giới. Khi xưa đắc tội với Đông Hải Long Vương, bị trục xuất khỏi thủy cung, từ lâu đã không ai nghe thấy tin tức gì về họ.”

“Vậy hồ sâu không đáy này nằm ở đâu?” Cát Uy thắc mắc.

“Ta nghe nói ở Mãn Quốc có thung lũng Dục Lạc là nơi chứa nhiều đầm hồ, được dân gian truyền tụng trong đó có Dục Ngư là hồ các sâu nhất. Không biết điều này Mộc Hải tiên sinh có rõ?” Đắc Di quay sang hỏi Mộc Hải.

“Thung lũng Dục Lạc nổi tiếng là vùng châu thổ quanh năm xanh tốt, trong quyển sách bí mật châu thổ Mãn Quốc trước kia ta đã có dịp xem qua một lần, chỉ thấy nói nơi đây có nhiều bộ lạc du mục dừng mãi, trong đó nổi tiếng nhất và bí ẩn nhất là bộ tộc Mật Ngư Nhĩ, không mấy ai biết. Ta cũng không rõ về hồ Dục Ngư.”

“Dù gì cũng không còn chỉ dẫn nào rõ ràng hơn, tốt nhất là nên bắt đầu từ Mãn thành, chúng ta đến nơi sẽ hỏi thăm thêm.” Đắc Di kết luận.

Sau khi đã xác định được bảo vật đầu tiên nằm ở đâu, cả đoàn người hừng khởi lên đường. Với chỉ dẫn của Án Không Đại sư trong tay, coi như bọn họ đã có lợi thế lớn so với việc mò cua đáy bể không một manh mối.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Bạn đồng hành

Hai mươi ngày đi đường không có chuyện gì đặc biệt xảy ra. Trừ việc ban đêm phải dừng lại để kiểm chỗ nghỉ ngơi, cả đoàn người liên tục di chuyển không ngừng, hy vọng có thể theo manh mối đến gần với bảo bối đầu tiên sớm nhất. Đắc Di và Cát Uy trong lớp vỏ dịch dung cũng không bị hắc y nhân nào đuổi theo.

“Đắc Di, đã mấy ngày qua đi đường sóng yên biển lặng, người có chắc đám hắc y nhân lần trước tới truy sát người và Cát Uy không bám theo chúng ta?” Thủy Miên hỏi Đắc Di, nhiều lúc vì quá yên bình thuận tiện làm người ta sinh lo, nhất là khi đang đi làm chuyện mờ ám hay bí mật.

Đắc Di giải thích: “Ta đã bố trí hai ảnh vệ thân tín dịch dung thành ta và Cát Uy để từ Dược Trang thành quay về lại Kỳ quốc. Trong thời gian chúng ta đi vắng, bọn họ sẽ thay chúng ta giả dạng thân thể. Về đến Kỳ Quốc, bọn người của Mộ Dung Mao đều phải dè chừng Hữu Thái Uy, muốn làm gì gây họa, tuyệt không có khả năng.”

Tám người cùng lên đường tìm ba bảo vật, nên Thủy Miên và Thủy Như đã bàn bạc, quyết định đặt một cái tên ngắn gọn cho nhóm. Thủy Miên đề nghị lấy cái tên Hội Tam Bảo, vừa dễ gọi, lại nói được đúng mục đích của cả cuộc hành trình. Tuy nhiên, ngoài nàng và Thủy Như hăng hái tự gọi mình là Hội Tam Bảo, không ai khác tỏ vẻ thêm quan tâm đến cái tên này.

Suốt dọc đường, Thủy Như trong xe tíu tít nói cười, liên tục lấy đồ ăn trong hai tay nài cho Thủy Miên nhắm nháp. Trong khi đó Mộc Hải và Cát Uy vô cùng ung dung ngồi tĩnh dưỡng, có đôi khi lại coi đánh cờ là nơi bàn bạc binh pháp tôn tử. Đắc Di lúc rỗi lại lôi bản đồ của Án Không đại sư ra nghiên cứu, không thì nói chuyện với Mộc Hải và Cát Uy, không quên bắt chuyện với Thủy Miên, hỏi nàng cần gì, có gì khó chịu không. Mặc Cảnh cũng quan tâm đề ý hỏi han nàng những câu tương tự, phần lớn thời gian còn lại là chơi với Bạch Hồ, nhiều lúc hấn bắt nạt làm nó uất ức, tìm đến mách với Thủy Miên.

“Mặc Cảnh, có mỗi mấy con cào cào bằng lá tre, người đưa cho nó chơi, ta lại làm cái mới cho người, việc gì mà cứ phải hai cha con người cứ phải tranh giành là thế nào?” Thủy Miên đòi lại công bằng cho Bạch Hồ, dù gì nó cũng là trẻ con, tính tình ngang bướng, lại hay nhõng nhẽo.

Mặc Cảnh liền nhìn chằm chằm vào nàng, nói: “Đồ của ta người khác lại có thể dầy vò, và lại, nếu đã là đồ Mặc Cảnh ta ưa thích, ta quyết thốn bộ bất ly(1).”, nói rồi lườm Bạch Hồ một cái làm nó vô cùng hải hùng, càng rúc sâu vào lòng Thủy Miên.

(1) Thốn bộ bất ly: một tác chẳng rời

Thủy Miên liền giao Bạch Hồ cho Thủy Như để hai bọn họ đừng gây thêm nữa.

Có lần nàng làm rơi miếng bánh ăn dở, Mặc Cảnh và Đắc Di đều cúi xuống nhặt lên, không ai nhường ai, làm Thủy Miên cảm thấy vô cùng kì lạ. Chỉ đến lúc Thủy Như ca thán: “Cái bánh đã vỡ vụn thế kia, nhặt lên sao còn ăn được chứ.” thì cả hai mới dừng tay, thỉnh thoảng ném về phía nhau những cái nhìn rất thách thức.

Thủy Miên giữ phép lịch sự, đưa cho hai người hai cái bánh mới: “Thủy Như còn mang theo rất nhiều bánh và đồ ăn vặt, các người cũng không cần tranh giành vì miếng ăn như vậy, thật là xấu mặt quân tử. Chỉ cần bảo một tiếng, ta tuyệt không ki bo mà sẵn sàng bình phân thu sắc(2).”

(2) Bình phân thu sắc: chia sẻ đều nhau

Thủy Miên hy vọng không vì thứ đơn giản như bánh ngon hay đồ dùng hàng ngày mà dẫn đến sứt mẻ tình bằng hữu. Nhưng trái ngược với mong muốn của nàng, chuyện tranh giành thi đấu này không những không chấm hết mà còn liên tục tái diễn.

Có những lúc cả bọn chưa kịp vào thành trấn thì trời đã tối, đành cắm trại nghỉ qua đêm trong rừng hoặc nơi nào xa đường cái. Cũng có vài lần bọn họ tìm được những ngôi miếu hoang hay nhà bỏ hoang, dù không được sạch sẽ thơm mát, nhưng so với buổi tối đi ngủ không phải hít sương lạnh hoặc vào những hôm mưa gió, chỉ cần có mái che đầu thì đã là may mắn.

Khi Đắc Di giành giúp Thủy Miên nấu cơm, thì Mặc Cảnh liền xung phong giúp nàng nhóm lửa. Thủy Miên tự hiểu ai cũng muốn chứng tỏ mình là người hữu dụng. Đến như nàng đây, chân tay luống cuống còn muốn làm gì đó để cơ thể vận động do cả người ế ẩm sau ngày dài ngồi trên xe ngựa.

Thủy Như nhăn mặt: “Thôi, các công tử để yên cho muội làm, mắt công lát nữa lại đi dọn dẹp chiến trường, thời gian không còn sớm, bao giờ mới được ăn tối?”

Đúng như Thủy Như tiên liệu, động vào việc đơn giản như thổi cơm, Đắc Di cũng làm không xong. Nàng nhìn Thủy Như giờ nồi cơm đen xì, quay về phía Đắc Di bực bội nói: “Ta cũng biết công tử là ngọc cảnh vàng, từ trước giờ không phải động chân động tay, nên có việc nấu cơm mà cũng không biết

lâm. Com khét thì thôi, đến cái nồi cũng cháy đen lũng cả đáy, thật là hoang phí.” Thuý Như lại phải đích thân ra tay, cả đoàn mới được ăn lúc trời đã tối hẳn.

Lúc Mặc Cảnh giúp nàng nhặt lá thuốc, Đắc Di liền mang túi theo để đựng, nhất định đi theo hai người để giúp nàng xách túi, lấy có sợ Thuý Miên mỏi một chân tay. Lúc này Bạch Hồ ham vui liền lao vào cắn xe túi thuốc của Đắc Di, Mặc Cảnh đã không can lại còn đứng chụm tay vào nghiên cứu điều gì đó hài hước lắm.

Thuý Miên chứng kiến cảnh tượng thì bức bối hét lên với Mặc Cảnh: “Con hư tại cha, phạt ngươi và Bạch Hồ đi gom lá cho đủ lá thuốc đã hái cả buổi chiều cho ta.”

Thuý Miên đau đầu với tay nghề phá hoại giỏi hơn giúp đỡ của hai nam nhân này, nàng quyết định vui đầu vào tiếp tục sáng tác truyện ngắn.

Trong thời gian ba mươi ngày đi đường, Thuý Miên liên tục dùng phương pháp châm cứu để đã thông huyết mạch cho Mộc Hải, nâng cao khí huyết nhằm giúp áp chế độc được, lại cùng lúc dùng thuốc của Phó Kiến Đàm đưa cho, đắp ngoài da lên những nơi độc ngấm bên trong, dùng kim khắc thuốc vào, đưa độc tập trung ở cùng một chỗ.

Mộc Hải dù trải qua đau đớn, lại không bao giờ than vãn. Khi nhìn hần ngồi hàng giờ bất động với chỉ chút kim châm trước ngực, Thuý Miên không khỏi cảm khái quyết tâm và sức mạnh ý chí của tiên sinh.

Mộc Hải nói với Thuý Miên: “Thuý Miên cô nương, chuyện ta còn tám tháng để sống sau khi chữa khỏi bệnh, ta mong cô nương đừng kể với người khác. Ta không muốn làm lỡ đại sự của Đắc Di, lại càng không muốn nhận sự thương hại từ bất kì ai.”

Thuý Miên thấu hiểu tâm tư của tiên sinh, gật đầu đồng ý.

Chỉ còn hơn chục ngày nữa, lúc Hội Tam Bảo đến Mãn quốc cũng là khi Thuý Miên sắp hoàn toàn khống chế được bệnh tình của Mộc Hải. Điều này cũng đồng nghĩa với việc đồng hồ cát quyết định sinh mệnh của tiên sinh sẽ bắt đầu bị dốc ngược mà chảy đủ cho tám tháng tiếp theo. Khi hạt cát cuối cùng chảy xuống, cũng là lúc tiên sinh phải từ đã cõi trần.

Đứng trước thực tại này, Mộc Hải vẫn ung dung chấp nhận. Khi cơ thể có biểu hiện tốt hơn, tiên sinh vui mừng thấy rõ, nói với Thuý Miên: “Việc cải thiện sức khỏe đã giúp ta có thể luyện công và thực hiện những võ thuật cơ bản mà không mang đến biến chứng gì, khác hẳn với những lần trước. Thật cảm tạ cô nương.”

Vào gần đến ranh giới của Mãn Quốc, thì Cát Uy và Mộc Hải lâu ngày quen biết đã trở nên cực kỳ hợp tính. Hai người không những thích chơi cờ đàm đạo, lại cùng nhau nghiên cứu luyện võ. Mộc Hải vô cùng tán thưởng những chiêu thức mà Cát Uy thể hiện, trong khi đó, Cát Uy cũng kính nghe theo chỉ dẫn và góp ý của tiên sinh, tiến bộ không ít. Thuý Miên ngồi âm thầm quan sát biểu hiện của hai nam nhân này, ngay hôm sau đã có hứng ý mà bắt tay viết truyện về hai thầy trò Từ Cát và Tuệ Mộc ở bên nhau, tâm linh tương thông mà vượt qua rào cản của xã hội, quyết đoạn tỵ mà ở bên nhau cả đời.

Mấy mẩu truyện Thuý Miên đang sáng tác dở thì bị Cát Uy bắt chợt nhìn thấy khi nàng mãi chạy theo Bạch Hồ để bắt nó cho Thuý Như chơi lông. Hắn không khỏi tò mò mà cầm lên đọc lướt qua.

Ngay tối hôm đó, Đắc Di đã phải chặn trước người Thuý Miên đang ôm tập truyện khư khư trong lòng, không cho Cát Uy đang lòng lộn muốn vứt mấy cuốn sách của nàng vào đồng lửa: “Thuý Miên ngươi đưa ngay cuốn sách bệnh hoạn này cho ta, người viết gì không viết, dám viết bậy bạ như vậy. Hôm nay ta phải đốt văn huyệt thơ, tránh cho sách dơ này làm bẩn mắt người đọc.”

Thuý Miên cũng không vừa: “Ngươi lại dám gọi sách của ta, văn án của ta là sách dơ? Nếu trong lòng ngươi không có gì, tại sao lại đòi vứt truyện ta sáng tác, hay quả thật ngươi có sở thích đặc biệt? Mà cả kẻ thế, có gì phải giấu giếm chứ?”

Cát Uy tức giận muốn mở óc Thuý Miên ra xem trong đầu nàng chứa những ý nghĩ kỳ lạ gì. Đắc Di đành đứng ra giảng hoà cho hai người bằng cách tịch thu quyền truyện của Thuý Miên, làm nàng vô cùng phẫn uất. Cát Uy mãi mới nguôi ngoai, trước lúc rời đi còn ném lại vài cái nhìn không được thiện cảm cho nàng.

Đắc Di dỗ dành: “Thuý Miên nàng chịu khó nhường Cát Uy một chút, ta sẽ mua bù lại cho nàng nhiều đồ ăn ngon khi đến Mãn quốc, có được không?” Thuý Miên vì mỹ vị mà quên ngay thù cũ. Dù không có quyền này, nàng vẫn có thể viết truyện khác, thậm chí nội dung y hệt.

Thuý Miên không hề biết, câu truyện sư đồ nàng viết gây ra náo loạn đến nỗi khiến hai nam nhân khó có khi đồng tâm là Đắc Di và Mặc Cảnh tò mò đọc qua cũng phải có cùng chung một suy nghĩ: “Thuý Miên làm nghề gì thì làm, chỉ có điều không thể trở thành tiểu thuyết gia.”

Vì đường xá thuận tiện, đoàn người đi đến Mãn quốc nhanh hơn dự kiến bảy ngày. Ba mươi ngày chữa bệnh cho Mộc Hải cũng sắp kết thúc; tiên sinh sắp có lại được sức mạnh được ví như chiến thần của mình chỉ sau bảy ngày nữa. Dù tiên sinh tâm trạng phấn chấn, Thuý Miên vẫn không tránh khỏi chút mặc cảm áy náy. Mặc Cảnh tuy thâm trầm không nói ra, cũng không bỏ qua cảm xúc lo lắng này của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đường bất khứ hồi

Mãn Quốc xưa nay được ca tụng là nơi sơn minh thủy tú (1) nổi danh tam quốc. Khi Hội Tam Bảo đặt chân vào thành thì trời đã về chiều, nhưng không vì thế mà mọi người không ngỡ ngàng cảm khái phong cảnh hữu tình nơi này. Khắp nơi là non xanh nước biếc, thời tiết mát mẻ thuận hoà, trăm hoa đua nở khoe sắc. Chẳng trách sao văn thơ và những câu chuyện hữu tình trong thoại bản được truyền tụng khắp tam quốc đều là do các văn gia nơi đây sáng tác. Sống trong cảnh hữu tình, con người ta lại càng dễ nảy sinh tình ý.

(1) Sơn minh thủy tú: cảnh đẹp

Thụy Miên tặc lưỡi chiêm nghiệm: “Nếu ta lạc đến đây, không biết chừng đã trở thành nhà văn viết thoại bản nổi danh thiên hạ. Cảnh đẹp quả thật làm người ta tức cảnh sinh tình.”

Thụy Như bình thường hay hưởng ứng lời Thụy Miên nói, lúc này vờ như chưa nghe thấy gì, chăm chú nhìn ngắm cảnh sắc xung quanh. Cát Uy vẻ mặt muôn phần khinh bỉ, muốn nói gì đó nhưng cố nhịn lại thôi.

Đắc Di bận rộn dò hai ám vệ thân tín của mình là Lý Tư và Lê Ba: “Hai người mau chóng đi sắp xếp chỗ ở, lại chọn chỗ nào đông đúc một chút, tiện mà hỏi thăm về Dục Ngư. Chỗ nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.”

Trên xe duy chỉ có Mộc Hải trở nên trầm ngâm ít nói. Khi quay về chốn cũ, nếu trong lòng có khúc mắc, tự khắc sẽ tránh không khỏi hồi tưởng lại chuyện xưa.

Khi đã ở tề xá, Thụy Miên tìm đến phòng của Mộc Hải và Mặc Cảnh. Mở cửa mời nàng vào là Mộc Hải tiên sinh, Mặc Cảnh và Bạch Hồ cũng ở bên trong. Thụy Miên hỏi: “Mặc Cảnh huynh cũng ở đây?”

Mặc Cảnh nói: “Ta có chút việc cần ra ngoài. Hai người cứ nói chuyện.”, nói rồi bế Bạch Hồ ra khỏi phòng.

Thụy Miên nhìn theo thắc mắc, Mộc Hải thấy vậy giải thích: “Mặc Cảnh đã quen với nơi này, Thụy Miên cô nương đừng lo lắng.”

Thụy Miên tự hỏi liệu có phải Mặc Cảnh đang đi tìm cổ nhân thanh mai trúc mã của hắn trong Mãn Thành, nàng cảm khái lắc đầu: “Hắn đúng là nam tử si tình.”

Lúc này nàng nói với Mộc Hải: “Tiên sinh, ta biết khi tiên sinh về lại Mãn Quốc, trong lòng tránh không được xúc động. Tuy chỉ còn mấy ngày nữa quá trình trị liệu sẽ kết thúc; bệnh tình của tiên sinh cũng đã khỏi được tám phần, tiên sinh đã có thể thi triển võ công được thành thạo, nhưng nếu khinh thường không chữa trị đến cùng, quá trình chữa bệnh dù chỉ thiếu mất một phần cũng sẽ không ra được kết quả vẹn toàn. Mong tiên sinh tự biết liệu hơn thua mà không dẫn thân mạo hiểm.”

Mộc Hải gật đầu đồng ý: “Thụy Miên cô nương, đã làm phiền cô nương trong gần một tháng qua. Ta nung nấu muốn báo thù, vì vậy mà đã phải chờ đợi 16 năm qua. Ta sẽ không vì một chút nóng lòng mà bỏ phí bao vất vả chịu đựng. Ta nhất định sẽ đợi, ít nhất là đến khi hoàn toàn lấy lại được sức mạnh, sẽ không đi tìm kẻ thù mà làm bừa. Thụy Miên cô nương cứ yên tâm.”

Tuy Mộc Hải đã nói vậy, nhưng Thụy Miên không an lòng. Nàng muốn nhờ Mặc Cảnh giúp một tay, theo dõi căn dặn tiên sinh, nhưng người này thường xuyên bỏ đi không tung tích, rất ít khi gặp được. Nàng tìm đến bàn bạc với Đắc Di và Cát Uy, nhờ hai người họ để mắt đến Mộc Hải, tránh cho tiên sinh làm những chuyện dẫn đến hậu quả không lường.

Vì vậy, bất cứ lúc nào Mộc Hải không ở cùng mọi người bàn chuyện, thì Lý Tư và Lê Ba, hai cận vệ của Đắc Di luôn chia nhau bám theo tiên sinh, không rời một khắc. Nhưng trái với lo lắng của Thụy Miên, Mộc Hải tỏ ra là người giữ chữ tín. Tiên sinh đã hứa sẽ không động thủ cho đến khi nàng hoàn thành việc chữa trị, nên cả ngày chỉ đóng cửa ở trong phòng, tuyệt nhiên không hề bước chân ra ngoài.

Có điều Thụy Miên không ngờ đến, Mộc Hải vì đã quá quen thuộc với nơi này, nên vẫn có cách dò la tin tức mà không cần phải đích thân ra tay. Điều này Thụy Miên nghe được từ Cát Uy và Đắc Di.

“Tiên sinh đã gặp một hắc y nhân trong phòng vào tối qua. Hắc y nhân đã thông báo với tiên sinh về tình hình trong hoàng cung hiện giờ. Thái sư Mãn Quốc là người đứng đằng sau ngu vua nắm thực quyền. Người này tâm tư sâu kín, một tay che trời. Điều làm ta băn khoăn là hắn chính là đệ đệ của Mộc Hải tiên sinh, tên là Mộc Kiến Dũng.” Đắc Di kể lại.

Thụy Miên bất ngờ trước tin tức nghe được, nói: “Vậy, nếu Mộc Hải tiên sinh muốn trả thù Mãn quốc, thì ngài ấy và đệ đệ của mình chẳng phải sẽ đứng hai tiền tuyến đối lập?”

Cát Uy lại nói: “Ta cũng đã suy nghĩ qua, nhưng Mộc Hải tiên sinh khi nghe hắc y nhân nói đến chuyện này, thái độ đều không biểu hiện gì, thật là nhìn không ra ý định của tiên sinh.”

“Chỉ còn mấy ngày nữa là tiên sinh sẽ khỏe hẳn lại, chúng ta nên sớm lên đường, vừa có thể tránh cho tiên sinh xúc động không kiềm được lại làm chuyện nguy hại đến bản thân, lại vừa nhanh chóng đến tìm được bảo bối đầu tiên, tránh dạ trường mộng đa (1).” Thụy Miên kết luận, giấu kín trong lòng việc nàng vội vã một phần chính là vì thời gian ít ỏi mà Mộc Hải còn lại sau khi việc chữa trị được hoàn tất.

(1) Dạ trường mộng đa: đêm dài lắm mộng, để lâu nguy hiểm

Đắc Di và Cát Uy đều đồng ý, để Lê Ba và Lý Tư chuẩn bị xe ngựa đưa cả đoàn người đến Phú Tửu quán, nơi tập trung đông đúc đủ loại người, cũng là nơi dễ dò tin tức nhất.

Mãn thành phong cảnh đẹp không những thu hút mọi người đến du sơn ngoạn thủy, mà còn là nơi nhiều thương nhân khách điểm đi tới làm ăn. Có nhu ất có cầu. Ở chỗ nào có người cần thông tin, sẽ có kẻ bán thông tin, ở chỗ nào có người cần khai thông giấy tờ, sẽ có người chuyên về cửa quan giấy phép.

Lái thương tứ phương đến Mãn Quốc tìm kế sinh nhai, nên Mãn Thành nghiêm nhiên trở thành điểm nhòm ngó của đám hắc nhân giang hồ. Chặn hàng đánh cướp hay ăn cắp vặt là điều xảy ra như cơm bữa, nhất là trong khu vực trung tâm tập trung nhiều thương lái. Trên các con đường đông đúc cửa hiệu, có nhiều ảnh vẽ chân dung khuyến cáo dân chúng cảnh giác với các phạm nhân đang lẩn trốn, lẫn với nhiều mẫu thông tin liên quan đến các dịch vụ chống trộm, bắt cướp.

Phú Tửu quán lại là một trong những nơi tụ tập đông nhất các khách điểm bốn phương, vừa để nghe tin tức, cũng chính là nơi bàn chuyện làm ăn một cách hiệu quả.

Cả bọn tiến vào Phú tửu quán, an vị xuống một dãy bàn đã được Lý Tư và Lê Ba sắp chỗ đợi sẵn. Khi tiểu nhị bung bê vô số các món ăn lên bàn, tám món trong số mười lăm món đều là do Thụy Miên đích thân gọi, Lê Ba nhét một nén bạc vào tay hăn, nói nhỏ: “Công tử nhà chúng ta nghe tiếng Dục Lạc thung lũng đã lâu, muốn đến đó thăm thú phong cảnh hữu tình. Ở đây ai là người chỉ đường giỏi nhất? Người có thể gọi hăn đến đây cho công tử nhà ta nói chuyện?”

Tiểu nhị cảm nén ngân lượng hai mắt sáng quắc, cung kính lễ phép thưa: “Công tử yên tâm, ta có biết một người. Ta sẽ đi gọi Dục lão đại đến ngay. Dục lão đại chính là người dẫn đường nổi tiếng có kinh nghiệm nhất trong thành này”, nói rồi liền hót hải rồi đi.

Ăn uống được một lúc, thì xuất hiện một lão nhân người nhỏ thó, tiến về chỗ Hội Tam Bảo đang ngồi. Lão nhân có khuôn mặt choắt, trên cánh mũi lớn là một nốt ruồi đỏ trông như hạt đậu, trên đó mọc thêm một sợi lông đen xoắn tít. Lão nhân nhìn thấy mọi người liền giơ hai tay hành lễ: “Tại hạ là Dục Càng, bái kiến các vị công tử tiểu thư.”

Đôi mắt híp liên tục liếc phải liếc trái đi kèm với một cái mồm cóc to đùng trên lông mày làm người ta có cảm giác Dục Càng không phải người đứng đắn.

Lý Tư nói: “Dục càng lão đại, mời ngồi.” Tiểu nhị lúc trước đã nhanh chân bê cái ghế lại cho lão nhân Dục Càng, cười toe toét khoe đại công mã đáo(1).

(1) Đại công mã đáo: việc lớn đã thành công

Lý Tư thay mặt mọi người hỏi: “Dục lão, chúng ta muốn đi đến Dục Lạc thung lũng. Nghe nói nơi đó tiên cảnh hữu tình, là chỗ tập trung của muôn vàn hồ cốc, nông nhất cũng có mà sâu nhất cũng có. Có đúng là như thế?”

Dục Càng nhanh nhẩu: “Đúng đúng thưa công tử. Người hỏi đúng người rồi. Dục Lạc là thung lũng xanh tươi nổi tiếng trong mãn Quốc, từ đây đến đó tốn khoảng ba ngày đi đường. Nơi đây tập trung rất nhiều hồ cốc, trong số đó, nổi tiếng sâu nhất, rộng nhất không chỉ trong Dục Lạc mà trong cả Mãn Quốc chính là Dục Ngư hồ cốc. Dục Ngư hồ được trông giữ bởi bộ tộc du mục Mật Ngư Nhĩ. Người ở đây nam thanh nữ tú, thật là phòng cảnh và nhân vật hữu tình.”

Thụy Miên và mọi người nghe Dục Càng nhắc đến Dục Ngư hồ cốc đều mở cờ trong lòng, vô cùng phấn khích. Lê Ba liền nói: “Tốt, chính vì nghe nói đến Dục Ngư mà công tử nhà ta muốn đến nơi sơn cảnh để trải nghiệm.”

Dục Càng nhìn biểu hiện của bọn họ, liền thay đổi nét mặt, tỏ ra bí hiểm nói tiếp: “Tuy nhiên Dục Ngư hồ cốc nổi tiếng là nơi bí mật lại khó tới, từ trước đến nay chưa từng ai nhìn thấy, cũng chưa từng ai đi qua mà quay về để có thể kể chi tiết đường đi. May cho các vị gặp ta, ta có quen một người này, là người duy nhất từng đến Dục Ngư. Hăn lại vô cùng...khó gặp, nếu không phải quý phủ hào cường, là người chịu chỉ thì không thể cầu.”

Đắc Di đưa mắt ra lệnh cho Lê Ba, hăn liền đặt một túi ngân lượng to lên bàn đẩy về phía Dục Càng mà nói: “Dục lão, vậy chúng ta chỉ có thể nhờ lão cho gặp người này, công tử nhà ta đã hao tốn thời gian tìm đến Mãn quốc, cũng chỉ vì muốn ngắm nhìn cảnh đẹp hiếm có, càng khó khăn lại càng hứng thú. Công tử nhà ta tính cách khác thường, nhất bất tố, nhị bất hư(2); tâm ý không thành toàn sẽ không cam. Vậy, phiền người.”

(2) Nhất bất tố, nhị bất hư: đã quyết việc gì là làm đến cùng

Dục Càng mắt lão liên cầm lấy túi ngân lượng, cân trên tay hải lòng mỉm cười: “Được, vậy ngày mai sau bữa tối, ta sẽ dẫn hăn đến gặp các người. Có gì cần hỏi, các người cứ tự nhiên.”

Dục Càng rồi đi, Lý Tư quay sang hỏi Đắc Di: “Công tử, sao người đã vội cho Lê Ba đưa ngân lượng cho người này? Nhờ đâu hăn cố tình lừa đảo?”

Đắc Di liền nói: “Cách hăn miêu tả Dục Ngư được trông coi bởi bộ tộc du mục Mật Ngư Nhĩ bí ẩn mà lần trước Mộc Hải tiên sinh nhắc đến, đúng là có sự trùng hợp. Đây là đầu mối duy nhất chúng ta có hiện giờ, chỉ có thể thử, lại cũng chẳng còn cách nào khác.”

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Long tranh hổ đấu giữa phố

Hôm sau là ngày Hội Tam Bảo hẹn gặp với người dẫn đường bí ẩn mà Dục Càng giới thiệu. Nhưng mãi đến tối mới đến giờ hẹn, nên Thụy Miên cùng đoàn người có cả ngày nhàn rỗi. Cát Uy và Đắc Di, theo sau là Lê Ba và Lý Tư tìm đến phòng của Mộc Hải bàn chuyện. Thụy Miên và Thúy Như buồn chán trong phòng, muốn dùng thời gian rảnh rỗi đi ngắm Mãn thành, xem xét tập tục ở nơi này. Mặc Cảnh là người duy nhất không muốn bàn đến chính sự, lại thông dong đem theo Bạch Hồ hộ tống hai nàng đi chơi.

Trong thành người người đi lại tấp nập, nơi nơi phù hoa lộng lẫy. Quán xá lầu cao, thư sinh danh nhân tề tựu đàm đạo thơ văn, hoa cô phong phú đua sắc, khiến Thụy Miên thường tâm duyệt mục(1). Các hàng quán bên đường tấp nập, nam thanh nữ tú rủ nhau đi lại trò chuyện như trẩy hội. Xung quanh hai bên con đường đông đúc là các sạp hàng bán đủ mọi thứ.

(1) Thường tâm duyệt mục: Cảnh đẹp làm người vui vẻ

Một lão nhân ngó thấy ba người đi qua, đơn đả mời chào: “Trâm cài tóc thượng hạng đây, cô nương mời xem. Cô nương hãy mua cho tình lang một chiếc trâm cài tóc. Trâm này quả thật rất hợp với dáng vóc thanh cao của công tử đây.”

Thụy Miên lắc đầu cười nói: “Hắn không phải là tình lang của ta. Lão thúc đừng có nói lung tung, lại làm hấn ngại ngùng.” Mặc Cảnh nhướn mày nhìn Thụy Miên, biểu cảm lạnh lùng không quan tâm, quay sang nói với lão nhân: “Trâm của người trông cũng không đến nỗi.”

Lão bá cười hờ hợt và vài cái răng sún: “Công tử quả là có mắt nhìn. Không phải tình lang thì cô nương vẫn có thể mua tặng công tử một chiếc trâm cài tóc. Trâm đẹp thật hợp với người tao nhã.”

Thụy Miên nhớ đến bao lần đã ăn chực của Mặc Cảnh, lại thấy hấn búi tóc trên đầu giản đơn, không cài trang sức nào, nàng muốn tặng hấn một chiếc trâm như quà đáp lễ. Ngẫm nghĩ rồi nàng tiến lại hỏi lão nhân: “Cũng được, vậy trâm này bán thế nào?”

Lão nhân đơn đả nói: “Ba mươi tiền một cây, hàng của ta đồng giá, món gì cũng vậy. Cô nương mua hai cây, ta giảm giá hai mươi lăm tiền một cây.”

Thụy Miên tỏ ra chần chừ: “Được, vậy ta trả lão bá sáu quan(1), ta lấy hai cây châm và chiếc vòng ngọc này.”

(1) 1 quan = 10 tiền

Lão Bá cuối cùng cũng phải gật đầu ngã giá. Thụy Miên vui sướng vì mua được đồ hời. Nàng nhanh tay chọn một cây trâm màu ngọc bích trắng tinh khiết, vô cùng thanh tao. Cây trâm còn lại nàng chọn là một chiếc màu lam nhạt có họa tiết được khắc khéo léo.

Lão Bá gói hai cây trâm và chiếc vòng ngọc đưa cho Thụy Miên. Thụy Miên cất cây trâm xanh lam vào túi, cầm lấy cây trâm màu trắng, hồ hồ quay sang đưa đến trước mặt Mặc Cảnh: “Mặc Cảnh, ta tặng người cây trâm này, của ít lòng nhiều. Hy vọng người thích nó. Cảm ơn vì thời gian qua đã chăm sóc ta chu đáo.”

Mặc Cảnh nhìn cây trâm tinh khiết, lặng im không nói câu gì. Thụy Miên tưởng hấn không thích đồ mình vừa mua tặng, liền nói: “Nếu người không thích, ta sẽ kiếm cái khác tặng người, được không?”

Nàng vừa nói hết câu thì Mặc Cảnh đã cầm lấy cây trâm, nhìn sâu vào mắt nàng mà nói: “Cảm ơn. Ta rất thích. Sẽ cất giữ trân trọng.” Nói xong hấn cất cây trâm vào túi trong ngực áo.

Thụy Miên thấy hấn đã nhận quà của mình, hài lòng mỉm cười. Nàng đưa vòng tay vừa mua đến trước mặt Thúy Như: “Cái này tặng muội. Ta thấy chiếc vòng tay màu sắc tươi sáng thật hợp với muội, muội đeo xem có vừa không?”

Thúy Như thích thú đeo vào, cười hi hi cảm ơn Thụy Miên, nàng ta vừa đi vừa tung tẩy chiếc vòng mới, hân hoan nét mặt.

Ba người tìm một quán ăn đông nhất mà vào, quán ăn đông khách bận rộn là một biểu hiện cho đồ ăn ngon và giá cả phải chăng, vậy nên mới được nhiều người tìm đến. Chỉ cần nghĩ đến đồ ăn ngon, đông náo hay lâu mấy Thụy Miên cũng có thể kiên nhẫn đợi được.

Ba người vừa ngồi vào bàn nàng đã cất tiếng gọi tiểu nhị: “Tiểu nhị, quán ăn ở đây có những món gì nổi tiếng?”

Tiểu nhị chắc đã trả lời thành quen, thao thao bất tuyệt: “Bạch Xương lâu ta có chân gà hầm nấm, tuyệt nhỉ xương, vịt om nấm...”

Thụy Miên hoa mắt sung sướng: “Mang ra đây mỗi loại một phần cho ta, tổng là mấy món rồi?”

Tiểu nhị cười như được mùa, bàn tay bấm nhẩm tính toán: “Đạ, bẩm cô nương, tổng là bảy món xào, hai món canh ạ. Quán của ta còn có rượu hoa quế là thiên hạ đệ nhất. Cô nương có muốn dùng thử một vò?”

“Được, rất tốt, vậy mang cho ta một vò lên đây.” Nói rồi Thụy Miên quay qua nhìn Mặc Cảnh và Thúy Như vui vẻ hỏi: “Ta gọi xong rồi, các người cứ tự nhiên gọi đồ đi.”

Tiểu nhị tới mặt nghĩ thầm: “Từng đấy món chỉ để một mình đả nữ này dùng sao? Cô nương đây ai mà lấy được, đúng là vận mạng cả đời!”

Đã quen với thói ăn thũng uống vại của Thụy Miên, Mặc Cảnh chỉ gọi cho mình một bát nỳ rau, còn Thúy Như thì ăn thêm một món xào. Bạch Hồ từ người Mặc Cảnh lúc này liền bỏ gần sang Thụy Miên, sắp được hưởng mỹ thực mà nhấp nhồm hào hứng, cái mũi hồng hếch lên hít hà khắp quán.

Thụy Miên vui sướng nhìn khi các món ăn được bung ra, vừa thưởng thức mỹ vị, vừa một tay bung bát mà uống thử rượu hoa quế nổi danh. Rượu vị quế cay xè làm nàng cảm giác như lưỡi bị bỏng, chảy cả nước mắt. Mặc Cảnh lúc này nhanh tay rót nước trà đưa tới cho Thụy Miên trước cả khi Thúy Như kịp để ý. Hắn thấy vậy liền múc thêm canh để ngoài cho nguội, bón thêm cơm vào bát để khi Thụy Miên ăn không phải chờ lâu.

Nàng cảm động sâu sắc với sự tận tình của Mặc Cảnh, thiết nghĩ nếu Mặc Cảnh làm du lịch mà mở nhà hàng hay khách sạn ở thời hiện đại, ngoài vẻ điển trai khác sẽ thu hút được bao nữ tử đến ủng hộ, thì với thái độ chu đáo phục vụ tận tình này, chắc chắn sẽ giúp cơ nghiệp của hắn phát triển, có thể hốt tiền chất thành núi.

Khi đã ăn uống no say và ra khỏi Bạch Xưởng Lầu chuẩn bị về tệt xá thì ba người bất gặp Đắc Di đang đi về phía họ, vẻ mặt không vui. Hắn đứng giữa pho đối diện ba người, nhìn thẳng vào Thụy Miên đang ôm Bạch Hồ, chất vấn: “Tại sao ra ngoài mà không gọi ta đi cùng?”

Thụy Miên ngây thơ trả lời: “Thì vì huynh đang bận bàn việc với Mộc Hải tiên sinh. Ta đã dặn tiểu nhị ở tệt quán báo lại với huynh rồi mà”.

“Hừ, chẳng nhẽ đợi ta một chút cũng không được, nơi này không phải Dược Trang thành, càng đi đông thì càng an toàn.” Đắc Di gằn giọng giận dữ, mắt đang toé lửa nhìn về phía Mặc Cảnh.

Mặc Cảnh giữ vẻ mặt lạnh tanh, bỗng giờ tay lấy ra một chiếc khăn mà đưa tới cho Thụy Miên, nhỏ giọng căn dặn: “Chùi mồm cho sạch, thức ăn còn dính”.

Đắc Di thấy thế cũng vội rút ra chiếc khăn tay giờ về phía nàng, làm Thụy Miên điều đứng không biết lấy khăn tay của ai cho phải đạo.

Nàng chưa kịp quyết định thì đã nghe thấy hai thiếu phụ đi qua nói nhỏ nhưng vừa đủ nghe: “Trời ạ, hai chàng công tử này anh tuấn siêu phàm, lại để ý đến cùng một vị cô nương. Giờ đưa khăn tay dính ước giữa đường, không biết cô nương này chọn ai?”

Người nữ tử kia cũng nói vào: “Mà ta trông nàng ta cũng chỉ thuộc diện dễ nhìn, có gì đặc biệt cuốn hút đâu chứ.”

Thụy Miên chuyển mặt từ đỏ sang đen. Nàng ngượng ngùng quyết không nhận khăn tay của ai hết mà quay sang Thúy Như nói: “Thúy Như, đưa khăn tay cho ta mượn”.

Thúy Như lúc này miễn cưỡng: “Lúc này dầm phải phân chó, muối đã lấy lau, xong vứt đi rồi”.

Thụy Miên nghe Thúy Như nói chỉ muốn độn thổ, nàng nhanh nhẹn đưa tay áo lên quệt ngang mồm, quay lại cười với Đắc Di và Mặc Cảnh: “Ta xong rồi, cảm ơn hai người. Ta ngó thấy bên kia có hàng bánh ngọt, mua về phở cùng ăn với Mộc Hải tiên sinh và Tiểu Uy luôn”.

Vừa nói, nàng vừa một tay ôm Bạch Hồ, một tay kéo Thúy Như chạy đi, sau tai còn văng vẳng tiếng hai thiếu phụ vừa rồi: “Ôi, thế nàng ta là muốn cả hai hay không thích ai trong hai công tử này vậy?”

Trên đường về quán trọ, Thụy Miên vẫn không dám quay lại nhìn hai nam nhân đang đi phía sau. Nàng dặn Thúy Như để lại một nửa số bánh cho mọi người, một nửa còn lại cầm theo, cáo lui về phòng nghỉ ngơi, lấy cớ đi đường xa đã mệt.

Nàng thoải mái nằm ườn trên giường, tự mình cảm khái: “Đi lại lâu ngày, giờ được hưởng thụ chăn nệm thơm tho thế này, thật làm người ta sung sướng.” Bạch Hồ không ở với Mặc Cảnh mà lại ở phòng Thụy Miên, bụng căng trương phình, mắt khoáy chỉ lờ mờ.

Thụy Miên vừa ăn bánh, vừa nghĩ lại câu chuyện khăn tay dính ước trên phố vừa rồi. “Sao có thể chứ?” nàng trầm nghĩ, “Đắc Di đúng là đã tỏ tình với mình, nhưng còn Mặc Cảnh, hắn là bằng hữu của sư phụ, lại đã có người trong mộng, không thể nào lại có lòng với mình. Không thể tự phụ, phải tỉnh táo.”

Thụy Miên nhớ lại lúc nói chuyện với Mặc Cảnh ngay trong đêm đầu tiên rời khỏi Bửu gia đi tìm báu vật. Hắn đang cùng nàng và Thúy Như chuẩn bị cơm tối trong lúc Đắc Di, Cát Uy và Mộc Hải vừa xuống xe đã cùng Lê Ba và Lý Tư sắp xếp bàn việc. Mặc Cảnh nổi danh là có tay nghề ngự trù, nên Thúy Như vô cùng vui mừng tìm được trợ giúp đắc lực.

Biết là Mặc Cảnh không thoải mái khi nàng hỏi đến vị cố nhân của hắn, nhưng Thụy Miên không nhịn được thắc mắc trong lòng: “Mặc Cảnh, ta hiểu người đi theo là để chăm sóc cho Mộc Hải tiên sinh, vậy còn vị cố nhân kia? Người dành để nàng ta ở lại Dược Trang thành? Chẳng phải lần trước người nói muốn tạo nên những ký ức mới bên vị cố nhân kia để hai người có thêm cơ hội thứ hai sao?”

Mặc Cảnh nhìn Thụy Miên hồi lâu mới nói: “Nàng ấy đã rời đi rồi, ta cũng không muốn ở lại mà không có nàng bên cạnh. Ta đi cùng Mộc Hải cũng chính là không muốn buông bỏ. Ta chỉ e là mình đã muộn một bước, nàng ấy tâm đã thuộc về người khác. Cũng như Thụy Miên người nói, ta đang tìm cho mình cơ hội thứ hai. Ta có thể chờ đợi bao lâu cũng được, chỉ sợ thiết thụ khai hoa (1).”

(1) Thiết thụ khai hoa: cây sắt nở hoa, việc không có khả năng xảy ra.

Thụy Miên bất ngờ khi biết cô nương mà Mặc Cảnh mới tìm lại được đã đi khỏi Dược Trang thành, hơn nữa nghe trong giọng nói của hắn, nàng phát hiện tâm tình hắn mất mát bị thương. Nàng càng thông cảm cho Mặc Cảnh, hắn muốn đi theo Mộc Hải cũng chính là để đi tìm lại người trong tâm, chắc nàng ta đã bỏ đi theo người khác: “Nàng ta đã đi đâu?”

Mặc Cảnh trả lời: “Chân trời góc bể, nàng ấy đi đâu, ta theo đó.”

“Nàng ta cũng đi Mãn Quốc?” Thụy Miên ngạc nhiên hỏi.

Mặc Cảnh không nói gì, chỉ đứng đó quan sát Thụy Miên. Nàng bắt đầu hơi chột dạ vì cái nhìn xuyên thấu của Mặc Cảnh, nghĩ chắc mình đã quá tọc mạch làm hắn khó chịu.

Đúng lúc này Đắc Di tiến lại gần hai người: “Thụy Miên, Cát Uy cần muối giúp, gọi nãy giờ mà muối không trả lời. Muối có ổn không?”

Thụy Miên giật mình giật đầu, nhìn Đắc Di hỏi: “Cát Uy bị làm sao? Ta lại xem ngay.”

Lúc Thụy Miên cùng Đắc Di đến bên Cát Uy thăm hỏi, hắn ngạc nhiên nói: “Ta không sao, tỷ nói gì vậy?”

Đắc Di đứng phía sau Thụy Miên ra hiệu, Cát Uy nhìn ca ca mình một cái, ngay lập tức liền đổi giọng: “Ta, là ta bị muỗi đốt, muốn hỏi tỷ xin thuốc.”

Thụy Miên bực mình ném cho Cát Uy một gói lá khô có tác dụng chống muỗi, nói: “Mỗi chuyện đây cũng gọi đến ta, người đứng là công tử lá ngọc cành vàng.” Ngay sau đó Đắc Di liền kéo nàng đi giúp mình mang đồ từ xe ngựa ra.

Thụy Miên nhớ lại chuyện cũ, tự nhủ: “Mặc Cảnh đang theo đuổi người nữ tử đã đi xa, là tiện đường nên mới cùng đi với Mộc Hải tiên sinh.” Nàng thở dài, nghĩ đến Mặc Cảnh và Mộc Hải, “Nam nhân chung tình thật là hiếm có, thật đáng trân trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Giải Cứu Thiếu Gia

Thụy Miên và mọi người ngồi đợi trong tù lâu lúc này đã đóng cửa. Tiểu nhị sau khi dọn dẹp xong, tiến tới chỗ họ thông báo: “Các vị công tử tiểu thư, Dục Càng đã đến.”

Dục Càng cùng hai nam nhân khác đi vào. Một người đội trên đầu một chiếc mũ rộng vành có vải đen phủ xung quanh che kín mặt, người còn lại dáng người dị hợm, vừa gù vừa cà nhắc lê từng bước chân theo sau. Y phục của hai người lạ này đối lập với nhau, trong khi người che mặt từ đầu đến cuối mặc toàn màu lam đậm, bao phủ cả cơ thể, lão gù theo sau vận quần áo rách rưới te tua, gương mặt không che giấu để lộ chi chít các vết sẹo lồi lõm. Dục Càng cúi mình hành lễ với Hội Tam Bảo, cùng hắc y nhân ngồi xuống bàn chuyện, lão gù đứng ở đằng sau hầu hạ.

Lý Tư hỏi: “Vị tiên sinh đây là người đã từng đến Dục Ngư?”

Hắc y nhân mở giọng ồm ồm khó nghe: “Mười hai năm trước, ta đã từng qua Dục Ngư. Dục Ngư hồ các nằm ở giữa thung lũng Dục Lạc, được canh gác bởi bộ tộc du mục Mật Ngư Nhĩ.”

“Ngươi biết gì về bộ tộc Mật Ngư Nhĩ?” Mộc Hải lên tiếng hỏi.

Hắc y nhân nhanh chóng nghiêng người về phía tên gù đứng bên cạnh rồi nói: “Bộ tộc này nam thanh nữ tú, quen với cuộc sống du mục thả cừu chăn dê. Họ là bộ tộc du mục nổi tiếng lãnh thổ Mãn Quốc.”

“Hừ, ngươi đã từng giáp mặt với họ hay chỉ là nghe được từ đâu?” Mộc Hải bắt chợt đập bàn gất giọng hỏi.

Hắc y nhân lập tức đứng dậy, tay đặt lên cán kiếm sẵn sàng ứng chiến. Dục Càng nhìn thấy thế liền đứng lên ngăn cản: “Các vị lão gia, làm gì mà phải căng thẳng như thế. Người huynh đệ của ta đứng là biết đường, vậy mà sao vị tiên sinh kia lại giờ giọng đa nghi, làm cho huynh ấy cả giận, lỡ hắn bỏ đi, vậy ai sẽ dẫn đường cho các vị đến Dục Ngư đây?”

Cát Uy lên tiếng, vút một bịch tiền lớn lên mặt bàn: “Cái ngươi muốn là tiền, vậy nhanh chóng cầm lấy, nói cho chúng ta biết đường đến Dục Ngư.”

Hắc y nhân nhìn bọc tiền trên bàn, ra giấu cho Dục Càng nhận lấy, lại nói: “Ta muốn nhiều ngân lượng hơn thế này.”

“Được, nếu ngươi thành thật nói cho chúng ta đường đi, nhiều hơn thế này gấp mấy lần cũng có.” Đắc Di trả lời.

Hắc y nhân bật cười khanh khách, lúc này đã rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ về phía đám người Hội Tam Bảo: “Số ta thật may mắn, vớ được đám tiểu thư công tử trời gà không chặt lại lăm tiền nhiều của. Nhanh chóng đưa hết ngân lượng ra đây cho ta, có đồ vật gì quý báu cũng mau chóng dâng ra, bằng không đừng mong bảo toàn mạng sống.”

Dục Càng lúc này mặt chuyển tái mét, lắp bắp nói: “Tiểu Lang, ngươi... ngươi làm gì vậy? Đã bảo là lấy tiền rồi cho họ một ít thông tin mà, sao ngươi lại muốn gây to chuyện làm gì?”

Tiểu Lang giờ kiếm đến trước mặt Dục Càng, đe dọa: “Ngươi đừng nhiều lời. Ta chỉ cần làm mẹ này là đủ lộ phí bỏ đi. Trốn chui trốn lủi lâu ngày, ta đã chán ngấy rồi.”

Dục Càng lúc này run rẩy té ngã ra trên mặt đất, mồm lắmbắmnóikhôngra lờitừ đứng quần hắn loang ra một vệt nước.

Thụy Miên và Thụy Như nhìn thấy đều bật mừilắcdầu.

Trong lúc Tiểu Lang đe dọa Dục Càng, thì Lê Ba đã nhảy lên rút ra thanh kiếm sáng choang, một nhát chém đứt đôi chiếc mũ rộng vành chùm đầu của Tiểu Lang. Mắtmũtrùm che chắn, Tiểu Lang lộ rõ mặt mày hung ác, lông trắng vằn vện, khoe mắt xéclên độc địa.

Cát Uy cười lớn: “Đúng như ta đoán, ngươi chính là Lý Tiểu Lang đang bị truy nã, hình của ngươi dán khắp thành trấn, là tội phạm giết người cướp của, chuyên làm những chuyện dơ bẩn không từ thủ đoạn nào.”

“Hừ, các ngươi đã biết từ trước?” Tiểu Lang về mặt tàn ác gằn giọng hỏi.

“Ngay khi ngươi bước vào, bên chân trái đã đi khắp khiêng, chứng tỏ ngươi đã bị thương; bàn tay ngươi lại chai sần, là đặc điểm của người tập võ. Thái độ ngươi dè chừng lắmlết, liên tục quan sát xung quanh, lại hẹngặpbọn ta tối trời khi không còn ai khác. Vậy suy ra, ngươi chính là tên tội phạm Lý Tiểu Lang mấy hôm trước bị quan phủ truy nã, tuy bị thương ở chân mà vẫn thoát được trong đường tơ kẽ tóc.” Đắc Di ôn tồn nói, tay vẫn ung dung phe phẩy phiến quạt, trong tửulâu đơnsơ cũng không che giấu được vẻ thanh cao vương giả.

“Các ngươi đã biết thân phận của ta, thì đừng hòng có ai sống sót thoát khỏi nơi này.” Tiểu Lang hét lên rồi lập tức phi thân về phía bọn họ, Lê Ba và Lý Tư liền xông lên đánh chặn.

Tiểu Lang kiếm thuật cũng không phải hạng vừa; hắndùgây ra bao nhiêu vụ bại hoại, quan phủ mấy năm nay đều bó tay không bắt giữ được. Chính vì vậy, trong Mãn thành, giới phi nghĩa còn gọi hắnvớitên khác là Mãn Thành Đại Hắc Lang.

Thụy Miên lúc này mãi xem màn đọ kiếm giữa Tiểu Lang và Lê Ba với Lý Tư, không để ý va vào chân của Dục Càng lúc này đang luống cuống trốn dưới chân bàn, liền ngã sổng xoài về phía trước. Khi nàng ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy Tiểu Lang đã chuyển hướng, đang bỏ đao xuống người mình. Mọi thứ diễn ra nhanh như chớp. Thụy Như ở gần bên hét lên sở hãi.

Thế nhưng Tiểu Lang chưa kịp làm gì Thụy Miên thì một bóng trắng đã chắn trước người nàng. Mặc Cảnh tay cầm một thanh sáo bạch ngọc trong suốt như pha lê, đầu sáo còn treo lủng lẳng một con châu châu đan bằng tre, giờ lên một chương chặn đứng đường đao của Tiểu Lang.

Thụy Miên kinh tâm động phách(1), tưởng số mình đã tận, may là có Mặc Cảnh dùng thanh sáo ngọc ra tay cứu mạng. Thanh sáo nhìn mỏng manh tưởng chừng như sẽ vỡ nát dưới đường đao của Tiểu Lang mà lại rắn chắc đến thế.

(1) Kinh tâm động phách: hết hồn hết vía

Mặc Cảnh nắm chặt thanh sáo trong tay, lần đầu tiên nổi giận quát: “Ngươi dám động đến nàng”, rồi tung một chương ánh lên sắc trắng thẳng về phía Tiểu Lang.

Chỉ một giây sau, Tiểu Lang đã nằm sổng xoài trên mặt đất, từ mồm ộc ra dòng máu đỏ, cả người ngất lịm.

Đắc Di cũng đã ở bên Thụy Miên, đỡ nàng đứng dậy, nhìn nàng một lượt kiểm tra, thấy nàng không hề gì hắnmớithoilo lắng. Hắnyat sang phía tiểu nhị đã trốn sau quầy thu ngân từ lúc màn đấu đá bắt đầu, nói: “Còn không mau đi báo quan phủ?”

Tiểu nhị hoàn hồn lỏmlỏmcòmbò dậy, ấmlớchạchạch chạy ngay đi, vừa ra ngoài vừa hét ầm lên: “Lý Tiểu Lang đã bị đánh chết, báo người ta, mau đi báo quan phủ.”

Mặc Cảnh lại gần quan tâm hỏi: “Nàng không sao chứ?”

Thụy Miên lí nhí nói: “Ta sẽ cẩn thận hơn, vừa nãy đã tạ ơn cứu mạng.”

Dục Càng lúc này mặt mày đã tái mét như tàu lá chuối. Hắngầugối lết đến bên chân của Lê Ba và Lý Tư đang đứng chắn trước Hội Tam Bảo, dập đầu quỳ lạy: “Cao thủ, xin người tha cho ta, ta cũng chỉ là quen biết sơ qua với Tiểu Lang, ngày xưa là hàng xóm. Ta quả thật có nghe Tiểu Lang nói là hắnbiếtvề Dục Ngư. Chỉ vì ta tham lam muốn kiếm chút tiền bị mờ mắt mà dẫn hắntới đây. Xin quý vị cao nhân tha mạng, ta không dám nữa.”

Lê Ba cúi xuống xách cổ áo lão lên, hỏi: “Ngươi có biết Tiểu Lang nghe được về Dục Ngư ở đâu?”

“Đó, chính là tên gù đi cùng hắndó. Tên gù kia, mau lại đây.” Dục Càng nhanh nhẩu nói, cuống quýt móc tay ra hiệu cho tên gù đang trốn sau cái cột, báo hắntiến lại gần.

Lão gù bủnrủnchântay, cầnhấctiến đến chỗ đoàn người Hội Tam Bảo đang đứng. Mồhòilắmlắmtừnên khuôn mặt có đầy sẹo của lão bóng loáng lên dưới ánh nến bập bùng trong quán. Tên gù mở miệng nói, giọng xoắn vặn vào nhau không rõ ràng: “Tiểu nhân đúng là đã từng đi đến Dục Ngư, gặp người của bộ tộc Mạt Ngư Nhĩ.”

Hắndừng lại, quan sát vẻ mặt không tin tưởng của đám người Hội Tam Bảo, vội vàng nói tiếp: “Xin hãy tin tiểu nhân, xin các người tin ta, ta không điên.

Ta đều là nói sự thật, xin đừng đánh ta.”

Thụy Miên nhìn thái độ van xin sợ hãi của lão gù, thấy hán ta cũng thật đáng thương. Nàng liền tiến lại gần, Mặc Cảnh kè kè theo phía sau không rời, nói: “Lão nhân, người tên là gì? Chúng ta không thể cứ gọi người là lão gù mãi, có phải không?”

“Đạ, tiểu nhân có tên, nhưng lâu lắm rồi chưa từng có ai gọi đến. Tiểu nhân tên là Hạ Thư Sinh, ngày xưa còn được mọi người gọi là Hạ quản gia.” Lão gù lễ phép nói, mặt mày giãn ra, như đang nhớ lại kỷ ức hạnh phúc khi xưa.

“Vậy, Hạ Thư Sinh, người nói đã từng đến Dục Ngư? Chúng ta có việc, nhất định phải đến đó, người có thể chỉ cho chúng ta đường đi?” Thụy Miên dùng giọng nhẹ nhàng trấn an mà hỏi.

Hạ Thư Sinh ngạc nhiên xúc động, lần đầu tiên sau bao năm nghe lại tên của chính mình. Đã lâu hán luôn nghe người khác gọi mình những cái tên như lão gù, thằng điên hay thằng đần, hán tưởng mình cũng đã quên mất mình tên là gì rồi.

Nước mắt tràn đầy hai khoé mắt, hán lí nhí kể: “Năm xưa tiểu nhân phục vụ tại Trương phủ, dưới trướng của Trương Lý Phủ, nhà nho nổi danh bậc nhất ở kinh thành Mã Quốc. Thế rồi thế cục đảo điên, nội biến xảy ra, Trương lão gia và Trương phu nhân cùng gia quyến trong một đêm thiệt mạng. Tiểu nhân từng là Hạ quản gia trong phủ, là cánh tay phải của Trương lão gia, được lão gia trước khi lâm chung dặn dò đưa thiếu gia là Trương Gia Nghị lúc ấy còn nhỏ tuổi đi xứ khác tìm đường sống. Chúng ta chạy mấy ngày đêm, tiến vào thung lũng Dục Lạc, lại đi lạc mà rơi vào tay của bộ tộc Mật Ngư Nhĩ độc ác. Họ cai quản nơi hồ cốc Dục Ngư. Ta từng nghe họ nói đến bí mật trông giữ bảo vật gì đó tại hồ này, không thể cho người ngoài biết. Chính vì vậy, họ không cho phép người lạ vào, cũng không cho phép người trong bộ tộc bỏ đi.

Ta và Trương thiếu gia rơi vào tay họ, liền bị mang đi hiến tế tại hồ Dục Ngư. Ta tưởng hai chúng ta đã thập tử nhất sinh, ai ngờ điều thần kỳ xảy ra, chúng ta may mắn lại thoát nạn, được cứu lên bờ, ta còn được chỉ đường thoát ra. Tuy ta bị thương nặng nên mới thân tàn ma dại, nhưng vẫn còn có thể đi lại. Nhưng Trương thiếu gia non nớt lại bị sót liên miên, thể chất yếu ớt, ta đành phải để thiếu gia lại, một mình quay về Mãn Thành, muốn cầu xin mọi người ứng cứu.

Nào ngờ không những không tìm được ai, không ai muốn ra tay trợ giúp, mọi người trong thành trấn nghe ta kể lại việc xảy ra bảo ta bị điên, bảo ta là thằng gù bị thương đến đầu óc hoá rồ. Chỉ có một người duy nhất là Lý Tiểu Lang tin ta, hán khích lệ ta hãy kể cho hán hết mọi chuyện. Ta một lòng tin tưởng, đều nói ra những gì nghe được.

Về sau mới biết, hán là vì nghe thấy bảo vật mà bộ tộc Mật Ngư Nhĩ cất giữ nẩy lòng ham muốn độc chiếm nên mới giữ ta bên cạnh. Nhưng khi hán đi dò la tin tức, kết quả không có ai ngoài ta từng nghe đến bảo vật cũng như Dục Ngư hồ hay bộ tộc Mật Ngư Nhĩ. Hán nghĩ ta lừa hán, thì liền trở mặt, đối xử với ta tàn tệ, bắt ta làm nô lệ, nhiều lần đánh đập, chửi rủa. Ta sống đau khổ, muốn chạy trốn cũng không xong. Ta luôn dẫn vật về Trương thiếu gia, không biết thiếu gia giờ còn sống hay đã đoán mệnh mà đoán tử với Trương lão gia và phu nhân dưới suối vàng. Bao năm nay, ta không ngày nào được yên.”

Hạ Thư Sinh vừa kể lại câu chuyện, vừa nức nở đau khổ trong nước mắt. Hán ngẩng đầu lên nhìn Mặc Cảnh và Thụy Miên, nói: “Các vị nghĩa hiệp, các vị võ công cao cường, các vị cũng muốn đến Dục Ngư. Ta sẽ dẫn các vị đi, ta sẽ chỉ đường cho các vị, chỉ cần các vị giúp ta, cứu lấy thiếu gia nhà ta, ta luôn tin tưởng công tử vẫn còn sống. Ta cầu xin các vị, nếu các vị nhận lời, dù kết quả có thế nào, ta cũng có thể thanh thân mà xuống suối vàng báo cáo lại với Trương lão gia và phu nhân.”

Thụy Miên cảm thông, đồng thời khâm phục sự trung thành của Hạ Thư Sinh, nàng quay lại nhìn mọi người trong đoàn tìm sự đồng tình, rồi nói với hán: “Tiên sinh yên tâm. Nếu chúng ta đến được Dục Ngư hồ, ta hứa sẽ tìm Trương công tử, nhất định sẽ ra sức giúp đỡ, sẽ đưa công tử rời khỏi bộ tộc Mật Ngư Nhĩ.”

Hạ Thư Sinh vui sướng đập đầu vái lạy, nước mắt lần nữa lại chảy ra như suối, nhưng lần này, trên gương mặt nhấm nhó vì đau khổ của hán lúc này đeo theo nụ cười méo mó đầy hy vọng.

Thụy Miên nói: “Nếu Trương lão gia và Trương phu nhân biết được sự trung thành của Hạ quản gia, hai người họ ắt sẽ vô cùng cảm khái.”

Trước khi quan phủ đến, Hội Tam Bảo đã kịp đưa Hạ Thư Sinh rời đi, không quên hù dọa cho Dục Càng một trận.

Cát Uy nói: “Nếu người tiết lộ chuyện này cho bất kỳ ai, cứ nhìn Tiểu Lang mà làm gương. Ta luôn có thủ vệ trong thành, sẽ tìm đến tận nhà người mà hỏi tội.”

Dục Càng nghe vậy ngoan ngoãn gật đầu, nhìn Cát Uy đầy sợ hãi, không chịu nổi căng thẳng, hán liền ngất đi trên sàn tửu lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Dục lạc thung lũng

Hội Tam Bảo lập tức khởi hành trong đêm hôm đó. Dưới sự chỉ điểm của Hạ Thư Sinh và thêm một người mà hán tin tưởng đi cùng để phụ giúp, chuyển

đi diễn ra suôn sẻ. Đoàn người nhanh chóng đi qua một ngọn núi xa dần khỏi Mãn thành đến một con sông lớn địa hình uốn éo.

Hạ Thụ Sinh dùng ngân lượng Lê Ba phân phó, mua một con thuyền nhỏ, cùng với hạ nhân mà hắn thuê chèo thuyền đưa mọi người vượt sông.

Ngày thứ hai đi trên thuyền, Hội Tam Bảo quyết định cặp bến bên một thị trấn cạnh bãi sông để mua thêm đồ ăn thức uống. Thị trấn này tên là Tường Trấn. Thụy Miên cùng Thụy Như được hộ tống bởi Lê Ba và Lý Tư xung phòng vào thành đi chợ mua đồ, những người còn lại ở trên thuyền tránh nhiều người đi lại gây thêm sự chú ý.

Trên đường trở về thuyền, Thụy Miên thấy giữa chợ là một ngôi miếu khói hương bay nghi ngút, Thụy Như thấy vậy thì nói: "Muội muốn vào cầu bình an, cho chuyến đi thuận buồm xuôi gió." Thụy Miên cùng theo nàng ta đi vào. Lê Ba và Lý Tư đứng bên ngoài chờ đợi.

Bên trong miếu có lác đác vài người đang dâng hương cúng bái. Trong lúc Thụy Như thành tâm cầu khấn thì Thụy Miên lại để ý đến một bảng miếu tả về lịch sử của thị trấn, tò mò, nàng liền chăm chú tiến lại đọc.

Trên bảng có ghi về sự tích vị tiên nhân năm xưa có công cứu tế với dân làng, diệt ma trừ yêu, lập nên thanh bình cho ngôi làng này. Vì vậy mà dân làng quyết chí lập nên linh vị thờ cúng để tỏ lòng biết ơn đến vị tiên nhân ấy.

Thụy Miên ngấm nhìn xung quanh, bất ngờ khi thấy bức tượng tạc vị thần trấn miếu. Nàng nhận ra người này có khuôn mặt trông có nét giống với Mặc Cảnh. Nàng tò mò lại gần, quỳ xuống bên cạnh Thụy Như, cũng lâm bầm cầu khấn: "Kính xin ơn trên phù hộ độ trì cho Hội Tam Bảo, giúp đỡ chúng ta trên đường có thể chuyển nguy vi an(1), tá hữu phùng nguyên(2)."

(1) Chuyển nguy vi an: chuyển nguy thành an

(2) Tá hữu phùng nguyên: gặp được thuận lợi

Ra gần cổng miếu, thầy bói ngồi trước cửa thấy Thụy Miên và Thụy Như, thì cất giọng nhìn hai người nói: "Hai cô nương xin dừng chân, hai người chắc là từ nơi khác đến. Hãy vào đây xem một quẻ bói, không những có thể biết được duyên số, lại cũng có thể đoán được vận hạn."

Thụy Như đưa mắt nhìn Thụy Miên tha thiết, thấy nàng gật đầu liền nhanh nhẹn ngồi xuống, hưng phấn trả lời: "Được, vậy phiền lão nhân."

Thầy bói giờ quẻ tre mà Thụy Như bốc được lên, trên đó có viết một chữ "Lang", gật gù nói: "Ta nhìn thấy trong tương lai không xa của cô nương là bình an viên mãn. Tướng công của cô nương là người tốt, dù cô nương có đi xa, thì hắn cũng một lòng chờ đợi chỉ hướng đến mình cô nương. Cô nương sắp tới là kiếp đào hoa, sẽ được sớm thỏa ước mong."

Thụy Như ngượng ngùng nhưng trong mắt không giấu được niềm vui. Thụy Miên nhìn thẻ tre của nàng ta, hỏi nhỏ: "Lang chẳng phải là Mễ Lang ca ca của muội sao?"

Thụy Như lí nhí nói: "Tỷ đừng trêu ta nữa. Tỷ cũng thôi đi."

Thụy Miên miễn cưỡng ngồi xuống xúc xắc hộp đựng quẻ bói rồi đưa cho lão nhân quẻ số mình lấy được. Lão nhân nhắm mắt xem xét một lúc, trần trụi nói: "Cô nương có số kiếp thật kỳ lạ. Tại hạ hồ thẹn, không thể đọc được thiên số của cô nương. Tuy nhiên, ta nhìn thấy sự biến đổi lớn ở số mạng của nàng, cuối đường tương là tiêu tán nhưng lại là tái sinh. Ta không thể nhìn xa hơn, chỉ có thể nắm bắt được đến vậy."

Thụy Miên thấy lời thầy bói thật rối rắm khó hiểu nhưng vì cũng không quá tin vào vận số, nên nghe vậy mà không thắc mắc thêm.

Nàng hỏi lão nhân: "Người được thờ cúng trong miếu là người đã có công tạo ra làng trấn?"

"Đúng vậy, trước đây chỗ thung lũng non nước này có đám yêu tộc hoành hành. Nghe nói nghìn năm trước yêu ma bị giới tiên nhân thu phục, bắt nhốt toàn bộ đuổi khỏi lục giới. Tuy nhiên vẫn có những yêu quái tu vi cao thâm thoát thân được, trốn khỏi sự truy lùng trực xuất của tiên giới. Chúng trà trộn vào phạm giới sống cùng loài người, đã thoát được kiếp nạn. Chúng tụ tập ngay tại nơi đây, dưới chướng của Bạch Dàn ma vương, lập thành một vùng lãnh thổ do yêu ma cầm đầu. Nhân giới qua đây không bị mổ bụng phanh thây ăn thịt thì cũng bị bắt về hang động để chúng luyện tu vi.

Thế rồi xuất hiện một vị anh hùng tiên nhân, người ra tay dẹp yên đám yêu quái, đánh chúng tan tác, làm chúng hồn siêu phách tán, giải phóng phạm trấn khỏi yêu ma, vậy nên cục diện mới yên ổn trăm năm qua như vậy. Tổ tiên của chúng ta biết ơn vị anh hùng khi xưa đã cứu giúp, lập nên miếu này tỏ lòng kính bái. Ngôi làng này được đặt tên là Tường trấn, chính là nhằm để tưởng nhớ công đức của vị tiên nhân ấy." Lão nhân trả lời.

Sau khi đã mua sắm đầy đủ, Thụy Miên và mọi người liền trở về thuyền. Nàng không nhìn được kể với Mặc Cảnh việc trong trấn có đền thờ vị anh hùng của ngôi làng, người này có diện mạo rất giống với hắn. Mặc Cảnh không những không ngạc nhiên mà lạnh nhạt nhận xét: "Người giống người, có gì lạ là."

Thụy Miên tiu ngưu vì phản ứng có phần không hứng thú của hắn.

Mọi người lên đường không ngừng nghỉ, chỉ có điều, sức khỏe của Hạ Thụ Sinh xuống sắc thấy rõ. Hắn liên tục ho ra máu, lại ốm mệt liên miên. Dù Thụy Miên đã cố công dùng châm cứu chữa, nhưng vì bao năm chịu nhiều khổ cực và hành hạ, thân thể hắn đã đến cực điểm kiệt quệ. Dù nàng có thần thông quảng đại cũng không thể giúp người sắp chết trở nên khỏe mạnh bình thường.

Cả đoàn người đi mất thêm ba ngày ba đêm vượt qua con sông lớn và một ngọn núi nhỏ khác, thoáng cái đã đến thung lũng Dục Lạc. Hội Tam Bảo đến nơi vào buổi tối, xung quanh lại heo hút, nên quyết định tìm chỗ thích hợp mà qua đêm, chờ trời sáng rõ đường sẽ đi tiếp. Lê Ba và Lý Tư tìm được một

ngọn đồi cao hơn những chỗ khác, thích hợp cho việc quan sát tốt mọi thứ xung quanh, nên cả đoàn quyết định sẽ dựng lều trú tạm tại đây.

Tối nay cũng là đêm cuối cùng Thụy Miên trị liệu cho Mộc Hải. Tiên sinh ngồi im lặng với vô vàn mũi kim gắn trên cơ thể, dưới ánh nến lập loè trong túp lều dựng tạm. Nàng có thể thấy rõ sự thay đổi của Mộc Hải, cơ thể võ tướng của tiên sinh đã quay về vẻ cứng rắn, khí lực cùng võ công gần như đã hoàn toàn khôi phục, không còn vẻ tiêu tụy yếu ớt khi trước.

Thụy Miên vừa rút từng cây kim ra, vừa căn dặn Mộc Hải: “Mặc dù đêm nay là đêm cuối cùng chăm sóc, ta vẫn muốn kiểm tra lại tình hình sức khỏe của tiên sinh sáng mai ra sao. Tiên sinh nên nghỉ ngơi dưỡng sức, cơ thể trong đêm có thể đau nhức do nội lực được giải phóng sẽ trở về hoàn toàn. Nếu có gì bất thường, tiên sinh hãy báo ngay cho ta biết.”

Mộc Hải nói: “Đa tạ cô nương. Ta sẽ tự liệu.”

Thụy Miên nhìn Mộc Hải, bắn khoả: “Đêm nay hay ngày mai khi tiên sinh phục sức, đồng nghĩa với việc tiên sinh chỉ còn vòn vẹn tám tháng để sống. Tiên sinh liệu có ân hận?”

Mộc Hải đồng dạng trả lời: “Chưa bao giờ. Thụy Miên cô nương có nhớ ta đã từng nói với cô nương là nếu ta có hải tử, chắc cũng bằng tuổi cô nương?”

Thụy Miên gật đầu trả lời: “Ta nhớ, lúc đó tiên sinh còn ngồi trong phòng mình tại Bửu Phủ, tay vẫn cầm cây trầm hải đường. Tiên sinh có còn đem cây trầm theo bên người?”

Mộc Hải mỉm cười lấy từ trong ngực áo ra: “Nhân vong vật tại(1). Trầm cài hoa hải đường luôn luôn bên ta, không rời một bước. Nếu nàng còn sống, giờ này chúng ta ắt phải là một gia đình con cháu đông đúc vui vẻ.”

(1) Nhân vong vật tại: Vật còn người đã mất

Thụy Miên thấy Mộc Hải ánh mắt đầy tư lự đang ngắm nhìn cây trầm trên tay, nàng tự thấy bứt rứt mất mát.

Mộc Hải thấy nàng bắn khoả, liền nói: “Đa tạ Thụy Miên cô nương đã giúp ta khỏi bệnh, cô nương không biết nàng đã cho ta nghị lực thế nào. Ta đã từng lo sợ mình sẽ tử bất minh mục(2). Nhưng nhờ cô nương mà đời này kiếp này, Mộc Hải ta có cơ hội có thể hoàn thành ước nguyện, có thể hiện ngang mà gặp lại nàng khi nhắm mắt xuôi tay.”

(2) Tử bất minh mục: chết không nhắm mắt

Nói xong Mộc Hải nở một nụ cười mãn nguyện rồi rời đi làm Thụy Miên lẩn cấn trong lòng nỗi mất mát.

Cũng trong tối hôm đó, Hạ Thụ Sinh đồ bệnh nặng, thều thào trắng trời nằm trên giường. Thụy Miên đến để giúp hắn bớt phần đau đớn. Hạ Thụ Sinh nước mắt ngưng tròng, cô nói: “Tại hạ có lỗi vì không cùng đưa mọi người đến hồ Dục Ngư được. Ta đã sức càn lực kiệt. Ta chỉ có thể trao lại tấm bản đồ này cho các người. Trên đây là lối đi cùng chỉ dẫn cẩn thận cách để đến Dục Ngư.”, tay hắn run rẩy đưa ra một mảnh giấy cho Thụy Miên, rồi nói: “Ngay cả khi nằm mơ ta cũng không bao giờ quên mất con đường này. Trương thiếu gia có khi nào vẫn đang ở đó chờ ta...” Hạ Thụ Sinh không kịp nói hết câu, liền rơi vào mê sảng.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chia tách

Thụy Miên đang say giấc thì nghe tiếng Thuý Như vợ và lay nàng gọi: “Thụy Miên tỷ, Mộc Hải tiên sinh không còn trong lều nữa. Tiên sinh tờ mờ sáng đã rời đi, Đắc Di và Cát Uy công tử cùng Lê Ba và Lý Tư đang đuổi theo rồi.”

Mặc Cảnh lúc này ở bên ngoài đứng đợi, gọi vào trong lều Thụy Miên: “Nàng đã tỉnh chưa?”

Thụy Miên lập tức ra ngoài; nhìn thấy Mặc Cảnh, nàng vội vàng nói: “Chẳng phải Mộc Hải tiên sinh đã đồng ý với ta sẽ không tự mình đi khỏi đoàn sao? Tiên sinh tuy thân thể đã khỏe mạnh, nhưng nếu đơn phương độc mã quay lại Mãn thành, sao có thể đảm bảo an toàn?”

Mặc Cảnh nhìn Thụy Miên đang bồn chồn lo lắng, trấn an nàng: “Nàng không cần quá lo, Mộc Hải xưa kia là chiến thần tướng quân Mãn Quốc, đã quen thuộc đường đi nước bước trong thành. Hơn nữa, sức mạnh của ngài ấy đã hồi phục, sẽ không ai làm khó được tiên sinh.”

Thụy Miên kiên nhẫn đợi. Một lúc sau, Đắc Di một mình cưỡi ngựa quay về, Thụy Miên không thấy Mộc Hải và Cát Uy cùng hai huynh đệ thù vạ kia đi cùng, bất an hỏi: “Sao huynh lại về một mình thế này? Mộc Hải tiên sinh, Cát Uy, Lê Bá và Lý Tư đâu?”

Đắc Di bình tĩnh trả lời: “Chúng ta đuổi kịp Mộc Hải tiên sinh đang trên đường quay về Mãn thành, cố gắng khuyên nhủ, nhưng tiên sinh không nghe, một mực nói rằng có chuyện ngài ấy phải đích thân làm, không muốn kéo mọi người theo. Muội đừng lo, ta đã cử Cát Uy, Lê Ba và Lý Tư âm thầm đi theo hỗ trợ. Chắc chắn không có chuyện gì đáng lo. Người của ta trong Mãn triều cũng đã được bố trí xong xuôi. Giờ chúng ta hãy lên đường, khi nào bọn họ

xong việc, tự khắc sẽ đến tìm chúng ta.”

Đắc Di sắp xếp cho người phu xe ở lại trông coi Hạ Thư Sinh giờ này vẫn nửa tỉnh nửa mê. Bạch Hồ cũng được gửi lại cho hần chăm sóc. Mặc Cảnh trước đó cho Thụy Miên biết, Bạch Hồ sợ nhất hai thứ trên đời, thứ nhất là nước, thứ hai là các loại chim thú, nên hần quyết định để nó ở lại, chờ khi nào xong việc sẽ đến đón.

Đắc Di lấy ra một tấm giấy, sao chép lại y hệt tấm bản đồ của Hạ Thư Sinh trao cho Thụy Miên tối hôm trước, cẩn thận dặn dò hạ nhân ở lại trông coi Hạ Thư Sinh: “Nếu chúng ta không trở về trong vòng 10 ngày, phiền người truyền lại bản vẽ bản đồ này cho Tiểu Uy, bảo hần đến tìm chúng ta. Nếu Tiểu Uy và mọi người trở lại khi chưa hết mười ngày, dặn hần hãy bình tĩnh ở đây tiếp tục chờ.”

Thụy Miên theo Đắc Di và Mặc Cảnh, còn có Thuý Như bên cạnh lên xe ngựa, tiếp tục lên đường. Nàng đau đầu nghĩ về tám tháng còn lại của Mộc Hải, càng muốn có thể nhanh chóng tìm được bảo bối, tiết kiệm thời gian cho tiên sinh. Vậy là cả đoàn tám người giờ đã chia đôi quân số, mỗi bên đi một hướng khác nhau.

Nếu không phải do Mộc Hải đã tự tiện rời đi làm lòng Thụy Miên bất an thì nàng cũng sẽ ngây ngất thưởng thức cảnh sắc thung lũng hoang sơ bên ngoài. Đập vào mắt Thụy Miên là một màu xanh ngắt trải tận chân trời. Đâu đâu cũng là cỏ non xanh mơn, tuyệt không thấy sắc màu vàng úa. Mây trắng lững lờ trên nền trời tươi sáng, ánh nắng chiếu rọi vàng rực mà lại không gắt gao, gió thổi vi vu mát rượi.

Đứng trên chỗ cao, Thụy Miên nhìn thấy thấp thoáng nhiều mảng hình tròn hay hình ô van màu xanh sẫm, xung quanh lại được bao phủ bởi những hàng cây xanh mà đứng từ xa nhìn trông như một cánh rừng tí hon.

Lê Ba và Lý Tư tối qua đã thuật lại sau khi cưỡi ngựa thám thính một vòng: “Thung lũng này rải rác nhiều hồ nước với kích thước to nhỏ khác nhau. Mỗi hồ nước đều được bao quanh bởi các rừng cây.”

Tại nhiều khu rừng to nhỏ này, Thụy Miên nhìn thấy nhiều chấm trắng, như những con cò nhỏ đang đứng im tại chỗ, màu trắng càng nổi bật trên khung cảnh xanh mát phía sau. Từ một vài chấm trắng có làn khói bốc lên, các cột khói bay cao rồi tản ra hoà cùng những đám mây đang trôi lơ lửng. Chấm trắng này chính là khói bếp phát ra từ những túp lều của các bộ tộc du mục. Họ cư trú lâu đời trên thảo nguyên nơi thung lũng Dục Lạc, hưởng thụ những gì đất mẹ ban cho: rừng cung cấp cây xanh và thực vật, còn hồ nước mang đến nguồn nước ngọt dồi dào. Đây quả thật là nơi cư trú không tồi.

Bám theo bản đồ chỉ dẫn của Hạ Thư Sinh, bốn người vẫn bị chệch hướng lạc đường một lần. May là trên đường đi, gặp ngay được một nam nhân du mục, nhờ hần chỉ đường mà biết lối quay lại.

Lúc Đắc Di thay cho Mặc Cảnh đánh xe ngựa, thì nhìn thấy một nam nhân đang ngồi giữa đồng cỏ, bên cạnh là một con ngựa đang đứng tha thẩn gặm cỏ. Đắc Di thấy hần ôm chân đau đớn thì dừng xe lại hỏi han: “Người bị làm sao mà lại ở một mình nơi đây?”

Nam nhân trả lời: “Ta tên A Nhân, là người của bộ tộc du mục gần đây. Lúc cưỡi ngựa không may bị ngã, giờ không thể cử động được.”

Thụy Miên nghe vậy liền thò đầu ra khỏi xe, nhẹ nhàng nhảy xuống, ba người còn lại theo sau. Nàng lại gần A Nhân tự giới thiệu: “Ta là đại phu, để ta khám qua cho người.”

Thụy Miên chuẩn bệnh cho A Nhân, phát hiện chân hần đã bị trật, vai hần lại trật khớp, không chỉ đau đớn mà còn bầm tím trông vô cùng thảm thương, nếu để lâu sẽ dẫn đến thành tật.

Thụy Miên giải thích qua cho nam tử du mục nghe tình hình của hần, rồi rút túi kim đem theo bên người, châm cứu và điều chỉnh lại xương chân đã bị trật của A Nhân, không quên để Mặc Cảnh và Đắc Di giữ người hần lại, phòng trường hợp hần giãy giụa giữa mà thương tích thêm nặng. Nàng nhanh chóng cố định lại khớp xương trên vai cho A Nhân, lại dùng kim mà châm vào huyết mạch trung khiến hần bớt ngay đau đớn.

Xong xuôi nàng dặn dò: “Chỉ cần người nghỉ ngơi qua đêm nay, sáng mai ắt mọi thương tích sẽ hết, có thể sinh hoạt như bình thường. Tuy nhiên cũng nên giữ gìn vết thương trên vai, tránh bê vác vật nặng.”

A Nhân vui vẻ cúi đầu tạ lễ: “Cô nương y thuật cao siêu. Xin hỏi cao danh quý tánh?”

Thụy Miên vui vẻ giới thiệu tên của bốn người bọn họ: “Ta là Thụy Miên. Còn đây là Mặc Cảnh, Đắc Di và Thuý Như.”

Mặc Cảnh và Đắc Di đỡ A Nhân lên lưng ngựa. Trước khi hần rời đi, quan tâm hỏi: “Giờ các vị định đi đâu?”

Đắc Di nói: “Chúng ta đang theo đường này mà đến Dục Ngư hồ các, người có thể cho ta biết liệu còn bao xa?”

A Nhân ngạc nhiên nhìn bọn họ rồi nói: “Muốn đến Dục Ngư hồ, các người phải quay lại. Các người đi sai đường rồi.” Vừa nói vừa lấy bàn tay lạnh lạnh còn lại ngoặc ngoạc trên tấm bản đồ Đắc Di gờ ra, chỉ đường cho bọn họ.

Đắc Di cảm tạ: “Cảm ơn các hạ, đúng là chúng ta đã đi sai đường. Nếu không gặp người, sợ là sẽ mất rất nhiều thời gian để quay lại.”

“Không có chi. Các người gặp khó tương trợ, ta rất cảm kích. Ta cũng có nghe nói về hồ Dục Ngư lan truyền trong các bản dân du mục chúng ta. Nơi đây đúng là hồ sâu, to và đẹp nhất thung lũng Dục Lạc này.” Nói rồi dừng lại nhìn Thụy Miên: “Thần cơ khó đoán, người có tình ắt được nên duyên.”

Thụy Miên ngạc nhiên nghe câu nói cuối của A Nhân, chưa kịp hỏi han thì hần đã không nói thêm câu nào khác, phi ngựa theo hướng ngược lại bỏ đi. Bốn người tiếp tục lên đường theo chỉ dẫn của A Nhân.

Khi đến gần khu vực đã được đánh dấu khoanh tròn trên bản vẽ của Hạ Thư Sinh, Thụy Miên càng có cảm giác hồi hộp âu lo. Sau một tháng chu du, bọn họ cũng đến gần mục tiêu đầu tiên, bên cạnh đó là vì bộ tộc canh giữ Dục Ngư hồ là Mật Ngư Nhĩ, nổi tiếng tàn bạo lại có hành tung bí mật. Thụy Miên dặn lòng, đã đi được đến đây, trong lúc Mộc Hải tiền sinh và Cát Uy còn đang lo đối phó với Mãn triều, thì nàng phải dũng cảm đi theo Đắc Di và Mặc Cảnh để tìm cho ra bảo bối thứ nhất, tránh làm mất thời gian uống công vô ích.

Cuối cùng bốn người đã có thể nhìn thấy từ xa một mảng cây xanh vô cùng lớn. Chắn trước mảng rừng là các chấm trắng, là những túp lều của bộ tộc du mục. Một trại chăn nuôi rộng lớn được bao quanh bởi hàng rào bằng gỗ đơn giản. Một số túp lều được phủ thêm một vài mảng trang trí các hoa văn sắc sỡ. Có hơn ba mươi túp lều sát nhau rải rác ngay phía trước bìa rừng lớn um xùm những cây xanh to cao. Mặc dù nhìn bề ngoài khu vực này yên tĩnh xanh ngắt không khác gì những nơi khác, Thụy Miên lại cảm thấy gai ốc đầy người, không khí căng thẳng rờn rợn bao phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Bộ tộc du mục

Mặc Cảnh cho xe ngựa dừng lại, cả đoàn vừa đặt chân xuống thảm cỏ xanh mượt đã thấy từ xa một vị nam nhân tướng mạo cao to, tóc xoã dài ngang vai đi cùng với một vị phu nhân mặt hoa da liễu, khuôn mặt đầy đặn, trang phục sắc sỡ lại gần bốn người. Vừa đến gần thì nam tử đã hỏi: “Các người là ở xa đến?”

Đắc Di hành lễ rồi nói: “Thưa tiền bối, chúng ta là đang trên đường đi du ngoạn, thấy phong cảnh thật hữu tình, không hiểu nơi đây tên gọi là gì?”

Người nam nhân nhìn bốn người bọn họ chăm chú, mỉm cười thân thiện trả lời: “Nơi đây của chúng ta là Dục Ngư hồ các.”

Thụy Miên vừa mừng vừa căng thẳng trong lòng. Bọn họ đã tìm đúng Dục Ngư hồ, vậy, những người này chính là người của bộ tộc Mật Ngư Nhĩ.

Đắc Di tỏ vẻ hứng thú nói: “Ồ, cái tên Dục Ngư thật thi vị. Nơi đây trước mặt là thung lũng, sau lưng lại là cánh rừng tươi xanh, làm cho người khác cảm khái cảnh sắc, liền muốn dừng chân tìm chỗ tá túc. Tại hạ tên Tiểu Luân, còn đây là Mặc Cảnh, Thụy Miên và Thuý Như cô nương.”

Thụy Miên chợt nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ trên gương mặt của hai người du mục, nhưng đoán là mình nhìn nhầm, vì ngay lúc sau đã nghe vị lão nhân này mỉm cười nói: “Công tử nói phải, nơi đây hữu tình, cảnh đẹp thiên thai. Trời cũng đã tối, xung quanh đây lại có nhiều đầm hồ, không cẩn thận có thể đi lạc mà gặp nguy hiểm. Không bằng các người hãy tá túc ở đây, đợi trời sáng rồi tính.”

Đắc Di và Mặc Cảnh trao nhau ánh nhìn, rồi nhanh chóng gật đầu nói lời cảm tạ. Nam tử đưa một tay vát lên vai bên kia, đầu hơi cúi, hài lòng làm lễ chào đón của bộ tộc du mục giới thiệu: “Ta tên là Cổ Yên, là trưởng tộc Mật Ngư Nhĩ. Để ta cho người thu xếp cho các vị.” Nói rồi hắn gọi ra thêm mấy người đàn ông và phụ nữ trẻ tuổi, dáng người cứng cỏi, quần áo du mục sắc sỡ, rồi phân phó bọn họ đưa bốn người Thụy Miên về hai gian lều nghỉ ngơi.

Mặc Cảnh và Đắc Di đi theo hai nam tử du mục về lều của mình trong khi Thụy Miên và Thuý Như đi theo một tiểu nữ về nơi ở giành cho nữ nhân. Nữ tử trẻ đẹp, trên người nàng ta mang theo nhiều chuỗi hạt trang trí, đan xen vào nhau tạo thành những tiếng leng keng rất vui tai. Cảnh sắc thanh bình không làm Thụy Miên thả lỏng cảnh giác, nàng mang tâm trạng phòng bị căng thẳng, như đang đi vào hang cọp.

Vào đến gian lều, Thụy Miên nhìn xung quanh, thấy túp lều tuy cũ kỹ, nhưng gọn gàng sạch sẽ. Nàng và Thuý Như ngồi xuống trên chiếc tấm da thú trải trên mặt đất. Thụy Miên xoa bóp đôi chân mệt mỏi, vươn tay làm vài động tác thể dục. Ngồi trên xe cả ngày vừa đói vừa mệt, nghĩ đến đồ ăn là bụng nàng liền thấy đói. Nữ tử đưa Thụy Miên và Thuý Như về phòng liền giới thiệu làm lễ cáo lui giống như Cổ Yên lúc này, rồi ân cần nói: “Quý vị xin cứ thoải mái. Nếu có cần gì, đừng ngại nói cho chúng ta biết.”

Thụy Miên nhìn nàng ta thân thiện, nhỏ nhẹ nói: “Ta có hơi đói bụng, không biết có thể kiếm cái gì ăn được không?”

Nữ nhân mỉm cười, dẫn hai nàng chờ đợi rồi lại đưa tay lên vai, cúi chào lui ra.

Bữa tối lập tức được mang vào phòng. Thụy Miên tuy đói bụng, nhưng cũng không lơ là mất cảnh giác. Nàng nhớ lại lời Đắc Di dặn dò khi ở trên xe, mọi đồ ăn thức uống đều phải được kiểm tra bằng kim bạc để phòng việc độc dược có thể bị trộn trong đồ ăn. Thụy Miên dùng kim bạc thử đồ ăn vừa được mang vào, cây kim khi rút ra vẫn bóng trắng như thường. Thụy Miên yên tâm, lập tức đánh chén sạch sẽ, uống thêm một bát sữa dê có mùi vị kỳ lạ, tuy vẫn rất thơm ngon.

Ăn no, chân tay rã rời, nàng nhanh chóng đi vào giấc ngủ. Trước lúc mắt díp lại, nàng chỉ kịp nhìn thấy Thuý Như đang ngáp ngắn ngáp dài, khuôn mặt lờ lờ mệt mỏi.

Thụy Miên giật mình tỉnh dậy. Nàng và Thuý Như đang ngủ trên giường, chăn đắp ấm áp. Bên ngoài trời đã tối, xung quanh yên lặng không có tiếng động. Nàng lay vai của Thuý Như, thấy nàng ta vẫn ngủ ngon lành, mồm lẩm nhẩm nói lung tung không rõ nghĩa: “Không cho ăn cơm, người cũng như tên, chỉ suốt ngày ăn khoai lang.”

Tìm Thụy Miên vẫn không ngừng đập mạnh. Nàng vừa nằm mơ, thấy mình bị trói cùng Thuý Như ngồi trên sàn đất lạnh cạnh mép một hồ nước rộng lớn,

trong khi Mặc Cảnh và Đắc Di mỗi người bị trói trong một lồng riêng.

Cố Yên cất giọng phán xét: “Hai nam nhân Tiểu Luân và Mặc Cảnh này tư tình với nhau trước khi thành thân, hình phạt của bộ tộc chính là trảm lòng heo dưới Dục Ngư hồ”. Lời vừa dứt, mấy thanh niên trai tráng lại gần xách hai lồng heo có Đắc Di và Mặc Cảnh trong đó, đim hai người xuống nước lạnh. Thuy Như ở sau lưng nàng khóc rống lên.

Nghỉ lại về giấc mơ vừa rồi, trong lòng Thuy Miên không yên, cả đêm lơ mơ mắt ngủ cảnh giác nghe động tĩnh.

Ánh nắng mặt trời chiếu rọi xuyên qua mảnh vải lều, Thuy Miên mắt đã thâm quầng mệt mỏi sau một đêm mất ngủ, quay sang nhìn Thuy Như đang say giấc nồng, gọi nàng ta dậy: “Thuy Như, muối dậy canh gác đi, ta mệt quá rồi. Chúng ta từ giờ phải chia nhau, người ngủ người canh. Đêm qua ta đã trông rồi, giờ đến lượt muối.”

Thuy Như miễn cưỡng ngồi dậy, ngái ngủ gật đầu.

Nhưng Thuy Miên chưa ngủ được bao lâu thì đã lơ mơ nghe tiếng của Đắc Di và Mặc Cảnh trong lều của mình; hai người bọn họ đến xem nàng đêm qua thế nào. Thuy Miên đành dụi mắt tỉnh dậy.

Đắc Di nói: “Đêm qua bên lều chúng ta cũng không có gì lạ. Chúng ta nên đi xung quanh, quan sát xem mọi việc nơi đây thế nào. Cũng tiện nghe ngóng xem Dục Ngư hồ nằm ở đâu.”

Thuy Miên, Thuy Như cùng hai người Mặc Cảnh và Đắc Di đi lại quanh khu du mục. Mọi thứ đều rất bình thường, đây đó là một vài cặp nam nữ vui cười khúc khích. Mọi người đều chuyên chú những công việc sinh hoạt thường ngày: chăn dê thả cừu, nhóm lửa nấu ăn.

Thuy Miên còn đang suy nghĩ xem làm thế nào để có thể ở lại thêm mấy ngày để bọn họ có cơ hội dò sát thêm thì Cố Yên tìm đến nơi ở của bọn họ. Hắn ân cần thăm hỏi: “Mấy người hôm qua ngủ có được không?”

Đắc Di thay mặt mọi người trả lời: “Nơi đây đúng là thung lũng tươi đẹp, không khí trong lành, thời tiết thoáng mát, chúng ta đều nghỉ ngơi qua một đêm yên lành.”

Cố Yên hài lòng nói: “Vậy ư? Vậy là các người rất hợp thổ khí đại mạc rồi. Mấy người có dự định gì tiếp theo?”

Đắc Di trả lời: “Chúng ta chỉ muốn du ngoạn ngắm cảnh, nếu có thể, chỗ này ở mấy ngày, chỗ kia ở một ít, nhìn ngắm khung cảnh hữu tình của Mãn Quốc.”

Cố Yên nở một nụ cười hào sảng nói: “Mấy hôm nữa sẽ đến ngày trăng rằm, vào ngày này, chúng ta sẽ tổ chức lễ hội mừng trời đất ban cho muông thú cỏ cây. Các vị là khách phương xa đến, ta muốn mời tứ vị đây ở lại chung vui, không biết các vị thấy sao?”

Đắc Di làm ra vẻ vui mừng: “Vậy chúng ta cũng không khách khí. Quả thật nơi đây hữu tình, cảnh vật yên bình, làm lòng người luyến tiếc. Thật vinh hạnh được tá túc tại bộ tộc Mật Ngư Nhĩ mấy ngày. Mong tiên sinh thứ lỗi nếu có gì gây phiền hà.”

Cố Yên vui vẻ xua tay nói: “Không phiền, tứ hải chi nội giai huynh đệ(1) mà.”

(1) Tứ hải chi nội giai huynh đệ: anh em bốn bề là nhà

Vậy là bốn người được sắp xếp ở lại trong bộ tộc Mật Ngư Nhĩ. Thuy Miên nói với Đắc Di và Mặc Cảnh khi mọi người cùng dùng bữa tối: “Mọi việc ở đây thật bình thường đến lạ lùng, ta không thấy có gì khả nghi. Các người có thấy gì bất thường không? Chẳng phải Mộc Hải tiên sinh và Hạ Thư Sính đều nói người trong Mật Ngư Nhĩ tàn bạo độc ác hay sao? Nhưng hai hôm nay ta và Thuy Như đi thăm hỏi bắt chuyện với người trong bộ tộc, ai ai cũng thân thiện hoà nhã, đầu đầu cũng là nam thanh nữ tú.”

Thuy Như liền nói: “Nhưng Mộc Hải tiên sinh chỉ là đọc trong sách cơ mật của Mãn triều. Còn Hạ Thư Sính, bao nhiêu năm đã trôi qua, liệu hắn có nhầm lẫn?”

Đắc Di lắc đầu nói: “Không thể, Hạ Thư Sính một đời trung nghĩa, dù gần đất xa trời vẫn một lòng không sờn, mong ngóng giải cứu thiếu gia họ Trương, hắn không thể nhớ nhầm.”

“Dù sao cũng chỉ mới qua hai ngày. Chúng ta đều là người lạ, có thể vì thế mà bọn họ còn đề phòng, không đề lộ sơ hở gì.” Mặc Cảnh này giờ im lặng, nhìn Thuy Miên trấn an nói.

“Vậy thì chỉ có thể tiếp tục chờ đợi xem thế nào. Ta cũng chưa nghe thấy tin tức gì về Trương thiếu gia, cảm giác như đang đi vào ngõ cụt.” Thuy Miên phiền lòng nói.

Mặc Cảnh ngay lập tức phản ứng: “Nếu nàng lo lắng về công tử họ Trương kia, ta giúp nàng đi tìm người này.”

Đắc Di lúc này cũng thêm vào: “Nếu Thuy Miên muốn, ta cũng có thể đi cùng nàng tìm hắn.”

Thuy Miên lại thấy khó xử, hai người này cứ ở trước mặt nàng là lại tranh giành hơn thua. Nàng liền nói: “Thế này vậy, ta và Thuy Như sẽ tiếp tục đi xung quanh hỏi chuyện, dù gì thì nữ nhân vẫn luôn dễ tạo thiện cảm hơn, có thể khiến người khác dễ dàng mở lòng. Mặc Cảnh và Đắc Di các người cứ tập trung đi dò thêm tin tức về hồ Dục Ngư. Mấy ngày qua chúng ta vẫn chưa tìm manh mối gì về đường tới đó.”

Chương 31: Cảnh báo

Mấy ngày tiếp theo, không chỉ tin tức về Trương Gia Nghi bất vô âm tín mà Mặc Cảnh và Đắc Di cũng không thể dò ra đường đến hồ Dục Ngư. Hơn thế nữa, hai người họ còn phát hiện mình đang bị giám sát chặt chẽ. Bất kể bọn họ muốn đi đâu làm gì, cũng luôn có người trong bộ tộc đi theo.

Thủy Miên và Thủy Như lần la làm quen với người trong bộ tộc. Hai nàng trong lúc xung phong giúp đỡ việc vặt không quên tìm cách nói chuyện hỏi han mọi thứ.

Thủy Miên vờ tò mò nói với một nữ nhân: “Dục Ngư cảnh đẹp thế này, ắt hẳn có nhiều người từ trung thổ đến du ngoạn?”

Nữ nhân trên mặt bỗng khựng lại, nhưng nhanh chóng trả lời: “Rất ít, chúng ta ở xa trung thổ, bộ tộc Mật Ngư Nhĩ lại nằm ở nơi thung lũng rộng lớn, không có mấy người đi qua.”

“Thật ư? Thế những người nơi đây, toàn là người trong bộ tộc du mục, không có người từ nơi khác đến sao?” Thủy Miên tỏ ra hứng thú hỏi tiếp.

Nữ tử vẫn làm việc của mình, im lặng gật đầu.

Thủy Miên không bỏ cuộc: “Cô nương nói xem, bộ tộc Mật Ngư Nhĩ của các nàng, toàn trai tài gái sắc, sao ta không thấy trẻ con và người già? Hay các người có bí mật điều thủ hồi xuân(1)? Cô nương có thể chia sẻ được không?”

(1) Điều thủ hồi xuân: y thuật làm trẻ lại không già

“Chúng ta sống cuộc sống du mục, không khí trong lành, nên ai nấy đều khỏe mạnh tráng kiện, nhìn trẻ hơn bình thường rất nhiều, cũng là điều bình thường.” Nữ tử ánh mắt sắc sảo nhìn Thủy Miên trả lời, trong giọng nói đã lộ rõ không thoải mái.

Thủy Miên biết mình đã làm nàng ta khó chịu, liền mỉm cười tỏ ra xuề xòa nói: “Bảo sao trong tộc toàn những nam nhân dũng mãnh, nữ nhân xinh đẹp trắng trẻo, khác hẳn với trung nguyên. Ta quả là khâm phục.”

Trên đường Thủy Miên cùng Thủy Như đến tìm Mặc Cảnh và Đắc Di bàn chuyện, thì bất gặp hai nữ tử du mục đang bê một khay thịt cùng một bầu rượu, đơn đà tiến đến nơi tấp lều hai người Đắc Di và Mặc Cảnh đang ở. Thủy Miên và Thủy Như bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt bất quái, nấp phía ngoài lều nghe ngóng.

Hai nữ tử du mục vừa vào đã nhìn Mặc Cảnh và Đắc Di tìm tìm liếc mắt mê hoặc. Một trong hai người có ánh mắt đa tình nói: “Mặc Cảnh công tử, ta đề ý công tử mấy hôm nay có vẻ sâu não, ta mang đến chút thịt rượu, muốn cùng công tử thưởng thức, công tử thấy sao?”

Mặc Cảnh bất động thanh sắc(1), không khách sáo đáp: “Ta không rảnh.”

(1) Bất động thanh sắc: lạnh nhạt trước cái đẹp

Nữ nhân vẻ mặt như hoa bất ngờ hụt hẫng trước sự cự tuyệt của Mặc Cảnh. Thủy Miên núp bên ngoài tặc lưỡi tiếc nuối: “Đúng là nam tử lãnh như ngọc băng sương(2).”

(2) Lãnh như ngọc băng sương: lạnh lùng như băng tuyết

Nữ tử còn lại lúc này đã mon men đến bên Đắc Di, đặt khay đồ ăn xuống trên bàn, yếu điệu nói: “Ta và tỷ tỷ cùng đến hầu hạ, sao hai công tử lại xa cách như vậy?”

Trái ngược với Mặc Cảnh, Đắc Di nhã nhặn nói: “Bằng hữu ta tính tình cứng nhắc, ta xin thay mặt cáo lỗi nếu đã mạo phạm. Mong hai cô nương đừng để ý. Các nàng đã có lòng, tại hạ xin nhận. Mời ngồi.”

Thủy Như đứng bên ngoài nói nhỏ vào tai Thủy Miên, giọng đầy trách móc: “Đắc Di công tử sao lại có thể như vậy?”

Thủy Miên ra dấu bảo nàng ta nói khẽ, bí hiểm trả lời: “Mỹ nhân kế.”

Thủy Như vẻ mặt thoáng ngạc nhiên, rồi gật đầu tán thưởng.

Đắc Di mỉm cười bắt chuyện: “Hai vị là?”

“Ta tên là Bối Ngân, còn đây là Bối Nhung.” Nữ tử được Đắc Di mời ngồi liền không ngần ngại mà dính sát vào người hắn, mềm giọng nũng nịu nói.

Đắc Di dịu dàng nói: “Hai cái tên đẹp thật xứng với người. Không biết có phải do nữ tử trong bộ tộc Mật Ngư Nhĩ lớn lên tại khu thung lũng Dục Lạc xanh tươi, gần hồ các mắt mẽ nên ai cũng băng cơ ngọc cốt(1) không?”

(1) Băng cơ ngọc cốt: dáng vẻ xinh đẹp trắng trẻo

Bối Ngân và Bối Nhung ra về bên lề vui vẻ: “Công tử Tiểu Luân thật là khéo ăn khéo nói.”

Đắc Di liền nói: “Nhưng ta vẫn có chút hối tiếc. Khi ta du ngoạn qua đây có nghe nói mỗi bộ tộc đều trông giữ một hồ cốc, vậy mà từ khi đến đây vẫn chưa được thấy Dục Ngư hồ nổi tiếng?”

Bối Ngân nhanh nhẹn nói: “Đường vào Dục Ngư hồ khó đi, ngoài những dịp đặc biệt, Cố Yên tuyệt không cho chúng ta được phép đến đó.” Nói dứt lời, nàng ta đưa vào tay Đắc Di một ly rượu, ánh mắt thúc giục đầy tình ý.

“Đa tạ cô nương. Ta hỏi về Dục Ngư hồ vì nghe nói nó nổi danh rộng lớn, chỉ là định nhìn ngắm cho thỏa chí tò mò.” Đắc Di vừa nói vừa đỡ lấy ly rượu, bí mật thử độc chứ chưa đưa lên uống vội.

Bối Ngân nghe vậy gật đầu, ánh mắt mê đắm nhìn Đắc Di không rời.

Mặc Cảnh lúc này nói: “Ta đau đầu muốn nghỉ ngơi. Các người hãy mau lui đi.”

Bối Ngân và Bối Nhung nghe vậy liền đưa mắt nhìn nhau. Bối Ngân ngồi cạnh Đắc Di nói với hắn: “Vậy mai ta sẽ quay lại thăm công tử. Hai người cứ nghỉ ngơi trước đi.”

Bối Nhung là nữ tử lúc trước bị Mặc Cảnh phũ phàng từ chối trước khi rời đi nhìn hắn tuyên bố: “Ta rất thích tính tình cương nghị của người. Nữ tử du mục chúng ta thích thứ gì sẽ tìm mọi cách giành lấy. Mai ta lại quay lại.”

Đợi cho hai nữ nhân đi rồi, Mặc Cảnh mới gọi vọng từ trong ra: “Đứng bên ngoài này giờ, sao còn chưa vào?”

Thụy Miên giật mình, biết mình đã bị bại lộ, kéo tay Thụy Như chậm chậm đi vào.

Thụy Như vừa vào bên trong đã nhanh nhẩu nói với Mặc Cảnh: “Mặc Cảnh công tử. Công tử phải cẩn thận, ta nghe Mễ Lang kể chuyện, nữ nhân du mục vô cùng phóng khoáng, lại không khắt khe lễ giáo, có thể thay nam tử như thay áo. Ta thấy Bối Nhung quyết giăng lưới tình với công tử như vậy, người khó lòng chạy thoát đó.”

Thụy Như chưa hỏi đã khai, làm lộ luôn chuyện hai nàng đứng ngoài nghe lén này giờ, làm Thụy Miên đỏ mặt ngượng ngùng, không biết nói gì.

Mặc Cảnh lạnh lùng trả lời: “Không đáng để vào trong mắt ta.”

Thụy Miên ho sặc sụa. Bối Nhung vừa rời phóng khoáng xinh đẹp mà Mặc Cảnh lại coi nàng ta không vừa mắt. Thụy Miên thực sự tò mò muốn biết người nữ nhân thanh mai trúc mã của hắn có sắc đẹp khuynh thành đến đâu.

Đắc Di nói với mọi người: “Vậy là đường vào hồ Dục Ngư được che giấu cẩn thận, ngay cả người trong bộ tộc muốn đến cũng khó, bảo sao chúng ta không thể tìm thấy. Cố Yên cấm đoán như vậy, chỉ có thể là do nơi hồ cốc đang canh giữ bảo mật hoặc một bí mật nào đó. Vọng Nguyệt Ước có khả năng cao đang được cất giữ ở đây.”

Thụy Miên nói: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Đắc Di trả lời: “Tiếp tục tìm kiếm. Nếu chúng ta không có tiến triển gì, chỉ còn cách đợi Cát Uy đến, khi lực lượng đầy đủ, có thể dễ dàng ứng biến.”

Thụy Miên buồn rầu nói: “Vậy là chúng ta ở đây mấy hôm nay đều không thu được tin tức gì về Trương công tử và hồ Dục Ngư. Thật lãng phí thời gian.”

Mặc Cảnh thấy nàng ủ rũ, liền nhẹ nhàng nói: “Ký chi lai, tắc an chi (1), mọi việc sẽ đều ứng phó được cả, người đừng lo nghĩ nhiều.”

(1) Ký chi lai, tắc an chi: Chuyện gì đến sẽ đến, phải bình tĩnh chờ đợi đương đầu.

Hôm sau, ngay khi bữa trưa được mang vào lều của bốn người, thì xuất hiện một nam nhân lạ mặt bê một bình rượu vào khi trong lều không còn ai khác ngoài bốn người Thụy Miên. Về mặt nam tử du mục cương nghị, hai mắt sáng long lanh màu nâu nhạt, làn da rám nắng khỏe khoắn.

Hắn nhìn quanh, thấy không còn ai khác, liền đặt bình rượu xuống trước mặt Đắc Di, nhỏ giọng thì thầm: “Các người phải cẩn thận...” Hắn chưa nói hết câu thì hai nữ tử Bối Nhung và Bối Ngân bỗng xuất hiện ở cửa lều. Nam nhân nhìn thấy hai người mới đến thì liền đổi giọng, cúi gầm mặt cung kính thưa: “Mời các vị thưởng thức rượu của bộ tộc chúng ta.”, rồi nhanh chóng cúi gầm đầu, vén rèm cửa ra ngoài đi mất.

Thụy Miên thấy rõ ràng hắn có điều khúc trướng muốn nói, nhưng khi gặp người của bộ tộc Mật Ngư Nhĩ thì liền vội vã bỏ đi. Nàng có linh tính không hay, vô cùng tò mò muốn biết nam nhân muốn dặn họ phải cẩn thận chuyện gì. Nhìn thái độ giấu diếm của hắn, Thụy Miên đoán chắc chuyện này có liên quan đến bộ tộc Mật Ngư Nhĩ.

Bối Nhung và Bối Ngân mới đến thấy Thụy Miên và Thụy Như đang ngồi cùng Đắc Di và Mặc Cảnh dùng bữa cũng không ngần ngại, thậm chí còn coi

hai nữ nhân họ như không có mặt. Hai nữ tử du mục mỉm cười duyên dáng, phong dung thịnh sức(1), áo ngoài mỏng manh, nhìn kỹ có thể thấy áo lót màu hồng nhạt bên trong.

(1) Phong dung thịnh sức: ăn vận trang điểm đẹp đẽ

Bối Ngân tiến ngay đến bên cạnh Đắc Di, tự mình ngồi xuống đơn đả nói: “Tiểu Luân công tử, hôm nay người trông thật tuấn tú phong độ.”

Đắc Di về mặt có chút không thoải mái, khác hẳn với hôm qua. Hắn liên tục nhìn sang phía Thụy Miên, mỉm cười cứng nhắc, lại ngập ngừng trả lời Bối Ngân: “Cảm ơn cô nương đã quá lời.”

Bối Nhung vừa vào lều đã đi lại chỗ Mặc Cảnh đang ngồi. Nàng ta hôm nay phục sức còn lộng lẫy, trang điểm còn nổi bật hơn hôm qua, thế nhưng Mặc Cảnh vẫn giữ thái độ lạnh lùng không quan tâm.

Thụy Miên trầm nghĩ, Bối Nhung đúng là tuýp người thích chinh phục thử thách, lại có thiên hướng thích bị ngược đãi. Mặc Cảnh càng lạnh nhạt bao nhiêu, nàng ta càng chủ động bấy nhiêu, thậm chí sẵn sò chỉ chờ nhào vào người hắn.

Thụy Miên thấy mình bị ngó lơ, không lấy làm phiền mà ung dung ngồi xem màn kịch tình ái. Cao trào nhất chính là khi Bối Nhung không biết vô tình hay hữu ý làm đổ rượu vào người Mặc Cảnh, quờ quạng gờ tay lau chùi cho hắn. Mặc Cảnh lúc này không còn giữ thái độ im lặng, một tay nắm lấy cổ tay của Bối Nhung, nhìn nàng ta chán ghét nói: “Nữ tử nguoi thủy tính dương hoa(2), ta tuyệt không nhìn tới.”

(2) Thủy tính dương hoa: lẳng lơ dâm đãng

Mặc Cảnh dứt lời liền hất tay của nàng ta ra, làm Bối Nhung mất thăng bằng liền ngã ngửa trên mặt đất.

Bối Nhung thấy Mặc Cảnh tuyệt tình, hai mắt long lên tức giận, đổi giọng điệu chua cay mà nói: “Ta đã từng gặp qua nhiều nam tử, chẳng qua ta thấy nguoi anh tuấn mỹ mạo, mới đề mắt tới. Ta quen rất thân với trưởng tộc Cố Yên, nếu nguoi chịu bầu bạn cùng ta, ta có thể xin ngài ấy để nguoi ở lại Mật Ngư Nhĩ, sống ở đây sung sướng, nguoi thấy sao?”

Mặc Cảnh lúc này phũ phàng nói: “Ta tuyệt không phải là nguoi có thể để nguoi khác chiếm giữ. Nguoi và bộ tộc Mật ngư Nhĩ của nguoi càng không được.”

Từ vẻ đơn đả kiêu hãnh, nàng ta đỏ bừng mặt tức giận vì liên tục bị từ chối, liền nói: “Ta muốn cho nguoi cơ hội, nhưng nếu nguoi không muốn, vậy chỉ có thể chờ đến đêm trăng rằm, nguoi lúc đấy sẽ phải hối hận.” Nói rồi Bối Nhung giật tay của Bối Ngân đang ở bên cạnh Đắc Di, dùng dưng kéo nàng ta muốn rời đi.

Thụy Miên nghe thấy có điều mờ ám, liền mỉm cười bắt chuyện: “Cô nương nói chờ đêm trăng rằm là có ý gì?”

Bối Nhung nhếch mép cười, trả lời: “Sẽ có trò vui chứ ý gì. Các nguoi hãy vui vẻ mà tận hưởng đi.” Dứt lời nàng ta dắt Bối Ngân hất cảm tức giận rồi đi, trong mắt lộ lên ác ý.

Thụy Miên quay sang trách Mặc Cảnh: “Nguoi có cần phải thế không? Tại sao không học lấy kỹ thuật thiên kiều bách mị(1) của Đắc Di? Nếu nguoi chịu giao lưu với nàng ta một chút, không chừng còn moi được thông tin hữu ích, giờ thì gây thù chuốc oán rồi.”

(1) Thiên kiều bách mị: kỹ thuật làm say đắm lòng nguoi của mỹ nhân

Mặc Cảnh liếc nhìn Thụy Miên làm nàng sồn cả gai ốc, hắn chậm rãi tiến lại gần nàng rồi nói: “Ta đi theo đến đây là vì có nguoi cần bảo vệ, tuyệt không phí hơi tốn sức làm những điều vô nghĩa.”

Thụy Miên biết Mặc Cảnh đi theo là để bảo vệ Mặc Hải, giờ Mặc Hải đã quay về Mãn Thành, hắn đành phải ở đây đi cùng ba nguoi nàng, Đắc Di và Thụy Như. Nếu hắn không bận mà với việc tìm bảo vật, nàng cũng không thể gượng ép hắn giúp sức cho bọn họ, bắt hắn làm điều hắn không muốn.

Đắc Di cũng vội vàng nói: “Nàng đừng hiểu lầm, bản thân ta chỉ không muốn gây phiền phức, cố giữ hoà khí. Ta tuyệt không làm gì quá phận với bọn họ, nàng cũng thấy rồi đó.”

Thụy Miên tự thấy như mình mới là nguoi vừa gây hoạ, lí nhí nói: “Được được, hai nguoi đều là làm đúng, là ta quá lời.”

Đắc Di gật đầu nói: “Lúc này nam tử vừa tới có vẻ như muốn dẫn dò chúng ta điều gì? Chẳng qua là chưa kịp nói ra thì hai nữ nhân kia đã đến, làm hắn ngừng ngang chuyện, nhanh chóng tránh đi.”

Thụy Miên nói: “Xem chừng nguoi này không thoải mái khi gặp Bối Nhung và Bối Ngân. Như Bối Nhung nói, nàng ta vô cùng thân thiết với Cố Yên. Vậy, nam tử khi này dè chừng hai nàng, cũng có thể suy ra hắn không phải là nguoi của Cố Yên. Vừa rồi theo lời Bối Nhung trong lúc tức giận bộc phát, có khi nào hắn muốn cảnh báo chúng ta về việc gì đó sẽ xảy ra đêm trăng rằm?”

Mặc Cảnh gật đầu đồng tình: “Dựa vào điều hai nữ nhân kia vừa nói, ta e lẽ hội mà Cố Yên muốn giữ chúng ta ở lại tham gia không đơn giản như hắn nói.”

Đắc Di nói: “Nếu chúng ta có được tung tích của nam tử vừa này, chắc chắn sẽ hỏi hắn được nhiều điều còn thắc mắc.”

Bốn người bọn họ nhìn nhau, lắc đầu không có đáp án. Mấy ngày ở tại Mật Ngư Nhĩ, không ai trong số họ từng nhìn thấy người này.

Mặc Cảnh bình tĩnh nói: “Nếu quả thật hẳn có ý muốn giúp đỡ, chúng ta cần tìm ra người này. Vừa có thể hỏi về đường vào Dục Ngư hồ các, lại có thể nghe ngóng tin tức về Trương công tử.”

Thụy Miên gật đầu cảm kích Mặc Cảnh vẫn còn nhớ tới lời nàng đã hứa với Hạ Thư Sinh, tìm và cứu công tử Trương Gia Nghi.

Đắc Di kết luận: “Dù gì mấy hôm nay ta cũng phát hiện trong bộ tộc Mật Ngư Nhĩ có thật nhiều điểm bất thường: bộ tộc này ngoài thanh niên trẻ tuổi thì chỉ có vài ba người trung tuổi, còn lại người già và trẻ con đều không thấy đâu. Cứ mỗi lần chúng ta cố gắng tiếp cận dò hỏi điều gì thì bọn họ đều có thái độ giấu giếm phòng bị. Ta thực muốn xem họ định dở trò gì trong lễ hội, có thể lại tìm ra manh mối của bảo vật. Nếu đã vậy, chúng ta càng nên thận trọng, giữ gìn bản thân, đặc biệt là trong lễ hội trăng rằm sắp diễn ra trong ba ngày tới.”

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Đêm trăng rằm

Mấy ngày sau đó, Thụy Miên và ba người dù có công tìm kiếm cũng không gặp lại được nam nhân hôm trước. Việc không có được tin tức gì mới làm nàng càng có cảm giác bất an. Khi càng gần đến ngày trăng rằm, Thụy Miên thường xuyên tìm đến lều của Mặc Cảnh và Đắc Di chỉ để chắc chắn mọi người vẫn ổn.

Một ngày trước đêm trăng tròn, bộ tộc Mật Ngư Nhĩ tổ chức tiệc rượu trăng, buổi tiệc để đón lễ hội chính thức vào hôm sau. Trai gái trong bộ tộc đã trăng cò kết hoa khắp các lều, lại mang rượu ngon cùng hoa quả đồ mặn, bày sẵn giữa sân rộng lớn giữa các lều trại. Lửa trại được thấp sáng, ngọn lửa rừng rực cháy đỏ cả bầu trời đêm đầy sao. Tuy chưa phải ngày trăng rằm nhưng trăng hôm nay cũng đã sáng tròn rùng rục.

Thụy Miên và ba người còn lại được mời tới dự hội, lại được sắp xếp ngồi riêng một khu gần bàn của Cố Yên. Trái với không khí xung quanh vui nhộn náo nhiệt, nàng lại thấy trong lòng nhộn nhạo bất thường. Nàng liên tục nhìn về phía Mặc Cảnh và Đắc Di, nắm chặt tay Thụy Như đầy cảnh giác. Thụy Như cũng có linh cảm giống với Thụy Miên, đảo mắt nhìn quanh đầy lo lắng.

Cố Yên ngồi phía trên cùng, bên cạnh chính là nữ tử Bối Nhung, người tán tỉnh Mặc Cảnh không thành lần trước. Bối Nhung thỉnh thoảng lại nhìn về nơi Mặc Cảnh và mọi người đang ngồi, vẻ mặt hân hoan đắc chí.

Khi mọi người đã tụ tập đầy đủ, Cố Yên đứng dậy phát biểu, ai nấy đều trật tự im bất lắng nghe: “Hôm nay là tiền tiệc trăng rằm. Lễ hội trọng đại đón trăng mỗi năm chỉ được tổ chức một lần duy nhất, là đại tiệc quan trọng của bộ tộc Mật Ngư Nhĩ. Ta cầu khẩn thần thánh nơi Dục Ngư hồ các sẽ tiếp tục ban phước và phù hộ cho bộ tộc chúng ta. Năm nay chúng ta đặc biệt vui vẻ đón chào bốn vị khách quý, vì vậy, mọi người hãy tỏ lòng mến khách và hãy vui vẻ thưởng thức đi.”

Cố Yên phát biểu xong, ai nấy đều theo hân mà nâng ly chúc rượu, không khí hoạt náo tung bừng. Cố Yên đặc biệt nâng ly nhìn về phía bốn người Hội Tam Bảo, Thụy Miên và mọi người cũng nâng ly có qua có lại, cùng nhau cạn chén, không quên kiểm tra xem rượu có bị đánh thuốc hay không.

Một lúc sau, đồ ăn thức uống, hoa quả mọng nước được mang đến trước bàn mỗi người làm Thụy Miên bình tĩnh hơn. Trước khi ăn, nàng bí mật cẩn thận thử kim bạc lên đồ ăn. Khi mọi người đang ăn uống no say, một đôi nam nữ đứng lên ca hát, dẫn những nam nữ từ phục sức rạng rỡ ra sân nhảy múa xung quanh ngọn lửa đồ rực. Hoa quả được các nam nhân và nữ nhân tiếp thêm lần nữa.

Mặc Cảnh và Đắc Di im lặng ngồi quan sát, tuy giữ vẻ mặt bình thản nhưng không quên cảnh giác. Tiến lại gần bàn của hai người đang ngồi là một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, mặt trắng như phấn, môi đỏ mọng, mắt đông tình tràn ngập, tay bưng một cốc rượu, càng làm hồng thêm đôi má. Nàng ta lại gần kéo tay Đắc Di mời hân tham gia nhảy cùng mình; Cố Yên thấy vậy phá lên cười đồng tình.

Đắc Di liếc nhìn sang Thụy Miên, vẻ mặt bất đắc dĩ đứng lên di chuyển theo nữ tử. Sau khi hân bị nữ tử kéo tay lên sân, thì chỉ vài phút sau, một nữ tử trẻ tuổi khác cũng lại gần ông ọ muốn mời Mặc Cảnh. Nữ nhân tuy câu hồn đoạt phách nhưng lại gặp đúng Mặc Cảnh mình đồng da sắt, nàng ta liền bị hân làm ngơ coi như không thấy.

Thụy Miên lấy một quả táo chín mọng trong đĩa hoa quả mới vừa được dâng lên thì chợt phát hiện trên đó có một mảnh giấy bé được gấp và cất ở góc khuất trong đĩa từ khi nào. Nàng nhanh trí ra vẻ tự nhiên cầm lấy quả táo chui vào tay áo, đưa lên miệng ăn. Mảnh giấy nhỏ đó đã nằm yên vị trong tay áo.

Thụy Miên liền vờ để quên đồ trong phòng, kéo theo Thụy Như xin phép về trước lấy đồ rồi quay lại sau.

Khi về đến lều của mình, đảm bảo xung quanh không có người, nàng liền dở miếng giấy ra, trong giấy nhẵn nếp gấp hiện lên một dòng chữ: “Nguy hiểm, đi ngay”. Nàng liền chỉ cho Thụy Như xem, nói: “Chúng ta không thể ở lại được nữa, nên quay lại tìm Mặc Cảnh và Đắc Di rồi tìm cách rời đi thôi.”

Nàng sợ hãi xé mảnh giấy có bút tích báo nguy thành nhiều mảnh rồi vứt vào góc phòng. Thụy Như nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc vào tay nải, lại gấp cẩn

thận trong áo khoác; hai nàng chạy như bay đến hướng lễ hội đang diễn ra, muốn thông báo cho hai người Đắc Di và Mặc Cảnh.

Chưa kịp đến nơi, Thụy Miên đã thấy Cố Yên đang dẫn theo một đoàn người tiến về phía lầu của nàng và Thụy Như. Về mặt hẳn trong đêm lấp lánh nét tàn độc chưa từng thấy, khác hẳn với dáng vẻ điềm đạm lúc đầu khi chào đón bọn họ đến với Dục Ngư.

Cố Yên ra lệnh với đám người đang lăm lăm hung khí đi theo: “Bắt hai nàng ta lại”.

Thụy Miên và Thụy Như chưa kịp quay đầu bỏ chạy thì đã có người từ đằng sau túm lấy vai hai nàng, tung một chưởng vào gáy, làm Thụy Miên bất lực ngất đi. Trước khi mất hết ý thức, nàng chỉ kịp loáng thoáng nghe Thụy Như hét lên: “Buông chúng ta ra.”

Lúc tỉnh dậy, Thụy Miên bàng hoàng phát hiện bản thân đã bị trói chặt, hai tay vắt ra phía sau không thể cử động. Ở cùng một chỗ với nàng là Thụy Như vẫn đang nhắm mắt mê man, tình cảnh cũng giống nàng.

Hai người đang ở cùng trong một gian phòng có ánh sáng lập lòe, hai ngọn đuốc cháy lép bép rọi lên vách lầu dựng bằng vải màu xanh xẫm vô cùng kì dị. Phía bàn đăng trước có bày một con dê thui, hai bên có mấy đĩa hoa quả, ly rượu và các món nhắm chặt bàn, ở giữa là một ly hương bằng đồng còn lưu lại nhiều vết chân hương màu đỏ sẫm. Nơi cao nhất trên bàn thờ là tượng của một nhân ngư bằng đồng màu vàng xỉn. Tượng nhân ngư này không rõ là nam hay nữ. Ngực bức tượng tuy phẳng lì, nhưng nhân ngư lại có tóc xoắn dài đến lưng, mặt của bức tượng được khắc trở tỉnh tể, đường nét hài hoà của một mỹ nhân làm rung động lòng người.

Thụy Miên mở hời dăm dĩa, cảm thấy mình giống như đang tham gia vào một lễ hội cúng tế. Chỉ có điều, dựa trên tình hình hiện tại, bọn họ tuyệt không sắm vai khách mời dự thính, mà chính là vai trò cúng phẩm không thể thiếu.

Thụy Miên không thấy Đắc Di và Mặc Cảnh cùng phòng với mình, trong lòng nhen nhóm hy vọng bọn họ có thể đã thoát thân. Hai người họ võ lực cao cường, có thể tự bảo toàn tính mạng, không những thế, bọn họ nhất định sẽ quay lại tìm cách cứu nàng và Thụy Như.

Thụy Miên lấy thân mình cố sức lay Thụy Như dậy: “Thụy Như muội, tỉnh dậy ngay, có chuyện rồi.” Đúng lúc này, nàng nghe tiếng người tiến lại gần, tiếng bước chân dồn dập của khoảng hơn chục người, có cả tiếng kéo lê và thúc giục. Cửa phòng bằng rèm vải cùng màu xanh được kéo lên, Mặc Cảnh và Đắc Di lần lượt bị đẩy vào trong. Bọn họ cũng bị trói gô lại, y như Thụy Miên và Thụy Như, ánh mắt hai người lơ mơ nửa tỉnh nửa mê. Đắc Di đã bị tháo bỏ mặt nạ dịch dung, để lộ khuôn mặt thật của mình.

Thụy Miên nhìn Mặc Cảnh và Đắc Di cũng bị trói như mình, hy vọng được giải cứu của nàng cũng tan thành mây khói. Thụy Như nghe ồn ào cũng đã tỉnh, mở to mắt sợ hãi quan sát xung quanh, diện như thái sắc(1).

(1) Diện như thái sắc: Mặt xanh như tàu lá chuối

Cố Yên bước vào cùng một vài người tùy tùng, về mặt hẳn hung tàn độc ác lập lòe theo ánh đuốc hai bên vách lầu. Trong phòng tối màu càng làm khuôn mặt hẳn xạm đen lại. Cố Yên vừa nở nụ cười nham hiểm vừa nói: “Các người dám đến Dục Ngư do thám, nói, mục đích của các người là gì?”

Thụy Miên là người duy nhất còn tỉnh táo, nàng nhỏ nhẹ tìm cách khéo léo nói: “Chẳng phải chúng ta đã nói với tiên sinh rồi sao, chúng ta là đi thăm thú cảnh đẹp. Chắc là đã có hiểu lầm gì đó, xin tiên sinh hãy thả chúng ta ra rồi nói chuyện, có được không?”

“Du sơn?”, Cố Yên cười phá lên: “Du sơn mà nam nhân này dám mê hoặc người trong Mật ngư Nhĩ để thám thính về Dục Ngư hồ ư? Du sơn tại sao phải dùng mặt nạ dịch dung?” Hắn chỉ vào Đắc Di, rồi lại quay sang nhìn Thụy Miên nói: “Cả người nữa, người cũng dò hỏi người trong bộ tộc về vẻ ngoài của bọn ta, lại hỏi về việc liệu có người bên ngoài lui tới. Người là đã biết bí mật gì?”

Thụy Miên nghĩ đến bức tượng nhân ngư, biết hết đường, đành bạo gan mà khích tướng: “Bí mật của các người là về Dục Ngư hồ các, không phải sao? Các người là đang canh giữ cái gì cho bộ tộc nhân ngư mà phải ra tay làm điều thất đức với bọn ta thế này?”

“Hừ, bọn người không cần nói quanh co ta đây cũng biết các người là vì Vọng Nguyệt Ước mà tìm đến, thèm thuồng sự tươi trẻ của chúng ta. Người đừng mơ mộng hão huyền, kẻ lạ mặt tìm đến đây dù là có ý đồ gì cũng chỉ có con đường chết. Người đầu, canh giữ chúng cẩn thận cho ta, đêm mai trăng lên, bắt đầu lễ cúng tế, dùng chính chúng là tế phẩm.” Cố Yên nói rồi khinh bỉ nhìn bọn họ, bước ra khỏi lầu.

Thụy Miên nói to: “Các người là đồ lang tâm cầu phước(1), nhất định sẽ không được yên đâu.”

(1) Lang tâm cầu phước: lòng dạ tham lam, độc ác

Đội khi đoàn người đã rời đi, Thụy Miên cùng Thụy Như đánh thức Mặc Cảnh và Đắc Di dậy. Một lúc sau, hai nam nhân này mới dần dần tỉnh lại. Hai người bọn họ chậm rãi lấy lại ý thức.

Đắc Di nhận ra Thụy Miên, liền nói: “Thụy Miên? Ta đang lo cho nàng, không biết nàng thế nào.”

Mặc Cảnh nhìn Thụy Miên quan sát, cũng gật đầu nói: “Người vẫn ổn? Không sao chứ?”

Thụy Miên trả lời: “Ta và Thụy Như ngoại trừ bị trói giống các người, chúng ta đều không hề gì. Lúc ta về phòng đã xảy ra chuyện gì? Sao các người cũng bị bắt thế này?”

Đắc Di trả lời: “Trong buổi tiệc, lúc không tìm thấy nàng thì ta và Mặc Cảnh đều lo lắng không yên. Đúng lúc chúng ta tính rời đi tìm nàng thì nữ tử Bối Nhung hôm trước đến trước mặt chúng ta, ném một nắm bột vào mũi lửa đang cháy. Khói bốc lên mù mịt, vừa ngửi vào, hai chúng ta đã liền xây xẩm

mặt mày. Từ lúc đó, chúng ta bị người trong bộ tộc Mật Ngư Nhĩ khống chế, mơ màng không rõ.

Họ trói ta và Mặc Cảnh huynh ở cùng một chỗ, lục xét và tháo đi mặt nạ dịch dung của ta. Hai nữ tử Bối Nhung và Bối Ngân hôm trước đến tìm chúng ta, trách móc rằng đã cho chúng ta cơ hội mà chúng ta không biết nắm giữ. Sau đó Cố Yên đến, lợi dụng lúc chúng ta thần hồn bất ổn, liền sai người ép chúng ta uống một viên thuốc rồi lại cho bọn họ áp giải hai chúng ta đến đây. Từ lúc uống viên thuốc vào, sức lực của ta liền mất hết, cơ thể liền trở nên vô năng.”

Mặc Cảnh cũng im lặng nói: “Ta cũng vậy.”

Thụy Miên ngạc nhiên hỏi: “Hai người bị mất hết võ công? Đề ta bắt mạch thử xem.” Thụy Miên nhích lại gần Mặc Cảnh, lưng xoay người áp vào lưng của hắn, lần mò mấy ngón tay sờ vào mạch đập ở cổ tay. Nàng lết đến bên Đắc Di cũng làm tương tự. Sau một hồi, Thụy Miên thở dài ngao ngán: “Ta không hiểu. Mạch tượng rất lạ lùng. Đúng là hai người võ công gần như đã bị phế. Ta quả thật không biết do đâu, viên thuốc các người uống vào là gì? Nếu không biết độc được, thì không thể có cách gì chữa trị.”

Mặc Cảnh nhìn Thụy Miên trấn an: “Cố Yên đã tính toán trước, hẳn đã cho người theo dõi lại cố tình như chúng ta vào bẫy. May mắn là chúng ta đều ở chung một chỗ, đến thời điểm này không ai bị tổn hại gì nghiêm trọng.”

Đắc Di một lúc sau nói nhỏ với Thụy Miên: “Ta xin lỗi. Không phải ta cố ý nhận lời mời nhảy với cô nương đó, là do ta giữ lễ chủ khách, trước mặt Cố Yên không tiện chối từ. Khi đó nàng tức giận bỏ đi khỏi bữa tiệc như vậy, ta thật lo lắng. Bây giờ nàng bình yên là tốt rồi.” Tuy nói lo lắng nhưng trên gương mặt hắn lại có chút hồng hào vui sướng.

Thụy Miên không ngờ việc mình rời đi lại khiến Đắc Di có suy nghĩ như vậy, đành giải thích: “Ta muốn cho các người biết một chuyện, ta xin phép ra khỏi là vì nhận được một mẫu giấy bí mật giấu trong đĩa hoa quả đặt trên bàn của ta, trong đó có cảnh báo nguy hiểm, nhắc nhở chúng ta phải đi ngay. Ta và Thuý Như trên đường quay lại tìm hai người thì bị Cố Yên bắt giữ.”

Đắc Di nghe vậy, ngỡ ngàng kèm theo thất vọng rồi hỏi: “Nàng có kịp nhìn thấy ai là người đã trà trộn mảnh giấy đó vào trong đĩa hoa quả không?”

Thụy Miên trả lời: “Ta không biết, chỉ biết mẫu giấy đã ở sẵn đó. Ta thấy kỳ lạ liền giấu đi ngay.”

Mặc Cảnh nói: “Có thể mảnh giấy mà nàng nhận được chính là từ nam tử hôm trước đã đến cảnh báo cho chúng ta. Người này là ai? Nếu đúng là hắn thì hẳn đã hai lần cố giúp chúng ta. Mục đích của hắn là gì?”

Đắc Di gật đầu: “Ta cũng thắc mắc giống như huynh.”

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Đường đến đục ngur hồ

“Hừ các người có im đi không thì bảo? Cố Yên trưởng lão đã can ngăn, chính là vì khi hiến tế muốn dâng lên công phẩm toàn thân, nếu không thì chúng ta đã chặt chân cắt lưỡi bọn người, đỡ phải tốn công mà trông chừng.” Tên trông cửa ở ngoài tức giận nói với vào.

Thụy Miên thì thầm: “Bọn người này quả là kinh tởm độc ác. Hiến tế mà bọn chúng nhắc đến, liệu có phải là định thả trôi sông chúng ta không?”

Thụy Miên dứt lời thì Thuý Như liền run rẩy nhón nhó bên cạnh.

Mặc Cảnh nghĩ đến viên thuốc mà hắn và Đắc Di bị ép uống khi còn đang mê man. Viên thuốc này phải có tác dụng mạnh đến nhường nào mới có thể khiến hắn mất hết nội công. Những người du mục này cũng chỉ là phạm nhân, họ lấy đâu ra thứ dược liệu có tác dụng đặc biệt đến vậy?

Trải qua mấy canh giờ bị trói chặt, cử động chân tay bị hạn chế, Thụy Miên và ba người còn lại vô vùng khó chịu. Đắc Di và Mặc Cảnh đã thử mọi cách mà không làm cách nào cho dây trói lỏng ra được.

Trời còn chưa tỏ, khí lạnh cùng ánh sáng âm u mù mờ xuyên qua lớp vải lều màu xanh sẫm khiến không khí thêm phần ma mị, tranh tối tranh sáng. Bỗng ở phía ngoài, có tiếng người rên lên một tiếng rồi một tiếng bịch nặng nề rơi trên mặt đất, tất cả sau đó liền im lặng.

Lớp rèm cửa bị kéo lên, xông vào bên trong nơi bốn người đang căng thẳng chờ đợi tình hình phía ngoài là một nam tử bị trói. Nam nhân che thân kín mít, chỉ để hở đôi mắt cương nghị màu nâu nhạt. Thụy Miên liền nhận ra đó là người đã đến tìm bọn họ trong túp lều, can ngăn họ phải cẩn thận hôm trước. Tay hắn đang nắm một con dao nhỏ nhưng trông vô cùng sắc bén, ngay lập tức xà xuống chỗ bọn họ, cắt dây trói sau lưng, tay kia đặt lên môi ra hiệu im lặng.

Đầu tiên, nam nhân này cởi trói cho Mặc Cảnh, rồi nhanh nhẹn cắt dây trói giữ Đắc Di, thỉnh thoảng lại ngó ra phía cửa. Mặc Cảnh tiến lại giúp Thụy Miên cởi dây trói, ân cần đỡ nàng đang bần rùn đứng lên. Thuý Như run rẩy nắm lấy tay của Thụy Miên. Nam nhân bí ẩn vén rèm ngó ra bên ngoài, thấy không có động tĩnh gì, quay vào trong nhỏ giọng gọi: “Đi thôi”, ra hiệu vẫy tay mọi người đi theo hắn.

Cả bọn không chần chừ mà im lặng bám theo, ngoài trời lúc này tờ mờ sáng, màn sương len lỏi các túp lều, hoà với không khí tĩnh lặng xung quanh, khiến cuộc tẩu thoát thêm phần căng thẳng. Thụy Miên thấy túp lều màu xanh mà mình và mọi người bị bắt giữ được dựng ở ngay mép ngoài khu lều sinh hoạt của bộ tộc. Nam tử bí ẩn nhanh nhẹn đeo đai dẫn bọn họ thoát đi nhanh chóng. Đi qua mấy lớp cây rừng, lại trèo qua một lớp đường đầy sỏi nhỏ, bọn họ lúc này đã đến trước một hốc cây to có thân cây đủ cho mấy chục người ôm. Dưới hốc cây là một lỗ đen ngòm đủ cho ba bốn người chui vào. Nam nhân đu người trượt vào hốc cây, ra hiệu cho bọn họ theo sau. Khi đã chui qua hốc cây, Thụy Miên ngỡ ngàng thấy trước mặt mình là một mảnh cỏ xanh mượt. Trải dài phía trước thảm cỏ là một cái hồ rộng mênh mông bát ngát, không nhìn thấy phía bờ bên kia.

Nam nhân nhìn về bất ngờ trên mặt của bốn người, nói nhỏ: “Đây là hồ Dục Ngư. Mau theo ta.” Hắn dẫn mọi người men theo mép hồ, tiếp tục đi tới trước.

“Có phải người là người đã cố cảnh báo cho chúng ta trong đêm tiệc?” Thụy Miên vừa chạy theo vừa hỏi.

“Đừng, ta đã quan sát các người mấy hôm nay, nhưng không có cơ hội nào tiếp cận. Hôm trước vì liệu đến tìm các người trong lều đã bị người của Cố Yên đề ý, càng không dám manh động. Chỉ có tới qua đông đúc, lợi dụng thời cơ, người của ta mới giấu được mẫu giấy trong khay hoa quả của cho cô nương. Nhưng ta không ngờ Cố Yên lại hành động nhanh như vậy.” Nam nhân trả lời.

“Cảm ơn công tử đã nhiều lần trợ giúp. Đây là Mặc Cảnh, Thụy Miên và Thụy Như. Tại hạ tên là Đắc Di.” Đắc Di giới thiệu tên của mọi người.

Nam nhân im lặng gật đầu. Lúc này cả bọn đã đến trước cửa một túp lều màu xanh đậm nằm sâu trong khu rừng, chiếc lều hoà mình với không gian cây cối xung quanh, nếu chỉ nhìn sơ qua rất khó để phát hiện ra. Nam tử tay vén rèm chắn trước cửa: “Vào trong rồi chúng ta hãy nói.”

Mọi người đi vào bên trong. Túp lều nhỏ lại chật hẹp đơn sơ. Thụy Miên để ý phía trong bày trí đơn giản, chỉ có một chiếc giường nhỏ cùng với các đồ dùng vật dụng đơn giản, đủ cho một người trưởng thành sử dụng. Mọi đồ dùng trong lều đều cũ kĩ tạo cảm giác đây giống như nơi giam lỏng một người đã bị ruồng bỏ, hơn là một nơi cư trú tử tế.

“Có khi nào người không phải là người của bộ tộc Mật Ngư Nhĩ?” Thụy Miên khẩn trương hỏi khi vừa vào bên trong túp lều, trong lòng hy vọng người này chính là công tử họ Trương mà bọn họ đang tìm kiếm.

“Không, ta từ bé đã lớn lên là người trong bộ tộc, tên ta là Thiết Ảnh.” Thiết Ảnh lắc đầu trả lời, hỏi thêm: “Các người là từ nơi nào đến? Có phải Cố Yên nói đúng, các người đến đây vì Vọng Nguyệt Ước?”

Thụy Miên suy luận, người này đã từng ba lần giúp đỡ bốn người bọn họ, hơn nữa khi nói chuyện về Cố Yên, trong giọng lại không có sự e dè sợ hãi giống như những người khác. Điều quan trọng là, Thiết Ảnh biết bọn họ tìm Vọng Nguyệt Ước mà vẫn ra tay cứu giúp, chứng tỏ hẳn không phản đối việc bọn họ xuất hiện ở Mật Ngư Nhĩ với mục đích tìm kiếm bảo vật. Nàng nảy ý muốn thử vận may, đánh cược nhờ giúp đỡ.

Thụy Miên trả lời: “Không giấu gì người, đúng là chúng ta đến đây để tìm Vọng Nguyệt Ước.”

Thiết Ảnh không ngạc nhiên cũng không thể hiện ý đối nghịch, bình tĩnh hỏi: “Các người đến tìm Vọng Nguyệt Ước là để làm gì?”

Đắc Di trả lời: “Ta muốn tìm Vọng Nguyệt Ước, mang nó đi, thực hiện đại nghiệp, tuyệt không có ý dùng nó làm việc bất nghĩa.”

Lúc này rèm cửa của căn lều bất chợt được vén lên, bước vào là một nam tử một thân y phục nâu xơ xài, thân thể tuy gầy gò nhưng khuôn mặt sáng sủa anh tuấn. Người này tuy có vẻ ngoài khắc khổ nghiêm nghị, nhưng trong mắt ánh lên vẻ quyết đoán cùng thông thái, lông mày rậm, mũi thẳng cao thanh tú.

Mặc Cảnh và Đắc Di cùng lúc đứng dậy thủ thế, chắn trước người Thụy Miên bảo vệ. Thiết Ảnh giơ tay trấn hai người bọn họ, lại gần chỗ nam tử vừa đến, nói: “Giang Hàn huynh là người của chúng ta. Mọi người hiện đang ở trong lều của huynh ấy. Giang Hàn huynh, ta đã đưa những người này đến đây như huynh muốn.”

Thiết Ảnh nói rồi giới thiệu tên của từng người với Giang Hàn. Giang Hàn hướng về phía mọi người chấp tay bái kiến. Thụy Miên thấy có chút bất ngờ, nàng ngỡ ngàng cảm giác quen thuộc với tư thái đỉnh đặc của nam nhân này. Giang Hàn lúc này nói: “Ta đã nghe Thiết Ảnh kể về các người. May là Thiết Ảnh thân thủ nhanh nhẹn, kịp thời cứu các người ra. Đúng là ngàn cân treo sợi tóc.”

Mặc Cảnh bất chợt hỏi: “Tại sao ba lần bảy lượt các người đều muốn cứu chúng ta?”

Giang Hàn nhìn Mặc Cảnh, chậm rãi trả lời: “Một phần vì Cố Yên muốn đem các người hiến tế, thấy người gặp nạn, chúng ta ra tay tương cứu; phần khác chính là vì chúng ta biết các người có ý định mang Vọng Nguyệt Ước đi.”

Mặc Cảnh bất ngờ nghe Giang Hàn nói, liền hỏi: “Vì sao các người lại muốn chúng ta mang Vọng Nguyệt Ước đi? Ta nghe Cố Yên nhắc đến việc Vọng Nguyệt Ước ban cho các người năng lực trẻ mãi không già. Nếu chúng ta mang Vọng Nguyệt Ước đi, người và bộ tộc Mật Ngư Nhĩ sẽ ra sao?”

Thiết Ảnh đứng dậy, trầm tư nói: “Một cuộc sống vĩnh cửu trở nên vô nghĩa khi thời gian là bất tận mà người lại chẳng thể làm những điều tốt đẹp. Chúng ta đã sống ở đây bao lâu, quả thật ta cũng không thể nhớ rõ. Để trường sinh bất lão mà chúng ta không thể rời khỏi nơi này, lại gián tiếp theo Cố Yên mà gây ra bao điều ác. Có lẽ chính vì vậy mà bộ tộc Mật Ngư Nhĩ bị trời phạt, suốt đời không thể sinh trưởng. Ta và nhiều người trong Mật Ngư Nhĩ không còn cảm thấy cuộc sống như vậy là đáng duy trì nữa.”

Thụy Miên giờ mới hiểu vì sao mà trong bộ tộc, tuyệt không thấy bóng dáng người già và trẻ con.

Đắc Di nói: “Vậy là ngoài Cổ yên và đám người theo hần, còn có nhiều người đối lập với hần như các người?”

Thiết Ảnh nói: “Đúng vậy, Cổ Yên sanh tử dư đoạt(1), đã ra tay hạ sát vô số người chống đối. Thủ đoạn của hần vô cùng tàn độc, bất kể nhân tính, làm nhiều người oán thán.”

(1) Sanh tử dư đoạt: quyền uy tuyệt đối

Thụy Miên nói: “Cổ Yên như vậy, thảo nào tương truyền về bộ tộc Mật Ngư Nhĩ là bộ tộc hung tàn mạnh bạo.”

Thiết Ảnh gật đầu kể tiếp: “Ta và Giang Hân cùng nhiều người nữa đã tập hợp lại, muốn lật đổ Cổ Yên, giải thoát cho bộ tộc Mật Ngư Nhĩ.”

Đắc Di nhìn hai người Thiết Ảnh và Giang Hân, nói: “Cảm ơn các người đã cứu giúp. Vậy các người sẽ giúp chúng ta mang Vọng Nguyệt Ước đi?”

Giang Hân trả lời: “Điều này còn tùy thuộc. Các người biết gì về Vọng Nguyệt Ước và tính sẽ dùng nó làm gì? Chúng ta không muốn sẽ lại có một bộ tộc Mật Ngư Nhĩ thứ hai.”

Đắc Di trả lời: “Như ta đã nói với Thiết Ảnh huynh, ta tuyệt không dùng Vọng Nguyệt Ước làm điều thất đức. Các người đã nhiều lần cứu giúp chúng ta, ta cũng không giấu gì các người. Vọng Nguyệt Ước theo truyền thuyết là một trong ba bảo vật có thể phù tá vương tử thống nhất thiên hạ. Chúng ta dùng Vọng Nguyệt Ước chính là muốn thực hiện nguyện vọng này.”

Thiết Ảnh nhăn mày nói: “Đúng là Vọng Nguyệt Ước được bộ tộc nhân ngư cất giữ và Cổ yên bảo vệ, tuy nhiên, nó chỉ là một trong số các bảo vật trong truyền thuyết có thể giúp cho phạm nhân thống nhất sơn hà, điều này được truyền tụng rỗng rãi trong nhân gian, bao năm qua ai cũng đã nghe qua.”

Giang Hân nhìn Đắc Di thâm sâu: “Theo lời tiên tri của Bối Giang lão khi xưa, sẽ có một nhóm bốn người đến mang Vọng Nguyệt ước đi. Bốn người này mang theo huyền cơ về các bảo vật còn lại. Chúng ta đang chờ đợi nhóm người này và chỉ có thể trợ giúp các người nếu các người ứng với lời tiên tri của Bối lão. Các người có gì chứng minh không?”

Thụy Miên ngạc nhiên nhìn Đắc Di, hần bình tĩnh lấy từ trong túi áo trước ngực một cuộn sách màu vàng, đưa ra trước mặt của Giang Hân và Thiết Ảnh: “Đây có phải là thứ mà các người nói đến?”

Hai nam nhân nhìn chằm chằm vào cuộn ấn thư của Ấn Không Đại Sư về ba bảo vật. Khi Đắc Di giờ cuộn giấy ra, chỉ cho họ thông tin về những bảo vật còn lại, Thiết Ảnh mắt ánh lên như sao, nhìn Đắc Di đầy ngạc nhiên, còn Giang Hân thì gật đầu mỉm cười, nói: “Các người đúng là những người chúng ta đang đợi.”

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bí mật của mật ngư nhĩ và tộc nhân ngư

Mặc Cảnh hỏi: “Bối Giang lão mà các người nói đến, có thể dự đoán thiên cơ?”

Giang Hân trả lời: “Đúng vậy, Bối Giang lão nhân từng là người lớn tuổi nhất nơi đây, cũng là lão nhân có tiếng nói trong tộc, là người phản đối cách làm của Cổ Yên.”

Mặc Cảnh cất tiếng: “Chúng ta có thể gặp người này được không?”

Trên mặt Thiết Ảnh thoáng nét đau buồn, hần trả lời: “Tiên đoán về Vọng Nguyệt Ước của Bối Giang không chỉ bàn về việc bốn người sẽ đến đưa Vọng Nguyệt ước đi, mà còn về việc Mật Ngư Nhĩ sẽ thay đổi chế độ, lúc Vọng Nguyệt Ước trao đi cũng là lúc Mật Ngư Nhĩ sẽ trở thành thường tộc du mục như bao bộ tộc khác tại Dục Lạc. Khi lời tiên tri đến tại Cổ Yên, hần vô cùng tức giận, cho người giết hại Bối Giang nhằm bưng bít thông tin.”

Giang Hân nói: “Bối Giang là người có công với ta, ta bất lực không cứu được người, trong lòng vẫn luôn áy náy.”

Thụy Miên nói: “Quả thật là đáng tiếc.”

Giang Hân gật đầu: “Người của phe chúng ta trong bộ tộc tuy không nhiều, nhưng toàn là người thiện chiến lại một lòng kiên trung. Nhất định chúng ta sẽ hết mình trợ giúp các người.”

Mặc Cảnh lúc này chậm rãi hỏi: “Chúng ta bị dính độc của Cổ Yên, ta và Đắc Di đã mất hết võ lực, không biết các người có biết đó là độc gì và có cách nào chữa khỏi?”

“Hai người bị mất hết võ lực, chính là do đã dính Hoại Tàn, độc này do chính Cổ Yên tạo ra. Người trong bộ tộc Mật Ngư Nhĩ đều miễn nhiễm với độc

này. Độc chi được sử dụng với người ngoài, vậy nên Cổ Yên không chế tạo thuốc giải.” Thiết Ảnh trả lời.

Giang Hàn như vừa nghĩ ra điều gì nói: “Tuy nhiên, cũng không hẳn là vô phương cứu chữa. Ta nghe nói, trong tộc Nhân Ngư có người tinh thông dược y, bách bệnh đều có thể chữa được.”

“Vậy thì làm thế nào để tìm được người này?” Mặc Cảnh hỏi.

Giang Hàn lắc đầu: “Bộ tộc Nhân Ngư bí ẩn lại sống dưới hồ Dục Ngư, ngoài lời đồn đại nghe được, ta không rõ thêm điều gì khác.”

“Bộ tộc nhân ngư dưới Dục Ngư hồ? Công tử biết gì về tộc này?” Đắc Di nói.

Thiết Ảnh trả lời: “Bảo vật Vọng Nguyệt Ước là được tạo thành từ muôn ngàn nỗi đau của muôn ngàn số phận con người. Ta nghe nói, có người oan khúc trầm mình, có người lại bị xử phạt chìm dưới đáy nước, lại cũng có người gặp hiểm nguy mà mất mạng. Chính vì nhiều oan tình uất khúc của các hương hồn không thể siêu thoát, viên ngọc hội tụ tâm ý mà được sinh ra, được Đồng Hải Long Vương giao cho tộc Nhân Ngư cất giữ. Ta nghe kể năm xưa tộc Nhân Ngư phản bội Đồng Hải Long Vương, mang theo Vọng Nguyệt Ước trốn khỏi đáy biển. Họ chạy về Dục Ngư, định cư tại đây từ đó. Bí mật nơi họ ở, chỉ có chúng ta là bộ tộc Mật Ngư Nhĩ biết đến, tin tức gần như không bị lộ ra ngoài.

Dưới Dục Ngư là lãnh thổ của Nhân Ngư, là cổ tộc mà Mật Ngư Nhĩ thuần phục. Cổ Yên bảo vệ Dục ngư và bảo vật Vọng Nguyệt Ước do Nhân Ngư canh giữ, bù lại, tộc Nhân Ngư dùng sức mạnh của Vọng Nguyệt Ước và phép thần của mình, mang đến cho chúng ta sự trường sinh bất tử, đi ngược lại với quy luật tự nhiên.

Chính vì sự tham lam trường thọ này mà Mật ngư Nhĩ đã làm bao nhiêu tội ác, kết quả như các ngươi đã biết, chúng ta phải chịu trừng phạt không thể có hậu thế. Cổ tộc Nhân Ngư được cai trị bởi Nhuận Kỳ, hắc tặc độc lại háo thắng hơn nhiều lần Cổ Yên. Cứ mỗi năm đến ngày rằm, Cổ Yên đều phải cống nạp hiến tế cho Nhuận Kỳ. Chúng ta đã từng cố cứu nhiều người rơi vào tay Cổ Yên, nhưng bọn họ nếu không bị hiến tế cũng là lạc đường không ra được khỏi Dục Ngư, cuối cùng cũng vẫn là bị Cổ Yên bắt lại. Kết cục quanh co cũng chỉ có một: mất thân bỏ mạng.

Ngay cả bản thân chúng ta, dù có muốn thoát ra, nhưng cũng không thể. Cổ Yên được Nhuận Kỳ ban sức mạnh vô song, hắc không những thi hành hình phạt bạo tàn, còn cấm đoán người trong bộ tộc rời khỏi nơi này. Hắc đã đặt ám ký lên tất cả mọi người trong tộc. Chỉ cần bước chân rời khỏi đây, chúng ta tự khắc sẽ đầu óc mê muội, đi đường nào cuối cùng cũng sẽ quay lại đây.

Chính vì ta và các huynh đệ luôn cần trọng, cố gắng ẩn mình nên đến giờ này, Cổ Yên mới để bọn ta được yên, tuy không ít lần nghi hoặc chèn ép.

Muốn lấy Vọng Nguyệt Ước, các người phải đi xuống Hoàng Cung nhân ngư để thu lấy bảo vật. Ngư vương nằm sâu dưới đáy hồ Dục Ngư, bảo vật được cất giữ ở đây, lại được tộc nhân ngư bảo quản nghiêm ngặt.”

Thụy Miên có điều băn khoăn, quay sang hỏi Đắc Di và Mặc Cảnh: “Bửu Toại đã từng có lần nói với ta, bảo vật chỉ có thể dùng bởi phạm nhân, bộ tộc Nhân Ngư sao lại có thể sử dụng nó mà ban bất tử cho Cổ Yên và tộc Mật Ngư Nhĩ?”

Mặc Cảnh trả lời: “Bộ tộc nhân ngư chính là có một phần phạm nhân, lại là bộ tộc đầu tiên có công bảo quản Viên Ngọc. Chẳng phải đồ vật cũng có tâm tư? Có thể viên ngọc cũng biết mà báo ân, để tộc Nhân Ngư sử dụng một phần sức mạnh của nó?”

Thụy Miên gật đầu suy nghĩ, đồ vật còn hữu ý, bảo sao phạm nhân phải hữu tình.

Đắc Di nghe vậy liền hỏi Giang Hàn: “Công tử và mọi người đã có kế sách gì đối phó với Cổ Yên chưa? Có thể chia sẻ được không?”

Giang Hàn gật đầu nói: “Vào ngày rằm hàng năm, Cổ Yên sẽ cúng tế hiến phẩm cho bộ tộc Nhân Ngư. Cổ Yên là phạm nhân duy nhất biết con đường bí mật xuống thủy nhân cung. Ngoài hắc ra, trong tộc chưa từng có người nào xuống được đến đáy hồ Dục Ngư, nên đường đi lại cũng như việc Vọng nguyệt ước được giữ ở đâu, chỉ có hắc biết rõ.”

“Vậy muốn biết đường đi xuống Dục Ngư hồ phải qua Cổ Yên? Nhưng chẳng phải hắc có sức mạnh vô song hay sao? Làm sao chúng ta có thể không chế được hắc để bắt hắc khai ra đường xuống thủy cung?” Thụy Miên lo lắng hỏi.

Thiết Ảnh trả lời: “Một điều thuận lợi cho chúng ta là cứ đến ngày trăng rằm tháng mười, bộ tộc Mật Ngư Nhĩ sẽ trở nên suy yếu, nghĩ là sức mạnh vô song của Cổ Yên trong ngày này sẽ tạm thời biến mất. Hắc gặp Nhuận Kỳ sẽ chỉ mang thân phận và sức mạnh phạm nhân yếu kém như bao người khác.”

Giang Hàn tiếp lời: “Ta cho rằng đây chính là chủ ý của Nhuận Kỳ. Nhuận Kỳ là người đứng đầu Hoàng tộc nhân ngư, luôn coi mình là thần, là chủ tử của tộc Mật Ngư Nhĩ. Cổ Yên, trước sau, chỉ là quân cờ để hắc sai khiến mà thôi.

Xuất kỳ chế thắng (1), chúng ta muốn tận dụng ngày rằm này, tức là ngay đêm nay, để bắt giữ Cổ Yên, ép hắc nói ra đường đi đến Ngư Vương, tìm cách lấy được Vọng Nguyệt Ước. Chỉ khi lấy được viên ngọc, chúng ta mới có thể lật đổ Cổ Yên, gỡ bỏ mọi âm mưu và giải phóng bộ tộc Mật Ngư Nhĩ.”

(1) Xuất kỳ chế thắng: lấy bất ngờ làm lợi thế để chiến thắng

“Lúc nào thì mọi người tính sẽ bắt đầu?” Đắc Di hỏi.

“Thiết Ảnh và một số người trong tộc sẽ đợi đến khi trăng lên, là lúc Cổ Yên suy yếu nhất, để bắt đầu kế hoạch. Các người hiện đang bị mất công lực,

tốt nhất nên ở đây chờ đợi, có đi cùng cũng không giúp được gì. Hãy đợi đến khi chúng ta nắm được cách xuống Ngư Vương, các người có thể theo xuống tìm giải độc.” Giang Hàn kết luận.

“Ngư Vương theo như người nói nằm sâu dưới hồ Dục Ngư, vậy làm cách nào chúng ta có thể tiếp cận được thủy cung, nhất là phải ở trong nước lâu như thế?” Đắc Di hỏi ra vấn đề mấu chốt.

Thiết Ảnh trả lời: “Cổ Yên vẫn luôn có đan dược trong túi nhỏ đem theo bên người, phòng trường hợp Nhuận Kỳ có việc cử hán xuống Ngư Vương cần gấp. Ta đã từng chứng kiến hán dùng đan dược này trước khi xuống hồ Dục Ngư. Đêm nay khi hành sự, ta và mọi người sẽ đề ý tìm kiếm.”

Mặc Cảnh lúc này mới nói: “Hoặc sử dụng cỏ mang cá. Cỏ này sẽ giúp chúng ta có thể thoải mái ở dưới nước trong một thời gian nhất định.”

Thủy Miên ngạc nhiên, hỏi: “Cỏ mang cá?”

Mặc Cảnh nhìn Thủy Miên giải thích: “Cỏ này ta đã thấy gần hồ Dục Ngư trên đường đến đây. Chẳng phải Phó Kien Đàm đã tặng người quyền Đồ Y Thuật mà hán vô cùng trân quý hay sao? Trong đó có ghi lại khá nhiều phương thuốc và độc dược bí truyền hán đã tích góp khi du ngoạn tam quốc. Công dụng của cỏ mang cá cũng là do chính hán phát hiện ra, ta tin là người sẽ tìm thấy trong cuốn sách.”

Thủy Miên nhớ lại quyền Đồ Y Thuật, trên đó ghi chép mấy vần thơ say rượu vớ vẩn của Phó Kien Đàm. Nàng không ngờ quyền sách lại có nhiều thông tin hữu ích như vậy, tiếc nuối nói: “Ta không biết quyền sách lại chứa nhiều huyền cơ đến thế. Thật đáng tiếc, ta đã để nó lại tại Bửu gia rồi, không mang theo.”

“Có phải là quyền sách mà đại sư Phó Kien Đàm tặng tỷ khi nhận tỷ làm đồ đệ phải không?”, Thủy Như bất ngờ hỏi: “Ta cũng không biết quyền sách đó có gì đặc biệt, nhưng nghĩ đến là sách của Đàm đại sư, lúc đóng đồ liền tiện tay mang theo, hy vọng mai sau sẽ có chỗ dùng. Quyền sách ở đây này.” Thủy Như vừa nói vừa lục trong tay nải đưa ra cho Thủy Miên một quyển sách cũ kỹ đã sờn gãy.

Thủy Miên cầm lấy quyền Đồ Y Thuật, vui mừng nín thở với Thủy Như: “Muội đúng là nữ tử dự liệu như thần, ta không có muội, chẳng biết sẽ ra sao.”

Thủy Như ngượng ngùng cười sung sướng.

Giang Hàn nói: “Hiện giờ có lẽ Cổ Yên đã phát hiện ra việc các người đã bỏ đi. Đêm nay hán bị mất năng lực, giờ lại không còn vật hiến tế, chắc chắn đang điên loạn cho người đi tìm kiếm. Chúng ta từ trước đến nay vẫn luôn bị Cổ Yên nghi kị, nên tốt nhất các người không nên ở đây thêm nữa, tránh việc có người đến lục xét phát hiện ra. Thiết Ảnh sẽ đưa các người đi trú tạm nơi khác. Đợi đến tối khi chúng ta chế ngự được Cổ Yên, có được tin tức, sẽ cùng xuống thủy nhân cung.”

Đắc Di, Mặc Cảnh, Thủy Miên và Thủy Như bái biệt Giang Hàn rồi theo Thiết Ảnh đến nấp tạm tại một hốc đá lớn không xa hồ Dục Ngư.

Trước khi Thiết Ảnh rời đi, Thủy Miên hỏi: “Trong trường hợp không có vật hiến tế, việc gì sẽ xảy ra?”

Thiết Ảnh trả lời: “Mấy năm trước, khi vật hiến tế trốn mất, bản thân Cổ Yên đã chịu mọi thịnh nộ của Nhuận Kỳ. Hán ra tay tàn độc, rút đi mấy chục năm tuổi của Cổ Yên. Chính vì lý do này mà gương mặt của Cổ Yên so với những người còn lại trong tộc mới già hơn vài phần. Cổ Yên cũng không để những người liên quan được yên, hán áp dụng hình phạt hà khắc, hủy dung diệt sức.”

Dân trong bộ tộc dù đã sống qua mấy trăm năm, nhưng sức lực không lại được hán, vô cùng khiếp sợ. Cổ Yên khi bắt lại được vật hiến tế trốn thoát, đã dùng cực hình tra tấn, khiến người bị bắt sống không bằng chết. Vậy nên, các người tuyệt không được đi lang thang, tránh việc cử tái diễn, phải hết sức kiên nhẫn, ở đây chịu khó chờ đợi.”

Không nằm ngoài dự đoán của Giang Hàn, cả bộ tộc Mật Ngư Nhĩ náo loạn sục sôi tìm người. Ngay lúc tin tức bốn tế phẩm đã trốn thoát truyền ra, một đám nam nhân đã xông vào lều của Giang Hàn tìm người. Chúng rà soát khắp nơi, lục tung các góc ngách, nhưng không thấy gì khả nghi, đành đành rời đi.

Trước khi đi khỏi, tay sai của Cổ Yên còn dọa nạt: “Nếu các người cố tình chứa chấp cố gắng, số phận người đừng mong khá khẩm hơn. Biết mà không báo, cũng đừng mong thoát khỏi liên lụy.”

Bạn đang đọc truyện *Thủy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Tránh vỏ dừa, gặp vỏ dừa

Thủy Miên vừa đói vừa mệt, nàng vừa trải qua một đêm căng thẳng, giờ lại cùng ba người Mặc Cảnh, Đắc Di và Thủy Như trốn trong hang động chật hẹp. Ngồi đợi tin tức từ Thiết Ảnh và Giang Hàn, trong lòng Thủy Miên như lửa đốt.

Bên ngoài gần hang động nơi bọn họ đang trốn bỗng ồn ào tiếng người nói chuyện, là từ hai người nam nữ đang tranh cãi gay gắt. Thủy Miên không khỏi tò mò, liền cẩn thận dịch người ra gần cửa động để nghe ngóng.

Giọng của nữ tử vô cùng tức giận: “Ngươi có quyền gì mà dám cho người theo dõi ta?”

“Hừ, chẳng phải không sớm thì muộn tỷ tỷ cũng là người của ta sao? Vậy ta cho người đi theo hầu hạ canh chừng tỷ, cũng là lẽ thường tình. Không bằng chúng ta nhanh chóng thành thân, để ta chính thức thành thủy vương? Đến lúc đó, ai làm việc của người này.” Giọng của nam nhân vừa mang ý bốn cọt coi thường vừa lạnh lùng vô tình, hẳn nói về thành thân nên duyên mà không có chút tình ý nào.

“Ta khinh rẻ luật lệ cổ hủ đấy, chẳng phải nếu ta không đồng ý, ngươi cũng không thể bắt ép, càng không dám làm trái với quy ước của tộc chúng ta sao?” Nữ tử cao giọng nói.

Nam tử cất giọng dọa nạt: “Bao nhiêu năm nay ngươi vẫn cự tuyệt ta, làm ta danh không chính ngôn không thuận, giờ nếu ngươi còn chần chừ, ta đành tự mình chặt bỏ tâm tư của ngươi, xem người có còn dám trái ý ta.”

“Ngươi nói vậy là ý gì?” Nữ tử hỏi lại, trong giọng nói run rẩy không che giấu tâm trạng lo lắng sợ hãi.

“Ý ta ra sao, ngươi còn không rõ? Chính là tên nam nhân đó, người đã tâm tư đến hần. Ngươi nói xem, nếu hần biết được thân phận thực sự của ngươi, liệu có còn mong muốn ngươi? Liệu hần có chấp nhận nỗi ngươi, Nhuận Ngọc đại công chúa của bộ tộc Nhân Ngư?” Nam tử cười độc ác, nhấn nhá từng câu chữ, cổ tình dùng lời nói ác ý tra tấn hành hạ nữ nhân tên Nhuận Ngọc.

Nàng ta bắt lực buông một câu không mấy trọng lượng: “Nhuận Kỳ, nếu ngươi dám làm gì chàng, ta tuyệt sẽ không tha thứ.”

Nhuận Kỳ thừng thẳng nói, “Nếu muốn nam nhân của ngươi được sống, không bằng chịu làm theo ý ta, tức khắc ai nấy đều có được điều mình muốn.”

Nhuận Ngọc không trả lời, Nhuận Kỳ liền nói tiếp: “Ta cho ngươi thêm một ngày để suy nghĩ, hãy cho ta câu trả lời đúng ý, đừng để lúc đấy hối hận không kịp.”

Thụy Miên ở bên trong hang đá đang tập trung nghe chuyện, lập tức cảm thấy cổ tay mình râm ran ngứa ngáy, nàng nhìn xuống, thấy một con rết dài đang lồm ngồm ngo ngoe hàng chục chiếc chân nhỏ trên da thịt mình. Thụy Miên sợ hãi hét toáng lên nhào ra khỏi động. Cuồng quýt phui con rết ra khỏi tay, nàng bắt chợt nhận ra mình đang đứng đối diện với hai người đang cãi cọ bên ngoài, là Nhuận Kỳ và Nhuận Ngọc.

Nữ tử tên Nhuận Ngọc có dung mạo câu hồn đoạt phách(1), tóc dài ngang eo, trên đó có cài một bông thủy tiên vàng xinh tươi, mặt ngọc mảy mai, trông vô cùng thoát tục. Nhuận Kỳ tuy cao to anh tuấn, nhưng trên gương mặt mang vẻ lạnh lùng cao ngạo, đôi mắt dâm dăng, làm người khác cảm nhận sự dung tục.

(1) Câu hồn đoạt phách: đẹp đến khiến người khác nín thở

Thụy Miên vội cúi gầm mặt xuống, lúng túng nói: “Ta chỉ đi ngang qua đây, không phiền các người nói chuyện, xin phép cáo lui.”

Vừa quay lưng đi thì nàng nghe thấy Nhuận Kỳ: “Ngươi là nữ tử của Mật Ngư Nhĩ? Tên ngươi là gì?”

Thụy Miên đành dừng chân, đã đóng kịch, phải cố làm cho thật xuất sắc, số phận nàng đang phụ thuộc cả vào đấy. Không dám ngẩng mặt lên, nàng trả lời: “Ta tên Thụy Miên, là người của tộc Mật Ngư Nhĩ vô tình đi lạc đến đây.”

Thụy Miên vừa trả lời xong, thì Nhuận Kỳ đã tiến đến sát gần nàng, ánh mắt dò xét: “Nàng quả thật là người của Cố Yên? Vậy sao ta chưa từng thấy nàng bao giờ? Tiểu mỹ nhân, nàng hãy ngẩng mặt lên cho ta xem.”

Thụy Miên run người, nàng miễn cưỡng ngẩng đầu lên, bắt gặp ngay ánh mắt của Nhuận Kỳ đang nhìn mình chăm chăm. Trên mặt hần liền lộ ra vẻ tà mị cùng thích thú. Hần quan sát nàng, nở nụ cười, lập tức gơ tay ra giữ lấy cổ tay Thụy Miên mà nói: “Nàng thật là tuyệt đại mỹ nữ, dù có là người của ai, hay từ nơi khác lạc đến, hãy theo ta. Ta là hoàng tử Nhuận Kỳ của bộ tộc Nhân Ngư. Nhất định ta sẽ cung chiều nàng, không để nàng thua thiệt.”

Chỗ cổ tay nơi Nhuận Kỳ chạm đến ngay lập tức làm Thụy Miên cảm thấy giống như bị con rết vừa nẩy bò qua. Nhuận Kỳ vừa đứng trước mặt tỷ tỷ của mình bàn chuyện thành thân, vậy mà ngay lập tức lại chẳng kiêng dè treu ghẹo nữ nhân khác, trơ trẽn tuyên bố muốn bắt nàng về làm tỷ thiếp.

Thụy Miên ghê tởm giật tay mình lại, nhưng sức nàng không đủ, chỉ nghe Nhuận Kỳ cười khoái chí: “Nàng càng chống đối, ta lại càng thấy nàng thêm phần xinh đẹp.”

Đúng lúc này, Mặc Cảnh và Đắc Di cùng Thúy Như đã lao ra khỏi hang động. Đắc Di nhanh chóng giật tay còn lại của Thụy Miên, kéo mạnh nàng về phía mình. Nhuận Kỳ bất ngờ nhìn ba người vừa xuất hiện.

Mặc Cảnh tiến lên chắn trước người Thụy Miên nói: “Nàng ấy là người của chúng ta, bất kể ai cũng không được động tới.”

Thụy Miên lúc này đã đứng bên cạnh Đắc Di, Thúy Như đang giữ chặt hai cánh tay nàng, ánh mắt hiện lên vẻ thách thức nhìn về phía Nhuận Kỳ.

“Các ngươi mà cũng dám đứng đây nói chuyện với ta? Lũ sâu bọ các ngươi dám can ta sao? Thứ Nhuận Kỳ ta muốn, đừng hòng ai ngăn cản.” Nhuận Kỳ hí hóp đôi mắt lại, dứ dứ lưỡi lập tức tung ra một chùm. Vì đã mất hết võ thuật, Mặc Cảnh và Đắc Di bị đẩy lùi về phía sau, Đắc Di ngã ra trên mặt đất còn Mặc Cảnh thì ôm bụng quý một gối dưới đất cố trụ, trông cả hai vô cùng thảm.

Thụy Miên hoảng hốt, nàng đã từng thấy Đắc Di dùng phiến quạt đánh bại hai hắc y nhân tại Dược Trang thành trong đêm thả đèn hoa đăng, còn Mặc

Cánh chỉ cần một chương từ bạch ngọc sáo đã đánh cho Lý Tiểu Lang thừa sống thiếu chết. Vậy mà giờ đây, Nhuận Kỳ mới xuất ra một chương mà hai người họ đều không chống đỡ được. Bỗng Thụy Miên nghe thấy từ phía sau có tiếng nhiều người đang tiến đến, Nhuận Ngọc nháy mắt đã biến mất, chỉ còn lại Nhuận Kỳ đang lạnh lùng ngao ngễ đứng đó.

Cố Yên dẫn theo một đoàn người của Mật Ngư Nhĩ xuất hiện. Hắn vừa nhìn thấy bốn người Thụy Miên thì trên mặt vui sướng đặc ý, lại nhìn thấy Nhuận Kỳ, sắc mặt liền thay đổi, toát lên muôn phần kinh sợ, quỳ sụp xuống hành lễ: “Chúng nhân khấu kiến Nhuận Kỳ hoàng tử.”

Thụy Miên nhìn thấy Cố Yên run rẩy, trông già nua lại ốm yếu, không còn vẻ tráng kiện như trước. Trên mặt hắn lấm tấm mồ hôi, đôi môi trắng bệch. Hắn quỳ gối lại gần Nhuận Kỳ, khúm núm nói: “Hoàng tử Nhuận Kỳ, sao người lại có mặt ở đây?”

Nhuận Kỳ chỉ về phía Thụy Miên, phớt lờ câu hỏi của Cố Yên: “Nàng ta là ai?”

Cố Yên vội trả lời: “Dạ, nàng ta và ba tên kia chính là cồng vật hiến tế. Bọn chúng bỏ trốn, giờ ta đã tìm lại được, xin phép hoàng tử cho ta được đưa bọn họ đi để chuẩn bị cho đêm nay.”

“Ba người còn lại tuy nguoi xir lí, riêng nàng ta, ta sẽ đích thân đem đi.” Nhuận Kỳ giờ ngón tay chỉ vào Thụy Miên, dùng giọng hách dịch bẻ trên tuyên bố.

Cố Yên tuy không hiểu chuyện nhưng cũng không dám cãi lời, chỉ cúi gầm mặt lí nhí nói: “Xin theo ý hoàng tử tự quyết.”

Nhuận Kỳ nhìn Cố Yên hỏi: “Hôm nay là ngày trăng rằm? Người nhanh chóng lui về, ta không muốn nhìn thấy vẻ ốm yếu què quặt của nguoi.”

Cố Yên nghe thấy sợ hãi vâng dạ, chuẩn bị cho người bắt Mặc Cảnh, Đắc Di, và Thuý Như đi thì một tiếng nổ lớn vang lên, kèm với đó là khói trắng phủ mù mịt. Thụy Miên cảm thấy có ai đó đang giật tay nàng kéo đi thật nhanh, theo sát là Thuý Như, tiếng của Mặc Cảnh và Đắc Di ngay phía sau. Chạy ra khỏi đám khói, Thụy Miên mới để ý người đang dắt tay nàng chạy đi là Nhuận Ngọc. Lúc này nàng ta đang dẫn họ men theo đường cũ, ra khỏi khu rừng bao quanh hồ Dục Ngư.

Ngay khi vừa ra đến bên ngoài, Nhuận Ngọc quay lại nói: “Các người hãy tự liệu tìm đường thoát khỏi nơi này. Ta chỉ có thể giúp đến thế, hãy mau đi đi.” Dặn dò rồi nàng ta lập tức phi thân biến mất, cả bọn Thụy Miên ngay đến câu cảm tạ cũng không kịp nói.

Đắc Di đề nghị: “Thuý Như, nguoi hãy mau chóng đưa Thụy Miên ra khỏi nơi này, trở về chỗ chúng ta cắm trại tại thung lũng Dục Lạc, ở đó tụ tập với bọn Cát Uy.”

Mặc Cảnh gật đầu nói, mắt chăm chú nhìn Thụy Miên: “Ta và Đắc Di sẽ quay lại hỗ trợ Thiết Ảnh và Giang Hàn, xong việc sẽ đến tìm mọi người.”

Thụy Miên phản đối: “Không được, ta đi cùng các người. Ta cũng muốn ở lại hỗ trợ đám người Giang Hàn, dù gì ta cũng biết chút y thuật. Và lại, nếu chỉ có ta và Thuý Như đi trước, nhờ đầu nguoi của Cố Yên chạy theo bắt được, chẳng phải sẽ càng nguy hiểm hơn sao? Hãy để ta và Thuý Như đi cùng hai người, có gì còn có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Thụy Miên nói lý lẽ, Thuý Như cũng một mực nghe theo nàng mà không muốn rời đi. Hai người Mặc Cảnh và Đắc Di đành chấp thuận; bốn người bọn họ cùng quay về hồ Dục Ngư.

Đắc Di nói: “Do nguoi vừa cứu chúng ta là Nhuận Ngọc công chúa, nên Cố Yên sẽ không có lí do để bắt bẻ Thiết Ảnh và Giang Hàn. Chúng ta nên cùng quay về cửa động lúc nãy, ắt không có ai ngờ việc chúng ta lại trở về nơi mình vừa trốn thoát. Sau đó, ta và Mặc Cảnh sẽ đến tìm Giang Hàn bàn bạc về sự việc vừa xảy ra, tránh việc bọn họ tưởng chúng ta đã rời đi, dẫn đến thay đổi kế hoạch ban đầu. Hai người hãy ngoan ngoãn ở yên đó mà chờ đợi.”

Thụy Miên và Thuý Như liền gật đầu đồng ý.

Nhưng vừa đến cửa động, bọn họ giật mình phát hiện có người đang đứng gần đó. Thụy Miên thờ phào nhận ra đấy là Giang Hàn, hắn đang nhìn về phía đây đá nổi lồm chồm trên mép hồ, ánh mắt mong ngóng xa xăm.

Giang Hàn nghe tiếng động quay lại liền bắt gặp bốn người Đắc Di, liền nói: “Thật may mắn các người không sao. Ta vừa nghe đồn về việc xảy ra, sợ các người gặp bất trắc, nên đến đây xem xét tình hình.”

Đắc Di nói: “Làm sao chúng ta có thể bỏ các người mà đi? Chẳng phải hoạn nạn chi giao (1) đó sao?”

(1) Hoạn nạn chi giao: giúp đỡ bạn bè khi gặp khó khăn

Giang Hàn gật đầu tỏ ý cảm tạ: “Cảm ơn các người đã có nghĩa khí.”

Đắc Di kể vắn tắt về việc bọn họ gặp được Nhuận Kỳ và được Nhuận Ngọc cứu thế nào. Nghe đến đoạn Nhuận Ngọc cứu bọn họ thoát khỏi Dục Ngư hồ, Giang Hàn nghi ngờ nhắc lại: “Đại công chúa Nhuận Ngọc?”

Khi Đắc Di đã kể đầu đuôi sự việc, Giang Hàn nói: “Ta hiểu. Thiết Ảnh cũng vừa báo cho ta về việc bọn họ đã bắt đầu hành động. Chúng ta vẫn theo kế hoạch cũ mà tiến hành.”

Thụy Miên thấy vẻ mặt mang theo tâm sự của Giang Hàn, lại thấy ánh mắt hắn lúc nói chuyện liên tục nhìn trông ngóng về phía mép hồ, liền hỏi: “Công tử

như đang chờ đợi ai đó?”

Giang Hàn lắc đầu đắm chiêu trả lời: “Không có gì, chỉ là ta đang tự viễn hoặc bản thân, hy vọng gặp được người quen.”

Ngay lúc này, trên mặt hồ bỗng nổi lên cuộn cuộn đầy bọt nước, mọi người chưa kịp định thần thì một nhóm gồm bốn nhân vật với hình dáng lạ kì từ chỗ mặt nước đang sủi bọt dần trôi lên.

Nhóm người này trừ việc cũng có chân tay như con người, thì da của họ lại mang màu xanh đậm như màu nước, trên đầu mỗi người lại mang hình dáng khác nhau. Người thì mang đầu cứng lõm chòm râu dài như con tôm, người thì mặt bèn bẹt, trên ria mép mọc ra hai sợi râu dài ngoằng đến thắt lưng, trông hệt con cá chép. Hai nhân vật còn lại một người nhìn như con cua với hai mắt mọc trên hai nhánh đỏ khăng khiu cắm ở trên đầu, trên lưng còn đeo theo mai màu đỏ lõm chòm gai nhọn, người kia thì trên lưng mang một vỏ ốc lớn, gương mặt bóng nhẫy trông như bôi dầu. Bốn quái nhân mình mang áo giáp, mặt mày dữ tợn, trên tay là binh khí sáng chói.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ngư nhân thủy cung

Bốn người này vừa lên khỏi mặt nước, liền nhìn cả bọn năm người Giang Hàn, Thủy Miên, Mặc Cảnh, Đắc Di và Thủy Như đánh giá. Tên chỉ huy là tướng của cầm trên tay một cuộn giấy, giở ra xem, rồi chỉ càn của lớn về phía Giang Hàn và Thủy Miên, ra lệnh cho ba quân lính đi cạnh: “Số chúng ta thật may mắn, không ngờ bọn phạm nhân cũng ở đây, đỡ mất công đi tìm. Bắt lấy nam nhân và nữ nhân kia.”

Dứt lời bốn thủy binh liền lập tức không chần chừ mà xông lên tấn công.

Thủy Miên được Mặc Cảnh nhanh nhẹn kéo qua một bên né được một sợi dây thừng đang lao về phía họ như một con rắn nước. Thủy Như đã nhanh chân chạy ra phía sau mà đứng. Mặc Cảnh và Đắc Di không vận dụng được nội lực, vất vả tránh né sự tấn công của quân tôm tướng cá, đặc biệt là Mặc Cảnh, hắn vừa tìm cách tránh đòn, lại vừa ra sức bảo vệ Thủy Miên ở phía sau.

Giang Hàn không phải là tướng võ, nên nhanh chóng yếu thế trước đối thủ là thủy tướng hung dữ. Trong lúc Mặc Cảnh đang chiến đấu ngang sức với hai tướng tôm cá thì Đắc Di một mình ra sức đẩy lùi được quái vật ốc sên. Giang Hàn vất vả chặn đánh tướng cua. Thủy Miên và Thủy Như đứng dón lại phía sau.

Giang Hàn dù bị thương cũng không chịu thua, quyết vùng lên chống trả. Thế nhưng hắn tay chân thư sinh, sức lực nhanh chóng suy giảm, sớm đại bại dưới tay tướng cua. Hắn vùng vẫy khó khăn trong gọng kìm của thủy binh. Ngay khi không chế được Giang Hàn, tướng cua liền chuyển hướng về phía Thủy Miên và Thủy Như đang đứng.

Trước tình thế nguy hiểm trước mắt, Thủy Như đột nhiên trở nên dũng mãnh phi thường, nàng ta nhặt nhánh cây ở dưới đất lên, la hét thất thanh bỏ vào tướng cua. Thủy Miên ngăn cản không kịp, chứng kiến chỉ với một cú đá, tướng cua đã dễ dàng hạ đo ván Thủy Như, khiến nàng ta ngã lăn ra đất bất tỉnh.

Thủy Miên hoảng sợ gọi: “Thủy Như” rồi vội quỳ xuống kiểm tra. Thủy Như hữu kinh vô hiểm(1), tuy ngất xỉu vì bị đòn nặng nhưng không bị trọng thương.

(1) Hữu kinh vô hiểm: kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm

Tướng cua lúc này một tay ghì chặt Giang Hàn, một chưởng hạ xuống đánh hắn ngất xỉu, lại nhét vào mồm hắn một viên thuốc màu đỏ; sau đó liền giơ tay ra bắt gọn lấy Thủy Miên, kéo nàng xa khỏi Thủy Như, điểm huyết và nhét vào mồm nàng một viên thuốc tương tự. Hắn giữ lấy eo Thủy Miên, dễ dàng nhấc nàng lên kẹp bên hông mình. Thủy Miên không tự chủ được mà nuốt viên thuốc vào, cảm nhận được vị đắng chát của thuốc.

Mặc Cảnh và Đắc Di nhìn thấy sự việc, cố gắng thoát khỏi vòng vây để lại gần ứng cứu nhưng đành bất lực. Hai người cùng đồng thanh gọi: “Thủy Miên”.

Tướng cua hai tay kẹp chặt hai người Giang Hàn và Thủy Miên, hét lên ra lệnh: “Rút”, rồi liền phi thân nhảy ồm xuống hồ Dục Ngư.

Lúc rơi xuống mặt nước, ngoài vị mặn chát, Thủy Miên chỉ thấy không gian mịt mù của hồ nước xanh thăm thẳm không thấy đáy. Nàng sợ hãi lo lắng cái chết đang đến gần, thì kì lạ thay, bọt nước từ hai tai nàng phun phì phì ra những bong bóng. Ngoài cái lạnh lẽo và cử động có phần nặng nề chậm chạp trong làn nước, Thủy Miên cảm thấy mọi thứ đều thoải mái dễ chịu. Nhìn sang bên cạnh thấy hai lỗ tai Giang Hàn cũng phun ra vô vàn bóng nước li ti hình tròn, nàng nhận ra này giờ mình vẫn có thể hít thở bình thường. Thủy Miên nghĩ đến hai viên thuốc mà tướng cua ép nàng và Giang Hàn uống vào trước khi lặn xuống nước, đoán biết được công dụng của nó chính là để hai người có thể thích nghi với việc ở dưới thủy cung.

Tướng cua ôm hai người lặn sâu xuống dưới đáy hồ. Chỉ một lúc sau, nàng đã thấy xuất hiện bên cạnh mình là ba tướng tôm cá ốc. Bốn thủy tướng dễ dàng rẽ nước tiến lên, nhanh nhẹn bơi về phía đáy hồ tối đen.

Thụy Miên muốn ngoái lại xem có ai đuổi theo không, nhưng bản thân bất động không thể tự chủ vì đã bị tướng của điểm huyết. Nàng thầm cầu cho ba người ở trên được an toàn. Trong khi đang bị lôi xuống dưới hồ Dục Ngư thì Thụy Miên tràn ngập thắc mắc lí do vì sao mình và Giang Hàn lại bị bắt. Nàng tự hỏi: "Có khi nào Cố Yên đã phát hiện ra Giang Hàn là người cầm đầu phe chống đối, nên nhờ Nhuận Kỳ ra tay trừ khử đại họa?"

Nàng không biết mình bị tóm bất động bên hông tướng của đã lặn trong nước được bao lâu, chỉ thấy thời gian chậm chậm trôi qua. Sắc xanh sẫm lơ mờ nhờ ánh mặt trời phía trên rọi xuống mặt nước giờ đã chuyển thành sắc đen sâu thẳm khi họ lặn sâu dần xuống phía dưới. Đến lúc Thụy Miên bắt đầu thấy bí bách vì bóng đêm dày đặc bao phủ thì nàng bỗng thấy một chấm nhỏ lấp lánh ánh sáng vàng leo lét phía trước. Nàng rung mình nghĩ về những quái vật sâu thẳm dưới đáy hồ và đại dương mà loài người chưa biết đến, nhất là ở một thế giới xa lạ như thế này.

Nhưng chấm nhỏ ánh sáng không biến mất mà càng lại gần, nó càng toả ra ngày một chói lọi. Mắt Thụy Miên đã quen với bóng tối giờ lại tập điều chỉnh với ánh sáng ngày càng rực rỡ.

Thụy Miên choáng ngợp với khung cảnh hiện ra rõ rệt trước mắt. Nằm dưới đáy hồ là một bong bóng nước khổng lồ, rộng lớn hơn cả thành Dược Trang. Bong bóng nước bao bọc một thành trấn nguy nga tráng lệ. Trong thành là đủ nhà lầu mái gác, có đường phố, có người đi lại tấp nập. Thụy Miên lầm bầm trong đầu: "Đúng là cảnh tượng kinh hoa thủy nguyệt (1)."

(1) Kinh hoa thủy nguyệt: cảnh tượng huyền ảo không có thật

Lúc bốn thủy tướng đưa hai người Thụy Miên và Giang Hàn đến sát bong bóng khổng lồ, tướng tôm liền giơ tay ra, vẽ một ký hiệu loằng ngoằng lên thành bong bóng. Từ ký hiệu đó mở ra một đường thông vào bên trong. Cảm giác đi xuyên qua bong bóng làm Thụy Miên cảm thấy như mình đang đi qua một dòng thác đổ. Tiến vào bên trong, Thụy Miên nhận ra không khí lưu thông giống y như phía trên mặt nước, tai nàng cũng đã ngừng phát ra bong bóng khí, quần áo trên người và đầu tóc đều khô ráo.

Nàng ngỡ ngàng quan sát xung quanh. Các nhà lầu ở đây tuy giống trên mặt đất nhưng cây cối hoa cỏ thì khác lạ hoàn toàn. Những đám san hô đủ kích cỡ khoe sắc như những đóm hoa, rực rỡ đẹp mắt. Gắn vào các mái nhà hay các cột trang trí xung quanh là các loại san hô và vỏ sò sặc sỡ bắt mắt.

Trên các nóc nhà là vô vàn những cây táo biển dài ngắn khác nhau, uốn lượn xanh ngắt như những con rắn nước. Người người đi lại tấp nập trên những con đường rải sỏi trắng muốt xen lẫn trong đám cát vàng mịn. Thụy Miên thấy ngoài những người giống như nàng, Nhuận Kỳ và Nhuận Ngọc đang đi trên phố, có vô số những thủy nhân mang hình dáng như bốn tướng tôm của ốc cá kia.

Thay vì dùng sức ngựa làm xe kéo như trên mặt đất, thủy nhân nơi đây dùng chính các con cá đuối mình dẹt lét hay các con cá ngựa cao to bằng một người trưởng thành để kéo xe chở người và hàng hoá. Cảnh sắc trong thành đẹp dễ sống động, làm Thụy Miên tuy trong hiểm cảnh vẫn không khỏi ngưỡng mộ thích thú.

Thụy Miên lấy làm lạ trong lòng, tuy đây là hồ Dục Ngư, nhưng sinh vật hay thực vật lại không giống với những thứ hay xuất hiện trong hồ nước ngọt, mà lại giống với những sinh vật ở biển nơi nước mặn. Thụy Miên nhớ lại lúc tướng của ôm mình nhảy xuống nước, thay vì vị nước lợ thì nàng lại cảm nhận vị mặn tràn vào trong khoang miệng.

Tướng của gọi một cỗ xe tới, được kéo bởi hai con cá ngựa lớn màu da cam. Hắn vừa lên xe liền vút nàng và Giang Hàn ở một góc, xe cá ngựa kéo cứ thế mà đi, không cần phu xe. Đường đi có chút xóc nảy, Thụy Miên lúc này không thể cử động, nằm đối diện với Giang Hàn vẫn chưa tỉnh lại. Nàng nhìn thấy trong túi áo hắn lộ ra một chiếc khăn tay màu tím có góc khăn thêu hai con bướm nhỏ xinh. Đây rõ ràng không phải khăn tay của nam nhân, có thể là quà của một nữ tử đã giành tặng cho hắn. Việc Giang Hàn luôn mang chiếc khăn tay theo người, chứng tỏ nữ tử này đóng một vai trò quan trọng trong lòng hắn.

Xe cá ngựa đi thêm một lúc, đến trước một cánh cổng chắn trên bức tường thành to cao rồi dừng lại. Tướng của xuống xe, ra lệnh cho hai lính cá canh cổng, cánh cổng lập tức được mở ra, xe cá ngựa tiến vào bên trong. Thụy Miên choáng ngợp với toà lâu đài chính giữa thủy cung. Toà lâu đài tráng lệ chia làm hai tầng, ở mỗi cột chống và lan can đều chạm khảm những trân châu hạt trai lớn nhỏ. Những nhánh san hô liên tục thay đổi màu sắc được gắn lên hai bên đường vào. Đây đó là những con trai to lớn, cứ một con đóng thì một con cạnh đó sẽ mở, ánh sáng từ trần châu rọi chiếu dịu dàng không chói mắt. Cây cối và táo biển xanh ngắt đua nhau uốn lượn.

Đến một tầng cung, tướng của liền phân phó cho ba thủy nhân còn lại đưa Giang Hàn vẫn mê man rồi đi nơi khác rồi một mình hắn kẹp nàng bên hông, đi theo sau một lão nhân trên vai có đeo mai rùa nặng nề. Có lẽ vì thế mà tốc độ di chuyển cũng chậm chạp, mãi lão rùa mới đưa mấy người họ lòng vòng đi qua mấy ngự hoa viên, đến một biệt viện yên tĩnh. Thụy Miên được tướng của đặt ngồi trên ghế đã được chuẩn bị sẵn, hắn giải huyết cho nàng rồi không nói lời nào, nhanh chóng rời đi. Thụy Miên mãi mới cử động lại được, lúc này mới có thể quay đầu quan sát xung quanh.

Trong phòng nơi Thụy Miên đang ở được trang hoàng trần bảo rực rỡ, trên trần nhà là hàng trăm con sứa biển đang chuyển động múa may, toả ra ánh sáng liên tục thay đổi mờ ảo đẹp mắt, chiếu sáng cả căn phòng. Chỗ nàng đang đứng là sảnh viện sang trọng, phía bên trong là phòng ngủ được trải thảm ấm nệm êm, quanh giường được che bởi nhiều lớp rèm phủ mỏng manh đủ màu sắc nhẹ nhàng lay động. Hai bên cột chống cửa phòng lại gắn đủ loại san hô ngọc bảo.

Đang ngây ngất với cảnh lạ thì Thụy Miên nghe có tiếng nói lạnh lẽo ngay sau lưng mình: "Ta thật vui vì nàng đã đến, đây là biệt viện ta chuẩn bị cho nàng, mỹ nhân của ta."

Thụy Miên giật mình nhận ra Nhuận Kỳ đã đứng ngay ngoài cửa từ lúc nào. Hắn mỉm cười hài lòng, kèm theo đó là ánh mắt vô cùng đa tình, theo sau hắn là hai mỹ tỷ(1) xinh đẹp trẻ tuổi. Hai nàng mặc hai bộ váy hồ một nửa ngực trên, đầy đủ phóng khoáng, ánh mắt lẳng lơ, liên tục rù nhau cười khúc khích.

(1) Mỹ tỷ: Tỷ nữ xinh đẹp

Nhuận Kỳ thấy Thụy Miên nhìn hai nàng a hoàn đi bên mình, liền ra lệnh cho hai nàng lui xuống. Hai mỹ tửu về mặt có chút hờn giận nhưng không dám bất tuân, miễn cưỡng rời đi.

Thụy Miên cảnh giác hỏi: “Ngươi bắt ta đến đây là muốn gì?”

“Mỹ nhân là người đẹp hiếm có, chẳng phải ta đã nói với nàng rồi, ta là muốn có nàng, cùng vui hưởng khoái lạc.” Nhuận Kỳ vừa nói vừa lại gần Thụy Miên.

Nàng theo bản năng lùi lại, không để ý rằng mình đang tiến càng gần về phía phòng ngủ bên trong. Nhuận Kỳ thấy vậy, mỉm cười gian xảo, nói nhỏ về mờ ám: “Mỹ nhân, nếu nàng thấy thích, trong phòng ngủ lại càng thêm nhiều cảnh đẹp làm người ta khao khát hứng khởi.”

Thụy Miên giật mình, vòng qua Nhuận Kỳ về hướng ngược lại nơi cửa ra vào, trả lời: “Hiện giờ ta chưa muốn ngủ. Ta là muốn ăn, ăn no mới có sức làm được nhiều việc.”

Nhuận Kỳ khi nghe đến “làm được nhiều việc” liền cười vang khả ố, tức thì cho người chuẩn bị đồ ăn đến cho Thụy Miên. Gần như ngay lập tức, sơn hào hải vị đều được dọn ra. Thụy Miên cố ý ăn chậm hơn mọi lần rất nhiều. Nhưng đồ ăn cũng dần hết, trước sự quan sát của Nhuận Kỳ, nàng lí nhí: “Ta giờ lại phải uống nước.” Nước sau đó liền được dâng lên. “Ta giờ lại phải đi nhà xí”, Thụy Miên làm ra vẻ mặt khó chịu ôm bụng.

Nhuận Kỳ có vẻ đã mất dần kiên nhẫn, liền xẵng giọng đe dọa: “Sau khi đi nhà xí có phải nàng sẽ đòi đi tắm, ta có thể hầu nàng cùng tắm rửa sạch sẽ?” nói rồi liền tiến tới một tay bế xốc nàng lên.

Thụy Miên tái mặt, ra sức giãy giụa: “Ngươi làm gì vậy, mau bỏ ta xuống. Lão nương không muốn, buông ta ra ngay.” Nhuận Kỳ ánh mắt hiện lên vẻ âm thầm cười ha hả khoái chí: “Không ngờ nàng lại dũng mãnh như vậy, làm ta thêm phần kích thích.”

Đúng lúc này hai nữ nhân từ bên ngoài mặc ngăn cản của binh lính canh cửa tiến vào trong. Thụy Miên nhận ra ngay người nữ tử diện quan như ngọc(1) là Nhuận Ngọc, theo sau nàng là một mỹ tửu. Người này trên dưới một thân hồng y, dáng người mũm mĩm, hai tóc buộc hai bên gọn gàng.

(1) Diện quan như ngọc: diện mạo xinh đẹp thanh khiết như ngọc

Nhuận Ngọc nhìn thấy Thụy Miên, ánh mắt thoáng ngạc nhiên rồi trấn tĩnh lại nói, giọng vô cùng lạnh nhạt hững hờ: “Chẳng phải vài ngày nữa là chúng ta thành thân sao, người còn dám ngang nhiên đem nữ tử khác về tắm cung?”

“Vài ngày nữa thì ta cũng chết héo vì sự lạnh lùng của mỹ tửu. Mỹ tửu trong tim cũng không có ta, vậy sao lại mất công quản việc vui vẻ của ta?” Nhuận Kỳ trơ trẽn nói, vẫn không buông Thụy Miên ra.

“Không quản thì làm sao ta có thể xứng là Hoàng hậu tộc nhân ngư. Ngươi muốn gì, cũng phải đợi sau khi chúng ta thành thân mới có thể động tay động chân. Ta không ngại, nhưng ngươi cũng không muốn người khác đồn đại không hay về việc thành thân mang mục đích ngôi quyền này chứ.” Nhuận Ngọc vẫn giữ vẻ lạnh lùng mà đối đáp.

Nhuận Kỳ lúc này liền buông Thụy Miên xuống, về mặt tức giận, nhìn thấy miếng mồi ngon ngay trước mắt mà không thể động thủ. Thụy Miên vừa thoát nạn liền lùi lại đứng cách xa hẳn mấy bước. Nhuận Kỳ trừng mắt chán ghét nhìn Nhuận Ngọc, hất tay bước ra phía cửa. Thấy hẳn định bỏ đi, Nhuận Ngọc liền hỏi: “Ngươi còn bắt một người khác về thủy cung?”

Nhuận Kỳ liền dừng lại, mỉm cười gian xảo nói: “Mỹ tửu, mỹ tửu luôn từ chối lời đề nghị thành thân của ta. Dù ta biết, hai ta không có tình cảm, nhưng ta cũng không thể không tra cứu nguyên nhân sự cự tuyệt của mỹ tửu. Trong thư phòng của mỹ tửu, chẳng phải có bản vẽ của một nam nhân sao? Ngày nào mỹ tửu chẳng mang ra ngắm nhìn. Người này, hiện đang ở trong tay ta.” Nhuận Kỳ vừa nói vừa vui vẻ quan sát vẻ tức giận cùng bất lực của Nhuận Ngọc.

“Ngươi cho người lục đồ trong thư phòng của ta?” Nhuận Ngọc lớn tiếng chất vấn.

“Ta chính là cho người đi theo mỹ tửu, vào ngày trăng rằm tháng trước, mỹ tửu và hán tử đã hẹn gặp nhau như thế nào, ta đều đã biết. Không ngờ mỹ tửu nhất kiến chung tình với một kẻ phạm nhân. Ta không muốn mỹ tửu oán hận ta, dù gì mỹ tửu và ta về lâu dài cũng mang danh phu thê. Ta vốn muốn để mỹ tửu tự mình đồng ý hôn sự này, cũng giúp hợp thức hoá việc ngồi lên ngôi báu của ta, để chặn họng những người chưa thuần phục sự thống trị của ta. Nhưng không ngờ, chỉ vì một phạm nhân hèn mọn, chút pháp lực cũng không có, mỹ tửu lại muốn đi theo hắn, đe dọa làm hỏng chuyện lớn của ta.” Nhuận Kỳ về mặt ánh lên sự ác độc lạnh lùng.

“Chẳng phải ta đã đồng ý với điều kiện của ngươi sao? Sao còn bắt chàng? Ngươi đã nói nếu ta đồng ý, sẽ để chàng yên?” Nhuận Ngọc hờn hển nói.

“Ngươi quả thực là lo cho hán tử nên mới đến đây ư? Mỹ tửu, để tránh đêm dài lắm mộng, khi nào thành thân xong xuôi, ta lấy được ngôi vị một cách danh chính ngôn thuận, nam nhân của mỹ tửu sẽ vẹn toàn mà rời khỏi nơi đây. Còn nếu mỹ tửu muốn làm hỏng chuyện của ta, thì mỹ tửu biết chuyện gì sẽ xảy ra rồi đây.” Nhuận Kỳ gắt gỏng nói.

Cắt lời hán tử dừng dừng bỏ ra ngoài; trước khi đi còn quay lại dặn Thụy Miên, làm nàng nghe xong liền rùng mình: “Mỹ nhân, chỉ hai ngày nữa là ngày thành thân của ta với mỹ tửu. Người hãy đợi ta, đừng suy nghĩ vẩn vơ mà đi lung tung. Để ta biết được ngươi tính toán chuyện gì, đám phạm nhân người quen của mỹ nhân trên đó, ta sẽ giết không tha kẻ nào.”

Bạn đang đọc truyện *Thủy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Hoàng tộc nhân ngư

Thụy Miên nhớ lại, lúc hai tỷ đệ Nhuận Kỳ và Nhuận Ngọc cãi nhau trên bờ hồ Dục Ngư, có nhắc đến một nam nhân của tộc Mật Ngư Nhĩ mà Nhuận Ngọc đem lòng mến mộ. Theo như Nhuận Kỳ vừa nói thì có thể đoán được người này chính là Giang Hàn. Thụy Miên giờ đã hiểu lý do Giang Hàn đồng cảnh ngộ bị bắt giống mình. Hắn bị bắt giữ, không phải vì Cố Yên muốn diệt trừ phe đối lập mà nhờ Nhuận Kỳ ra tay, mà chính là bởi hắn là người mà Nhuận Ngọc đại công chúa bộ tộc nhân ngư đã đem lòng yêu mến. Nhuận Kỳ giữ Giang Hàn trong tay, chính là để đe dọa chèn ép Nhuận Ngọc, ép nàng ta thành thân với hắn, giúp hắn lên ngôi bá vương thủy cung một cách chính thống.

Ngay khi Nhuận Kỳ ra khỏi, tiểu a hoàn đi cùng Nhuận Ngọc lại gần Thụy Miên, vừa nói vừa dẫn nàng đến gần Nhuận Ngọc: “Dung mạo cô nương tuyệt sắc, chẳng trách Nhuận Kỳ muốn có được cô nương.”

Nhuận Ngọc nhìn Thụy Miên, lấy lại bình tĩnh hỏi: “Cô nương tên là gì?”

“Ta là Thụy Miên, xin cảm ơn Nhuận Ngọc công chúa đã hai lần giúp ta thoát nạn.” Thụy Miên nói.

“Không phải ta đã đưa cô nương và mấy người đi cùng ra khỏi bộ tộc Mật Ngư Nhĩ, sao cô nương lại quay lại đây?” Nhuận Ngọc thắc mắc.

“Là vì chúng ta đã có giao ước với Giang Hàn.” Thụy Miên suy nghĩ rồi trả lời.

“Giao ước ư?” Nhuận Ngọc hỏi.

“Giang Hàn và người của hắn muốn thoát khỏi ách thống trị của Cố Yên, muốn giải thoát khỏi lời nguyền bắt tử của tộc Mật Ngư Nhĩ. Chúng ta đồng ý tương trợ, bù lại, Giang Hàn cũng sẽ giúp đỡ chúng ta chuyện khác.” Thụy Miên giải thích vắn tắt.

“Nghĩa là Giang Hàn muốn chống lại Nhuận Kỳ và Cố Yên? Chuyện mà huynh ấy hứa sẽ giúp các người làm, có phải là lấy Vọng Nguyệt Ước?” Nhuận Ngọc sắc sảo hỏi.

Thụy Miên sững người, vì chưa biết phản ứng của Nhuận Ngọc với bảo vật mà tộc Nhân Ngư của nàng ta canh giữ thế nào, nàng đắn đo không dám trả lời. Thụy Miên sợ rằng nếu Nhuận Ngọc biết được quả thực bọn họ có ý lấy Vọng Nguyệt Ước, thì nàng và mọi người sẽ trở thành kẻ đối địch với người duy nhất có nhã ý giúp đỡ bọn họ ở nơi này.

Nhuận Ngọc nhìn vẻ lúng túng của Thụy Miên, từ tốn nói: “Ta đã nghe Cố Yên bẩm báo với Nhuận Kỳ về việc có người lạ dò hỏi về Vọng Nguyệt Ước. Bảo vật này đúng là do tộc nhân ngư canh giữ, nhưng từ trước đến nay nó chưa bao giờ thực sự thuộc về chúng ta. Nhuận Kỳ lại dùng nó làm nhiều chuyện thất đức, ta cũng không mù quáng canh giữ một báu vật như vậy. Người hãy cứ nói thật, không cần phải lo lắng.”

Thụy Miên lúc này nhẹ nhõm xác nhận: “Đúng là chúng ta đến đây vì Vọng Nguyệt Ước, và Giang Hàn đã đồng ý giúp chúng ta chuyện này. Nhuận Ngọc công chúa đúng là nữ tử tú ngoại huệ trung(1), có cái nhìn phóng khoáng khác người.”

(1) Tú ngoại huệ trung: Bên ngoài xinh đẹp, bên trong thông minh

Nhuận Ngọc nghe vậy chỉ gật đầu, liền hỏi: “Giang Hàn bị bắt đến đây cùng ngươi, ngươi có biết chàng hiện giờ ra sao không?”

“Chàng ta chỉ bị ngắt đi, không có gì nghiêm trọng.” Thụy Miên trả lời, muốn làm Nhuận Ngọc yên tâm, nói thêm: “Như công chúa đã nghe rồi, Nhuận Kỳ chỉ muốn giữ hắn làm con tin, tuyệt sẽ không gây tổn hại đến hắn, ảnh hưởng đến quyết định của nàng. Công chúa đừng quá lo lắng.”

Nhuận Ngọc không nói gì, vẻ mặt đầy suy tư: “Vì ta mà chàng bị Nhuận Kỳ bắt giữ. Nếu chàng có mệnh hệ gì, ta thật có lỗi.”

A Tảo lúc này không nhịn được mới lên tiếng: “Công chúa không được tự trách. Nếu trách thì phải trách Nhuận Kỳ ác độc, muốn thúc ép người khác. Chẳng phải năm xưa cũng là do công chúa ra tay cứu Giang Hàn công tử đó sao. Nếu không có công chúa, Giang Hàn công tử giờ này sao còn có mặt trên đời.”

Thụy Miên nghe vậy ngạc nhiên hỏi Nhuận Ngọc: “Công chúa từng cứu Giang Hàn khi xưa?”

Nhuận Ngọc nói: “Đó đã là chuyện quá khứ.”

A Tảo lẩm chuyện: “Công chúa đã cứu hắn từ lúc hắn còn bé, khi hắn lạc đến Mật Ngư Nhĩ, bị Cố Yên đem đi hiến tế. Công chúa cũng vì chuyện này, đã làm sai quy định của tộc Nhân Ngư, cứu phạm nhân, nên phải nhường lại địa vị thừa kế vương quyền cho Nhuận Kỳ. Nếu Giang Hàn công tử biết công chúa không những đã hy sinh vì hắn, lại âm thầm bảo vệ theo dõi hắn bao năm nay, chắc chắn sẽ vô cùng cảm động.”

Thụy Miên gật mình, liền hỏi: “Giang Hàn không phải là người bộ tộc Mật Ngư Nhĩ?”

A Tảo nhanh nhẩu trả lời: “Hắn là người nơi khác lạc tới. Khi xưa công chúa thường trốn lên mặt đất để nhìn ngó con người, tò mò xem thế giới phía trên

thế nào. Mười hai năm trước, công chúa lên bờ vào đúng ngày hiến tế của tộc Mật Ngư Nhĩ, đã kịp cứu sống Giang Hàn và một vị lão nhân. Công chúa còn phân phó cho Bối Giang lão đại đứng ra nhận là đã cứu và chăm sóc cho Giang Hàn công tử từ đó. Nàng thường lên đến ngắm nhìn công tử, tình cảm đã tự nhiên phát sinh từ lúc nào không biết.”

Thụy Miên bất ngờ với những gì vừa nghe được, Trương Gia Nghị mà Hạ Thư Sinh nhờ bọn họ tìm kiếm trong tộc Mật Ngư Nhĩ vẫn còn sống, người đó chính là Giang Hàn.

Nhuận Ngọc nhìn A Tảo nói: “Người đừng nhiều chuyện.”

A Tảo không nói thêm nữa, nhưng ánh mắt vẫn đau đáu nhiều chuyện mong muốn chia sẻ. Nàng ta cuối cùng buông một câu thờ dài: “Ta hữu tình nhưng người nào có hữu ý.”

Thụy Miên quay sang Nhuận Ngọc nói: “Nhuận Kỳ có nhắc đến việc tháng trước hai người đã gặp gỡ. Giang Hàn lúc ở trên có nói với ta về việc đang mong chờ một người nào đó, trên người hắn lại luôn mang theo một chiếc khăn tay có thêu hình đôi bướm. Đó có phải là khăn tay công chúa trao tặng?”

A Tảo bên cạnh vui mừng nói: “Đó là khăn tay công chúa đã đích thân làm tặng cho hắn. Hắn luôn mang theo người, lại đến hồ Dục Ngư chờ gặp lại công chúa đúng ngày trăng rằm, trùng với ngày này tháng trước hai người hẹn gặp, vậy chẳng phải hắn cũng có tình ý với công chúa hay sao?”

Nhuận Ngọc hai má ửng hồng, khuôn mặt không che giấu cảm xúc hân hoan.

Thụy Miên nói: “Khi ta kể lại việc chúng ta được nàng cứu thoát khỏi Nhuận Kỳ với Giang Hàn, hắn có vẻ biết công chúa Nhuận Ngọc là ai. Có phải hắn không biết nàng chính là Nhuận Ngọc công chúa của Nhân Ngư tộc? Người đã để ý Giang Hàn lâu như vậy, sao không trực tiếp tìm gặp hắn để tỏ lòng?”

Nhuận Ngọc buồn bã trả lời: “Ta căm ghét bộ tộc của chính mình, những kẻ phản bội Đông hải Long vương, bị đày đi biệt xứ. Không những vậy, sau khi thân mẫu ta mất đi, ta lên làm người kế vị, phải chịu tang một nghìn năm mới chính thức lên ngôi. Nhuận Kỳ lợi dụng thời cơ chuyển giao, lại lấy danh nghĩa Vọng Nguyệt Ước, dùng vật cống là tính mạng con người coi như đồ chơi, gây ra bao nhiêu tội ác.

Ta cũng ghê tởm bộ tộc Mật Ngư Nhĩ. Bộ tộc này chỉ vì tư lợi của bản thân, chấp nhận làm bao điều ác, coi Nhuận Kỳ như thần mà nhắm mắt phục tùng. Vì vậy mà Nhuận Kỳ dùng bảo vật bí truyền ban cho họ trường sinh bất tử, biến họ thành một đám tay sai bất nhân bất nghĩa.

Nếu ta khinh bỉ bản thân mình như vậy, sao có thể hy vọng Giang Hàn khi biết thân phận thực sự của ta, chàng lại có thể không ghét bỏ mà chấp nhận ta chứ?”

A Tảo ủ rũ nói: “Tháng trước, Nhuận Ngọc công chúa dùng thân phận của nữ tử của bộ tộc du mục khác đi lạc đến để gặp Giang Hàn, hắn không hề hay biết, còn nhiệt tình giúp đỡ công chúa. Hai người còn hẹn tái ngộ vào kỳ trăng rằm tháng sau. Có lẽ chính vì vậy mà hắn vẫn mong chờ người chẳng?”

Nhuận Ngọc xúc động nói: “Đây là bởi vì chàng không biết thân phận của ta. Nếu chàng biết bộ tộc của ta đã gây ra những gì, chàng sẽ coi ta như quái vật, sẽ kinh tởm ta. Hơn nữa, ta sống một cuộc sống dài ngàn năm, còn chàng chỉ là phàm nhân, sao có thể ở bên nhau muốn đời muốn kiếp?”

Thụy Miên an ủi: “Công chúa, giống như người vừa nói, bộ tộc của nàng làm ra chuyện ác, nàng chưa bao giờ ủng hộ. Không những thế, chỉ vì một lần cứu Giang Hàn mà nàng còn mất đi cả quyền vị. Điều ấy nếu Giang Hàn biết được, chỉ cần chàng ta thật lòng với nàng, chắc chắn sẽ không trách móc mà còn muốn phần cảm kích.

Công chúa sống ngàn năm, Giang Hàn chỉ giống như phàm nhân bình thường, sống mấy chục năm tuổi thọ. Vậy thì đã sao chứ? Chẳng nhẽ chỉ vì bên nhau dài hay ngắn mà công chúa nỡ bỏ lỡ lương duyên của mình sao? Vì sợ sinh lý tử biệt, phải chia lìa mà không cho mình và hắn cơ hội, liệu có công bằng với hắn?

Hơn nữa, công chúa sao chưa từng thử tin tưởng vào tình cảm của mình và Giang Hàn, sao không để hắn có quyền lựa chọn? Nếu hắn có nàng trong tâm, tự khắc sẽ biết thế nào mới là lựa chọn đúng đắn. Nếu hắn không biết trân trọng nàng, sau khi nàng đã âm thầm hy sinh vì hắn như vậy, quả thật hắn không đáng là người nam tử để nàng có thể định chung thân cả đời. Ta tin Giang Hàn là người trung thực lại biết đạo lý, chính là người có lòng, đáng để hy vọng.”

Nhuận Ngọc ngớ ngẩn nghe Thụy Miên nói. Từ khoé mắt nàng chảy ra một dòng nước mắt, Nhuận Ngọc lắc đầu: “Nhưng giờ đã muộn rồi, ta đã đồng ý thành thân với Nhuận Kỳ, lại vì sự an nguy của Giang Hàn, càng thân bất do kỷ(1).”

(1) Thân bất do kỷ: có những việc không thể làm khác được, không thể quyết định được

Thụy Miên thờ dài, tiếc thương cho Nhuận ngọc, quay sang hỏi A Tảo: “Nhuận Kỳ đã được Nhuận Ngọc công chúa nhường ngôi, tại sao hắn lại muốn ép nàng ta thành thân. Hơn nữa, Nhuận Kỳ là nhị hoàng tử, công chúa Nhuận Ngọc là đại công chúa, tỷ đệ sao có thể kết hôn?”

A Tảo trả lời: “Đây là luật lệ lâu đời của tộc Nhân Ngư. Nhân Ngư tộc không quan trọng nam tử hay nữ tử mới có thể kế thừa ngai vị. Công chúa Nhuận Ngọc là đại công chúa, vậy nên kể từ khi sinh ra, người đã được định sẵn sẽ lên là người cai quản nhân ngư tộc. Để bảo toàn dòng dõi Nhân ngư hoàng tộc, huynh muội, tỷ đệ có cùng huyết thống được khuyến khích thành thân với nhau. Nhất là đối với người kế thừa ngôi vị, lại càng bắt buộc phải thực hiện nghi thức này. Hơn thế nữa, Nhuận Kỳ là được Nhuận Ngọc công chúa nhường lại ngôi vị, càng cần phải thành thân với công chúa, để làm cho việc kế thừa ngai vàng được chính thức công nhận, dập tắt mọi rèm pha từ các quan thần.”

Nhuận Ngọc lúc này khuôn mặt đầy khổ tâm: “Hoàng tộc vương quyền đều là phù du. Từ trước đến nay ta luôn mong ước có thể sống như phàm trần.

Ta quả thật chỉ mong được tự định chung thân, một đời được ở gần bên người mình yêu, cùng nhau trải qua số kiếp, sinh lão bệnh tử, miễn sao sống một cuộc sống tự do tự tại.”

Thụy Miên cảm khái tư tưởng tự do của Nhuận Ngọc. Nghe nàng ta nói đến tự do tự tại của phàm trần, Thụy Miên chợt nhớ đến Đắc Di, Mặc Cảnh và Thuý Như ở bên trên. Theo như lời Nhuận Kỳ trước khi rời đi có nói, nếu Thụy Miên dám chạy trốn, hẳn sẽ giết hết những người đồng hành cùng nàng. Hẳn nói vậy tức là ba người bọn họ vẫn an toàn, không nguy đến tính mạng. Thụy Miên tin tưởng phán đoán của mình, tự thấy an lòng. Nàng không có lựa chọn nào khác đành phải ngoan ngoãn ở lại xem xét tình hình, không thể liều mình tìm cách chạy trốn.

Thụy Miên bỗng nhớ ra, hỏi Nhuận Ngọc công chúa và A Tảo: “Nhuận ngọc công chúa và A Tảo muội, các người thần thông quảng đại, ta muốn khăn cầu hai chuyện có được không?”

A Tảo là cây táo biển khi xưa được trồng trước viện của Nhuận Ngọc công chúa, trải qua mấy trăm năm tu luyện thành tiên, lúc biến thành người liền theo nàng ta từ đó. Nhuận Ngọc công chúa hiền lành tốt bụng, đối xử với A Tảo vô cùng thân thiết. A Tảo cứ thế ở bên làm thân cận chăm sóc bầu bạn. Đây là lần đầu tiên cây táo biển A Tảo được một nữ nhân khác khen ngợi, tâm trạng nàng ta phơi phới, phấn khích vỗ ngực khẳng khái: “Xin Thụy Miên cô nương cứ nói, ta đây nếu có gì có thể làm, sẽ sẵn lòng giúp đỡ.”

Thụy Miên mỉm cười nói: “Bằng hữu của ta mấy hôm trước bị trúng độc Hoại Tàn, làm cho khí huyết trong cơ thể bị hư tổn, không thể vận nội công. Dù có muốn đến đây cứu ta, với nội lực như bây giờ, quả thật chỉ tự chuốc họa vào thân. Nơi đây kỳ trấn dị bảo đều có, Giang Hàn lại đã từng nói nhân ngư tộc có người rất tinh thông về y dược. Cô nương có thể cho ta biết ai là người có khả năng chữa khỏi độc tính để ta tìm đến xin thuốc giải độc?”

A Tảo nhăn trán suy nghĩ nói: “Trong hoàng tộc nhân ngư, Nhuận Ngọc công chúa nổi tiếng là điểm mỹ tuyệt luân(1), ôn lương cung kiệm(2), Nhuận Kỳ hoàng tử dũng mãnh nhưng tàn độc, người còn lại chính là tam công chúa Nhuận Trân. Tam công chúa nổi danh là người tinh thông y thuật, hiểu biết của nàng ta về chế tạo độc dược và thuốc giải độc đứng đầu thiên hạ. Không có thuốc giải độc nào có thể làm khó Nhuận Trân công chúa.”

(1) Điểm mỹ tuyệt luân: xinh đẹp tuyệt vời

(2) Ôn lương cung kiệm: tính cách ôn hoà khiêm nhường

Thụy Miên vui mừng liền hỏi: “Làm thế nào để ta có thể gặp được nàng ấy?”

Nhuận Ngọc lắc đầu trả lời: “Điều này vô cùng khó khăn. Nhuận Trân công chúa tính tình lạnh nhạt. Muội muội tuy được đồn đại là hiểu biết tinh thông mọi chuyện, nhưng là người không thích tiếp xúc với người khác, cũng không bao giờ để lộ tâm ý của mình cho người khác biết. Ngay cả ta đây, cũng chỉ được gặp Nhuận Trân vài lần, từ khi chúng ta còn bé. Bất kỳ ai cũng không dám mạo phạm tiến vào nơi ở của muội muội, kể cả người đó có là Nhuận Kỳ.”

Thụy Miên thất vọng, tia hy vọng vừa nhen nhóm đã vụt tắt, nàng hỏi: “Vậy có còn cách nào khác không?”

Nhuận Ngọc nhìn nàng rồi nói: “Thụy Miên cô nương, hôm nay ta đã được nghe rất nhiều đạo lý nhân tình của cô nương. Ta cũng cảm ơn cô nương đã không bỏ rơi Giang Hàn, dù đã có thể rời đi, nhưng các người vẫn quay lại vì chàng. Ta thay Giang Hàn chịu ơn cô nương, nhất phạn chi ân(3).

(3) Nhất phạn chi ân: chịu ơn sẽ báo đáp

Hãy để ta thử một lần tìm đến Nhuận Trân muội muội. Muội muội tính cách khó đoán, ta chỉ có thể cố hết sức mình, không hứa trước được điều gì, cô nương đừng đặt quá nhiều hy vọng.”

Thụy Miên cảm phục nói: “Nhuận Ngọc công chúa, tạ ơn người đã nhận lời giúp đỡ. Chỉ cần có hy vọng, là ta đã rất vui mừng rồi. Phiền người ra tay nghĩa hiệp.”

Nhuận Ngọc nghĩa khí nhận lời: “Được. Còn việc thứ hai cô nương muốn nhờ, xin cứ nói.”

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Mỹ nhân kế

Nhuận Kỳ y lời với Nhuận Ngọc, từ lúc bỏ đi đến hôm sau cũng không quay lại quấy rầy Thụy Miên. Nhưng nàng lại phát hiện nhất cử nhất động của mình luôn bị theo dõi bám sát. Cứ mỗi lần nàng muốn ra ngoài, ngay cả đi nhà xí cũng đều có cận vệ kè kè bên người.

Thụy Miên toạ lập bất an(1) trong tấm cung, mong ngóng tin tức từ Nhuận Ngọc. Nàng ta đã hứa sẽ đến tìm Nhuận Trân tam công chúa xin thuốc giải độc cho Mặc Cảnh và Đắc Di, giúp bọn hắn phục hồi sức lực.

(1) Toạ lập bất an: đứng ngồi không yên

Chỉ cần có thuốc giải độc trong tay, Thụy Miên sẽ nhờ A Tảo mang đến giao cho Đắc Di và Mặc Cảnh. Nàng tin tưởng với việc hoàn toàn lấy lại được sức mạnh, hai người bọn họ hoàn toàn có khả năng đối phó với Nhuận Kỳ.

Tuy nhiên, A tảo đến tìm nàng lại mang theo tin tức không khả quan.

A Tảo thông báo: “Thụy Miên cô nương, Nhuận Ngọc công chúa đã đến tìm Nhuận Trân tam công chúa hai lần, một lần thì bị lính canh từ chối do Nhuận Trân công chúa ban lệnh không tiếp khách, lần thứ hai thì lính canh lại báo rằng tam công chúa đã đi khỏi. Nhuận Ngọc công chúa thành thực xin lỗi vì đã không giúp đỡ được cô nương.”

Thụy Miên trong lòng thất vọng, nhưng vẫn biết ơn sự giúp đỡ nhiệt tình của Nhuận Ngọc: “A Tảo cô nương xin chuyển lời cảm tạ của ta đến Nhuận Ngọc công chúa. Dù không gặp được Nhuận Trân, nhưng công chúa vẫn hết lòng ra sức giúp đỡ. Ta thành thực trân trọng ân tình.”

Thụy Miên lúc này lo lắng cho Mặc Cảnh và Đắc Di, vì nàng biết, hai người họ vì để cứu mình hay để tìm ra Vọng Nguyệt Ước, đều phải đến được thủy cung của tộc Nhân Ngư. Với tính cách của họ, nhất định sẽ không từ bỏ. Nhưng không có võ lực, việc tìm xuống đáy với Nhuận Kỳ và binh lính đông đảo ở thủy cung đồng nghĩa với việc tìm đến cái chết.

Thụy Miên nhớ lại cuộc đối thoại với Nhuận Ngọc liên quan đến vấn đề thứ hai nàng muốn nhờ vả.

“Cảm tạ lòng tốt của Nhuận Ngọc công chúa. Việc thứ hai ta muốn hỏi, chính là về Vọng Nguyệt Ước.”

“Ta tin tưởng Thụy Miên cô nương sẽ không dùng viên ngọc vào điều bất nghĩa, có thể cho ta biết các người định làm gì với Vọng Nguyệt Ước?” Nhuận Ngọc thắc mắc.

Thụy Miên thật thà thể hiện thành tâm: “Chúng ta muốn dùng viên ngọc để thực hiện đại nghĩa. Công chúa là người có lòng tư bi, chuyện nhân gian, chắc nàng cũng nghe nói đến. Hiện nay thế cục phân tranh, nhân thế lầm than. Người nam nhân tên Đắc Di đi với ta chính là hoàng tử của nước Kỳ, là người có khả năng thống nhất tam quốc, lập nên thế thời hoà bình thịnh trị. Nhưng muốn làm điều này, hẳn phải có được Vọng Nguyệt Ước. Công chúa cũng vừa nói, bảo bối này là viên ngọc không tốt lành, vì nó mà bộ tộc Nhân Ngư và Mật Ngư Nhị ngày càng lún sâu vào tội ác. Viên ngọc nếu được Đắc Di sử dụng, ta tin chắc sẽ giúp thay đổi thế vận, mang lại điều tốt lành. Ta cầu mong công chúa chỉ cách để có thể lấy được Vọng Nguyệt Ước, giúp chúng ta mang nó đi khỏi đây.”

Nhuận Ngọc đứng im lặng nghe, một lúc sau khẽ nói: “Thụy Miên, ta đọc được sự chân thật trong mắt ngươi. Ngay việc vì muốn hoàn thành lời đã định với Giang Hàn mà các người quay lại đã chứng tỏ các người có nhân phẩm tốt. Được, ta sẽ chỉ cho cô nương cách để lấy được Vọng Nguyệt Ước. Tuy nhiên, bảo vật được canh gác cẩn thận, lấy được nó phải vượt qua hiểm nguy không lường. Thành công lấy được viên ngọc hay không còn phải tùy vào khả năng của cô nương và bằng hữu của nàng đến đâu.”

“Cảm tạ Nhuận Ngọc công chúa đồng ý toại nguyện, xin nàng chỉ điểm” Thụy Miên lễ phép nói.

“Viên ngọc được cất giữ tại Bảo Tăng Cung của Nhuận Kỳ, ở ngay trong tẩm cung của hần. Nơi đây không những luôn có thủy lính canh gác cẩn mật, đường đi ngoằn ngoèo khúc khuỷu, khó dò dễ lạc, lại còn có trấn thủ canh giữ. Trấn quá này pháp lực vô song, là lĩnh thú được Nhuận Kỳ chính tay nuôi dưỡng, chỉ nghe lời một mình hần.” Vừa nói, Nhuận Ngọc vừa vẽ đường dẫn đến Bảo Tăng Các trên một tấm vải, rồi trao nó cho Thụy Miên.

Thụy Miên cảm tạ sự tương trợ của Nhuận Ngọc, cầm mảnh giấy chỉ đường nghiên cứu thật kỹ. Từ lúc nàng ở thủy cung, không lúc nào ngừng suy nghĩ về sự an toàn của mọi người phía trên. Nếu nàng không thể tìm ra giải pháp cho Đắc Di và Mặc Cảnh, nàng phải ra sức tìm được Vọng Nguyệt Ước.

Nằm trên giường sâu nào nghĩ kế, Thụy Miên đột nhiên quán thông, trong đầu nhanh chóng hiện lên hai từ: “Sắc dụ”.

Nàng vội ra ngoài cửa nơi có thủy lính đang canh giữ. Quân lính vừa thấy nàng đã cung kính bái lạy mà thưa: “Nương nương, người muốn đi đâu?”

Thụy Miên thăm thẳm: “Nương nương cái đầu người, ta đây dù có được cho vàng bạc đá quý cũng cóc thèm làm vợ của con cá trê Nhuận Kỳ đấy.”

Nàng rặn một nụ cười trên mặt, kiềm chế suy nghĩ trong đầu rồi nói với thủy lính: “Ngươi mau đi báo với Nhuận Kỳ hoàng tử, ta muốn gặp chàng có chuyện.”

Chỉ một lát sau khi thủy lính rời đi, đã có hai thủy binh khác đến đón nàng: “Nương nương, Nhuận Kỳ hoàng tử đang đợi nương nương ở tẩm cung của ngài. Mời.” Thụy Miên lên đường, nắm chặt túi áo trong đó có bộ kim châm mà nàng luôn giữ theo người.

Khi Thụy Miên đến tẩm cung của Nhuận Kỳ, nàng vừa vào đã nhìn thấy hần oai vệ ngồi trên ghế giữa sảnh lớn, hai bên là hai cung nữ nàng gặp hôm qua. Một người đang mớm rượu cho hần, một người ườn ẹo ngồi vào lòng hần mà vuốt ve mặt mũi, nàng ta gục đầu trên vai Nhuận Kỳ cười khúc khích. Đứng hai bên trái phải trong sảnh là hai hàng mỹ tử, ăn mặc phóng túng, người nào người nấy mỹ mạo như hoa.

Nhuận Kỳ thấy Thụy Miên đến, thì mỉm cười nói với đám cung tần: “Các người lui hết xuống cho ta.”

Thụy Miên nhìn cảnh trước mắt liền nghĩ đến chuyện Đắc Di từng phải ép mình thành công tử ăn chơi để che mắt thiên hạ. Nàng lắc đầu, cố rũ bỏ hình ảnh hần đang ngồi giữa đám mỹ nữ cung nhân nga ngón khúc khích nói cười.

Nhuận Kỳ nhanh chóng bước xuống, tiến lại gần Thụy Miên, giọng nói đa tình, dùng nhãn dục(1) nhìn nàng đầy thèm muốn: “Thụy Miên mỹ nhân, nàng thương nhớ nên đến tìm ta?”

(1) Nhân dục: ánh mắt đầy dục vọng

Thụy Miên cố nén cơn buồn nôn nói: “Đúng vậy, từ ngày hôm qua chàng rời đi liền không quay lại thăm ta. Ta buồn bã cô đơn, đành cộc đi tìm trâu. Thật ngượng ngùng cho nữ tử ta.”

Nhuận Kỳ cười ha hả đắc ý: “Nàng quả thật ngày càng làm ta khoái chí, hôm qua còn lạnh lùng hung dữ, hôm nay lại thẹn thùng e ngại, không ngờ nàng lại là một cô nương nhiệt tình đến vậy. Ta thật càng thêm thích thú.” Nói rồi một tay kéo Thụy Miên vào lòng mình, tay còn lại nắm chặt eo nàng mà lần tới.

Thụy Miên lúc này trong tay đã thủ sẵn kim châm to nhọn nhất mà mình có, vận lực bất ngờ đâm vào huyệt ở lưng của Nhuận Kỳ. Trong chớp mắt, Nhuận Kỳ liền bất động, hai mắt ánh lên ngạc nhiên cùng hoảng sợ. Hắn lắp bắp nói: “Nàng, nàng đã làm gì ta?”

Thụy Miên nhìn hắn đã bị khống chế tê liệt, liền giơ kim ngay sát cổ hắn, hùng dũng đe dọa: “Ta đây vốn là thần y, nếu ngươi dám làm càn, ta liền một châm làm đứt kinh mạch ngươi, cho ngươi cả đời tàn phế, nhất là phần dưới của ngươi, hết đường dùng tới.”

Nhuận Kỳ liền run rẩy nhìn Thụy Miên mà nói: “Vậy, nàng là muốn cái gì?”

Thụy Miên phấn khởi vì kế sách của mình diễn ra thuận lợi, ra lệnh cho hắn: “Mau đưa lão nương đến Bảo Tàng Các, giao cho ta Vọng Nguyệt Ước, sau đó cho người đưa ta lên phía trên.”

Trước sự bất ngờ của Thụy Miên, Nhuận Kỳ đột nhiên phá lên cười, cử động hần nhanh nhẹn, nắm chặt lấy tay nàng, tự nhấn cây kim trên tay Thụy Miên thật sâu vào cổ mình. Chỗ kim châm đến trên da hần chảy ra một dòng nước màu xanh sẫm. Thụy Miên sợ hãi rút tay ra, cả người lùi về phía sau. Cây kim vẫn còn cắm trên cổ Nhuận Kỳ.

Nhuận Kỳ lúc này mới đưa tay từ từ rút cây kim ra, ném xuống mặt đất, vết thương đang rỉ máu xanh ngay lập tức lành lại, không để lại dấu vết. Hắn nhìn Thụy Miên mà nói: “Ta chỉ đùa với nàng một chút. Hoá ra đúng như Cổ Yên nói, nàng và đồng bọn đến Dục Ngư là vì Vọng Nguyệt Ước. Nàng có thể áp dụng chiêu này với phạm nhân, nhưng nàng quên ta là hoàng tử nhân ngư tộc, sao có thể giống đám sâu bọ ở trên được chứ?”

Thụy Miên nghe hắn nói vậy, càng thấy mình ngu ngốc vô cùng: “Sao lại bất cẩn không nghĩ ra chứ. Vừa tổn kim châm, lại vừa để lộ mất mục đích của cả bọn, phen này mất cả chì lẫn chài.”

Nhuận Kỳ tiến lại gần nàng, ánh mắt gian xảo, đưa tay lên cầm áo của nàng xé rách. Thụy Miên kinh hãi nhìn bả vai của mình đã lộ ra mồn một. Nàng dùng tay che trước ngực áo, lùi sâu hơn về phía sau. Nhuận Kỳ cười ha hả, càng thêm khoái chí, định tiến tới gần nàng thì quân lính bên ngoài chạy vào tán loạn cấp báo: “Thưa hoàng tử, bên ngoài có đám người xông vào ngư thành, thủy lính không đủ sức chống chọi, đã thương vong vô số.”

Nhuận Kỳ nghe thấy vậy liền bật phát tức giận. Hắn ta hét lên: “Là ai? Kẻ nào lại dám xông vào ngư thành của ta? Ai có thể chống chọi lại sức chiến đấu của thủy lính nhân ngư?”

Thủy lính lắp bắp: “Dạ bẩm, là đám người Mật Ngư Nhĩ.”

“Lũ sâu bọ dám làm càn? Thả ngay Tuộc Quý ra nghiền chiến.” Nhuận Kỳ ngờ ngàng bực tức ra lệnh.

Thủy lính run sợ, nhanh chóng ra ngoài truyền lệnh. Nhuận Kỳ quay lại nắm chặt cổ tay Thụy Miên xiết mạnh: “Nàng biết điều thì hãy trở về tẩm cung chờ đợi. Ta xong việc sẽ quay lại tìm nàng, nhất định phải làm nàng thuận phục. Đám băng hữu của nàng, đã tự chọn cho chúng con đường chết.”

Nói rồi hắn liền bỏ ra ngoài. Đám lính căng thẳng bám đuôi theo. Thụy Miên vô cùng bất an lo lắng, nghĩ đến hai người Đắc Di và Mặc Cảnh: “Lẽ nào hai người ấy đến cứu ta? Không thể, bọn họ đều đã mất hết võ lực, lại làm thế nào tìm được đường xuống đây, như vậy khác nào tự sát?”

Nàng không tìm ra được đáp án, trong lòng rối bời. Lúc này, hai mỹ tử ban nãy đang ân ái với Nhuận Kỳ thì bị Thụy Miên xen ngang bước vào sánh. Hai nàng lững thững bước đi, áo tụt xuống hở hững để lộ bờ vai ngần trắng nõn. Hai nàng đi xung quanh người Thụy Miên, quan sát phán xét rồi nói, cố ý cho nàng nghe được: “Nữ tử chỉ được ngoại hình dễ nhìn. Chúng ta vốn có thể biến hóa xinh đẹp lung linh gấp vạn lần. Ta không hiểu Nhuận Kỳ hoàng tử nhìn thấy gì ở nàng mà lại nhất định muốn có?”

Người kia liền tiếp lời: “Nàng ta chỉ là nữ tử phạm nhân thấp kém.”

Thụy Miên biết đây là chuyện tranh sủng giành vinh, liền tìm cách xoa dịu nói: “Đúng vậy, ta cũng không hiểu vì sao mắt nhìn của Nhuận Kỳ lại kém đến thế. Ta chỉ là nữ tử phạm phu, hồng nhân dịch lão, phương hoa khoảnh khắc (1), tuyệt không muốn tranh giành sủng ái với các nàng. Ta chỉ mong có người giúp mình thoát khỏi nơi này, không biết hai mỹ nhân có thể giang tay cứu giúp?”

(1) Hồng nhân dịch lão, phương hoa khoảnh khắc: người đẹp sẽ già, hoa thơm cũng chỉ trong khoảnh khắc

Hai nữ nhân nhìn nhau, trên mặt thoáng chút nghi hoặc. Thụy Miên liếc mắt nhìn họ, đoán chừng hai nàng đã trúng kế, liền bi thương nói tiếp: “Hai cô nương dung mạo song toàn, đức tính hiền thực hoa lệ có thể thương tình, để ta một con đường thoát thân được không? Ta sẽ tự đi khỏi, tìm cách ra khỏi đây, tuyệt không làm liên lụy đến hai người. Khi Nhuận Kỳ về đến, nếu có hỏi về ta, các người chỉ cần trả lời là ta nhân lúc rối loạn đã bỏ chạy, các người không biết gì hết, có được không? Ta xin hứa sẽ cao chạy xa bay, biến mất mãi mãi. Chỉ cần ta đi khỏi, ắt các người sẽ có lại được sự sủng ái của Nhuận Kỳ.”

Hai nữ tử nhăn trán suy nghĩ một lúc, dù gì Thụy Miên cũng là nữ tử phạm nhân, có phần mới mẻ, nên mới được Nhuận Kỳ hết mực yêu thích. Tuy việc

Nhuận Kỳ thay đổi nữ nhân như cơm bữa là chuyện thường tình, nhưng hai mỹ tử các nàng sao có thể chịu nổi việc chia sẻ sủng hạnh của mình cho một người mới đến. Cuối cùng hai nàng cũng gạt đầu nhìn nhau quay lưng về phía cửa sảnh. Thụy Miên biết ý, liền một hơi vận sức chạy với tốc độ kinh thiên.

Thụy Miên lợi dụng thời cơ, nhanh chóng hành động, bất kể là ai đang quấy phá ở đây, cũng đều đang làm ngư thành rối loạn. Trần thủ trông giữ bảo tàng các đã được cử đi để dẹp loạn, Nhuận Kỳ cũng không có mặt. Nàng đang ở trong tâm cung của hắn, lại có bản đồ của Nhuận Ngọc chỉ nơi cất giữ Vọng Nguyệt Uớc. Giờ chính là lúc thuận lợi nhất để có thể lên vào Bảo Tàng Các tìm bảo vật.

Thụy Miên đi được một lúc theo hướng dẫn của bản đồ, thì đến được trước cửa của một khu tường bao quanh vùng chãi, trên đó có treo biển ghi Bảo Tàng Các. Đúng như nàng phán đoán, toàn bộ thủy lính đã bỏ đi trấn thủ thủy cung. Nàng tiến đến muốn mở cửa thì bỗng thấy có hai bóng người lao ra chặn trước mặt mình, chính là hai cung nữ vừa rồi. Tim Thụy Miên thót lên lại nhảy xuống, tiếng chuông cảnh giác vang bên tai. Hai nàng ta đã đồng ý để nàng đi, giờ xuất hiện ở đây là có ý gì?

Một mỹ tử liền nói: “Hừ, nữ tử điều ngoa nhà ngươi suýt chút nữa đã lừa được bọn ta.”

Nàng kia phụ họa: “Nhuận Kỳ hoàng tử là người tình anh, chuyện gì người cũng biết. Nếu ngươi bị bắt về, chúng ta thoát không khỏi tội danh. Lúc này ta cũng nghe được ngươi có ý đồ muốn cướp Vọng Nguyệt Uớc. Nếu Nhuận Kỳ hỏi tới, chúng ta chỉ còn biết nói rằng ngươi cố tình nhân lúc không có ai canh gác mà giờ trò muốn cướp bảo vật, bọn ta một lòng trung thành, trong lúc ngăn cản mà lỡ tay, làm người tiêu tán, không hề chủ đích. Đã làm thì làm tới cùng, để bọn ta giúp ngươi thực hiện ý muốn, giúp ngươi mãi mãi biến mất.”

Khi nói chuyện, hai nàng đã ép Thụy Miên đi xa khỏi Bảo Tàng Các, ra đến ngoài sân trải cát vàng mịn. Hai mỹ tử trong lúc nói chuyện tiện tay bẻ một nhánh san hô sắc nhọn, dứt lời liền lao về phía Thụy Miên tấn công. Thụy Miên sợ hãi tránh sang một bước, va người vào cột gần đây những nhánh san hô rục rỏ, xước hết một bên tay. Nàng bất giác mở mắt trong túi áo, lấy ra đoản đao mà lúc trước Bửu Toại đã tặng nàng để phòng thân, giờ lên tự vệ.

Hai ả tiếp tục lao vào, Thụy Miên luống cuống đưa đao lên chống đỡ, may mắn rạch được một đường đao lên má của một trong hai ả. ả ta rú lên đau đớn, trên vết thương bên gò má mịn màng giờ hiện lên lấm tấm vảy xanh. Hai mỹ tử này chính là hai con cá tu luyện thành tinh.

Thụy Miên cảm thấy phấn chấn, không ngờ đao pháp của mình lại lợi hại đến thế. Nàng lấy thế đứng tấn, một tay cầm đoản đao, giờ bàn tay kia vẩy vẩy hai ả cá tinh mời xuất chiêu. Hai ả nhìn nhau trao đổi; ả cá tinh gương mặt lạnh lặn liền đưa tay lên, đánh ra một chưởng, hất văng đoản đao của Thụy Miên xuống đất. Thụy Miên kinh hãi, phút chốc tự kiêu vì đao pháp của nàng liền biến mất cũng nhanh như khi đoản đao rời tay.

Nàng giờ tay làm hoà: “Từ từ nào, chúng ta bình tĩnh nói chuyện đã nhé.”

Hai ả cá tinh không chần chừ, cùng nhau xông vào, giờ rặng san hô lên, bỏ xuống đầu Thụy Miên.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Quyết đấu với trấn quái

Thụy Miên nghe thấy tiếng hét chói tai, nhưng không phải của bản thân mà là tiếng kêu đau đớn từ hai ả cá tinh. A Tảo một tay cầm kiếm, xuất chiêu chém cho hai ả lăn ra đất. Mặc dù thân hình nặng nề, nhưng động tác của A Tảo lại nhanh nhẹn thoăn thoắt, làm Thụy Miên tròn mắt cảm phục.

A Tảo nâng Thụy Miên dậy, vội nói: “Nhanh rời khỏi đây, bằng hữu của cô nương đang đợi ở cửa bí mật phía Đông.”

Thụy Miên chưa chịu đi, nói với A Tảo, “Ta phải nhân cơ hội nơi đây không có người, lấy Vọng Nguyệt ước đem đi.”

A Tảo lắc đầu giải thích: “Đã muộn rồi, quân lính đã được lệnh quay lại tập trung canh gác chặt chẽ trong phủ của Nhuận Kỳ, bao gồm cả lối vào Bảo Tàng Các. Sức của mình ngươi làm sao có thể địch lại với thủy binh hùng hậu, mau đi nhanh, không sẽ không kịp nữa đâu.”

Thụy Miên ngay lúc đó nghe thấy tiếng bước chân của lính gác đang dồn dập lại gần, liền theo A Tảo đi đến cửa phía đông, trước khi rời đi không quên nhặt lại thanh đoản đao của Bửu Toại.

Trên đường đi, A Tảo giải thích: “Công chúa Nhuận Ngọc biết cô nương tự ý đến gặp Nhuận Kỳ, công chúa đã đoán được ý đồ muốn xâm nhập vào Bảo Tàng Các của nàng, liền phân phó cho ta đi theo ứng cứu.”

Khi A Tảo dẫn Thụy Miên đến nơi, nàng nhìn thấy từ xa là hai bóng dáng quen thuộc. Mặc Cảnh và Đắc Di đang đứng đó, thấp thòm chờ đợi. Đắc Di trên tay là phiến quạt quen thuộc, còn Mặc Cảnh đang nắm chặt bạch ngọc sáo trong tay.

Từ xa thấy Thụy Miên lại gần, Mặc Cảnh và Đắc Di lao ra đón, mỗi người nắm lấy một cánh tay của nàng, khuôn mặt đang căng thẳng thấy nàng an toàn thì liền giãn ra. Thụy Miên gặp lại bọn họ, mỉm cười vui mừng.

Mặc Cảnh quan sát nàng rồi hỏi: “Tay nàng bị thương?” cùng lúc Đắc Di cũng nói: “Tay nàng có sao không?”

Thụy Miên lắc đầu nhìn hai nam nhân đang lo lắng cho mình, trả lời: “Không sao, chỉ là trầy xước một chút. Mọi chuyện ổn rồi. Sao hai người lại đến được đây?”

Đắc Di trả lời: “Đoàn người của Thiết Ảnh đang cầm chân thủy binh. Mọi người đã hẹn gặp nhau ở trên. Chúng ta mau đi thôi, ra khỏi đây rồi nói chuyện.”

Mặc Cảnh đồng ý: “Ồ đây vẫn chưa an toàn. Mau đi.”

Thụy Miên quay lại nhìn A Tảo: “Còn Nhuận Ngọc công chúa và A Tảo, sao không đi cùng chúng ta?”

A Tảo lắc đầu nói: “Ta phải quay lại tìm Nhuận Ngọc công chúa. Nàng quyết không rời đi nếu chưa tìm được Giang Hàn công tử. Các người hãy mau đi trước. Thoát một người còn hơn bị bắt giữ thêm một người. Chúng ta dù sao ở đây cũng có địa vị, sẽ không ai dám làm càn. Đi mau đi.”

Thụy Miên gật đầu, nói: “Được, nhất định phải gặp nhau ở trên. Nếu các người không lên trên tụ họp cùng bọn ta, chúng ta nhất định sẽ quay xuống cứu trợ.”

Ba người tạm biệt A Tảo, cùng nhau rời đi. Ra khỏi bong bóng bao bọc thủy cung, vừa đi được mấy bước, Thụy Miên liền nghe thấy tiếng la hét gần đó vọng lại. Mặc Cảnh và Đắc Di cảnh giác ngoài nhìn theo hướng phát ra âm thanh kêu gào đau đớn.

Từ xa, ba người có thể nhìn thấy một đám người mặc trang phục của tộc Mật Ngư Nhĩ đang hối hả tháo chạy về phía họ. Đắc Di nói, một cột bóng nước thoát ra, tiếng nói của hân vang đi trong nước: “Là người của Thiết Ảnh.”

Bọn họ vừa chạy vừa ngoái lại nhìn phía sau, trên người ai cũng mang theo vô số thương tích. Bám theo bọn họ là vô vàn bọt nước đang sủi lên cuộn cuộn, một thứ gì đó to lớn màu đỏ đang rẽ nước tiến đến. Thụy Miên hải hùng thấy xuất hiện là một con bạch tuộc khổng lồ, to lớn như một chiếc thuyền đánh cá. Trên người bạch tuộc là những xúc tu bọc sắt lôm chôm đang ngo ngoe. Nàng hoảng hốt nhận ra, đây chính là trấn thủ canh giữ Bảo Tàng Các của Nhuận Kỳ. Tuộc quý vẫn đang đuổi đánh đám người của Thiết Ảnh. Nó hướng xúc tu vươn tới, dù mọi người dùng đao kiếm chống chọi, nhưng cũng không đủ sức xuyên thủng tấm giáp sắt trên người để có thể gây đả thương cho nó.

Trấn thủ vươn vòi tuộc của mình, bắt được chân của một người gần nhất. Thụy Miên bật mắt che đi cảnh tượng hải hùng. Trấn thủ chỉ dùng xúc tu, nháy mắt bẻ quặt chân của nam nhân nó đang giữ. Khuôn mặt người này ngoài hoảng loạn còn là vẻ đau đớn khủng khiếp, từ mồm hân thoát ra ngàn bọt bong bóng thất thanh.

Một bóng dáng vụt qua Thụy Miên, là Mặc Cảnh đang lao nhanh về phía Tuộc thú. Hân giờ bạch ngọc sáo, một chương dứt khoát chặt đứt xúc tu của bạch tuộc khổng lồ, cứu nam tử thoát khỏi sự kèm cặp của nó. Con bạch tuộc đang giữ người liền bị mất đà, lại bị thương mất một xúc tu, cuồng loạn lao vào Mặc Cảnh trả thù.

Con trấn thủ hung tợn đang điên tiết vì bị đả thương, cả người oằn ẹo toát ra vẻ nguy hiểm. Trấn thủ xoè toàn bộ bảy xúc tu còn lại của mình, để hiện lên phía dưới thân mình khổng lồ là một cái mồm đen ngòm tua tủa răng trắng sắc nhọn. Chỉ trong nháy mắt, Mặc Cảnh tay cầm bạch ngọc dần chuyển thành màu xanh lá, chìa thẳng về phía trấn thủ vận lực ra đòn. Thụy Miên không kịp quan sát, chỉ thấy trong nước lặn ra một mảng mực đen dày đặc.

Cả đoàn người chìm trong làn nước đen ngòm, tay Đắc Di giữ chặt lấy Thụy Miên, kéo nàng lại gần, ôm lấy nàng bảo vệ. Thụy Miên lơ mơ nhìn trong làn nước, mãi lúc sau mới thấy bóng dáng trong y phục trắng của Mặc Cảnh phía trước.

Bỗng phía bên cạnh có một vật gì rẽ nước lao đến phía nàng và Đắc Di. Trước khi vật này chạm được đến người nàng, Đắc Di phi thân chắn phía trước Thụy Miên, tay vung thiết phiến lên, đánh bay một xúc tu màu đỏ lôm chôm đang ngoe nguẩy từng đốt tròn bọc sắt trắng ớn. Trên xúc tu hiện lên một vết cắt dài. Thụy Miên kinh hãi phía sau người Đắc Di.

Mặc Cảnh thấy vậy vận nội công, một chương lực màu trắng phát lên từ bạch ngọc, đánh thẳng về phía trấn thủ bạch tuộc, ép nó lùi xa khỏi nơi Đắc Di và Thụy Miên đang đứng. Thụy Miên nghe trong làn nước vang lên tiếng gầm đau đớn. Thêm hai xúc tu nữa của trấn thủ bị Mặc Cảnh cắt đứt. Trấn thủ tuy đau đớn nhưng càng hăng tiết tấn công. Năm xúc tu còn lại xoắn vào nhau, lao về phía Mặc Cảnh như một mũi khoan rắn chắc. Mặc Cảnh vừa vận phi thân tránh được mũi khoan trong làn nước, nhưng do ở độ sâu thăm thẳm, áp lực lại nặng nề, làm tốc độ di chuyển của hân không được nhanh nhẹn như bình thường.

Xúc tu xoắn vào đánh trượt mục tiêu, bạch tuộc trong nháy mắt phun từ dưới miệng nó ra một đường nước đen xì trông như một cây đinh lớn, đánh trúng vai Mặc Cảnh. Hân loạn choạng thân mình lùi về phía sau. Y phục trên vai bị rách, lộ ra một đường cắt tằm một gang tay. Máu của hân từ vết thương trên bả vai cuộn lên trong nước như một làn khói đỏ. Nhìn thấy đối phương bị thương làm quái thú càng phấn chấn. Bạch tuộc như bị kích thích bởi mùi máu tươi, càng hăng hái lao về phía đối thủ.

Thụy Miên hét lên sợ hãi. Mặc Cảnh nhanh chóng thủ thế, tiếp tục chủ động đỡ đòn của trấn thủ. Đắc Di lúc này nhìn Thụy Miên, nói nhanh: “Muội lên phía trên trước đi, ta theo hỗ trợ Mặc Cảnh.” Thụy Miên nghe thấy nhưng không chịu rời đi, một phần vì đôi chân đã không còn nghe lời mình, run rẩy lập cập, một phần vì nàng muốn ở lại chờ Mặc Cảnh và Đắc Di, không muốn bỏ hai người họ ở lại, cũng như việc bọn họ không từ bỏ nàng.

Đắc Di đã tiến lên nhập cuộc. Hai người cùng song kiếm hợp bích, tấn công con bạch tuộc khổng lồ. Cả bọn vừa đánh vừa chạy, đã đi khá xa được khỏi ngư vương. Bỗng Thụy Miên nhìn thấy bên trong cái miệng lôm chôm răng của quái thú là một chấm màu xanh lá cây. Mỗi lần quái thú há miệng vận sức tấn công hai người Đắc Di và Mặc Cảnh thì chấm xanh này mới lộ ra, màu xanh lại có phần đậm hơn sau mỗi lần tung đòn.

Quái thú bị Mặc Cảnh và Đắc Di cùng công kích, dù điên tiết nhưng cũng không thể đả thương được hai người. Đám người Thiết Ảnh thấy thế cũng dừng

cắm xông vào trợ chiến.

Thụy Miên thông báo với mọi người: “Điểm yếu của nó nằm ở dưới mồm, là nơi khuất nhất. Mỗi lần nó vận dụng công lực, đốm màu xanh lại toả sáng. Các người hãy thử tấn công vào chỗ hiểm đấy xem sao.”

Mặc Cảnh dù bị thương trên vai nhưng uy lực chiến đấu không hề suy giảm. Hắn và Đắc Di gật đầu khi nghe Thụy Miên nói. Hắn phân phó để đám người của Thiết Ảnh đánh lạc hướng quái thú, như nó vận lực ra đòn, trong khi đó bản thân mình và Đắc Di chờ dịp tấn công thẳng vào đốm sáng dưới mồm nó.

Sau hai lần liều lĩnh, Đắc Di cuối cùng cũng đánh trúng được vào đốm xanh của trần thú. Trần thú gào lên dữ dội, quặn những xúc tu còn lại vào bảo vệ nơi vừa bị trúng đòn. Từ vết thương này chảy ra một dòng nước tím ngắt. Trần thú bị trúng đòn hiểm, cả người co giật, các xúc tu dần giãn ra bất động.

Đắc Di quay về phía Thụy Miên nói: “Đúng như nàng nói.” thì bạch tuộc bỗng chợt cố gượng ra đòn cuối cùng. Từ mồm nó bắn ra chưởng lực như mũi khoan màu đen về phía Đắc Di. Đắc Di chưa kịp quay lưng tránh né thì Mặc Cảnh đã tung ra một chưởng đánh bật đòn của quái thú, cùng lúc từ bạch ngọc sáo bắn một tia màu trắng về phía mồm của bạch tuộc, cả người nó lãnh trọn chưởng lực mạnh mẽ này. Bạch tuộc lập tức ngừng cử động, cả thân hình đỏ rực dần chuyển thành màu trắng phớt. Máu tím của nó luân quần tan vào trong làn nước biển.

Mặc Cảnh nói với Đắc Di cùng đám người còn lại của Thiết Ảnh: “Chúng ta mau đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Sanh ly tử biệt

Thụy Miên, Đắc Di, Mặc Cảnh và đám người bị thương cùng nhau bơi mãi mới lên được phía trên mặt nước. Không khí buốt lạnh đánh áp vào mặt nàng và mọi người. Thụy Miên khoan khoái hít thở, trần trọng từng ngụm khí trời tươi mát.

Bên trên lúc này đã là một mảnh trăng tròn vằng vặc, trời đã về đêm. Thụy Như và Thiết Ảnh ở trên bờ lo lắng nhìn về phía mặt hồ đang lớn nhồn bọt nước thì phát hiện thấy đoàn người lo ngại xuất hiện. Thiết Ảnh lao đến sát mép hồ, giơ tay kéo từng người bọn họ lên bờ.

Thiết Ảnh quan sát mọi người vừa lên khỏi mặt nước, lo lắng muôn phần, phi thân lại chỗ Đắc Di và Mặc Cảnh, nói: “Chúng ta đã khổng chế được Cổ Yên, nhưng hắn đã mất tích. Ta chỉ rời đi một lúc để phân phó tình hình, quay lại thì hắn đã không còn ở trong lều. Hắn cũng không có trong bộ tộc Mật Ngư Nhĩ vì bọn họ giờ như rắn mất đầu, đang rất hỗn loạn. Ta nhanh chóng đến đây, muốn xuống Dục Ngư ứng cứu thì mọi người đã lên đến nơi. Giang Hàn huynh đâu?”

Đắc Di trả lời: “Giang Hàn bị giam giữ, chúng ta không tìm được hắn. Công chúa Nhuận Ngọc đồng ý giúp chúng ta tìm Giang Hàn, chúng ta đã hẹn sẽ gặp bọn họ trên này.”

“Công chúa Nhuận Ngọc của tộc Nhân Ngư?” Thiết Ảnh hỏi.

Thụy Miên gật đầu, lập tức tìm huyết cảm máu cho vết thương trên vai Mặc Cảnh. Nàng chưa kịp trả lời Thiết Ảnh thì đã nghe thấy Thụy Như chạy bình bịch lại gần.

Nàng ta bỏ nhào vào người Thụy Miên đang ướt sũng, khóc rống lên thảm thiết: “Miên tỷ, tỷ đây rồi, ta cứ tưởng tỷ đã có bề gì. Nghĩ đến tỷ trước lúc đi đói bụng chưa no, làm ta cả đêm không chợp được mắt. Giờ nhìn tỷ thế này, ta mừng quá.”

Thụy Miên xúc động đưa tay lên lau mắt cho Thụy Như, trấn an: “Thụy Như muội, tỷ về rồi đây. Muội yên tâm đi, tỷ không sao. Tỷ bình an. Cũng được ăn no uống say, rất tốt mà.”

Thụy Như nhìn Thụy Miên một vòng, rồi chỉ vào bả vai đang hờ ra từ tay áo đã bị Nhuận Kỳ xé rách của Thụy Miên, nước mắt lại rưng rưng lần nữa: “Thụy Miên tỷ, tội nghiệp tỷ quá, tỷ đã bị Nhuận Kỳ đâm tặc vũ nhục rồi sao? Giờ đây còn ai muốn lấy tỷ nữa chứ. Nữ tử ăn uống như vậy, đã khó có nam nhân nào nuôi nổi, giờ còn bị thế này... Thụy Miên tỷ, phải làm sao bây giờ?”

Mặc Cảnh và Đắc Di không ai nói lời nào. Cả hai đều nắm tay thật chặt thành nắm đấm trắng bệch, khuôn mặt ánh lên nét cừu hận.

Thụy Như càng khóc càng to, Thụy Miên càng đen xì cả mặt, liền vội vàng nói: “Thụy Như muội, ta không sao, không sao thật mà, ta là bị rách áo thôi, chưa có bị sao. Nhuận Kỳ đến một sợi tóc của ta còn chưa có sở hữu được. Muội đừng khóc nữa có được không?”

Thụy Như nghe như vậy, mới dần thôi thổn thức nhìn Thụy Miên, lấy tay quệt nước mắt lem nhem trên mặt: “Tỷ nói thật? Vậy thì may mắn quá. Mọi chuyện tốt rồi.”

Thụy Như đã nín khóc, lúc này Thụy Miên mới rành rang tiếp tục nói chuyện với Thiết Ảnh. Nàng tiện tay nhận lấy vại trắng Thụy Như đưa tới, băng bó lại chỗ bị thương cho Mặc Cảnh.

Thụy Miên hỏi hần: “Giang Hàn là người ngoài, mười hai năm trước hần lạc đến bộ tộc Mật Ngư Nhĩ phải không?”

Thiết Ảnh nhìn Thụy Miên trả lời: “Cô nương đã biết. Giang Hàn và một lão nhân khi xưa lạc đến Mật Ngư Nhĩ. Bối Giang đã ra tay cứu giúp hai người bọn họ, chỉ đường cho lão nhân trốn thoát. Lúc ấy Giang Hàn huynh còn nhỏ lại bị bệnh nặng, Cố Yên vì nể mặt Bối Giang lão đại mà giữ cho huynh ấy sống sót. Giang Hàn đã ở đây trong tộc chúng ta từ lúc ấy, không thể rời đi.”

Thụy Miên nhìn mọi người rồi nói: “Giang Hàn chính là công tử Trương Gia Nghị mà Hạ Thư Sinh nhờ chúng ta tìm kiếm. Nhuận Ngọc đại công chúa mới chính là người đã ra tay cứu hần và Hạ quân gia vào mười hai năm trước. Nhuận Ngọc khi ấy đã nhờ và Bối Giang chăm sóc an toàn cho Giang Hàn. Các sự việc đều trùng khớp. Hần chính là công tử nhà họ Trương.”

Thiết Ảnh ngạc nhiên hỏi: “Công chúa Nhuận Ngọc là người cứu Giang Hàn huynh khi xưa?”

Thụy Miên gật đầu nói: “Đúng vậy, chính công chúa đã kể lại với ta. Công chúa và Giang Hàn đã từng gặp nhau vào ngày rằm tháng trước. Giang Hàn cũng có tình ý với công chúa, không hề biết thân phận thật sự của nàng ta.”

Thiết Ảnh ngỡ ngàng: “Ta chỉ thấy Giang Hàn huynh nhắc đến việc đã tìm thấy ý trung nhân vào ngày rằm tháng trước, nghe nói là một nữ tử đi lạc từ bộ tộc khác đến.”

Thụy Miên xác nhận: “Người đó chính là Nhuận Ngọc công chúa. Chính vì muốn không chế nàng ta, mà Nhuận Kỳ đã cho người bắt Giang Hàn để làm con tin.”

Mọi người không khỏi bất ngờ khi nghe Thụy Miên kể về tung tích thực sự của Trương Gia Nghị và mối liên hệ giữa hần và Nhuận Ngọc.

Thụy Miên quay sang nhìn hai người Đắc Di và Mặc Cảnh: “Hai người có thể nói ta nghe được không? Từ lúc ta bị bắt cóc, đã có chuyện gì xảy ra? Hai người làm thế nào lại hồi phục được võ thuật? Làm sao lại có thể tìm đường đến ngư cung?”

Đắc Di mỉm cười nhìn Thụy Miên: “Nàng bình tĩnh, để ta kể cho nàng nghe.

Lúc thủy binh xuất hiện, ta và Mặc Cảnh vô cùng khó khăn mới chống đỡ được. Dù thủy binh võ thuật sơ đẳng, nhưng hai chúng ta khi đó đã bị mất đi khí lực, chỉ có thể đánh đấm sơ sài. Ngay khi bắt được nàng và Giang Hàn, bọn chúng cũng không mất nhiều thời giờ với chúng ta, liền nhanh chóng nhảy xuống hồ Dục Ngư đi mất.

Chúng ta suốt ruột, lập tức dùng cò mạng cá, lặn xuống dưới hồ, nhưng không có cách nào biết được đường mà đuổi theo.

Ta và Mặc Cảnh huynh đành lên phía trên đợi tin tức của Thiết Ảnh. Người của Thiết Ảnh đến báo với chúng ta về việc đã bắt được Cố Yên, hần bị chúng ta khống chế, khai ra đường xuống Dục Ngư Vương. Thiết Ảnh bắt giữ hần, muốn dùng hần làm con tin trao đổi cứu nàng và Giang Hàn ra. Ta và Mặc Cảnh cùng một số người của Thiết Ảnh quyết đánh đòn bất ngờ, chủ động xuống thủy cung tìm người.”

Thụy Miên không kìm được hỏi lại: “Nhưng hai người lúc này pháp lực vẫn chưa hồi?”

Mặc Cảnh lúc này mới nói: “Dù không còn pháp lực, nhưng chỉ cần có thể, quyết sẽ không bỏ rơi người.”

Thụy Miên vô cùng xúc động, hỏi: “Thế làm thế nào mà các người phục hồi được võ thuật?”

Đắc Di kể tiếp: “Chúng ta cùng người của Thiết Ảnh huynh tìm được đường xuống thủy cung, nhưng không ngờ dễ vào trong ngư thành phải có bùa chú. Cố Yên đã cố giấu chuyện này, hòng hại chúng ta hết cách. Lúc chúng ta tưởng như không có cách nào, thì gặp được một vị hắc y nhân bí ẩn.”

“Hắc y nhân?” Thụy Miên ngạc nhiên.

“Đúng vậy, người này kỳ lạ, từ trên xuống dưới mặc một màu đen tuyền, che kín mặt mũi, chúng ta không phán đoán được hần là ai. Hần không mời lời nói chuyện, mà dùng thuật truyền âm, thẳng vào trong đầu của chúng ta.” Mặc Cảnh nói.

Đắc Di kể: “Hần nói cho chúng ta pháp chú vào trong thành, còn đưa chúng ta hai viên thuốc, bảo là uống vào sẽ giải trừ được độc Hoại Tàn. Rồi sau đó hần liền biến mất, không một dấu vết. Ban đầu chúng ta còn dùng dăng, nhưng đây là cơ hội duy nhất, ta và Mặc Cảnh chỉ còn cách thử vận may. Sau khi uống vào, giải được hiệu nghiệm, chúng ta lấy lại được năng lực, liền tìm dùng bùa chú mở lối vào thủy cung. Chúng ta với năng lực đã phục hồi, phối hợp với người của Thiết Ảnh huynh, đánh tan tác thủy binh của Nhuận Kỳ.

Nhuận Kỳ sau đó chính thức xuất hiện, đi kèm với hần còn có Trần Quái là bạch tuộc thú khổng lồ. Đang so kè thì Nhuận Kỳ rời đi sau khi nghe quân lính báo rằng Nhuận Ngọc tìm đến tâm cung của hần để giải cứu Giang Hàn. Chúng ta phân phối mọi người ở lại cầm chân thủy binh còn ta và Mặc Cảnh thì đi tìm nàng.

Ngay lúc đó, chúng ta gặp được A Tảo, nàng ta nói mình là người của Nhuận Ngọc đại công chúa, bảo có quen biết với nàng, phân phó cho chúng ta đợi ở cửa phía Đông, sẽ đưa nàng đến tái ngộ. Chuyến này mục tiêu là cứu người, nếu cứu được cả nàng và Giang Hàn, sẽ tiến công giành lấy Vọng Nguyệt Uớc, nhưng không ngờ Giang Hàn vẫn bị bắt giữ. Chúng ta không thể để hần gặp bất trắc. Hơn nữa, trần quái lại hung bạo mạnh mẽ, chúng ta không đủ lực lượng, quyết định rút lui. Việc lấy Vọng Nguyệt Uớc đành tính sau.”

Thụy Miên xác nhận: “Tuộc Quái chính là trần thú cai quản Bảo Tăng Các của Nhuận Kỳ, là nơi hần cất giữ Vọng Nguyệt Uớc.” Nói rồi liền kể lại cho

ba người nghe chuyện nàng đã cố lấy Vọng Nguyệt ước ra sao, lại suýt gặp hoạ thế nào nếu A Tào không kịp xuất hiện.

Đắc Di không vui nhìn nàng. Thụy Miên tưởng hấn giận mình vì đã không cố gắng lấy được Vọng Nguyệt Ước, ai ngờ hấn ta nói: “Lần sau nàng không được mạo hiểm. Nếu không có việc chúng ta bất ngờ xông đến làm Nhuận Kỳ phải rời đi và A Tào xuất hiện ứng cứu, không biết giờ này nàng sẽ ra sao. Nàng quả thật đã quá khinh địch rồi.”

Thụy Miên bất ngờ nhìn sang Mặc Cảnh và Thụy Như tìm người ủng hộ, không ngờ sự cố gắng của mình lại bị người khác trách móc. Không như nàng kỳ vọng, Mặc Cảnh và Thụy Như cũng đều giành cho nàng cái nhìn thất vọng y hệt của Đắc Di.

Biết mình yếu thế, Thụy Miên lí nhí nói: “Được, là do ta không tính toán kỹ. Ta sẽ không mạo hiểm như vậy lần nữa.”

Bỗng chợt tiếng nói của Nhuận Kỳ vang vọng cả cánh rừng: “Các người nhìn đây, lũ hạ đẳng phạm thế, chỉ có thể chết phục tùng dưới chân ta. Bọn phản loạn đã tới thủy cung của ta, giết hại trấn quái của ta, thì đây là hình phạt của các người.”

Bộc tộc Mật Ngư Nhĩ, ta cho các người lấy công chuộc tội, hãy truy bắt kẻ phản loạn. Đến sáng mai, ta muốn nhìn thấy chúng phủ phục dưới chân ta. Nếu các người không bắt được bọn chúng, hãy chờ xem lỗi định của ta.”

Thụy Miên bàng hoàng, linh cảm không tốt, không hiểu ai là người đã bị Nhuận Kỳ trừng phạt. Thụy Miên nói với Mặc Cảnh và Đắc Di: “Hãy để ta đi xem ai là người Nhuận Kỳ đã giết hại, ta thật lo lắng không yên.”

Thụy Miên cùng mọi người đi đến Dục Ngư. Xung quanh hồ tĩnh lặng, duy chỉ có một bóng người đang im lìm bất động nằm trên mặt đất, sát mép hồ.

Mọi người thận trọng tiến ra khỏi bụi cây, sững người nhìn cảnh tượng trước mắt. Nằm sõng soài trên mặt đất, là Giang Hàn. Hấn bất động trong tư thế nằm nghiêng, cơ thể cứng nhắc, không có lấy một chút chuyển động của hơi thở. Thụy Miên cả người rét run, không nhắc nổi chân đề lại gần. Nàng nghe thấy tiếng nói của Thiết Ảnh đứng bên cạnh: “Không, không thể.” Hấn liên tục lắc đầu không tin.

Thụy Miên nhìn thân hình xuội lơ của Giang Hàn, hấn ta là Trương công tử bị thất lạc đến Dục Ngư năm xưa, bao năm nay bị bắt giữ ở Mật Ngư Nhĩ, sống cuộc sống tù nhân khổ sở. Hấn mới tìm được nữ tử trong mộng, nàng lại là Nhuận Ngọc công chúa của bộ tộc đã gây ra bao đau khổ cho mình. Hai người thậm chí chưa được yên ổn bên nhau ngày nào, luôn bị rào cản ngăn cách. Không những vậy, Thụy Miên và mọi người được sự nhờ vả của Hạ Thư Sinh, chưa kịp báo với Giang Hàn rằng có người vẫn chờ đợi hấn, thì đã không còn cơ hội, hấn đã mất mạng.

Đúng lúc này, Nhuận Ngọc và A Tào từ dưới mặt nước trời lên. Nhuận Ngọc nhìn hình dáng người nam nhân bao năm qua nàng đã trao hết tâm tình giờ đang nằm trên mặt đất, nước mắt lập tức chảy ra như suối, khuôn mặt thống khổ đau thương. A Tào bên cạnh cũng hoảng sợ không nói nên lời.

A Tào một tay đỡ lấy thân hình của Nhuận Ngọc, nước dâng lên trong hốc mắt đỏ hoe. Hai chủ tớ bọn họ ngồi bên cạnh xác của Giang Hàn, làm người khác cũng phải mũi lòng thương cảm. Nhuận Ngọc đưa tay nhặt từ bên cạnh người của Giang Hàn chiếc khăn tay thêu hai con bướm mà nàng đã trao cho hấn, cất tiếng hát: “Chàng là người mà ta mơ thấy hàng đêm, trong ánh trăng chàng viết những nét chữ đầy tình ý. Ta là người đứng dưới ánh trăng, ánh trăng lại chiếu sáng lên người chàng. Chàng thư sinh với đôi mắt hiền, tâm tình kiên cường với nụ cười nhân hậu. Ta với chàng là đôi bướm bướm, nguyện cùng sống chết, bên nhau mãi mãi. Khăn tay trao chàng một mảnh tình, khăn tay trao chàng, nỗi nhớ của ta.”

Nhìn Nhuận Ngọc hát cho Giang Hàn, Thụy Miên cũng rơi lệ cảm khái: “Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão(1)”. Mặc Cảnh nhẹ nhàng xiết lấy vai nàng. Thụy Miên không kìm nổi cảm xúc, rúc vào vai hấn mà nước mắt tuôn rơi.

(1) Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão: cảm xúc bị thương vì tình cảm

Thụy Miên nghe thấy Nhuận Ngọc thôn thức: “Chàng nghe thấy bài hát của thiếp chưa? Lần trước gặp nhau, thiếp cũng đã hát cho chàng nghe. Giang Hàn, thiếp sẽ đưa chàng đi. Thiếp sẽ cùng chàng bên nhau được không?”

A Tào khóc to thành tiếng bên cạnh, lắm lắm nước nớc: “Nhuận Ngọc... Nhuận Ngọc công chúa, chàng ta đã bị Nhuận Kỳ giết chết rồi. Giang Hàn tiên sinh đã chết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Trân bảo trao tay

Thụy Miên thương tâm: “Nhuận Ngọc công chúa, người đã mất, xin nàng cố gắng...”

Nhuận Ngọc công chúa nhìn Thụy Miên, vừa khóc vừa nói, trong mắt vẫn lấp lánh muôn ngàn giọt lệ: “Thụy Miên, cô nương thấy chưa? Ta đã bảo ta và chàng không có hy vọng mà. Chúng ta từ ngày đầu gặp gỡ đã sai lầm. Đây chính là số phận. Ta và chàng vốn là người ở hai thế giới khác nhau. Tộc nhân ngư làm bao điều ác, ta phải gánh chịu một phần lỗi lầm. Đây là hình phạt của ta...”

Thụy Miên nhìn Nhuận Ngọc đau khổ, nàng ta đang tự huỷ hoại mình, tự ôm lấy trách nhiệm, khiến mình dễ chấp nhận thực tế phũ phàng trước mắt.

Ngay lúc đó, cả người Giang Hàn lập tức bị nhấc lên không trung, hai tay chàng ta xõng xoài sang hai bên. Nhuận Ngọc hét lên, với tay hòng giữ lấy người thương, gương mặt hoảng loạn sợ hãi. Ngay lúc này, Nhuận Kỳ nổi lên từ dưới mặt nước, cười vang đắc ý: “Thế nào, chẳng phải ta đã bảo với tỷ rồi sao? Người giúp bọn họ thoát khỏi Thủy cung, đây là hình phạt của người. Tỷ đừng trách ta, đây là tỷ tự tác tự thụ(1).”

(1) Tự tác tự thụ: tự làm tự chịu

Nhuận Ngọc vẻ mặt đã tái dại, nàng ta điên cuồng gào thét, gờ tay ra cố với lấy cơ thể của Giang Hàn đang lơ lửng. Nhuận Ngọc đau khổ, làm Nhuận Kỳ càng thêm sung sướng. Trên mặt hấn ánh lên vẻ tàn độc. Hấn búng ngón tay, trong nháy mắt, cả người Giang Hàn tan biến thành đám bụi cát màu đỏ. Đám cát lơ lửng thành từng cuộn bụi xoắn xít trong không khí. Cơ thể Giang Hàn cứ thế mà tan biến không dấu vết.

Tiếng của Thiết Ảnh vang lên thảm khóc: “Giang Hàn huynh, không.”

Nhuận Ngọc ngồi sụp xuống đất, nàng ta trợn trừng mắt, không nói ra được lời nào. Nàng run rẩy gờ tay ra đón lấy bụi cát đang rơi từ trên cao xuống. Những hạt cát nhỏ li ti luồn qua kẽ tay nàng trôi đi mất, giống như Giang Hàn, đã thực sự không còn nữa. Khi đã nắm trong tay vài bụi cát còn vương vẩn, Nhuận Ngọc ngồi im trên mặt đất, gập người phát ra tiếng kêu thảm thiết vang vọng cả khu rừng.

Thủy Miên trong lòng như tan nát, nàng không tin vào những gì mình vừa chứng kiến. Chẳng nhẽ đúng là số phận phân li, bắt hai người họ phải âm dương cách trở? Càng tội nghiệp Giang Hàn và Nhuận Ngọc công chúa bao nhiêu, Thủy Miên càng căm ghét Nhuận Kỳ ác độc bấy nhiêu.

A Tảo đứng trước mặt Nhuận Ngọc, chỉ vào người Nhuận Kỳ hét lên: “Tiểu nhân bỉ ổi, người không bằng cảm thú. Ta phải trả thù cho Nhuận Ngọc công chúa và Giang Hàn công tử.”

Vừa dứt lời, nàng ta cảm kiếm nhanh nhẹn phi thân đến chỗ Nhuận Kỳ, chẳng mấy chốc đã đến trước mặt hấn. Thiết Ảnh cũng cảm kiếm lao vào hỗ trợ A Tảo. Nhưng hai người bọn họ không phải là đối thủ ngang tầm với Nhuận Kỳ. Sau vài chiêu, hấn chỉ cần một tay, đánh cho bọn họ tối tăm mặt mũi. A Tảo ngã lăn ra đất, máu từ miệng nàng ộc ra. Thiết Ảnh cũng không khá hơn, ngã đập lưng vào gốc cây sống xoài trên mặt đất. Nhuận Ngọc lúc này mới hoàn hồn, chạy lại gần A Tảo, đỡ nàng ta dậy.

Thủy Miên giật mình nhận ra Nhuận Kỳ không phải chỉ nói suông, hấn quả thật có võ công cao cường, thâm sâu khó lường. Đắc Di và Mặc Cảnh chưa chắc đã là đối thủ xứng tầm.

Đám người của Thiết Ảnh cũng tiến đến đỡ hấn dậy, dè chừng nhìn Nhuận Kỳ.

Nhuận Kỳ lúc này nhìn thấy Thủy Miên đang đứng bên cạnh Mặc Cảnh và Đắc Di. Hấn nổi cơn thịnh nộ, gằn giọng đe dọa: “Mỹ nhân, nàng cả gan chạy khỏi thủy cung của ta. Nàng có nhớ ta đã nói gì với nàng? Nàng không sợ ta sẽ khiến đám người này hồi phi yên diệt (1) giống như tên Giang Hàn đó chứ?”

(1) Hồi phi yên diệt: tan thành tro bụi

Thủy Miên sợ hãi, bất giác nắm chặt lấy cánh tay áo Mặc Cảnh. Đắc Di và Mặc Cảnh cùng tiến lên một bước đứng chắn trước mặt Thủy Miên và Thủy Như. Ngay lúc Nhuận Kỳ từ không trung lơ lửng tiến lên bờ tiến lại gần Thủy Miên, Nhuận Ngọc liền ném một cục tròn màu trắng xuống mặt đất, một tiếng nổ lớn kèm với khói trắng mù mịt bốc lên. Ngay lúc này, Nhuận Ngọc và A Tảo liền ẩn thân vào trong làn khói biến mất, Mặc Cảnh nắm tay Thủy Miên, Đắc Di giữ lấy Thủy Như, lao vào trong khu rừng cấm, khẩn trương rút đi trong gió. Theo sau là đoàn người Thiết Ảnh.

Tiếng Nhuận Kỳ vẫn theo họ sát sao. Đột nhiên Mặc Cảnh và Đắc Di dừng lại, đứng đối diện với đám người của bộ tộc Mật Ngư Nhĩ, Cố Yên không xuất hiện. Bốn người của Hội Tam Bảo và đám người của Thiết Ảnh bị kẹp ở giữa, phía sau là Nhuận Kỳ, phía trước là bộ tộc Mật Ngư Nhĩ đông đúc đang lăm le gươm đao, về mặt hung tợn.

Thủy Miên chợt nghĩ lại cảnh tượng Giang Hàn trong chớp lát bị biến thành cát bụi, nàng tự nhủ, dù có chết, ít nhất cũng phải chết cho oanh liệt. Nhuận Kỳ cùng đám thủy binh tập hợp đông đảo phía sau, hấn ta cười dọa nạt: “Mỹ nhân, nàng mau lại đây với ta. Ta nể tình sẽ giữ nàng bên cạnh, tha cho nàng, yêu chiều nàng.” Dứt lời hấn xòe bàn tay về phía Thủy Miên chờ đợi.

Mặc Cảnh liền chặn trước mặt Thủy Miên. Nhuận Kỳ nhếch mép khinh thường: “Đám phế vật các người còn không biết sợ mà tránh đường?”

Mặc Cảnh nhất định không di chuyển. Thủy Miên dù không lo cho bản thân, cũng không muốn làm liên lụy đến những người còn lại. Nàng còn đang tính toán, nếu chấp nhận theo Nhuận Kỳ, liệu nàng có thể đánh đổi ra điều kiện với hấn để hấn tha cho mọi người một con đường sống.

Nhưng trước khi nàng kịp nói thì đã nghe thấy Mặc Cảnh dặn dò Đắc Di: “Người hãy bảo vệ nàng, để Nhuận Kỳ cho ta. Đám người bộ tộc Mật Ngư Nhĩ, giao cho người.”

Thủy Miên thấy Nhuận Kỳ hét to: “Hừ, người thực sự muốn chết? Mật Ngư Nhĩ tộc, giết hết đám người này cho ta, không để một ai sống sót, nhưng không được làm bị thương mỹ nhân của ta.” Nói rồi quay sang nhìn đám thủy binh xung quanh: “Ta muốn các người chứng kiến kẻ đã làm tổn hại Trần Quái của ta. Phàm tư tặc tử ngoài vận may thì tài năng hèn kém ra sao.” Nói rồi xông ngay đến đối diện với Mặc Cảnh.

Thiết Ảnh thấy Mặc Cảnh trước đó đã bị thương, lại mang trong mình lửa hận muốn báo thù cho Giang Hàn, cũng tham gia trận đối kháng.

Thủy binh thấy chủ tử của mình đã xông lên, cũng hợp sức với đám người Mật Ngư Nhĩ tiến vào giao chiến với đám người Đắc Di và quân kháng chiến.

Đắc Di không chán chừ, một tay giữ lấy Thụy Miên, Thụy Như ngay sát sau nàng, tay còn lại cầm thiết phiến xòe ra đầy sát khí. Hắn không nói hai lời, cùng đám người của Thiết Ảnh, lao vào vòng vây, tả xung hữu đột giữa đám người Mật Ngư Nhĩ và quân thủy binh.

Đắc Di võ công cao cường, một lần vung quạt là một đám người liền ngã xuống. Bộ tộc Mật Ngư Nhĩ chia làm hai phe, dù những người theo phe Thiết Ảnh quân số ít hơn, nhưng là những người thiện chiến trung can. Bọn họ cùng Đắc Di, chống đỡ với đám người phe đối lập.

Trận chiến giữa Thiết Ảnh, Mặc Cảnh với Nhuận Kỳ vô cùng gay gắt. Mặc Cảnh cầm bạch ngọc sáo lúc này đã chuyển từ màu trắng tinh trong suốt thành màu xanh lá cây đầy nguy hiểm đỡ những đòn tấn công sấm chớp của Nhuận Kỳ. Thụy Miên cắn răng lo sợ. Nhuận Kỳ là người duy nhất sai khiến được tộc quái, và lại qua cách hấn đấu với A Tào và Thiết Ảnh lúc trước, chứng tỏ hắn là người có võ công cái thể, khiến ai nấy phải dè chừng. Mặc Cảnh có Thiết Ảnh hỗ trợ, nhưng trên người hắn đang mang vết thương do đánh nhau với trấn quái lúc trước, liệu hai người họ có thể chống lại đối thủ là Nhuận Kỳ độc ác lại có võ công thâm hậu?

Thụy Miên cũng đã rút ra đoản đao của Bửu Toại tặng nàng, cầm chặt trên tay, không muốn trở thành người vô dụng trong lúc tình huống đang cấp bách. Thụy Như cũng có cùng chung suy nghĩ, nàng ta lục trong tay nải đeo ngang người, lôi ra một cái chảo, cầm trên tay thủ thế như đó là một vũ khí tối thượng.

Thụy Như dùng chảo đánh liên tục vào người mấy nữ tử muốn lao vào chỗ bọn họ. Thụy Như tuy thể trạng nhỏ bé, lại hay run sợ, nhưng lúc nguy cấp liền trở nên gan dạ dũng mãnh.

Thụy Miên quay sang nhìn Mặc Cảnh và Nhuận Kỳ đang tung người ra đòn trong không trung. Mặc Cảnh vẫn cầm cự tốt với Nhuận Kỳ, dù trên vai đang mang thương tích. Khuôn mặt kiêu ngạo của Nhuận Kỳ đã trở nên nhăn nhó vì giận giữ. Hắn ra đòn dứt khoát, đòn nào cũng chí hiểm. Mặc Cảnh dùng bạch ngọc sáo chống đỡ, dù bị đẩy lùi nhưng cũng không có thương tích.

Một số thủy binh thấy Mặc Cảnh có thể đỡ đòn của Nhuận Kỳ, liền lên xông vào khai chiến. Thiết Ảnh đánh chặn bọn người này lại, cân bằng lực lượng.

Thụy Miên mãi nhìn Mặc Cảnh, chỉ nghe tiếng Đắc Di hét lên: “Cẩn thận”, rồi thấy cả người mình được hắn ôm lấy, cả hai lăn lộn xoay vài vòng trên mặt đất. Đắc Di ôm Thụy Miên trong vòng tay, từ miệng hắn chảy ra một dòng máu nhỏ. Nàng bàng hoàng đỡ Đắc Di dậy, nhận ra trên lưng hắn đã xuất hiện một vết chém dài. Máu đang túa ra từ vết thương, vết mặt Đắc Di đau đớn, nhưng quyết không lùi bước. Hắn chống thanh phiến xuống đất, lồm cồm bò dậy, một tay chắn trước người Thụy Miên, bảo vệ nàng không cho ai động tới.

Thụy Miên nghẹn ngào nắm lấy cánh tay của Đắc Di thật chặt. Mặc Cảnh muốn ra ứng cứu, nhưng Nhuận Kỳ đã đứng chắn ngang đường, không để hắn rời đi.

Đắc Di chặn đánh được thêm vài người, mỗi lần cố sức, máu lại chảy xuống tạo thành từng vệt lấm tẩm trên mặt đất. Đến lúc sức cản lực kiệt, hắn liền ngã xuống, bất tỉnh nhân sự. Thụy Miên quỳ xuống bên cạnh, ôm hắn vào lòng, che chắn cho hắn. Nàng nhanh cầm máu cho Đắc Di, nhưng run rẩy mãi mới bắt trúng huyết, máu trên vết thương vẫn tuôn chảy không ngừng. Nàng quay sang tìm Thụy Như, nàng ta cũng bị thương không kém. Thụy Như đang bị một nữ tử về mặt hung ác nắm lấy búi tóc trên đỉnh đầu, ép mặt xuống đất.

Đúng lúc này nàng nghe tiếng một đoàn người đang cười ngửa tiến đến, một nam tử cất tiếng nói quen thuộc: “Hừ, có trò vui ở đây mà các người quên chúng ta sao?” Cát Uy, Mộc Hải, Lê Ba và Lý Tư vừa đến đã xuống ngựa xông vào ứng chiến.

Lê Ba vung kiếm chém đứt bàn tay của nữ tử đang nắm tóc của Thụy Như. Thụy Như hoảng sợ hét lên, lết trên mặt đất về phía Thụy Miên. Thụy Miên liền giơ một tay đỡ lấy nàng ta, tay còn lại ôm lấy Đắc Di đang dần một suy yếu.

“Cát Uy, đệ đến rồi.” Thụy Miên vui mừng nói.

“Ca ca sao rồi?” Cát Uy nhanh chóng quỳ gối bên cạnh Đắc Di đang nằm trong vòng tay Thụy Miên hỏi han, trên người Đắc Di lúc này đầy máu.

“Vi ta, vì cứu ta mà huynh ấy bị thương.” Thụy Miên nức nở trả lời.

Cát Uy nghe thấy không nói gì chỉ buông lại một câu: “Tỷ hãy chăm sóc cho huynh ấy.”, rồi xông vào nhập cuộc.

Nếu không phải trên mặt Mặc Cảnh lấm tẩm mồ hôi, làn môi đã trắng bệch vì mất máu từ vết thương trên vai, thì Thụy Miên sẽ không biết hắn đã đến giới hạn chịu đựng. May mắn là Mộc Hải lúc này đã tham gia cùng Mặc Cảnh và Thiết Ảnh chiến đấu với Nhuận Kỳ.

Lúc này thủy binh thấy phía Mặc Cảnh có thêm người xông vào, cũng tập nập tham gia trận chiến. Nhuận Kỳ càng đánh càng mạnh bạo hăng máu. Cứ mỗi lần lưỡi đao của Mộc Hải gần chạm đến người hắn thì đều bị hắn dễ dàng đánh bật ra.

Cát Uy và Lê Ba cùng với Lý Tư xông vào giải quyết đám người Mật Ngư Nhĩ. Trong không gian hỗn loạn, chém giết la hét xung quanh, không ai trong số họ trừ Thụy Miên để ý đến một nữ nhân đã tiến đến trước mặt họ. Đây chính là nữ tử Bối Nhung lúc trước đã ra sức quyến rũ Mặc Cảnh nhưng không thành. Thụy Miên nhìn Thụy Như đã thương tích đầy mình, lại nhìn Đắc Di vì mình mà bị trọng thương đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, nàng đặt Đắc Di xuống, cầm đoản đao, đứng chắn trước hai người họ.

Trên gương mặt Bối Nhung hằn lên nét độc đoán đáng sợ, nàng ta nhếch mép xông vào tấn công Thụy Miên. Nàng cố gắng tránh né, lại cố tình như Bối Nhung ra xa khỏi chỗ Đắc Di và Thụy Như. Thụy Miên lấy hết sức bình sinh đưa đoản đao về phía Bối Nhung tấn công. Nàng ta cũng không vừa, một tay hất Thụy Miên ra, ném một nắm bột xuống đất, làm Thụy Miên giơ tay bịt mắt, nhưng không tránh được bị choáng váng trước bụi khói đang bay xung quanh, che chắn hết tầm nhìn.

Bối Nhung liền tận dụng thời cơ bỏ một đường kiếm thẳng xuống người Thụy Miên. Tuy nàng may mắn xoay người thoát được trong đường tơ kẽ tóc nhưng lưới kiếm đã kịp để lại một cắt trên cánh tay nàng. Thụy Miên chỉ thấy nhói trên cánh tay, máu chảy đầm đìa qua vạt áo. Nàng vấp ngã xuống đất, trật chân không di chuyển được.

Nữ nhân mỉm cười tà mị, tiến lại gần muốn cho nàng một nhát kiếm kết liễu. Thụy Miên bất giác giơ tay chống đỡ, sau đó liền nghe thấy một tiếng kêu lớn. Bối Nhung đã nằm xõng xoài trên mặt đất, hai mắt trợn to, mồm toàn máu tươi.

A Tảo cảm kiếm đứng đầy cùng Nhuận Ngọc công chúa. Nàng ta dù đã bị thương, nhưng dáng vẻ oai phong cầm kiếm thủ thế không thua kém nữ tướng anh dũng là bao. Nhuận Ngọc tiến lại gần Thụy Miên, trên tay cầm một hộp gấm. Nàng ta mở nắp hộp gấm ra, đưa nó đến trước mặt Thụy Miên: “Vật này ta trao lại cho nàng. Hãy sử dụng nó cho thật tốt.”

Bên trong hộp gấm màu đỏ tươi là một viên ngọc lớn. Viên ngọc có kích thước bằng quả trứng chim cút, ánh sáng phát ra long lanh, liên tục thay đổi bảy màu. Thụy Miên nhận lấy hộp gấm, nhìn Nhuận Ngọc công chúa, ngờ ngàng hỏi: “Công chúa đã lấy được Vọng Nguyệt Ước?”

“Ta đã mất đi người quan trọng nhất, Nhuận Kỳ cũng nên ném mùi mất đi thứ hấn trân quý nhất.” Nhuận Ngọc trả lời.

A Tảo từ từ tiến lại gần, trên mặt không giấu được vẻ đau đớn khó chịu trên mỗi bước đi, nhưng nàng ta tuyệt không rên la một tiếng: “Vì các người đã giết được Trần Quái, lại cảm chân được Nhuận Kỳ ở đây nên Nhuận Ngọc công chúa dùng thân phận của mình đến Bảo Tàng Các, dễ dàng lấy được bảo vật.”

Thụy Miên gật đầu đa tạ, nhanh chóng mang Vọng Nguyệt Ước lại gần Đắc Di, lay hấn tha thiết gọi: “Đắc Di, người tỉnh dậy đi, người nhìn này, chúng ta đã lấy được Vọng Nguyệt Ước rồi.”

Đắc Di khó nhọc mở mắt, nhìn viên ngọc trong hộp gấm mà Thụy Miên đưa đến trước mắt mình, giờ bàn tay run rẩy đầy máu ra chạm vào. Lập tức từ một viên ngọc bình thường, Vọng Nguyệt Ước liền thay màu đỏ như máu, lấp lánh chiếu sáng.

Nhuận Kỳ bị ánh sáng phát ra từ chỗ Thụy Miên và Đắc Di thu hút, hấn nhận ra hộp gấm cất giữ Vọng Nguyệt Ước đang ở trong tay Thụy Miên, máu nóng đỏ dồn lên. Hấn tức giận đến cực điểm, một chương đánh Mộc Hải và Mặc Cảnh lùi ra sau mấy bước, rồi ngay lập tức phi thân đến gần chỗ Thụy Miên và Nhuận Ngọc đang đứng.

Hai trùng mắt hấn vằn lên vô số các tia máu đỏ, hấn nhìn Nhuận Ngọc căm ghét, gằn giọng nói: “Nhuận Ngọc người dám lên vào Bảo Tàng Các trộm Vọng Nguyệt Ước của ta, lại dám đưa nó cho phạm nhân. Người có biết mình đang làm gì không?”

Nhuận Ngọc đứng đối diện với Nhuận Kỳ, bình tĩnh nói: “Lúc người giết Giang Hàn, chính là lúc người tự huỷ đường vương tử của mình rồi. Ta phải trả thù cho chàng, ta phải làm người hối hận cả đời.”

Nhuận Kỳ thét lên: “Vậy là người rõ ràng đã không muốn sống nữa, muốn đi theo tên phạm phu kia. Ta sẽ cho người toại nguyện.” Nói rồi hấn tung một chương lực màu đỏ về phía Nhuận Ngọc. Chương lực mạnh mẽ cuốn theo cát bụi xé gió lao đến chỗ bọn họ. Thụy Miên biết không chỉ Nhuận Ngọc sẽ tiêu tán mà cả nàng, Đắc Di, Thụy Như và A Tảo đều không tránh khỏi thương tổn.

A Tảo muốn xông lên ứng cứu nhưng lực bất tòng tâm, Thụy Miên chỉ nghe nàng ta gào lên: “Nhuận Ngọc công chúa”.

Cát Uy và những người còn lại đang hợp sức đối phó với đám thủy binh và đám người Mật Ngư Nhĩ, không ai kịp phản ứng. Mặc Cảnh một thân bạch y hoảng hốt lao nhanh về phía Thụy Miên, mặt cắt không còn giọt máu.

Thụy Miên mắt hoa lên vì chương lực đã gần ngay trước mắt, tương số kiếp đã hết, thì một bóng đen bỗng hiện ra từ giữa không trung, đứng chắn ngay trước mặt Nhuận Ngọc, hai tay hấn đang biến ra một làn nước quần lấy chương lực của Nhuận Kỳ, đập tắt trong nháy mắt. Động tác của hắc y nhân nhẹ nhàng lại vô cùng thanh thoát, việc hoá giải chương lực của Nhuận Kỳ đối với hấn dễ dàng như trở bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tiêu tán

Nhuận Kỳ vô cùng kinh ngạc nhìn về phía người áo đen vừa xuất hiện. Người lạ này là ai, vì sao lại có thể hoá giải chương lực tiêu tốn bảy phần công lực của hấn một cách dễ dàng như vậy?

Trong lúc Nhuận Kỳ còn lưỡng lự chưa biết chuyện gì xảy ra thì Mặc Cảnh và Mộc Hải đã theo sát đến chỗ Thụy Miên và Đắc Di. Mặc Cảnh lại gần xem xét Thụy Miên một lượt, ánh mắt toát lên vẻ hoảng loạn trước nay chưa từng thấy. Trong tay Đắc Di là viên Vọng Nguyệt Ước vẫn đang loé sáng một màu đỏ rực.

Nhuận Kỳ nhìn sang phía đám thủy binh đã bị đánh tan tác hơn phân nửa, lại nhìn về phía đám người Mật Ngư Nhĩ đã sắp bại trận dưới tay của bọn người Cát Uy.

Hắn quay lại đối diện với hắc y nhân, thận trọng dò hỏi: “Ngươi là ai, sao lại chen vào việc của ta?”

Hắc y nhân chậm rãi rút mạng che mặt ra. Trước sự ngạc nhiên của mọi người, dưới mạng che mặt là một nữ tử tướng mạo mỹ bất thắng thu (1), nhưng lại xa cách ngạo nghễ. Tuy xinh đẹp kiều diễm, nhưng nét mặt cũng như hình dáng nàng ta như sương khói, không thể dùng từ nào cụ thể chính xác để diễn tả. Nhuận Ngọc ngờ ngàng khẽ gọi: “Nhuận Trân muội muội”.

(1) Mỹ bất thắng thu: đẹp không sao tả xiết

Nhuận Kỳ cũng thay đổi sắc mặt, hắn nhìn Nhuận Trân chăm chăm. Nhuận Trân là tam công chúa lãnh cảm của bộ tộc nhân ngư. Trừ lúc hồi nhỏ huynh muội họ đã từng gặp mặt, Nhuận Kỳ mấy trăm năm nay không thêm đề nàng ta vào mắt. Nhuận Trân nổi tiếng tinh thông y thuật, nhưng lại không thích giao thiệp với bất cứ ai. Hắn coi người muội muội này như không tồn tại; người như vậy, chắc chắn không thể tranh giành cũng không thể giúp cùng cô địa vị của hắn.

Nhuận Kỳ dè chừng quan sát nữ tử vừa đến rồi lên tiếng: “Nhuận Trân, sao ngươi lại tới đây? Ta đang có việc, ngươi nên tránh ra, đừng làm phiền, cản thận chuốc họa vào thân.”

Nhuận Trân liếc mắt nhìn Nhuận Kỳ khinh thường không trả lời. Nàng chấp hai tay lại, hoá ra một dòng nước ấm áp, nhẹ nhàng cuốn lấy Đắc Di. Thụy Miên hoảng sợ muốn ngăn cản nhưng không kịp. Nàng nhớ lại cảnh dòng nước mạnh mẽ dập tắt chương lực hung bạo của Nhuận Kỳ ra sao, lo lắng Đắc Di sẽ tan xương nát thịt. Tuy nhiên, dòng nước ấm chỉ cuộn quanh người Đắc Di, lúc sau liền tan biến, vết thương đang chảy máu trên lưng hắn đã liền miệng, chỉ để lại một vết xước màu đỏ hồng.

Đắc Di dần tỉnh táo lại, dưới sự trợ giúp của Thụy Miên, hắn ngồi dậy, trên tay vẫn giữ viên ngọc đang phát ra ánh sáng màu đỏ rực.

Lúc này Cát Uy và hai cận vệ của Đắc Di cùng với Thiết Ảnh và người của hắn đã tụ tập bao vây lấy Nhuận Kỳ. Nhuận Kỳ nhìn không chớp mắt pháp thuật trị thương mà Nhuận Trân vừa thi triển, vẻ mặt hắn ánh lên chút dè chừng cùng ngạc nhiên.

Nhuận Trân quay đầu nhìn Đắc Di, cất giọng mờ ảo hỏi: “Ngươi là rồng trong loài người?” Giọng nói của nàng ta êm ái, lạnh lạnh lại xuyên thấu lạnh lùng, tản mát tan vào trong không khí.

Cát Uy liền trả lời: “Đắc Di huynh là hoàng tử Kỳ quốc, chảy trong người chính là dòng máu hoàng tộc.”

Nhuận Trân gật đầu nói: “Vọng Nguyệt Ước là vì cảm nhận được dòng máu tôn quý nhất mà phát ra năng lực nhận diện.”

Thụy Miên đã hiểu tại sao lúc nàng chạm vào, viên ngọc không hề có bất kỳ phản ứng gì. Chỉ đến khi Đắc Di chạm bàn tay đã dính máu của hắn vào bảo vật, Vọng Nguyệt Ước từ một viên ngọc bình thường liền đổi màu biến sắc, trở thành kỳ trân vật bảo, ánh sáng phát ra lung linh hút hồn.

Nhuận Kỳ tức tối nhìn viên ngọc trong tay Đắc Di, lại nghe nói trong người nam nhân này chảy dòng máu vương tử, điên tiết hét lên: “Nhuận Trân, nếu ngươi còn cản đường ta, đừng trách ta không kiêng nể ra tay dứt khoát.”

Trái với sự đe dọa của Nhuận Kỳ, Nhuận Trân lại nói: “Ngươi hãy đi đi, ta tha chết cho ngươi.” Nàng ta chỉ nhìn về phía Đắc Di và Thụy Miên, không thèm ngoái nhìn lấy một cái, coi lời Nhuận Kỳ như ruồi muỗi bên tai.

Nhuận Kỳ vừa bức vừa ngượng, hắn là hoàng tử bộ tộc nhân ngư, là thần cai quản bộ tộc Mật Ngư Nhĩ, từ trước đến nay, chưa từng có ai dám vô lễ với hắn như vậy. Trong thoáng chốc, cơn giận làm hắn mờ mắt, Nhuận Kỳ đen mặt vận lực đánh ra thêm một chương nữa, lần này dùng đến chín phần công lực: “Vây thì ngươi cũng phải chịu chung số phận với lũ phạm nhân này.”

Chương lực màu tím sẫm xuất phát từ tay của Nhuận Kỳ lao đi như chớp về phía Nhuận Trân. Nhuận Trân vẫn không quay đầu, cũng không mảy may tránh né. Nàng ta đứng im, ung dung nhẹ nhàng vùng tay, chương lực liền trong tích tắc ngoan ngoãn như một con thú nuôi, nghe lời chủ nhân đích thực mà đổi hướng, bay ngược lại về phía Nhuận Kỳ.

Nhuận Kỳ không ngờ đến phản lực, liền hứng trọn chương lực chín phần công lực của chính mình. Hắn rú lên một tiếng, ngay khi ánh tím xuyên qua người, Nhuận Kỳ đổ gục trên mặt đất, từ mồm hắn ộc ra dòng máu xanh lam vô cùng kinh hãi. Phía ngực áo nơi chương lực xuyên qua lúc đầu chỉ lấm tẩm vài giọt máu xanh, một vài giây sau đã lan rộng ra thành từng mảng loang lổ.

Nhuận Trân lúc này tiến lại gần Nhuận Kỳ, lạnh nhạt nói: “Ngươi là tự mình hại mình. Ta đã muốn cho ngươi con đường sống, nhưng ngươi từ chối, chỉ có thể tự trách mình mà thôi.”

Nhuận Kỳ trợn mắt đau đớn, trước khi chết còn cố nói: “Ngươi, ngươi thật sự là ai?”

Nhuận Trân cúi xuống, nhìn Nhuận Kỳ rồi nói nhỏ vào tai hắn, không ai nghe thấy được nàng ta nói gì.

Nhuận Kỳ gương mặt sùng sốt, nghe thấy Nhuận Trân nói ra thân phận, máu trong mồm liền ộc ra dữ dội, hai mắt mở lớn kinh hoàng, cứ thế trợn mắt gục xuống mà tiêu vong.

Nhuận Trân giơ tay biến ra một dòng nước, cuốn Nhuận Kỳ vào đó, hoá thành một tảng băng đông cứng. Cả tảng băng và Nhuận Kỳ chỉ một khắc sau đã tan vỡ thành muôn vàn mảnh vụn như bụi thủy tinh, tan vào không khí, hoá thành hư không.

Thủy binh và bộ tộc Mật Ngư Nhĩ thấy Nhuận Kỳ đã chết, lại thấy Nhuận Trân lạnh lùng siêu phàm, liền ba chân bốn cẳng đề lên nhau mà chạy trốn. Đám người Thiết Ảnh cũng không vội đuổi theo. Tàn quân bại trận bỏ về khu vực lều trại của tộc Mật Ngư Nhĩ, trong khi những thủy binh còn mạng rủ nhau lao xuống Dục Ngư hồ, nhón nháo chạy loạn.

Nhuận Trân quay lại phía Nhuận Ngọc, dùng giọng vô cảm hỏi: “Giờ Nhuận Kỳ đã chết. Ngươi muốn thế nào?”

Nhuận Ngọc nhìn Nhuận Trân, trả lời: “Ta sẽ rời đi, ta không muốn ở lại Dục Ngư hồ cùng tộc Nhân Ngư nữa. Ta muốn sống như phạm nhân, tự do đi khắp nhân gian, nhìn ngắm thế thái nhân tình.”

A Tảo nhìn Nhuận Ngọc như không tin vào những gì mình vừa nghe thấy: “Nhuận Ngọc công chúa, người có biết, là phạm nhân, tức là người chỉ có thể sống được vài chục năm. Đòi người chỉ ngắn ngủi như gió thoảng mây bay?”

Nhuận Ngọc mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Cuộc sống vô định có gì hay để người ta tham muốn chứ. Thời gian chính là công cụ để con người lấy hữu hạn mà làm những điều vô hạn. Có giới hạn mới làm người ta luôn vươn lên cố gắng”, nói rồi nàng quay sang Thiết Ảnh: “Chẳng phải đây cũng là điều mà Giang Hàn và các người mong muốn sao?”

Thiết Ảnh trả lời: “Đúng là Giang Hàn huynh vẫn luôn nhắc tới việc rời khỏi Mật Ngư Nhĩ, được tự do chu du khắp nơi.”

“Được. Viên thuốc này sẽ giúp người thành toàn.” Nhuận Trân vừa nói vừa giơ ra một viên thuốc màu xanh trao cho Nhuận Ngọc.

Nhuận Ngọc nhìn Nhuận Trân cảm tạ: “Cảm ơn muội.” Không ngần ngại, nàng ta nhận lấy viên thuốc uống ngay vào. A Tảo mặt mày ửng đỏ kèm mắt mắt, liên tục lắc đầu không tin.

Nhuận Trân mở lời: “Đi theo ta.”

Nhuận Trân như có sức hút mãnh liệt, mỗi bước đi của nàng ta thanh thoát nhẹ nhàng như đang lướt trên mặt nước, bộ y phục màu đen tung bay uốn lượn phiêu dật như làn nước mát. Nhuận Ngọc dịu A Tảo vẫn bị thương còn Đắc Di được Thụy Miên và Cát Uy đỡ hai bên, cùng mọi người im lặng đi theo.

Nhuận Trân sai bước trên con đường quen thuộc, chính là lối đi dẫn đến nơi ở của Giang Hàn. Nàng ta vung tay, cửa lều được một sức mạnh vô hình cuộn lên, Nhuận Trân tiến vào, Nhuận Ngọc theo sát ngay phía sau.

Khi cùng mọi người vào trong, Thụy Miên ngỡ ngàng thấy nằm trên giường là một nam tử y hệt Giang Hàn, bằng xương bằng thịt. Thiết Ảnh cũng không giấu được vẻ bất ngờ, đứng sững ra nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nhuận Ngọc vẫn không nhúc nhích, nhìn Giang Hàn nằm đó không chớp mắt, mãi lúc sau mới khẽ hỏi Nhuận Trân, trong giọng nói run rẩy không giấu nổi nghi ngờ: “Nhuận Trân muội muội, Giang Hàn đã chết rồi. Người này là ai?”

Nhuận Trân trả lời với giọng điệu đều đều vang vào trong không khí: “Giang Hàn người nhìn thấy đúng là đã bị Nhuận Kỳ giết chết, biến thành cát bụi. Nhưng người đó không phải là Giang Hàn. Nam nhân năm kia mới chính là Giang Hàn của người.”

Nhuận Ngọc nghe thấy thế, bỏ đi nghỉ hoặc, vội vã lao đến bên nam tử đang nằm trên giường, nắm lấy tay của hắn, tự mình cảm nhận được hơi ấm của hắn. Nàng quay lại nhìn Nhuận Trân, như vẫn chưa tin sự việc trước mắt: “Vậy, nếu Giang Hàn còn ở đây, ai là người Nhuận Kỳ đã giết hại?”

“Là Cố Yên. Ta đã bắt Cố Yên trong lều trại của hắn tại Mật Ngư Nhĩ, dùng thuật dịch dung làm hắn thành Giang Hàn, lại đem yểm bùa, nhốt hắn vào thâm cung của Nhuận Kỳ, trá đồi cứu Giang Hàn thật ra và để hắn ở đây, chờ người đến.” Nhuận Trân kể lại, giọng nói không có cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Nước mắt lạc thần

Mười vạn năm trước, nơi về sau là mảnh đất Dục Lạc của Mãn quốc cũng từng là thung lũng xanh tươi trù phú, nhưng ngoài đồng cỏ xanh ngắt, không có nhiều hồ nước như bây giờ.

Lạc Thần là thủy thần sông Lạc Thủy, về sau làm vợ Hà bá. Mối duyên oan nghiệt, Lạc thần vì Hà Bá lạnh nhạt mà đem lòng yêu Hậu Nghệ, ca ca của Hà Bá, anh rể của mình. Những lúc nhớ thương người trong mộng, nàng chảy những giọt nước mắt, ca thán cho số phận của mình. Những giọt nước mắt của nàng rơi xuống thung lũng Dục Lạc, hoá thành muôn vàn hồ cốc.

Mối tình vi phạm luân lý của Lạc Thần bị phát hiện, khiến nàng bị phạt xuống trần thế, trải qua tình kiếp(1).

(1) Dựa vào truyền thuyết thần thoại về các vị thần (st)

Lạc Thần thăm tự hỏi, tại sao Hà Bá, phu quân của nàng, cũng vì phạm luân thường đạo lý, để ý đến tỷ tỷ của nàng là Thường Nga Tiên Nữ thì không sao, vậy mà nàng đem lòng yêu anh rể thì lại chỉ có một mình nàng phải chịu phạt? Nếu không phải do Hà Bá phụ nàng trước, liệu nàng có vì mình cô độc mà mơ mộng đến Hậu Nghệ?

Trên đường đi chịu phạt luân hồi, Lạc Thần chảy giọt nước mắt duy nhất, lần này là nước mắt cho chính mình. Nàng không còn tin tưởng vào chữ tình, chỉ ước mình là kẻ vô cảm, có thể độc tôn mà sống. Ước nguyện đó theo giọt nước mắt cuối cùng của Lạc Thần, rơi vào hồ Dục Ngư, hồ to nhất trong thung lũng Dục Lạc. Nước hồ kể từ đó cũng mặn mòi như nước mắt của nàng Lạc Thần năm xưa.

Ta là thủy thần hồ Dục Ngư. Ta đã ở đây được tám vạn năm. Ta không có tên.

Nhớ lại hồi sơ khai, khi ta còn là giọt nước mắt của Lạc Thần, lúc rơi xuống hồ Dục Ngư, độc tôn một cõi. Hồ nước lạnh lẽo, ngoài các loại thủy sinh vật, ta ở đây một mình. Ba vạn năm cô đơn, cùng với thời gian bất tận, ta trở thành thủy thần của hồ Dục Ngư. Ta trải qua cuộc sống đơn độc như mong muốn khi xưa của Lạc Thần.

Ta giành thời gian cô độc để tu luyện thuật pháp, nghiên cứu dược liệu ở dưới đáy hồ và quanh khu rừng bao quanh hồ Dục Ngư. Nhưng trải qua hai vạn năm sau, ta dần chán nản, cuộc sống cô đơn mà Lạc Thần mong ước, liệu có phải là điều mà ta cũng muốn?

Có một lần, ta lên trên mặt đất, bắt gặp một đôi nam nữ du mục, trên tay nữ tử bế một hài nhi mới sinh, còn cuốn trong bọc khăn lụa, còn nam tử đang dẫn theo một hài tử nhỏ tuổi, hẳn ta đang dạy cho hài nhi của mình biết cách nhóm lửa đốt củi. Gia đình du mục dừng lều ở đây được một thời gian thì bỏ đi. Ta chứng kiến bọn họ sinh hoạt hàng ngày, nghe gia đình họ nói chuyện thủ thỉ với nhau, ta quan sát hài tử của họ cười đùa vui vẻ.

Lúc họ rời đi, ta nhận ra bản thân mình đã khác trước. Ta muốn được nhìn thấy con người, nghe tiếng họ nói cười, ta không muốn tận hưởng sự im lặng nơi đáy nước nữa. Ta không còn tâm thanh lãnh kỳ nhược băng(1), không muốn tiếp tục cô độc.

(1) Tâm thanh lãnh kỳ nhược băng: lòng lạnh nhạt như băng giá

Nhân tình thế thái thay đổi, hết bộ tộc này đi thì bộ tộc khác lại đến. Ta thấy họ dựng lều an cư, sinh con đẻ cái, thu dọn rồi lại ra đi. Cuộc sống bên trên nhộn nhịp bấy nhiêu thì ở dưới đáy hồ, ta vẫn một mình hiu quạnh. Ta từ người quan sát, cũng muốn được như họ, muốn có người đồng hành, tuy không cùng hoà nhập. Thế nhưng ta xuất thân là giọt nước mắt của Lạc Thần, ta không có tình cảm nam nữ, cũng không có cảm giác tình thân, ta chỉ muốn có đồng loại.

Ba ngàn năm trước, khi ta đang một mình luyện thuốc dưới đáy hồ, đã gặp bộ tộc nhân ngư. Bộ tộc nhân ngư mang hình dáng như con người, nhưng họ có khả năng thích nghi với cuộc sống dưới nước, lại có pháp lực chiến đấu hùng cường. Đức Vua và Hoàng Hậu thủy nhân đến gặp ta, muốn xin ta cho phép họ cư ngụ nơi này một thời gian. Họ muốn ta chia sẻ hồ Dục Ngư với dòng tộc của họ.

“Thủy thần, chúng ta là tộc nhân ngư mới đến. Ta biết đã mạo phạm, chỉ xin phép người cho tộc chúng ta tạm thời tá túc nơi đây trong lúc đi tìm chỗ ở mới.” Vua tộc Nhân ngư là Nhuận Dao thành khẩn nói.

Ta không chần chừ, đồng ý trước sự bất ngờ của họ. Họ muốn có nơi để ở, ta muốn có người đồng hành. Ta vẫn lạnh nhạt, không muốn giao du với bất kỳ ai, nhưng ta tận hưởng việc bộ tộc Nhân Ngư có mặt tại hồ Dục Ngư.

Nhuận Dao và thủy tộc nhanh chóng thích ứng với nơi ở mới. Họ dựng nhà, dùng pháp lực biến thủy ngư dưới hồ thành thủy binh, họ làm đầy hồ Dục Ngư trở nên sống động. Ta chỉ là người ngoài quan sát, ta không quản việc họ muốn, cũng không tham gia việc họ làm.

Một ngày kia, hoàng hậu nhân ngư là Huân Anh đến tìm ta, lúc này nàng ta đang mang thai nhi tử thứ ba. Ta đặc biệt chờ đợi sự ra đời của sinh linh đầu tiên nơi hồ Dục Ngư, nhưng ta luôn giữ thái độ thờ ơ. Điều ta nghĩ trong lòng, tuyệt nhiên được về lạnh nhạt của ta che giấu.

Huân Anh nói với ta: “Không lâu nữa ta sẽ hạ sinh hài tử, ta muốn nhờ thủy thần đứng lên làm nghĩa mẫu của hài nhi, không biết Thủy thần có sẵn lòng?”

Ta sững sốt, Huân Anh muốn ta làm nghĩa mẫu của nhi tử của nàng ta và Nhuận Dao, nghĩa là muốn ta coi con của họ như hài nhi của mình. Ta từ chối. Ta dù không phản đối việc bọn họ ở đây, nhưng tuyệt không muốn bị ràng buộc.

Ta nói với Huân Anh: “Ta không thể. Ta không muốn bị vương bận. Ta đã quen với cuộc sống độc tôn.”

Nét mặt Huân Anh ánh lên thất vọng, lễ phép thưa với ta: “Ta đã biết, vậy không phiền thủy thần nghỉ ngơi, ta xin cáo lui.”

Ta yên tâm là nàng ta đã hiểu ý ta. Ngày hôm sau, Nhuận Dao cùng Huân Anh đến tìm ta. Họ nói: “Chúng ta có món quà xin dâng tặng Thủy thần. Đây là tâm lòng của ta và phu nhân, muốn cảm tạ ơn giúp đỡ của Người, vì đã cho tộc nhân ngư tá túc nhờ nơi đây.”

Họ đưa cho ta một hộp gỗ, trong đó là một viên ngọc lớn, phát ánh sáng bảy màu rực rỡ.

Ta không muốn nhận, vì cho họ ở nơi đây, cũng là do ta muốn có người đồng hành, mà họ chưa từng làm phiền đến ta. Ta nói với họ: “Ta không có công gì, không muốn nhận lễ vật của các người.”

Huân Anh lại nói: “Xin thủy thần đừng chê cười. Ta biết thủy thần đã quen ở một mình. Xin người hãy nhận món quà này, để khi chúng ta rời đi, người có thể nhìn nó mà nhớ đến tộc nhân ngư.”

Ta thoáng buồn khi nghe họ nói sẽ rời đi, dù gì họ đã ở đây với ta một thời gian, nhưng ta không thể hiện cho họ biết. Ta đã sống mấy vạn năm nay, chuyện kể ở người đi, ta thấy cũng đã nhiều. Huân Anh liền nhét hộp gấm vào tay ta, ánh mắt mong chờ nhìn ta thưởng thức món quà của họ. Lần đầu tiên ta có ý muốn làm vui lòng kẻ khác, ta chiều họ đưa tay sờ vào, nhắc viên ngọc ra khỏi hộp.

Ngay khi tay ta chạm vào viên ngọc, ta đột ngột đau đớn, cả thân thể trở nên bất động. Linh hồn của ta bị một lực lớn cuốn đi, pháp thuật của ta cũng bị lực mạnh mẽ này hút vào. Ta tưởng bản thể cũng như linh lực của ta tất cả đã tan biến vào hư không.

Ta không biết đã trải qua bao lâu. Khi có lại chút ý thức, ta chỉ nhìn thấy một màu đỏ lờ mờ, cả người ta được bao bọc trong một không gian âm áp mờ ảo, xung quanh có tiếng người như từ xa vọng lại. Ta dần nhớ lại được chuyện xảy ra trước khi ta biến mất. Ta nghe Huân Anh kêu đau rồi ôm lấy bụng. Nhuận Dao cuống cuống gọi người vào trợ giúp. Ta phát hiện ra mình đang ở bên trong Huân Anh, đã là linh hồn trong cơ thể của hải nhi trong bụng nàng ta.

Khi ta được sinh ra, mọi người gọi ta là tam công chúa Nhuận Trân. Ta giữ lại được nguyên vẹn ký ức lúc trước. Ta vẫn là ta, không thích tiếp xúc với người khác và giữ những thói quen như trước, đặc biệt là sở thích nghiên cứu y học. Ta không cảm thấy hận Huân Anh và Nhuận Dao. Kể từ khi ta còn là hải tử bé bỏng nằm trong tay bọn họ, những điều họ nói ta đều nghe được không quên.

Huân Anh ủ rũ: “Ta vẫn cảm thấy có lỗi, thủy thần đã cứu mạng chúng ta, nhưng chúng ta lại lấy Vọng Nguyệt Ước khắc chế Người.”

Nhuận Dao vỗ về Huân Anh: “Nàng đừng suy nghĩ thêm về việc đã xảy ra, là do quyết định của một mình ta. Ta làm thế cũng là bất đắc dĩ, vì tộc dân nhân ngư. Chúng ta đã không còn nơi nào khác để đi. Chúng ta đã phạm phải trọng tội, lấy cắp Vọng Nguyệt Ước từ Đông Hải long vương, khiến cả tộc dân bị trục xuất. Chúng ta phải sống, ta phải bảo vệ tộc nhân của mình. Ta là người đáng trách, đã phụ ơn cứu giúp của Thủy Thần. Mọi việc để mình ta càng đáng.”

Huân Anh lại nói: “Ta cũng đã thử, cố xin Thủy thần nhận Nhuận Trân làm nghĩa tử, để chúng ta được ở lại đây, nhưng nàng ta từ chối, ý định chỉ để chúng ta tạm thời tá túc tại hồ Dục Ngư. Hồ Dục Ngư vốn là nhà của Thủy Thần, nàng cũng nói với ta là nàng chỉ muốn ở một mình. Không sớm thì muộn chúng ta cũng phải rời đi.”

Nhuận Dao thở dài nói: “Ta biết, vậy nên vì đại nghĩa, ta đành là người bất nghĩa.”

Huân Anh buồn bã hỏi Nhuận Dao: “Ta biết chàng làm tất cả là vì ta, vì ta bị bệnh, chàng phải đánh cắp Vọng Nguyệt Ước từ Đông Hải Long Vương, hy vọng viên ngọc có thể chữa bệnh cho ta, làm cả tộc nhân ngư phải sống chui sống lén. Ta cảm thấy mình chính là tội đồ của dòng tộc.”

Nhuận Dao an ủi nói: “Nàng không được nghĩ vậy. Có Vọng Nguyệt Ước, nhưng ta lại không có khả năng sử dụng toàn bộ năng lực của nó, là ta bất tài, mãi đến bây giờ cũng không có cách gì chữa được khỏi hẳn bệnh cho nàng.”

Huân Anh dựa đầu vào vai Nhuận Dao, dịu dàng nói: “Ta biết chàng đã cố, nhưng chẳng phải Vọng Nguyệt Ước vốn được định sẽ phụng sự cho phạm nhân, chỉ có người có thân phận phi phạm cao quý nhất mới sử dụng được nó. Chúng ta chỉ là nửa phạm nhân, cũng lực bất tòng tâm, không thể cưỡng cầu. Mọi sự đã có số, chàng đừng quá đau buồn.”

Ta đã hiểu ra. Là do ta lạnh nhạt gây ra hiểu lầm. Họ vì muốn bảo vệ tộc nhân của mình mà bất chấp hành động. Ta không thể hận được họ; họ cũng là bất đắc dĩ. Dù gì ta cũng không còn pháp thuật trước đây của thủy thần hồ Dục Ngư, ta chấp nhận làm tam công chúa của tộc nhân ngư. Lần đầu ngoài tên gọi là Thủy Thần, ta đã có một cái tên khác: Nhuận Trân.

Đến khi ta được hai trăm tuổi, Huân Anh phát bệnh không qua khỏi. Thời gian sau, Nhuận Dao vì thương nhớ phu nhân của hần mà đi theo. Theo tục lệ của tộc nhân ngư, ngôi báu được truyền lại cho đại công chúa Nhuận Ngọc. Nàng ta phải chịu tang Hoàng Thượng và Hoàng Hậu nhân ngư một vạn năm mới có thể lên ngôi.

Nhuận Kỳ tàn bạo lại lạnh lùng, trong khi Nhuận Ngọc trọng nghĩa, hiền hậu, lại không màng đến chính sự ngôi quyền. Ta còn nhớ rõ khi chúng ta còn nhỏ, Nhuận Ngọc chiều chuộng ta, thương ta từ bé đã không có phụ mẫu bên cạnh, cô gắng thay thế cho mẫu thân chăm sóc cho ta. Nhưng ta không thích có mối ràng buộc nào, luôn giữ thái độ lạnh lùng thờ ơ. Họ mang danh là huynh tỷ của ta, ta thực chất không có gì liên quan đến họ.

Nhuận Kỳ cấu kết với bộ tộc Mật Ngư Nhĩ, hần tự coi mình là thần, hàng năm đều bắt bộ tộc này cống tế lễ vật. Hần ngược lại dùng thần lực của Vọng Nguyệt Ước giúp họ được trường sinh bất tử.

Nhuận Kỳ không biết, Vọng Nguyệt Ước ngoài pháp lực ban đầu, còn đang lưu giữ thần lực lớn mạnh của ta khi chúng ta đối mặt một vạn năm trước, vì vậy mà viên ngọc bị kim hãm, dù có dùng linh hồn không siêu thoát của phạm nhân, cũng không thể giúp nó phát huy tác dụng như xưa.

Nhưng ta không quan tâm đến thần lực của Thủy thần. Làm thần cũng được mà làm tam công chúa Nhuận Trân cũng được, ta vẫn sống cuộc sống của ta, làm những việc của ta. Ta không quản ai, sẽ không để ai quản đến việc của mình.

Ta tình cờ nhìn thấy Nhuận Ngọc trốn khỏi thủy cung, ta biết nàng ta có ý với phạm nhân tên Giang Hàn. Nam nhân này năm xưa đi lạc vào Mật Ngư Nhĩ, được Nhuận Ngọc giải cứu, cũng chính vì việc này mà nàng ta phải nhường ngôi vị cho Nhuận Kỳ.

Ta chưa từng biết có nhân ngư nào lại đi có tình cảm với phạm nhân. Tám vạn năm ta không biết tình là gì. Ta chỉ biết Nhuận Dao vì Huân Anh mà bỏ cả quyền lực nơi đáy biển Đông Hải, ta đoán đây là tình ý.

Giang Hàn ở tại Dục Ngư, bị cách ly khỏi bộ tộc Mật Ngư Nhĩ. Nhuận Ngọc gặp gỡ Giang Hàn, hai người tình đầu ý hợp. Ta nhận ra tình ý chính là thứ

có trong muôn vàn nhân dạng, đủ mọi hình thức và không gian, ngay cả giữa các chủng tộc khác biệt.

Ngoài việc Nhuận Ngọc và Giang Hàn gọi ta nhớ đến Nhuận Dao và Huấn Anh, ta còn muốn trả ơn nàng ta vì đã cố công chăm sóc ta khi còn nhỏ. Ta muốn để nàng được toại nguyện. Nếu ta phải làm một việc gì đó liên quan tộc nhân ngư, ta sẽ tác thành cho Nhuận Ngọc và chỉ nàng ta mà thôi. Tuy nhiên, thiếu đi thần lực đã bị phong ấn, ta chỉ có thể dựa vào mưu trí của mình để giúp Nhuận Ngọc.

Ta giao thuốc giải độc Hoại Tàn và chỉ cho hai phạm nhân tên Đắc Di và Mặc Cảnh mật mã vào ngục cung. Ta bắt cóc Cố Yên, dịch dung hấn thành Giang Hàn rồi đưa hấn về lại ngục của Nhuận Kỳ, đánh tráo hấn với Giang Hàn thực.

Ta lợi dụng lúc Nhuận Kỳ mãi đối phó với phạm nhân nơi thủy cung, cứu Giang Hàn khỏi phòng giam. Ta mang hấn về túp lều của hấn bên bờ hồ Dục Ngư, giữ cho hấn được an toàn, đợi để Nhuận Ngọc có thể trùng phùng với người thương của nàng ta.

Ta quan sát từ xa mọi việc trong trận chiến. Lúc phạm nhân tên Đắc Di chạm tay vào Vọng Nguyệt Ước, ta thấy như có một luồng sức mạnh đánh về phía ta, chen vào trong mọi góc ngách của cơ thể, tác động đến thần trí của ta. Ta bình tĩnh, thần lực của ta được cất giữ trong viên ngọc đã được giải phóng, ta có lại được sức mạnh khi xưa của thủy thần. Phạm nhân kia chính là người có mệnh thiên tử, là người mang thân phận tôn quý nhất mà viên ngọc phục tùng, là rồng trong loài người.

Nhuận Kỳ muốn giết Nhuận Ngọc, ta tuyệt không cho phép. Ta đã muốn giúp nàng ta thành toàn, sẽ giúp đến cùng. Với thần lực thủy thần đã quy hồi, Nhuận Kỳ không phải là đối thủ của ta. Ta tha cho hấn đi, nhưng hấn điên loạn không biết tự lượng sức mình. Ta chỉ trả lại cho hấn chính chưởng lực của hấn. Hấn tự thực kỳ quả(1) vì chính lòng tham và tàn độc của mình.

(1) Tự thực kỳ quả: tự gánh chịu hậu quả

Ta đưa Nhuận Ngọc đến lều để gặp Giang Hàn. Lúc Nhuận Ngọc lao đến bên cạnh người thương của nàng ta, ta chợt như nhìn thấy hình ảnh Nhuận Dao ôm ấp Huấn Anh năm xưa, tình sâu nghĩa nặng.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Viên mãn

Thủy Miên vô cùng bất ngờ khi thấy Giang Hàn toàn thân vẹn nguyên trong túp lều. Nàng nhìn không chớp mắt vào Nhuận Trân, thắc mắc tò mò về danh tính thực sự của nàng ta. Nhuận Trân là ai mà khi Nhuận Kỳ nghe được thân thể lại kinh hãi đến chết ngất. Hơn nữa, nữ tử này hành tung lạ lùng, lạnh nhạt ít nói. Suốt từ lúc gặp, Thủy Miên chưa từng thấy nàng ta mỉm cười hay thể hiện bất cứ thái độ gì.

Thủy Như ghé vào tai nàng lí nhí nói: “Miên tỷ, Nhuận Trân công chúa thật là oách, công lực vừa ghê người, lại vừa tính toán thần thông mọi việc. Tỷ nghĩ sao nếu ta muốn theo nàng ta báai sư học đạo?”

Thủy Miên không biết trả lời Thủy Như thế nào, đành khẽ lắc đầu lạng lạng. Thủy Như mà ở bên cạnh người lạnh lùng như Nhuận Trân, chỉ có hai trường hợp xảy ra. Một là vì buồn chán mà dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, hai là bị đuổi cổ khỏi sư môn vì cái tính báai quái lại ham gây sự.

Nhuận Ngọc nghe lời giải thích ngắn gọn của Nhuận Trân, liền vỡ òa vui mừng mà ôm lấy Giang Hàn. Nàng không tin, nàng cảm thấy trái tim mình như được hồi sinh, hy vọng tràn ngập trong từng góc ngách của cơ thể.

Nhuận Trân tiến lại gần Nhuận Ngọc đang ở bên cạnh Giang Hàn, giơ ra một viên thuốc màu vàng, vẫn giữ thái độ thờ ơ nói: “Viên màu vàng là cho hấn, giúp hấn tỉnh lại.”

Nhuận Ngọc nhìn Nhuận Trân cảm kích: “Cảm ơn muội muội đã giúp đỡ. Ta quả thật không biết muội lại có năng lực như vậy.”

“Ta chỉ giúp người lần này, sau này chuyện của người, không còn liên quan đến ta. Còn tộc nhân ngư, cứ yên tâm ở Dục Ngư mà an cư lạc nghiệp. Oán hận gây ra đã quá nhiều, hãy dừng lại mà yên ổn chung sống.” Nhuận Trân dứt lời trong nháy mắt liền biến mất, không còn dấu vết.

A Tảo lẩm bẫm, ánh mắt mở to ngỡ ngàng: “Thủy thần?”

Thủy Miên nghe A Tảo nói, bất ngờ hỏi lại: “Nàng ta là thủy thần hồ Dục Ngư?”

Về mặt A Tảo kinh ngạc như vừa gặp chuyện hoang đường: “Hai ngàn năm trước khi ta còn là cây tảo biển, đã có lần nghe thấy tiếng đồn về thủy thần ở hồ Dục Ngư, nhưng đến khi ta tu luyện thành người, không nghe đến thủy thần nữa. Ta còn nhớ họ nói thủy thần có phép lực vô song, tính cách lạnh lùng khó gần. Xem ra thực sự có điểm giống với Nhuận Trân công chúa.”

Mọi người đều im lặng. Nếu Nhuận Trân đúng là thủy thần, điều này giải thích được pháp lực vô biên của nàng ta, cũng như sự hiểu biết của nàng về y thuật, về hồ Dục Ngư, và về bộ tộc Nhân Ngư.

Nhuận Ngọc cẩn thận cầm viên thuốc, cúi người về phía Nhuận Trân đã biến mất, khẽ gặp người nói: “Cảm tạ muội, ta sẽ không bao giờ quên ơn cứu giúp.”

Lúc Nhuận Ngọc chuẩn bị cho Giang Hàn uống viên thuốc màu vàng thì A Tảo ngập ngừng hỏi: “Nhuận Ngọc công chúa, nếu hấn tỉnh lại, hỏi về nàng và Nhuận Kỳ, thì nàng định sẽ thế nào?”

Nhuận Ngọc mỉm cười nhìn A Tảo, trả lời: “A Tảo muội, ta giờ không còn là công chúa Nhuận Ngọc nữa, ta chỉ là nữ tử phạm nhân. Trước khi Nhuận Trân cho ta biết Giang Hàn còn sống, ta vẫn luôn mong ước được làm một người bình thường, trải qua sinh lão bệnh tử. Giờ biết Giang Hàn còn sống, ý muốn của ta cũng không thay đổi.”

Nhuận Ngọc lại quay sang nói với Thụy Miên: “Thụy Miên cô nương, cô nương từng hỏi ta, sao không thử cho Giang Hàn biết sự thực, để chàng ta tự quyết định lựa chọn cho chúng ta? Ta cũng thắc mắc, nếu chàng biết ta là đại công chúa Nhuận Ngọc của tộc nhân ngư, liệu chàng có hắt hủi xa lánh ta? Ta muốn thử tin tưởng vào mối lương duyên này. Ta để chàng lựa chọn, ta tin chàng là người xứng đáng với tình cảm này của ta.”

Thụy Miên gật đầu khích lệ. Nhuận Ngọc mỉm cười từ tốn nuốt viên thuốc màu vàng cho Giang Hàn. Không lâu sau, hấn dần mở mắt tỉnh lại.

Giang Hàn ngạc nhiên khi nhìn thấy đông đủ mọi người trong gian lều của mình, nhưng ánh mắt của hấn lập tức chỉ tập trung vào Nhuận Ngọc.

Hấn ngỡ ngàng nhìn nàng, lo lắng xen lẫn vui mừng mà hỏi: “Sao nàng lại ở đây?”

Nhuận Ngọc rung rung nhìn Giang Hàn, nhẹ giọng nói: “Giang Hàn, ta muốn cho chàng biết sự thật. Ta không phải là nữ tử của bộ tộc du mục đi lạc, ta là Nhuận Ngọc, đại công chúa của bộ tộc nhân ngư.”

Nhuận Ngọc nói xong lo lắng đợi chờ nghe phản ứng của Giang Hàn. Hấn nhìn nàng hồi lâu mới mở lời, tay nắm chặt tay nàng không buông: “Ta đã biết tất cả.”

Nhuận Ngọc giật mình hỏi: “Chàng đã biết ta là công chúa của tộc nhân ngư? Chàng biết từ bao giờ?”

“Lúc ta bị thủy binh bắt nốt, Nhuận Kỳ đến buồng giam đe dọa, nói cho ta mọi chuyện. Hấn cho ta biết nàng chính là công chúa của bộ tộc nhân ngư. Là vì ta, nên nàng không chấp nhận thành thân giúp hấn củng cố ngôi vị.

Ta đã suy nghĩ nhiều. Ta biết bộ tộc Mật Ngư Nhĩ dưới sự chỉ huy của Nhuận Kỳ và bộ tộc nhân ngư đã làm nhiều điều độc ác. Tuy ta và nàng chỉ mới gặp nhau một lần, nhưng ta có cảm tưởng như hai ta nhất kiến như cố(1).

(1) Nhất kiến như cố: mới gặp như đã quen từ lâu

Ta chỉ biết ta hoàn toàn tin tưởng nàng. Dù ai có nói gì, nàng cũng là người nữ tử mà ta mong đợi. Nàng xinh đẹp hiền hậu như vậy, chắc chắn không làm ra những tội ác đó. Ta tin vào nàng, ta tin vào trực giác và tình cảm của ta. Dù nàng có là ai, trong mắt ta, nàng mãi là nữ nhân ta gặp vào đêm trăng tròn khi trước.” Giang Hàn trả lời Nhuận Ngọc, trong ánh mắt hấn giờ chỉ còn có nàng ta. Nhuận Ngọc hạnh phúc mỉm cười, nước mắt viên mãn không ngừng tuôn rơi.

Thụy Miên thấy hai người Giang Hàn và Nhuận Ngọc cuối cùng cũng tìm được chân ái, trong lòng xúc động cùng vui sướng. Giang Hàn xứng đáng là nam tử để Nhuận Ngọc trao thân gửi phận. Chàng ta và Nhuận Ngọc là một đôi trời sinh, dù có là hai tộc khác nhau, cũng sẽ vượt qua mọi khổ cảnh để đến với nhau.

Nhuận Ngọc nhìn Giang Hàn, bồi người nói: “Cảm ơn chàng, cảm ơn chàng đã tin ta, không ruồng bỏ ta.”

Giang Hàn ôm lấy Nhuận Ngọc, vuốt nhẹ mái tóc của nàng, nói: “Không, là vì nàng mà ta có nghị lực để sống, vì nàng mà ta quyết rời khỏi nơi đây, cảm ơn nàng.”

Các nam nhân đều ngượng ngừng biết ý tự rời đi, Cát Uy phải nhắc nhở Thụy Miên thì nàng mới miễn cưỡng kéo tay A Tảo và Thụy Như ra ngoài, cho hai người Nhuận Ngọc và Giang Hàn không gian riêng.

Thụy Miên kiểm tra vết thương trên lưng cho Đắc Di, lấy kim châm giúp hấn ổn định mạch đập. Đắc Di im lặng để Thụy Miên chăm sóc, hấn nhìn nàng chăm chăm không rời mắt, nhưng nàng vẫn một mực ngó lơ.

Mặc Cảnh bất chợt lại gần chỗ hai người, nói: “Ta cũng bị thương.”

Thụy Miên nhìn vết thương trên bả vai Mặc Cảnh. Tuy trước đó nàng đã điểm huyết và băng bó qua cho hấn, nhưng sau một lúc đánh nhau, vết thương lại bị tác động mà rỉ máu.

Thụy Miên đứng dậy định giúp Mặc Cảnh thì đúng lúc Đắc Di ho một tràng sặc sụa, nũng nịu nói với nàng: “Ta bị trọng thương là vì nàng, ta vẫn còn đau.”, vừa nói vừa nhìn Mặc Cảnh đầy thách thức.

Trong khi hai bọn họ thì nhau nói: “Ta bị đau”, “Ta cũng bị thương” thì Thụy Miên liền thấy chóng mặt như lúc đầu; nàng chỉ đạo Thụy Như coi sóc Đắc Di trong khi mình thay băng kiểm tra lại vết thương cho Mặc Cảnh, dù gì Đắc Di đã được Nhuận Trân cứu chữa, còn vết thương của Mặc Cảnh đã bị ảnh hưởng, máu đang chảy thấm qua vải băng trắng.

Lúc băng bó cho Mặc Cảnh, Thụy Miên cố tình thắt chặt băng quấn quanh bả vai của hắn, làm hắn hự nhẹ lên một tiếng. Nàng mặc kệ hắn đang nhìn mình đầy cam chịu, tiếp tục khám bệnh.

Trên ngực Đắc Di lúc này là một cái nơ hình con bướm vô cùng đáng yêu, do Thụy Như một tay sáng tạo.

Mọi người ngồi bên ngoài, bình tâm yên lòng sau những việc vừa trải qua. Từ trong túp lều, Giang Hàn nắm tay Nhuận Ngọc vén màn bước ra, khuôn mặt hai người ánh lên nét rạng rỡ hạnh phúc.

Thụy Miên nhìn Giang Hàn bên Nhuận Ngọc, lại gần nói: “Người chính là Trương công tử của Trương lão gia tại Mãn thành, tên Trương Gia Nghị?”

Giang Hàn nhìn Thụy Miên, ngạc nhiên hỏi: “Sao cô nương lại biết tên thật và gia quyến của ta?”

“Trương Gia Nghị, chúng ta được Hạ Thư Sinh, Hạ quân gia nhờ đi cứu người.” Thụy Miên trả lời.

Giang Hàn sững người, tự nói với chính mình: “Ta biết mà, Hạ Thư Sinh đối với ta không khác nào phụ thân. Khi xưa Hạ quân gia đã thay mặt phụ mẫu chăm sóc nuôi nấng ta, không thể bỏ rơi ta ở đây được. Chắc chắn khi rời đi Hạ quân gia đã gặp chuyện bất trắc hay có điều khó xử mới không thể quay lại cứu ta.”

Thụy Miên gật đầu kể lại: “Bao năm nay Hạ Thư Sinh chịu khổ chịu cực, chưa bao giờ từ bỏ ý định đi tìm người. Hắn chính là người đã chỉ đường cho chúng ta đến Dục Ngư Hồ. Vì bệnh nặng nên Hạ Thư Sinh không thể theo chúng ta đến đây. Hắn làm mọi việc, chỉ một lòng mong ngóng chúng ta sẽ tìm được người, có thể cùng nhau gặp mặt tại thung lũng Dục Lạc.”

Cát Uy nghe thấy Thụy Miên nhắc đến Hạ Thư Sinh, thì ngập ngừng nói: “Thụy Miên tỷ, có điều tỷ chưa biết. Hạ Thư Sinh đã tạ thế nơi thung lũng Dục Lạc. Khi chúng ta xong việc trong Mãn thành, quay lại tìm mọi người thì hắn đã không qua khỏi từ hai ngày trước đó. Phu xe đi cùng Hạ Thư Sinh trao lại cho ta tấm bản đồ mà Đắc Di huynh đã căn dặn cùng với Bạch Hồ. Hắn cũng rời đi sau khi đã làm tạm một ngôi mộ cho Hạ Thư Sinh.”

Cát Uy nhìn Giang Hàn nói: “Phu xe có kể với ta, trước khi lâm chung, Hạ Thư Sinh chỉ nói được một câu: “Cả đời chỉ mong Trương công tử bình an.” rồi tạ thế. Hắn quả thật tận tâm hết lòng vì người.”

Giang Hàn buồn bã thở dài: “Hạ quân gia đã mất rồi sao? Thật đáng tiếc ta không có cơ hội gặp lại thúc thúc. Năm xưa, khi ta năm tuổi lưu lạc đến đây, ta và Hạ Thư Sinh cũng như các người, trong đêm trăng rằm bị Cổ Yên cho người đưa đi cúng tế bộ tộc Nhân Ngư dưới hồ Dục Ngư.

Bộ tộc Mật Ngư Nhĩ vừa tàn bạo lại khát khe. Ở đây, Cổ Yên làm chủ, hắn ta tàn ác không cho phép người trong tộc ly khai, càng không để ai từ ngoài vào mà còn mạng. Nhưng số của ta và thúc thúc may mắn, Nhuận Ngọc chính là người đã cứu sống ta, nàng đã nhờ cậy Bối Giang lão đại bảo vệ chúng ta an toàn.

Bối Giang đấu tranh với Cổ Yên để giữ chúng ta ở lại. Xưa kia Bối Giang là người lớn tuổi nhất, lại tinh thông thuật tiên tri, là người có tiếng nói trong tộc. Cổ Yên cũng phải nhường nhịn mấy phần. Giờ ta mới hiểu tại sao Nhuận Kỳ không trách phạt Cổ Yên, chính là nhờ việc này mà hắn được thừa hưởng lại ngôi vị từ Nhuận Ngọc.

Bối Giang trao cho hai chúng ta bản đồ chỉ đường thoát ra ngoài. Nhưng lúc Hạ Thư Sinh rời đi, ta ốm yếu không thể theo cùng, đành ở lại đây chờ đợi thúc thúc tìm người đến cứu. Bối Giang sắp xếp để ta ở tại nơi đây gần hồ Dục Ngư, cách biệt với bộ tộc Mật Ngư Nhĩ và thế giới bên ngoài, cũng tránh để Cổ Yên thấy chướng mắt mà gây khó dễ. Bối Giang chăm sóc ta, đặt tên cho ta là Giang Hàn.

Ta và Thiết Ảnh cùng chung chí hướng. Chúng ta tụ tập các huynh đệ với mong muốn giải phóng cho mọi người trong tộc khỏi chế độ của Cổ Yên. Giờ mọi việc đã an bài. Ta nhất định phải sống hạnh phúc bên Nhuận Ngọc, hoàn thành tâm nguyện của Hạ Thư Sinh.”

Giang Hàn cầm tay Nhuận Ngọc, âu yếm dẫn nàng đến trước mặt mọi người, mở lời: “Cảm ơn các vị đã nhất tể chi lực(1). Chúng ta đã quyết sẽ cùng nhau lên đường chu du thiên hạ, trước khi đi, ta muốn thành thân với Nhuận Ngọc. Nàng giờ đã là phẩm nhân, ta mong cùng nàng cử hành hôn lễ, muốn nhận được sự chúc phúc của mọi người.”

(1) Nhất tể chi lực: đưa tay giúp đỡ

Thụy Miên vui mừng thay cho hai người bọn họ. Nhưng nàng lại chạnh lòng nghĩ đến Mộc Hải, tiên sinh chỉ còn chưa đầy tám tháng để sống, bọn họ càng nên nhanh chóng rời đi, không làm mất thời gian quý báu của tiên sinh.

Thụy Miên lại gần Mộc Hải, thấy tiên sinh khuôn mặt trầm tư, nàng hỏi nhỏ: “Mộc Hải tiên sinh, ta biết ngài chưa kể với mọi người chuyện về thời gian còn lại của ngài. Ta hiểu ngài muốn nhanh chóng lên đường, chúng ta không cần ở lại tham dự lễ thành thân của Nhuận Ngọc và Giang Hàn. Ta sẽ tìm cách lấy cớ để chúng ta có thể rời đi ngay lập tức, tiết kiệm thời gian.”

Trước sự ngạc nhiên của Thụy Miên, Mộc Hải lại nói: “Đây là kết cục viên mãn mà ta và Hải Đường không có được, ta muốn chứng kiến họ thành thân, ta muốn họ có được thứ mà ta bỏ lỡ. Ta muốn chúc phúc cho họ. Cảm ơn Thụy Miên cô nương đã đề tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Triều đình mẫn quốc

Mộc Hải trao Bạch Hồ được giấu an toàn trong túi đi đường cho Mặc Cảnh. Bạch Hồ rít lên vui mừng khi gặp lại chủ nhân. Thụy Miên kể lại vắn tắt cho Cát Uy, Mộc Hải, hai cận vệ của Đắc Di là Lê Ba và Lý Tư nghe về những việc xảy ra tại bộ tộc Mật Ngư Nhĩ.

Khi mọi người đã rời đi, Thụy Miên một mình đến tìm Mộc Hải, trấn áp cơn giận của bản thân, lấy khí thế của đại phu trách cứ: “Tiên sinh, người đã hứa với ta sẽ không một mình dấn thân vào nguy hiểm. Vậy vì sao tiên sinh vừa kết thúc ngày chăm cứu cuối cùng đã tự mình bỏ đi như vậy? Ta nói tuy khó nghe, nhưng nếu tiên sinh có mệnh hệ gì, chẳng phải mọi sự cố gắng của ta và mọi sự chịu đựng của tiên sinh mấy chục năm qua đều hoá thành công cốc rồi sao?”

Mộc Hải nhìn Thụy Miên, chân thành nói: “Thụy Miên cô nương, ta thành thật có lỗi, nhưng tình bất tự cấm⁽¹⁾. Ta cảm nhận lại sức mạnh, thì lòng báo thù không kìm được lại rực lên. Có những việc ta phải đích thân ra tay, không muốn kéo mọi người vào chuyện riêng của ta.”

(1) Tình bất tự cấm: lòng không kiềm được

Thụy Miên lúc đầu không tán thành nói: “Việc tiên sinh đề ta chữa bệnh cho người, rồi lại hứa giúp Đắc Di hoàn thành đại nghiệp của hân, chẳng phải là đã kéo bạn ta vào rồi sao? Tiên sinh có những dự định riêng, có mối hận thù riêng, không muốn chia sẻ; ta cũng không cần biết chi tiết. Nhưng ta lấy địa vị là người cùng hội cùng thuyền với tiên sinh lại là người đích thân chữa trị cho người, ta không muốn tiên sinh lại hành động lỗ mãng thêm lần nữa.”

Mộc Hải gật đầu: “Thụy Miên cô nương, ta đã hiểu. Là do ta bất cẩn không suy nghĩ cẩn thận, nhất định sẽ không có lần sau.”

Trong khi Thụy Miên, Thụy Như, Mặc Cảnh và Mộc Hải cùng Thiết Anh chuẩn bị cho hôn lễ của Giang Hân và Nhuận Ngọc thì Lê Ba và Lý Tư tụ họp cùng Đắc Di và Cát Uy, thuật lại những gì xảy ra với bọn họ khi ba người theo sau Mộc Hải vào thành Mẫn Quốc.

Cát Uy nói: “Khi chúng ta quay lại Mẫn Thành, đã mất dấu Mộc Hải tiên sinh. Chúng ta không dám động thủ khi chưa hiểu rõ ý định của ngài ấy. Ba người chúng ta quyết định tìm chỗ trọ qua đêm, cùng lúc báo tin cho người của ta trong cung.”

Lê Ba kể tiếp: “Sáng hôm sau, mật thám mà công tử Đắc Di cài cắm trong hoàng cung đến báo, đêm trước đó đã có thích khách đột nhập vào cung cấm. Người này quen thuộc đường đi nước bước, xem chút nữa đã vượt qua toàn bộ thủ vệ trong cung. Nếu không phải có cận vệ say rượu đi qua khu ngự hoa viên, thấy trên cây hải đường đã chết khô có bóng đen người lạ, đánh động cấm vệ quân thì không biết đã xảy ra chuyện gì. Nghe nói trên phong thư để lại ở hiện trường là một hình vẽ hoa hải đường và một nhánh nụ hoa bên cạnh. Thích khách thân thủ nhanh nhẹn, lúc hân phi thân rời đi, không một ai theo kịp.”

Lý Tư tiếp lời: “Đó không ai khác chính là Mộc Hải tiên sinh. Chúng ta cho người canh chừng hỏi han vắn vắn và trong thành, cuối cùng cũng tìm được nơi tiên sinh ở. Tiên sinh một mực từ chối sự giúp đỡ của chúng ta, nói phải đích thân giải quyết việc riêng.”

Cát Uy nhớ lại: “Ta một mực đòi đi cùng tiên sinh. Ta nói với tiên sinh rằng dù tiên sinh có ngăn cản, ta cũng phải đi, một phần vì người mới khỏi bệnh, ca ca dặn dò, ta phải đề mắt trông chừng, không thể tắc trách; một phần có chúng ta đi cùng, với sự hỗ trợ từ người của ta trong nội cung, chắc chắn sẽ giúp tiên sinh nhanh chóng hoàn thành mục tiêu của hai bên. Ta cũng bảo với tiên sinh, bốn người các người sẽ không vì thiếu chúng ta mà không lên đường đến Dục Ngư. Nên nếu chúng ta có thể nhanh chóng hoàn thành việc ở Mẫn thành rồi quay lại Dục Lạc giúp sức, phối hợp với mọi người, có thể tránh được hiểm nguy. Mãi rồi tiên sinh mới chịu để bọn ta đi cùng.

Điều kỳ lạ là, tiên sinh không có ý định tiến công vào trong cung, mà hôm sau lại tìm đến phủ của thừa tướng Mộc Kiến Dũng. Tiên sinh nói với ta ngài ấy muốn gặp Mộc Kiến Dũng, đệ đệ của ngài ấy, do có chuyện phải hỏi cho rõ ràng. Ta không biết là chuyện gì; dù có hỏi, tiên sinh cũng không chịu nói ra.

Dựa vào thái độ kỳ lạ của Mộc Hải, ta nhận ra tiên sinh muốn gặp Mộc Kiến Dũng không phải để tìm đồng minh. Suy luận của ta là đúng, vì mỗi lần do thám phủ thừa tướng của Mộc Kiến Dũng, tiên sinh luôn có vẻ cố kiểm chế điều gì đó, từ người toà ra cừu hận. Ta đoán việc xảy ra với tiên sinh năm xưa, chắc chắn có liên quan đến người đệ đệ này.”

Lý Tư lại nói: “Chúng ta theo chân Mộc hải, ẩn nấp đợi ngoài phủ thừa tướng hai ngày hai đêm, cũng không nghe thấy bất kỳ tin tức gì về Mộc Kiến Dũng. Mãi đến ngày thứ ba, tin tức nội bộ mới truyền ra, hoá ra Mộc Kiến Dũng đã lên đường tới Thổ quốc. Khiết Liệt là tể tướng Thổ Quốc, lại có muội muội là Khiết Hoàng Hậu của Mẫn quốc. Trong cung trước nay đều có lời đồn đại về mối quan hệ danh không chính, ngôn không thuận của Mộc Kiến Dũng và Khiết Hoàng hậu. Vậy nên, Mộc Kiến Dũng chạy đến Thổ quốc gặp Khiết Liệt cũng không lạ gì.

Ta cho quân cơ điều tra thêm, lại mua chuộc quân gia trong phủ thừa tướng mới biết. Mộc Kiến Dũng sau khi nghe quân lính trong chiều báo cáo về hắc y nhân và nhìn thấy mảnh giấy của Mộc Hải tiên sinh để lại, liền thất hồn thất sắc, luôn mồm lặp lại: “Không thể”. Ngay trong đêm đó, đã phi ngựa dẫn theo vài hạ nhân thân tín rời đi Thổ quốc.”

Lê Ba nói: “Khi Mộc Hải tiên sinh nghe được tin tức, liền một tay bóp nát đôi đũa, dùng đũa bỏ đi. Nếu Cát Uy công tử không ngăn cản, sợ là giờ này tiên sinh đã đơn thương độc mã tìm đến Thổ Quốc. Cát Uy công tử đã phải thuyết phục tiên sinh cùng vào cung cấm của Mẫn Quốc, thực hiện kế hoạch của Đắc Di công tử, rồi sau đó nhanh chóng quay lại đây tiếp ứng cho mọi người. Cát Uy công tử phải khuyên bảo Mộc Hải, hứa hẹn khi chúng ta xong việc tại Dục Lạc, sẽ đến Thổ quốc để tìm bảo vật thứ hai, lúc đó tiên sinh muốn gặp Mộc Kiến Dũng cũng không muộn.”

Cát Uy nhìn Đắc Di đầy kính phục: “Ca ca, huynh tiên liệu như thần. Triều đình Mẫn quốc đúng thật là thói rữa. Vua ngu không màng chính sự, chỉ mãi

sa đọa sắc dục, quyền lực chính thuộc về Mộc Kiến Dũng và người đàn bà dâm loạn đứng đầu hậu cung là Hoàng Hậu Khiết Mỹ Doanh. Quân thần chán nản, nhiều người tài giỏi đã cáo lão về quê, nhiều can trung ở lại khuyên răn đều bị một tay Mộc Kiến Dũng và Khiết Hoàng Hậu hại chết. Lòng quân không phục, lòng dân oán thán. Mộc Kiến Dũng rồi đi thi trong triều như rắn mất đầu. Đây chính là qua đáo thực thời để tư lạc(1) mà huynh nói đến.

(1) Qua đáo thực thời để tư lạc: thời cơ chín muồi

Người của chúng ta trước đó đã liên hệ với toàn bộ các đại thần trong triều, lại cho người về quê các trung tôi, chiêu mộ hiền tài, nói lời hay lẽ phải để họ hiểu được thời thế. Người nghe thì theo, không nghe cũng nhìn ra vấn đề đành đồng ý không ngăn cản chúng ta.

Lúc này đệ và Mộc Hải tiên sinh đã đứng ra giàn xếp, cùng tổ chức gặp mặt các trung thần trong triều. Nhìn thấy Mộc Hải tiên sinh, tướng thần ai nấy không khỏi ngạc nhiên. Theo chỉ dụ truyền ra năm xưa, ai cũng tưởng Mộc Hải hay Mộc Kiến Trung tướng quân vì oán hận đức vua đã hạ chỉ cho Trạch Hải Đường thành thân chính trị với Thổ Quốc mà bỏ đi biệt xứ. Còn có tin đồn truyền ra, Mộc tướng quân đã mất mạng trên đường cướp giá tại Thổ Quốc. Mộc Kiến Trung nổi danh là trung thần chiến tướng, trước nay vẫn được văn võ bá quan trọng tài kính ngưỡng. Tiên sinh xuất hiện đã giải thích rõ chuyện xưa là do có người âm hại, gây nên hiểu lầm.

Ngài ấy còn đứng lên nói rõ về tội lỗi của Đức Vua và Hoàng Hậu cùng Mộc Kiến Dũng, khuyên bảo quân thần quy thuận Kỳ quốc, thực hiện lý tưởng thống nhất ba nước. Ta cũng theo lời ca ca, đề nghị sau khi hoàn thành mục tiêu thống nhất, sẽ cấp đất phong hầu cho những ai nghe theo, lại lập kế ước không xâm chiếm đất đai ruộng vườn của dân chúng Mãn Quốc, mọi thứ giữ nguyên không đổi. Duy nhất thay đổi là thể chế chính trị, lập nên quyền bầu cử chính quyền do chính dân chúng tự ý chọn lựa, kiếm người hiền tài, dẫn dắt quân thần, làm một trong ba quận thuộc một quốc gia thống nhất. Tranh tranh sẽ chấm dứt, thiên hạ sẽ thái bình, dân chúng sẽ an cư lạc nghiệp.”

Lý Tư hào hứng nói: “Đúng vậy, quân thần Mãn Quốc đều vô cùng phấn khởi, nhất tâm đồng lòng, bước đầu chúng ta thu hoạch được thắng lợi rất lớn.”

Cát Uy cười tươi gật đầu: “Quyền lực trong cung trước nay vẫn do Mộc Kiến Dũng một tay thao túng, đại quyền tại ác(1). Giờ hắn đã bỏ chạy sang Thổ Quốc, tình hình trong hoàng cung càng dễ điều đình. Chúng ta theo huynh dặn dò tránh mọi việc có thể gây nên bạo động lật đổ chính quyền, cũng tìm cách ngăn cản không để tin tức lan truyền đến hai nước kia. Ngay tối hôm đó, ta và một số trung thần tiến vào tẩm cung, được hỗ trợ bởi nội gián phe ta đã cài cắm bên Hoàng Thượng, bắt giam Trạch Vương, ban chết cho Khiết Hoàng hậu, gọn gàng diệt trừ hậu hoạ.

(1) Đại quyền tại ác: quyền lực trong tay

Hôm sau trong cung cho truyền ra tin tức, Trạch Vương bị bệnh, chỉ có thể ở trên long sàng để ngự y chuyên tâm chạy chữa, giao hết việc triều chính trong cung cho người của chúng ta. Khiết Hoàng hậu cũng bị tuyên cáo là trúng phong hàn mà đột ngột qua đời. Hai người này một là ngu vua, một là ác phụ, không một ai thương xót. Giờ mọi việc trong triều đã ổn, chỉ chờ ngày huynh thu thập được đủ ba bảo bối, chúng ta cùng phát cờ, người của chúng ta tại ba nước đồng lòng đứng lên, thiên hạ sớm sẽ đến ngày thái bình.”

Lê Ba hào hứng nói: “Chuyến đi này cho ta được mở rộng tầm mắt, một là về sức mạnh kinh thiên của Mộc Hải tiên sinh. Ngay trong đêm tiến cung, tiên sinh đã một mình dẹp loạn hết những phần tử phản động, võ công cái thế, năng lực xuất thần, quả không hổ danh là chiến thần Mãn Quốc. Hai là về tài năng dự trù tính toán của Đắc Di công tử. Ta quả thật ngoại tiêu lý nộn(2).”

(2) Ngoại tiêu lý nộn: xúc động, cảm khái cùng kinh ngạc

Đắc Di nghe chuyện xảy ra trong Mãn thành thì vô cùng hài lòng, sung sướng khi nhận được thành quả trái ngọt đầu tiên, bên cạnh việc giờ đây hắn đã có trong tay Vọng Nguyệt Ước.

Bên ngoài tấp lều, với sự chỉ huy khắt khe và giám sát liên tục của A Tảo, công đoạn chuẩn bị cho lễ thành hôn của Giang Hàn và Nhuận Ngọc nhanh chóng được hoàn thiện.

Khi đám người Mật Ngư Nhĩ biết Cố Yên đã mất, lại chính mắt nhìn thấy năng lực của tam công chúa Nhuận Trân, thấy nàng ta một tay dễ dàng diệt trừ Nhuận Kỳ, bảo vệ Nhuận Ngọc, Giang Hàn và đám người lạ, liền vô cùng phục tùng Thiết Ảnh, không dám lấn cấn.

Thiết Ảnh thay thế vị trí của Cố Yên, tập hợp lại người trong bộ tộc, phân phó mọi việc. Hắn để mọi người trong Mật Ngư Nhĩ tự chọn lựa số phận. Những ai không phục có thể rời đi, còn với những người trước nay đã theo hắn, hay những người muốn hoàn tâm hối cải, hắn giang tay đón nhận, không hề cấm đoán trách phạt.

Thiết Ảnh tìm đến nói chuyện với Giang Hàn: “Ta đã quyết sẽ đưa tộc Mật Ngư Nhĩ di cư đến một nơi khác để sống một cuộc đời mới, bỏ lại quá khứ phía sau.”

Giang Hàn gật đầu tán thành: “Vây cũng tốt, chúng ta đều cần một khởi đầu mới. Ta và Nhuận Ngọc cũng sẽ lên đường ngay sau khi lễ thành hôn được tổ chức.”

Thiết Ảnh nhìn Giang Hàn nói: “Chúng ta bao năm qua hoạn nạn có nhau, giờ đây chia tay, không biết khi nào có thể gặp lại?”

Giang Hàn cảm khái đáp lại: “Huynh đệ như thù tấu(1). Ta sẽ không bao giờ quên đệ. Đệ hãy chăm sóc cho tộc Mật Ngư Nhĩ, hướng dẫn mọi người bỏ tối theo sáng. Ta chúc cho đệ mãi đáo thành công.”

(1) Huynh đệ như thù tấu: Huynh đệ thân thiết như chân với tay, không thể thiếu rời

A Tảo vừa sửa soạn bàn tiệc vừa kể với mọi người về tình hình hiện tại ở thủy cung dưới hồ Dục Ngư: "Nhuận Trân sau khi ra tay trợ giúp mọi người, liền tìm về hồ Dục Ngư, giữ thân phận tam công chúa, bình thân sống cuộc sống tĩnh lặng của nàng ta. Tộc nhân ngư chúng ta thoát khỏi ách thống trị của Nhuận Kỳ, cũng đồng lòng chọn ra một nhân tài lên thay thế. Đặc biệt là, tin tức về thân thể đặc biệt của Nhuận Trân, rằng nàng là hoá thân của thủy thần vang xa, khiến những người còn lại của tộc nhân ngư kính sợ nể phục mà không dám gây rối, an nhiên cư trú dưới đáy hồ Dục Ngư."

Buổi tối lễ thành hôn, nguyệt bạch phong thanh(2), không khí rộn ràng đầm ấm. Thiết Ảnh cùng mọi người trong Mật Ngư Nhĩ đã mang đến quà mừng ai nấy đều vui vẻ phóng khoáng, như vừa để ăn mừng cho hỷ sự của Giang Hàn, vừa để chào đón một khởi đầu mới.

(2) Nguyệt bạch phong thanh: trăng thanh gió mát, cảnh đẹp

Giang Hàn mặc lễ phục màu đỏ, nắm chặt tay Nhuận Ngọc đáng vẻ thanh tao thướt tha trong bộ áo cưới màu đỏ, khăn trùm lên đầu cùng màu, tiến vào bái đường. Hai người xứng đôi vừa lứa, là một đôi kim đồng ngọc nữ như từ trong tranh bước ra.

Thiết Ảnh là ông mai mát tay, được giao nhiệm vụ chỉ đạo lễ cưới. Khi bái lạy phụ mẫu, Nhuận Ngọc và Giang Hàn cùng làm lễ với bài vị ghi tên của Hạ Thư Sinh và Bối Giang lão nhân.

Thụy Miên và mọi người ngồi quanh bàn tròn bày la liệt đồ ăn thức uống. Nàng đặc biệt vui sướng hân hoan khi được thoải mái thưởng thức mỹ thực. Giang Hàn tay cầm ly rượu, hai má ửng hồng nhận lời chúc mừng từ Đắc Di, Mộc Hải, Cát Uy và mấy người còn lại. Ngay cả Mặc Cảnh ít nói cũng một hơi uống hết ly rượu tỏ thành ý.

Bữa tiệc không kết thúc cho đến tận khi tối muộn. Tân lang cuối cùng cũng được thả đi, được Thiết Ảnh cùng vài người huynh đệ đưa về phòng chung vui đêm xuân đáng giá ngàn vàng cùng tân nương.

Thụy Như và A Tảo đã ngấm men say, phấn khích vô cùng. Lúc nói đến động phòng hoa chúc, hai nàng không biết ngượng mà còn hú lên một tràng cười vô cùng lưu manh.

Mộc Hải nét mặt đầy suy tư, Thụy Miên biết là tiên sinh đang nhớ về Trạch Hải Đường. Đây chẳng phải là niềm mơ ước của tiên sinh hay sao: được cùng với người mình thương bên nhau trọn đời? Thụy Miên cảm khái nghĩ ông trời đối xử với tiên sinh thật không công bằng.

Đắc Di bị thương thể lực chưa hồi phục hẳn nhưng lại quá chén uống đến say mềm. Hắn được Lê Ba và Lý Tư dìu về nghỉ ngơi. Mặc Cảnh và Cát Uy tiếp tục ngồi lại độ tửu lượng. Trên búi tóc của Mặc Cảnh tối nay có gắn cây trâm bạch ngọc mà Thụy Miên từng tặng cho hắn tại Mãn quốc. Dưới ánh sao chiếu rọi lung linh trên bầu trời nhưng huyền ảo, Mặc Cảnh vô cùng anh tú, làn gió đêm thổi qua làm mái tóc đen của hắn nhẹ nhàng phất phới, tương phản nổi bật với y phục trắng tinh trên người. Thụy Miên ngẩn ngơ ngắm nhìn đến nóng cả người, đoán do mình cũng đã quá chén, nàng đứng dậy đi dạo hóng mát.

A Tảo và Thụy Như đã rủ nhau ra một góc ngồi, một nhỏ một to, đầu gật gù thì thầm. Lúc Thụy Miên đi qua thì chợt nghe thấy A Tảo tọc mạch hỏi Thụy Như: "Thụy Miên tiểu thư của người là thích ai? Mặc Cảnh hay Đắc Di công tử, ta là thấy hai người đó đều có ý với nàng ta cả."

Thụy Như hai má đã ửng đỏ, mắt mơ màng suy nghĩ sau một lúc rồi cẩn thận nói: "Điều này thì ta cũng không biết, nhưng nếu người hỏi ta, giữa nam nhân và mỹ thực, Thụy Miên tỷ chọn gì, ta có thể lấy mạng ra để đảm bảo, đối với tỷ ấy, không gì sánh được với đồ ăn ngon. Thụy Miên tỷ không thể bị sắc dụ, nhưng bị thực dụ là điều không phải bàn.", nói rồi gật đầu như vừa phát hiện ra điều gì vô cùng ưu việt.

Thụy Miên tối đen mặt mũi, lắc đầu chán nản không để ý đến hai người này nữa, nàng tiếp tục dạo bước.

Cuộc nói chuyện của Thụy Như và A Tảo khiến Thụy Miên phải suy nghĩ, Đắc Di quả thực đã hai lần vì nàng mà nguy hiểm đến tính mạng. Một lần tại Dược Trang thành trong đêm hội hoa đăng, hắn đã lấy thân mình bảo vệ cho nàng khỏi đám hắc y nhân, lần thứ hai là lúc chiến đấu với bộ tộc Mật Ngư Nhĩ, hắn lại vì nàng mà đỡ lấy một đao chí mạng, may là có Nhuận Trân kịp thời cứu giúp.

Đến nước này thì Thụy Miên không thể phủ nhận được việc Đắc Di thật sự có tình ý với nàng, không thì vì sao hắn lại vì nàng mà năm lần bảy lượt hy sinh tính mạng như vậy. Thụy Miên chợt thấy trong lòng áy náy, từ lúc mọi việc tại Mật Ngư Nhĩ được sắp xếp ổn thoả, nàng vẫn chưa từng đích thân đến cảm ơn hắn.

Nàng chần chừ, muốn đến lều của Đắc Di, lại vòng đi vòng lại, cứ thế được vài ba lần, thì chân đã bước đến trước cửa lều của hắn. Khi nàng còn đang phân vân muốn tiến vào thì Bạch Hồ mon men từ đâu xuất hiện, nũng nịu ngấm chiếc lược tre ý muốn đòi nàng chăm sóc. Thụy Miên coi như đây là điềm báo cho việc thời điểm không chính xác, nhanh chóng rời về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Bảo Trân Truyền Thuyết Kiếm

Sáng hôm sau, Hội Tam Bảo khởi hành từ sớm. Theo như trên bản đồ của Ân Không Đại Sư về bảo bối thứ hai ở Thổ quốc, họ phải tìm tảng đá bằng vĩnh cửu trên núi Nam Cư, nơi đây đang cất giữ Huyền Bích Kiếm.

Ra đến ngoài lều, Thụy Miên đi cùng với Thụy Như đã nhìn thấy Giang Hàn và Nhuận Ngọc cùng A Tảo và Thiết Ảnh đang đứng đợi bọn họ.

Giang Hàn đang sắp xếp đồ đạc lên lưng ngựa, vẻ mặt sáng lạn tiêu sái; Nhuận Ngọc trên người vận một bộ xiêm y dân dã, tóc búi lên gọn gàng, khuôn mặt đầy đặn hạnh phúc, ánh mắt nàng ta đông đầy nhu tình, đôi má ửng hồng trong nắng sớm. Nhuận Ngọc dù phục trang đơn giản, không như lúc còn là đại công chúa của tộc nhân ngư, nhưng ở nàng lại toát ra vẻ đẹp mặn mà của người phụ nữ đang sống những tháng ngày hạnh phúc bình yên nhất. Nàng đứng cạnh phu quân của mình, thấy Thụy Miên và Hội Tam Bảo đến thì mỉm cười lại gần.

Nhuận Ngọc nhu mì nắm tay Thụy Miên nói: “Thụy Miên cô nương, ta biết cô và mọi người chuẩn bị rời đi. Ta và Giang Hàn cũng sẽ lên đường chu du thiên hạ; hôm nay chúng ta cũng sẽ khởi hành. Giờ ta đã là phàm nhân, không biết liệu có còn cơ hội gặp lại. Ta muốn cảm ơn cô nương và các vị đây đã hết lòng giúp sức cho phu thê chúng ta. Mọi duyên này, ta đời đời nhớ mãi.”

Giang Hàn đưa tay ôm vai của Nhuận Ngọc, mỉm cười nói: “Giang Hàn và Nhuận Ngọc xin cảm tạ ơn giúp sức của các vị lần nữa. Chúng ta chúc cho mọi người lên đường bảo trọng bình an.”

Đắc Di thay mặt bái biệt: “Huynh và Trương phu nhân cũng vậy. Bảo trọng.”

Thụy Miên tò mò hỏi: “Huynh vẫn giữ cái tên Trương Giang Hàn?”

“Ta cả đời này sẽ không quên ân huệ của Bối Giang lão đại, nhờ có ơn cứu mạng của lão nhân mà ta còn sống, có thể gặp lại được Nhuận Ngọc. Vậy nên, ta vẫn sẽ giữ cái tên Giang Hàn mà Bối Giang đặt cho ta khi xưa.” Giang Hàn ngửa mặt cười, ánh mắt nhìn nương tử của mình chan chứa mãn nguyện.

Thụy Miên xiết chặt tay Nhuận Ngọc vỗ về: “Nhuận Ngọc, giờ ta phải gọi nàng là Trương phu nhân mới phải. Trải qua bao sóng gió cuối cùng nàng cũng đã được ở bên nam nhân của mình. Ta và mọi người thực tâm chúc hai người bách niên giai lão, tương kính như tân, tề nhân chi phúc(1). Mong cô nương và Giang Hàn giữ gìn. Ta tin rằng chúng ta có sẽ có duyên hội ngộ.”

(1) Tề nhân chi phúc: cuộc sống phúc đức, nhiều con cháu

Thụy Như thì thảo với A Tảo: “Ta phải đi bây giờ, người cũng phải bảo trọng.”

A Tảo mắt rung rung: “Ta sẽ nhớ người lắm. Chúc người sớm hoàn thành nhiệm vụ. Khi nào rảnh, ta sẽ đến tìm người. Giờ ta lên đường chu du cùng Nhuận Ngọc công chúa, ai biết sau này có đến thành Dược Trang của người hay không. Nếu ta có dịp đến đó, người nhớ giới thiệu công tử Mễ Lang cho ta gặp nhé.”

“Xuyết xuyết, Mễ Lang gì chứ. Ta nói là ta thích ăn khoai lang, khoai lang hiểu chưa?” Thụy Như vội vàng giơ hai tay lắc lư lắc để, gương mặt đỏ bừng ngượng ngùng xoay người nhìn xung quanh.

Hội Tam Bảo đi từ thung lũng Dục Lạc đến địa giới của Thổ Quốc chỉ mất ba tuần. Trong ba tuần này, lại có thật nhiều chuyện xảy ra.

Thứ nhất là đường đi vô cùng khó khăn, gập ghềnh sỏi đá, không được tứ thông bát đạt(1) như khi đoàn người từ Dược Trang thành đến Mãn quốc.

(1) Tứ thông bát đạt: giao thông tiện lợi, không có trở ngại

Chính vì vậy mà khi ngồi trong xe, Thụy Miên bị xóc nảy vô số lần, có lúc còn vương vãi lao cả đầu vào thành xe, may là Mặc Cảnh nhanh tay ôm trọn lấy nàng. Những lúc thế này Đắc Di tâm tính bỗng trở nên khó chịu. Thụy Miên thờ dãi ngao ngán nhìn hần thể hiện bản tính công tử đã quen sung sướng của mình, đòi gọi thêm một chiếc xe nữa, chia đôi Hội Tam Bảo ra thành hai nhóm.

Đắc Di còn nói: “Ta bị thương, người vẫn chưa khỏe, ta muốn ngồi cùng xe với Thụy Miên, để nàng tiện bề chăm sóc.”

Mặc Cảnh nghe vậy khinh thường phản đối: “Không có khả năng.” Hai người tự đối tự đáp trong khi chẳng ai cho ý kiến gì khác.

Thụy Miên đành lên tiếng ngăn cản: “Ta biết Đắc Di người vì bị thương, trong lòng khó chịu, không quen với xóc nảy trên đường nên mới vậy, nhưng chúng ta đi chung không phải tiện hơn nhiều lại đỡ gây chú ý sao? Lần này là Mặc Cảnh đúng, người đừng có vô lý nữa.” Đắc Di nhìn Thụy Miên muôn phần khó(2) nhưng không ai có ý kiến gì, nên hần đành chấp nhận bỏ qua.

(2) Khó(2): tức giận uất ức

Thụy Miên cũng nhân lúc đi đường rồi rảnh, không có việc gì làm mà tiếp tục sáng tác văn thơ, nhưng đường đi lại quá sóc nảy, khiến nàng đành bỏ dở ý định. Trái với vẻ hăm hực của Thụy Miên, Cát Uy tỏ ra đặc ý khi thấy nàng cứ đặt bút lại nghịch ngoạc trên giấy mà không viết được từ nào, phải cuộn bỏ giấy cất đi. Vậy là thay vì sáng tác thêm truyện ngắn, nàng lại giờ cuốn sách Đồ Y Thuật của Phó Kiện Đàm ra đọc.

Điều hay là, Phó Kiện Đàm tuy ma men lại hay nói chuyện bí hiểm, trừ bài thơ bảy chữ hần viết trên trang đầu tiên của quyển Đồ Y Thuật, thì những thông tin trong quyển sách này quả thật đặc sắc, thể hiện kiến thức rộng rãi uyên thâm của người viết. Không những lão sư miêu tả kỹ lưỡng về các loại nguyên vật liệu dùng để chế thuốc cùng hình vẽ đi kèm, Phó Kiện Đàm còn viết về vô số các loại độc, trong đó có cả chất độc mà Mộc Hải dính phải.

Thụy Miên tâm đắc cuốn Đồ Y Thuật, dành nhiều thời gian chăm chú nghiên cứu. Nàng thích thú đọc những miêu tả về các loài cây cỏ kỳ lạ mà công dụng tuyệt vời, những loài này nàng chưa từng nhìn hay nghe thấy ở thế giới trước khi nàng xuyên không. Thụy Miên chỉ cho Thụy Như xem một đoạn nói về cây lan Tử Tím. Lan Tử tím bé xíu xinh đẹp, đem xay ra làm thuốc, rất dễ gây ảo giác. Trong sách lại có đoạn nói về rễ của cây thuốc Linh Quy,

tuy hình thù xấu xí, nhưng có công hiệu rất tốt với những người mất lực thiếu máu. Còn rất nhiều các loại thuốc quý và cây cỏ kì lạ khiến người làm nghề y như Thụy Miên không khỏi mê đắm chìm mình trong cuốn sách.

Nàng cũng thích thú nghiền ngẫm những thông tin về các loại độc dược, nhất là khi Hội Tam Bảo đang tiến vào Thổ Quốc, nơi được truyền tụng là mảnh đất trù phú của các loại độc thực vật thì việc hiểu biết về độc và thuốc giải độc lại vô cùng có lợi. Thụy Miên tự nhủ khi nào gặp lại Phó Kiện Đàm, nàng sẽ tặng cho lão sư thêm nhiều mẫu chuyện thú vị để thể hiện lòng biết ơn và kính hiếu. Phó Kiện Đàm lúc này đang ngồi uống rượu ở một nơi xa xôi, liên tục hắt hơi xỏ mũi.

Lại nói đến, vì đường đi lại khó khăn, cả đoàn không thể tìm thấy quán xá hay bất cứ túp lều nào trên đường, nên trong ba tuần chu du, Hội Tam Bảo nằm gai nệm mật, ngủ bở ở bụi, ăn uống kham khổ.

Rắc rối thứ hai là, Đắc Di đã lần nữa tỏ tình với Thụy Miên làm nàng trần trọc không thoải mái. Tối hôm thành thân của Nhuận Ngọc và Giang Hàn, khi Thụy Miên tìm đến trước cửa lều của Đắc Di, muốn nói lời cảm tạ vì hắn đã xả thân bảo vệ nàng nhưng lại không dám vào, Thụy Miên không hề biết, lúc nàng tìm đến, Đắc Di còn chưa ngủ. Thấy nàng đi lại phía ngoài cửa lều, hắn bên trong nóng lòng chờ đợi. Chỉ đến khi Bạch Hồ xuất hiện cướp nàng đi mất, Đắc Di hấp tấp xông ra ngoài mà không kịp gặp. Từ hôm đó đến nay, hắn thấy Bạch Hồ thế nào cũng không vừa mắt.

Thụy Miên không phải không muốn tìm đến cảm tạ Đắc Di, nhưng mỗi lần nàng muốn nói chuyện với hắn, nếu không phải do nàng tự thấy ngại ngùng, thì cũng có Bạch Hồ hay Thuý Như phá đám, rủ nàng làm cái này hoặc cái nọ. Thụy Miên cảm thấy rất có lỗi với Đắc Di, ân nhân của mình.

Rồi đến một ngày, khi cả đoàn dừng xe ngựa nghỉ ngơi trên con đường cát bụi mù mịt toàn sỏi đá, Đắc Di chủ động đến gặp Thụy Miên.

Hắn trực tiếp bày tỏ: “Thụy Miên, ta có chuyện muốn nói với nàng, có thể gặp riêng được không?” Thụy Miên gật đầu đồng ý đi theo, cũng muốn nhân cơ hội này mà thổ lộ tâm lòng cảm kích.

Lúc chỉ còn hai người, Đắc Di nhìn nàng rồi nói: “Thụy Miên, khi trước ta đã giải bày tình cảm của ta, nàng nói chưa muốn nghĩ tới chuyện nam nữ thường tình, muốn có thêm thời gian suy nghĩ. Ta chấp nhận đợi nàng. Ta cũng còn nhớ, nàng từng nói chưa tin tưởng ở ta, rằng chỉ có thể trao cho ta lòng tin khi đã cùng nhau trải qua sóng gió. Đến giờ, qua bao nhiêu chuyện, nàng liệu đã rõ tâm ý của ta?”

Thụy Miên mặt ửng đỏ, nhưng cũng không muốn né tránh, đây là cơ hội tốt để có thể nói rõ với hắn: “Đắc Di, ta đã biết huynh là thật lòng. Giờ thì ta đã tin. Huynh vì ta mà chịu nhiều vất vả, thậm chí suýt nguy đến tính mạng. Nếu ta còn không hiểu tình cảm của huynh, ta quả thật là người vô tâm.” Đắc Di chăm chú nghe Thụy Miên nói, mắt không rời khỏi, mang theo mong đợi và hy vọng.

Thụy Miên nói tiếp: “Ta thật sự cảm kích huynh vì ơn cứu mạng. Thật khó để có thể nói được với huynh những lời này. Thế nhưng, hiện giờ ta vẫn chưa thể cho huynh câu trả lời. Tình cảm của chính mình, ta không quản lí nổi.”

Đắc Di thoáng buồn rầu, nhìn Thụy Miên không bỏ cuộc: “Vậy còn Mặc Cảnh, nàng đối với hắn là thế nào?”

“Người nói đi đâu vậy?” Thụy Miên bất ngờ hỏi lại. Đắc Di đột nhiên hỏi chuyện lạc đề, trong giọng mang theo ý giận dữ làm nàng có cảm giác như mình là cô vợ bé ăn vụng bị bắt quả tang vậy. “Ta mới là không có ý đó. Mặc Cảnh đã có ý trung nhân. Chuyện này quả thật không liên quan đến hắn.”

Đắc Di nhìn Thụy Miên, nhẹ nhàng hỏi: “Vậy ư? Thụy Miên nàng có chút nào tình cảm với ta không, dù chỉ là một chút?”

Thụy Miên nhìn Đắc Di, nàng cũng đã từng tự hỏi mình như vậy. Nàng nghĩ đến cảnh Đắc Di cả người đầy máu, nhưng vẫn giơ cánh tay ra chắn trước người nàng, bảo vệ không cho ai làm hại nàng tại Mật Ngư Nhĩ, trả lời: “Bản thân ta cũng không biết thứ cảm xúc dành cho huynh có phải là tư tình nam nữ hay không. Nhưng ta với huynh trước mắt còn quá nhiều điều phải làm. Hãy đợi đến khi mọi việc hoàn thành, ta sẽ cho huynh câu trả lời, có được không?”

Đắc Di trong ánh mắt có chút an ủi: “Chỉ cần nàng có chút tình cảm với ta là ta đã vui rồi. Được, hãy để thời gian giúp ta chứng minh cho nàng, ta là thật tâm, nguyện sẽ không thay đổi.”

Hắn nắm lấy tay Thụy Miên; nàng ngại ngùng nhưng không nỡ rút tay ra: “Thụy Miên, nhiều việc ta làm đều là bất đắc dĩ, nhưng có một việc ta cam đoan, tình cảm này của ta đối với nàng là thật lòng.”

Thụy Miên ngạc nhiên thấy Đắc Di thiết tha giải bày, như có chuyện gì đó hắn làm có thể sẽ khiến nàng hiểu lầm. Nàng suy nghĩ mãi cũng không ra, cuối cùng gật đầu trả lời: “Được, ta đã biết, hãy cho ta thêm chút thời gian...”

Đắc Di còn định nói gì đó nữa thì Bạch Hồ bỗng lù lù xuất hiện, loay quanh ở chân Thụy Miên mà ông ẹo ăn vạ.

Đắc Di vừa nhìn thấy Bạch Hồ liền lấy chân đá nhẹ vào mông nó một cái, vậy mà nó lập tức kêu gào, nằm lăn ra mặt đất, giơ bốn chân lên run rẩy đau đớn. Thụy Miên nhìn thấy thì vừa buồn cười lại vừa phải tìm cách dỗ dành, bẻ nó lên mà cung nựng. Khi Bạch Hồ được Thụy Miên bế trên tay rồi đi, nó ngẩng cổ qua vai nàng, ném lại cho Đắc Di ánh nhìn thách thức.

Khi đã gần vào đến biên giới của Thổ Quốc, Đắc Di giở cuộn bản đồ ra xem lại, lẩm nhẩm thông tin về Huyền Bích Kiếm:

“Nam Cư Thổ Quốc băng sơn viễn

Huyền bích thiên kiếm đãi tâm nhân.

(Núi Nam Cư Ở Nước Thổ có núi băng vĩnh cửu

Kiểm thần Huyền Bích đợi người có duyên đến quy phục)”

Hắn bàn bạc với mọi người: “Ngược lại so với lúc ở Mãn quốc, theo như bản đồ của Ân Không đại sư, Hội Tam Bảo sẽ đến núi Nam cư trước, bảo vật được cất giấu trên đó. Tìm được bảo vật, chúng ta mới đi qua thành của Thổ quốc, để từ đó lên đường về Kỳ quốc.”

Đắc Di vừa nhắc đến kinh thành của Thổ Quốc liền nhìn về phía Mộc Hải tiên sinh, hai tay tiên sinh lúc này đã nắm chặt lại thành nắm đấm.

Thụy Miên hỏi: “Ta nghe Bửu Toại kể rằng thanh Huyền Bích Kiếm là thanh kiếm có năng lực mạnh mẽ. Chẳng phải bảo kiếm là vật bất li thân của kiếm sĩ? Vậy các người có từng nghe nói đến một thanh kiếm nào như vậy trên giang hồ chưa?”

Cát Uy giải thích: “Tỷ hỏi rất hay. Thật ra trong giang hồ, nói về bảo kiếm hay bất kể một bảo vật gì đó có khả năng sát thương cao, tin đồn đều nhiều vô số kể, tam sao thất bản(1). Nhiều bang phái được lập nên cũng là dựa vào tiếng tăm của một vài cổ vật mà xưng bá anh hùng. Vậy nên, truyền thuyết về kiếm thuật thì rất nhiều, kiếm báu cũng xuất hiện khắp mọi nơi, thật giả lẫn lộn.”

(1) Tam sao thất bản: chuyện được kể lại thay đổi khác đi rất nhiều

Mộc Hải liền nói thêm: “Đúng vậy, có được thanh bảo kiếm hay vũ khí tốt, chính là đã giúp kiếm sĩ có được lợi thế so với đối thủ đến hơn phân nửa.

Vậy nên trong ba bảo bối trong truyền thuyết, thì thanh Huyền Bích Kiếm là được săn lùng nhiều nhất. Nhưng cũng chính bởi thanh kiếm quá khó tìm, mà đến giờ này, nó cũng chỉ như hai bảo vật kia, đều chỉ là câu truyện truyền miệng trong nhân gian.”

Cát Uy tiếp lời: “Chỉ có chúng ta, mới là người có khả năng tập hợp ba món báu vật, không phải chỉ vì chúng ta có bản đồ chính xác từ Ân Không đại sư, mà còn vì ba món bảo vật này tương thông với nhau. Nếu Vọng Nguyệt Ước đã quy phục ca ca, thì sớm muộn hai bảo vật còn lại cũng sẽ về tay chúng ta”. Cát Uy nói rồi nhìn Đắc Di đầy tin tưởng và tự hào.

Đắc Di gật đầu đáp lại, mỉm cười tự tin

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tiếng Đồn

Vào đến biên giới Thổ quốc, Thụy Miên bất ngờ cảm thán, không phải vì vẻ đẹp sông nước hữu tình như ở Mãn quốc, cũng chẳng phải cảnh sắc thanh bình giống như ở Dược Trang thành trấn mà là vì cảnh vật nơi đây nhuộm một màu xơ xác hoang tàn, mang lại cảm giác bi thống cùng khổ. Không những vậy, thời tiết nắng nóng, không khí oi bức, làm cả đoàn người nhanh chóng mệt lả.

Cát Uy ca thán: “Trời đã về chiều mà mặt trời nóng gay gắt như đổ lửa. Thổ Quốc quanh năm khắc nghiệt, quả là không sai.”

Đắc Di nhìn Thụy Miên và mọi người đã rũ rượi dưới nắng gắt bí bức, liền phân phó với Lý Tư và Lê Ba: “Hai người để ý tìm một túp lều hay quán trọ, chúng ta dừng chân nghe tin tức, nghỉ ngơi qua đêm rồi tính tiếp.”

Xe ngựa đi hồi lâu thì bất gặp bên ven đường đầy cát bụi một túp quán trông khang trang nhất vùng. Túp quán chỉ được vẽ ngoài to lớn, bên trong vô cùng sơ sài.

Trong quán bày trí bàn ghế xộc xệch cũ nát, sàn nhà ọp ẹp tạo thành những tiếng rên rỉ theo gót chân của lãnh khách. Ngoài vài khách du thực từ nơi khác đến có thể dễ dàng được nhận ra bởi cách ăn mặc khác lạ, lại thơm mát gọn gàng, thì dân chúng Thổ quốc đều mặc y phục cũ kỹ xòm xĩnh. Người lớn đen đúa gầy gò, trẻ con nhem nhuốc đói khát thê lương.

Tiểu nhị của quán mặc một bộ quần áo đã ố xín, cầm bình trà nhanh nhẹn chạy lại tiếp khách. Thụy Miên liền gọi: “Nơi đây người có gì ăn ngon, mang hết lên cho ta.” Đi lại đã lâu ngày, chịu nhiều vất vả, nàng mong muốn tự thưởng cho mình và mọi người một bữa thịnh soạn.

Nhưng khi tiểu nhị bê lên những món xào, lại chỉ có lơ thơ vài miếng thịt tong teo trộn lẫn, từ tâm trạng chờ đợi háo hức, Thụy Miên nhanh chóng trở nên thất vọng. Đồ ăn tuy chế biến không tồi, nhưng không phải đây đặn thịt thà cá tôm, nên dù ăn hết, trong lòng Thụy Miên vẫn hậm hực, liền gọi tiểu nhị ra hỏi chuyện: “Này tiểu nhị, ngoài những món này ra, quán của ngươi chẳng hề không có gì phong phú hơn sao?”

Tiểu nhị chấp tay thưa: “Tiểu thư, đây đã là những món ăn ngon nhất trong quán của chúng ta rồi. Mỗi món ăn người gọi, đều là đã dùng gần hết thịt thà trong ngày hôm nay của quán ta rồi đấy. Quý vị có gì không vừa ý sao?”

Thụy Miên trả lời: “Không phải, chỉ là ta đi đường mệt mỏi, muốn được ăn nhiều đạm để tẩm bổ, cũng không ngờ thịt thà ở đây lại khan hiếm đến vậy.”

“Thổ quốc đâu đâu cũng chỉ toàn độc, cây độc, vật độc, ở đây chúng ta sống kham khổ, quả thật là khó có thể tìm được nơi nào đất đai màu mỡ mà

chăn nuôi cải thiện đời sống.” Tiểu nhị thật thà nói.

“Các vị là từ nơi khác đến?” Một lễ khách ngồi bàn bên cạnh nghe chuyện quay sang hỏi bọn họ.

Lý Tư trả lời: “Bọn ta trên đường có việc, đi qua Thổ quốc để thăm bằng hữu, cũng không ngờ dân chúng nơi đây lại sống cơ cực thế này.”

Lữ khách tiến lại gần bàn họ, phong thái thương nhân phóng khoáng, không ngại ngần ngồi xuống rồi nói: “Đúng vậy, ta đây là thương lái từ nơi khác đến làm ăn, hàng năm đều qua Thổ Quốc hai lần để vận chuyển lương thực. Để vào thành trấn, đều phải đi qua đường này. Trên đường đi đã quen cảnh người dân Thổ Quốc đói khổ, ta lại càng thấy mình may mắn, không phải sống ở nơi thô鄙 như vậy.”

Lê Ba liền nói: “Ồ, ngài là thương nhân từ đâu đến?”

“Ta là từ một thị trấn nhỏ của Mãn quốc đến.” thương nhân trả lời, “tên ta là Lã Phú.”

“Lã Phú tiên sinh, chúng ta là lần đầu đến Thổ Quốc, còn lạ nước lạ cái, không ngờ lại gặp được tiên sinh đã đi lại nơi này nhiều năm, quả là may mắn.” Lê Ba nói rồi giới thiệu mọi người trong đoàn với Lã Phú.

“Đúng vậy, ta đã làm ăn ở Thổ Quốc bao năm nay. Nói cho các người biết, ở trong kinh thành, dân chúng phần đông cũng chả khá hơn nơi này là bao. Trộm cướp tội phạm xảy ra nhan nhản, cảnh tình thật phức tạp hỗn loạn. Chính vì thế mà ta mới có cơ hội phát triển giao thương cả những mặt hàng cơ bản nhất như lương thực.” Lã Phú kể chuyện.

“Vậy sao không ai làm gì để thay đổi?” Thụy Miên tò mò hỏi: “Chẳng nhẽ chính quyền không có quy định, không có chấp pháp sao?”

Lã Phú thở dài: “Dân khổ thì nước suy, nước suy ắt do tham quan. Chính vì quan lại nhận hối lộ đút lót, cướp của giết người, nên mới dẫn đến tình trạng này. Quan là người ra luật, vậy thì chúng làm luật cho chính mình, làm gì vì dân đen mà bảo vệ chứ. Ta nghe nói, ngay cả Thổ vương cũng không khâm khá hơn là bao. Hoàng đế Thổ quốc vô cùng độc ác lại say mê dùng độc, nên nào có ai dám đứng lên chống trả.”

Thụy Miên suy nghĩ miên man: “Đúng như lời Bửu Toại đã kể cho ta, với một chế độ như thế này, khó khăn đã đủ bề, chính quyền lại bàng quan không chấn chỉnh đất nước, Thổ Quốc không sớm thì muộn sẽ đến bờ tiêu vong.”

Cát Uy liền hỏi: “Lã Phú, nếu ngài đã quen thuộc Thổ Quốc, có thể nói cho chúng ta biết đường lên núi Nam Cự?”

Cát Uy vừa dứt lời, Lã Phú đã đánh rơi ngay ly rượu trên tay, lắp bắp ngã ngửa ra đằng sau, chỉ tay vào bọn họ mà nói: “Các người, các người lên núi Nam Cự làm gì? Các người có liên hệ gì với sơn tặc trấn núi Nam Cự?”

Nghe Lã Phú nói, toàn bộ quan khách lúc này người đứng người ngồi, cổ chèn rơi loảng xoảng, im lặng cùng nhìn về phía Hội Tam Bảo.

Cát Uy nhanh chóng nhẹ giọng xoa dịu: “Lã Phú, ngài đã hiểu lầm rồi. Chúng ta đi thăm bằng hữu, nào có liên quan gì đến đám sơn tặc núi Nam Cự. Bằng hữu của ta viết thư có nói đang ở tại nơi đó, nên bọn ta đến đây chỉ vì tìm người.”

Lã Phú lúc này cảnh giác, ánh mắt nghi hoặc hỏi: “Các người từ nãy vẫn chưa nói mình từ đâu đến?”

Cát Uy bình tĩnh trả lời: “Cha ta là quản gia của cửa hiệu Dược Tinh tại thành Dược Trang núi Tử Lâm, thuộc quyền sở hữu của Bửu Diệp đại lão gia, không biết người có nghe tiếng? Chúng ta đều từ Dược Trang thành đi du ngoạn mà đến.”

Lã Phú ngạc nhiên, nhưng không buông ngờ vực, tiếp tục hỏi: “Ồ, các người là từ Dược Trang thành, là người trong phủ của Bửu đại lão gia Bửu Diệp? Ta có quen biết với Bửu Diệp lão gia, lại nghe nói mấy tháng trước, Bửu đại công tử gặp chuyện bị thương, giờ này không hiểu công tử đã thế nào rồi?”

“Bửu đại công tử của Bửu gia là Bửu Toại đã được chữa khỏi, đã hết bệnh từ hơn ba tháng nay.” Thụy Miên trả lời, đoán biết đây là Lã Phú muốn kiểm tra xem bọn họ có đúng là từ Dược Trang thành đến hay không.

Lã Phú nghe vậy vẻ mặt mới giãn ra, vui mừng gật đầu: “Các người đúng là người của Bửu gia. Thật là làm người khác sợ hết hồn.” Các khách điểm trong tửu lâu cũng yên tâm quay lại việc ăn uống bàn chuyện của mình.

Cát Uy liền hỏi: “Sao Lã Phú tiên sinh lại có vẻ kinh hãi khi nghe đến núi Nam Cự như vậy? Có chuyện gì xảy ra ở đó sao?”

Lã Phú rùng mình kể chuyện: “Núi Nam Cự là ngọn núi dữ. Ta khuyên các người nếu tránh được, đừng nên mạo hiểm mà tìm tới. Ta có thể chỉ cho các người đường tới gần đó, nhưng ta cũng không biết thêm gì hơn. Ở trên núi này có một đám sơn tặc nổi danh hoành hành khắp vùng. Mười năm trước, chúng đã ra tay tàn sát hết cả một làng mạc dưới chân núi, không chừa một ai, kể cả là người già và trẻ nhỏ. Nghe đồn là do nữ chủ soái của đám sơn tặc ra lệnh. Chính vì thế, mà từ đó thương lái chúng ta không ai dám đi con đường gần khu vực này, sợ tai bay vạ gió.”

“Nữ tướng cướp ư?” Thụy Miên liền hỏi.

“Đúng vậy” tiểu nhị hóng hớt nghe chuyện nãy giờ liền tham gia: “Nữ tướng cướp này trấn ở núi Nam Cự đã mười mấy năm nay. Dân trong vùng này đồn rằng võ công của ả cao cường, lại chuyên rình rập các đoàn thương lái. Tốt nhất là các người nên từ bỏ hy vọng đi tìm bằng hữu của mình đi. Chỉ sợ không cứu được người, còn chịu chung số phận hẩm hiu.”

Lê Ba nói với Lã Phú: “Cảm tạ tiên sinh đã chỉ giáo, bằng hữu của chúng ta đang đợi, không thể không đi. Mong tiên sinh toại nguyện chỉ đường cho

chúng ta lên núi.”

Lã Phú lắc đầu ngao ngán, nhưng vẫn về ra đường đi trên bản đồ, trao cho bọn họ, nói: “Ta cũng hết cách. Vậy chỉ còn biết chúc các người thượng lộ bình an, mau chóng tái ngộ bằng hữu.”

Hội Tam Bảo thuê tạm mấy phòng trọ tồi tàn để qua đêm trong trấn nhỏ. Ban đêm trong trấn, thỉnh thoảng lại có tiếng khóc và tiếng rên rĩ ai oán vang lên, làm Thụy Miên có một giấc ngủ chập chờn không yên. Sáng dậy, bông mắt của nàng thâm quầng đen xỉ trông vô cùng thê thảm. Đắc Di lo lắng hỏi thăm nàng mãi không thôi, trong khi Mặc Cảnh ân cần đưa cho nàng một bịch lá trà xanh đã được làm ấm để đặt lên hai mắt. Thụy Miên dù mệt mỏi, cổ ngủ thêm trên xe ngựa những cũng không được yên giấc. Đường đi lên núi càng lúc càng xóc nảy gập ghềnh.

Với sự chỉ dẫn của Lã Phú, đoàn người Hội Tam Bảo mãi cũng tìm được đến chân núi Nam Cự. Thời tiết của Thổ quốc khắc nghiệt, lúc mới đến thành nhỏ nơi biên giới, Thụy Miên còn bị không khí oi bức nóng nực làm cho khó thở, thì khi đến chân núi Nam Cự, thời tiết đã nhanh chóng chuyển lạnh, không phải cái lạnh mát thông thường mà là hàn khí với gió thổi căm căm như muốn cắt da cắt thịt.

Xe ngựa không thể dùng để đi lại trên đường núi gập ghềnh nhiều sỏi đá, nên đoàn người quyết hy sinh cắt dây cương thả ngựa đi. Xe kéo đã sử dụng khoảng hai tháng nay cũng được để lại tro bụi dưới chân núi. Thụy Miên cùng mọi người đành phải di chuyển bằng chân, liên tiếp trượt ngã trên núi đá lởm chởm. Thụy Miên chân tay vụng về, không quen leo trèo, tránh không khỏi trầy xước, lại gặp thời tiết lạnh, chỗ tay chân bị thương liền sưng tấy mẩn đỏ. Nàng từ chối không muốn nhờ ai giúp đỡ, tránh làm mọi người bị chùn chân vì mình.

Càng lên cao, không khí càng se lạnh. Điều này vừa làm cho việc đi lại thêm phần khó khăn, nhưng cũng là dấu hiệu cho thấy đoàn người đang đi đúng hướng. Đắc Di nói: “Thanh Huyền Bích Kiếm được lưu giữ trong tảng đá băng, thời tiết ngày càng rét buốt này rất hợp với miêu tả về nơi cất giấu của nó.”

Thụy Miên cùng Thụy Như đi giữa đoàn người. Thụy Như vừa leo trèo vừa giữ Bạch Hồ trên tay, nhanh nhẹn thoắt thoắt. Bạch Hồ tuy có bộ lông dày dặn nhưng lại run rẩy sợ rét, co ro trong vòng ôm ấp của Thụy Như, nhắm mắt lìm đim chống trả với khí hậu khắc nghiệt.

Trời đổ về sắc chiều tà, hoàng hôn cũng lặn sau ngọn núi màu đất khô cằn, tất cả sắc màu nâu đỏ cùng gió lạnh gào thét tạo ra bức tranh phong cảnh thê lương.

Thụy Miên đang mãi dừng lại hồn hên thờ trước cảnh hoàng hôn tắt nắng, thì chợt nàng nghe thấy tiếng loạt xoạt từ những tảng đá gai góc xung quanh, ngay sau đó là nhiều tiếng bước chân đang lại gần chỗ họ. Chỉ mấy giây sau, tiếng binh khí va chạm hỗn loạn, Thụy Miên chỉ kịp nghe thấy tiếng Cát Uy hô lên báo hiệu: “Son tặc”, tiếp đó là tiếng gào thét tấn công của đám người lạ. Cùng lúc đó là tiếng Đắc Di cảnh báo: “Mọi người cẩn thận”. Mặc Cảnh hướng về phía Thụy Miên dặn dò: “Trốn phía sau”.

Thụy Miên ngoái sang nhìn thấy Thụy Như đang chân tay bần rần. Đám son tặc kéo đến đông như kiến, nàng nhanh chóng nắm tay Thụy Như đang ôm Bạch Hồ chạy ra sau hai tảng đá lớn, mỗi tảng đá vừa đủ che chắn cho một người. Hai nàng ngồi xụp xuống cố giữ bình tĩnh.

Tiếng binh khí leng keng không ngừng. Thụy Miên lấy làm ngạc nhiên, nếu đám người này chỉ là son tặc bình thường, sao họ có thể đấu lại với Hội Tam Bảo có dũng tướng Mộc Hải và mấy người võ thuật siêu đẳng như Đắc Di và Mặc Cảnh. Nàng tò mò kim không nổi, nhòm lên ngó nhìn từ sau tảng đá mình đang trốn.

Thụy Miên vừa trồi đầu lên, đập vào mắt nàng là một tên tiểu tử nhỏ thó. Hắn toe toét mỉm cười, nói to với những người đứng đằng sau: “Mỹ nhân đây rồi. Chủ soái cuối cùng cũng có thể lập thêm tiêu thiếp.”

Không mất phút nào, một nam nhân cao to đứng sau tiểu tử nhỏ thó tay cầm gươm lăm le tiến lại gần chỗ Thụy Miên đang nấp. Nàng liếc thật nhanh sang Thụy Như đang lóng ngóng sau tảng đá bên kia, không biết tình thế đã trở nên nguy hiểm. Trong đầu nàng nhanh chóng xác định: “Mình phải chạy ra chỗ khác, nếu không sẽ liên lụy đến Thụy Như.”

Trước khi nam nhân to con đến gần Thụy Miên thì nàng đã vùng dậy, chạy ra xa tảng đá nơi Thụy Như và Bạch Hồ đang trốn. Vừa chạy, nàng vừa quay lại nhìn về phía đám người Hội Tam Bảo, thấy họ đang bị vây lấy bởi một nhóm đông đúc những son tặc kẻ nào kẻ nấy lăm le vũ khí. Những người này thân thủ nhanh nhẹn, lại quen thuộc địa hình, quần áo trên người họ hoà cùng màu với đất đá nâu xỉn xung quanh. Họ sử dụng thành thạo thuật ẩn thân, lúc ẩn lúc hiện lẫn vào những tảng đá to nhỏ, khó để có thể phân biệt.

Thụy Miên cảm cô chạy nhanh hết sức có thể. Khi đã đi xa được một đoạn, nàng liền trốn sau một gốc cây to, cành lá đã héo khô trụi sạch. Trái tim của nàng đang đánh trống từng hồi căng thẳng bên trong lồng ngực, nhưng nấp mãi mà Thụy Miên cũng không nghe thấy tiếng ai đuổi theo, nàng liền chậm chạp ngó đầu ra. Xung quanh không có bóng người, nàng thở phào vui mừng tin rằng mình đã thoát nạn.

Lúc này Thụy Miên mới quan sát để ý, trái tim vừa được một dịp tung bùng giờ lại rung lên đầy cảnh báo. Vì mãi chạy trốn mà nàng đã không chú ý phương hướng, giờ bị lạc đường, thân cô thế cô (1).

(1) Thân cô thế cô: tình cảnh đơn độc yếu thế

Nàng đành lần mò dò đường đi ngược lại để tìm Hội Tam Bảo, vừa leo trèo vừa lo lắng bất an trong lòng, không biết trong đoàn người có ai gặp gì bất trắc. Đường đi quanh co, nơi nơi cùng một màu đất làm nàng nhiều lần ngáp ngừng dừng lại xác định phương hướng. Bất chợt phía trước xuất hiện một vệt vàng uyển chuyển di động. Thụy Miên giật mình, cả người cứng đờ bất động, căng mắt nhìn về nơi vừa phát ra tiếng gầm gừ phía trước. Nàng phát hiện ra mình đang đối mặt với một đôi mắt vàng rực lấp lánh ánh sáng.

Mảnh thủ từ từ di chuyển ra khỏi tảng đá lớn, dưới bầu trời rọi sáng bởi sao đêm, Thụy Miên thấy dáng mình nó sẵn chắc dững mãnh, bấp chân trước

của nó vàng rậm chắc khỏe, mỗi bước đi lại để lại dấu chân với móng vuốt sắc nhọn in trên mặt đất. Chúa sơn lâm chỉ cách nàng khoảng mười bước. Thụy Miên giữ mình bất động nhất có thể, hai hàng nheo hờ nhỏ giọt hai bên thái dương, thăm cầu khẩn cho con hổ đuôi mù điếc mũi không để ý đến mình mà nhanh chóng bỏ đi.

Nàng vừa cảm khái số mình thật may mắn khi mãnh hổ chậm rãi chuyển hướng quay mình di chuyển về hướng khác, thì nó chợt dừng chân giữa đường, từ từ ngoảnh mặt nhìn về phía nàng. Thụy Miên lúc này bần rùn chân tay, cả người đã bị cơn sợ hãi lấn chiếm. Nàng muốn bỏ chạy nhưng cơ thể không nghe theo ý muốn của bản thân.

Mãnh hổ không bỏ phí giây nào, nhìn con mồi trước mắt, lấy đà rồi lao về phía Thụy Miên, hai chiếc răng nanh sắc bén nhe ra trắng ớn. Thụy Miên kinh hãi cả người ngã ra đằng sau, chỉ kịp giơ hai tay lên chống đỡ.

Đúng lúc nàng nhắm mắt hết lên cũng là lúc nàng nghe thấy tiếng con hổ gầm lên đau đớn. Thụy Miên nhanh chóng mở mắt ra nhìn: mãnh thú đang nằm im lìm trên mặt đất, bộ lông màu vàng của nó đang bê bết lẫn với máu tươi.

Trên thân thể nó cắm một cây đao sáng quắc. Cầm chuôi đao là một nam tử cả người đang tắm trong ánh trăng đêm. Bóng dáng cao lớn của hắn phủ xuống người Thụy Miên đang ngồi trên mặt đất. Trên vai hắn là một con điều hầu, ánh mắt nó vàng choé lên trong màn đêm đen.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Gặp lại người quen

Thụy Miên vẫn ngồi trên mặt đất run sợ nhìn bóng dáng nam tử phía trước. Nàng hoảng loạn không thể nhận diện được người mới đến vừa cứu mình là ai. Nam tử cúi người ngồi xuống trước mặt Thụy Miên, gọi tên nàng thân thiết: “Thụy Miên, là ta.”

Lúc này, nàng mới giật mình nhận ra người quen, nghi hoặc gọi: “Bửu Toại” khi nhìn vào gương mặt tươi cười của hắn trước mặt.

“Bửu Toại huynh sao lại ở đây?” Thụy Miên hỏi.

Bửu Toại đỡ Thụy Miên dậy, vừa trả lời vừa quan sát chăm chú xem nàng có bị thương không: “Là ta đi tìm bọn muội. Ta lo cho muội...”, Bửu Toại nhìn nàng rồi nói hết câu “...và mọi người.”

Thụy Miên vui vẻ nói: “Có huynh ở đây thật tốt. Cảm ơn huynh, vừa rồi đúng là thập tử nhất sinh. Nếu không có huynh kịp thời cứu giúp, ta chắc giờ đã nằm trong miệng cọp.”

Bửu Toại mỉm cười với nàng: “Đúng là vừa xong như đường tơ kẽ tóc. Muội không sao là tốt rồi.”

Thụy Miên hỏi: “Nhưng sao huynh lại biết bọn ta ở Thổ Quốc? Hơn thế sao huynh lại biết bọn ta gặp khó khăn mà đi theo hỗ trợ?”

Bửu Toại từ tốn nói: “Ta đã biết sự thật. Ân Không đại sư là người đạo thuật cao siêu, đã giải thích hết với ta rồi. Ngài ấy tìm đến Bửu gia, bảo ta hãy đi theo trợ giúp bọn muội. Ta đã biết các người đang đi tìm tam bảo vật trong truyền thuyết.”

Bửu Toại nhìn vào khuôn mặt đầy ngỡ ngàng của Thụy Miên: “Sao muội không nói với ta ngay từ đầu?”

“Ta không muốn làm liên lụy đến huynh. Chẳng phải càng nhiều người biết thì càng nguy hiểm sao? Ta cũng lo làm phiền đến Bửu Gia, gây nguy hiểm cho mọi người. Các người đã đối xử với ta thật tốt.” Thụy Miên thẳng thắn trả lời.

Bửu Toại nhìn nàng hồi lâu rồi nói: “Giờ ta đã ở đây. Ta đã thu xếp xong mọi việc. Phụ thân ta cũng đã biết chuyện, người đồng ý một tay giúp Đắc Di hoàn thành đại nghiệp, cứu rỗi chúng sinh. Ta cũng vậy, sẽ theo bảo vệ muội và mọi người.”

Thụy Miên gật đầu xúc động: “Cảm ơn Bửu Toại huynh. Có huynh đi cùng, thật không còn gì tốt hơn. Ân Không đại sư quả thật thần toán tuyệt diệu. Huynh làm sao lại tìm được bọn muội ở Nam Cư núi?”

“Ta nhờ cái này.” Bửu Toại vừa nói vừa giơ ra vòng tay mà Thụy Miên tặng cho hắn trước khi lên đường: “Ứng Nhân của ta nổi tiếng là mãnh thú có năng lực tìm kiếm siêu phẩm. Ta để nó đi theo dấu vết của muội trên vòng tay và tìm được đến đây.”

“Chim ưng này của huynh thật oách.” Thụy Miên nhìn đầy mến mộ vào Ứng Nhân đang lặng im nghiêng cổ quan sát nàng trên vai Bửu Toại.

Hai người tiếp tục lên đường, Thụy Miên muốn nhờ chim ưng dẫn lối tìm đoàn người Hội Tam Bảo, nhưng lại không có hiện vật gì của bất cứ ai trong đoàn để có thể cho Ứng Nhân dùng làm dấu vết tìm kiếm. Cuối cùng, hai người Thụy Miên và Bửu Toại đành tự lần mò tìm đường. Có Bửu Toại bên cạnh, Thụy Miên đã đỡ lo lắng hơn nhiều.

Trên đường đi, nàng kể cho Bửu Toại nghe những chuyện đã xảy ra trong hai tháng qua. Hắn ta nhìn nàng, yên tâm nói: “Ta thấy muội vẫn rất tốt. Ta rất

mình được gặp lại muội sớm như vậy.”

Thụy Miên vui vẻ vỗ vào vai Bửu Toại: “Huynh nói gì vậy, ta gặp huynh đúng là số đại cát. Ta cũng rất nhớ mọi người tại Bửu phủ, đặc biệt là Bửu Khang. Đệ ấy thế nào rồi?”

“Bửu Khang vẫn ổn, dạo này đệ ấy đã chịu khó học hỏi trưởng thành hơn nhiều. Hôm trước, Ân Không Đại sư còn nói người và Bửu Khang có duyên, muốn phụ thân ta hai năm nữa đưa đệ ấy lên Dược Trang miếu báisư. Phụ thân ta mừng rỡ không hết, vô cùng cảm kích.” Bửu Toại mỉm cười nói.

Trời lúc này đã tối hẳn, Bửu Toại thấy Thụy Miên vất vả đi trong gió rét, cởi áo khoác của mình, ân cần khoác lên người nàng: “Muội khoác áo của ta vào, trời càng về đêm càng trở lạnh.”

Thụy Miên từ chối: “Không được, muội lấy áo của huynh, huynh lấy gì mà dùng. Muội ổn mà, chẳng qua từ chiều đến giờ chưa có gì bỏ bụng.”

Bửu Toại mỉm cười nhìn Thụy Miên, đưa cho nàng một thanh lương khô lấy từ trong túi ra: “Muội dùng tạm đi. Ta không sao, thân là nam nhi đại trượng phu, một chút gió rét, chẳng làm khó được ta. Muội đợi chút, ta sẽ đi Ứng Nhân lượn một vòng tìm xem có gì trên núi này.”

Ứng Nhân cất cánh bay đi, không lâu sau đã quay lại, đậu lên tay Bửu Toại mà ra dấu. Bửu Toại nhìn nó gât đầu rồi nói với Thụy Miên: “Ứng Nhân tìm thấy ngay gần chỗ chúng ta đang đứng là một ngôi làng nhỏ trên vách núi. Chúng ta cùng đến đó xem thế nào.”

Hai người đi thêm một quãng đường núi gập ghềnh, liền nhìn thấy một ngôi làng yên ắng tĩnh mịch. Nhiều ngôi nhà trong làng đã sụp xụp, có vẻ như nơi đây bị bỏ hoang đã lâu. Bửu Toại và Thụy Miên thấy có duy nhất một ngôi nhà đang thấp ánh nến lấp loè. Ngôi nhà có mái ngói lợp bằng lá khô, vách nhà được dựng từ những thanh tre gỗ đã dạn dày sương gió, từ lỗ hồng ống khói bay lên một làn sương mờ ảo. Bửu Toại gõ cửa ba lần, một nam nhân từ bên trong khe hé cửa nhìn hai người bọn họ hỏi: “Các người là ai, làm gì ở đây?”

Bửu Toại lễ phép: “Chúng ta trên đường lên núi thì đi lạc trong đêm. Nếu không quá phiền, xin thử sinh cho tá túc tạm qua đêm nay, sáng mai chúng ta sẽ sớm rời đi.”

Nam tử nhìn thấy Bửu Toại tuom tất đường hoàng, lại nhã nhặn lịch sự, còn Thụy Miên thì gọn gàng tử tế, mặt mũi thân thiện, mới từ từ mở cánh cửa ra rồi mời họ vào trong. Bên trong cạnh gian bếp hẳn đang dùng dở bữa tối. Thụy Miên nhìn bát cháo trắng thêm thường, làm Bửu Toại vừa buồn cười vừa thương xót.

Bửu Toại lấy ra một nén bạc, đưa cho nam nhân nói: “Chúng ta là người từ nơi khác đến. Tên ta là Bửu Toại, còn đây là Thụy Miên, muội muội của ta. Chúng ta bị lạc, từ chiều đến giờ, chưa có gì bỏ bụng. Muội muội của ta vừa đói vừa mệt, không biết công tử có thể chia sẻ bữa cơm tối?”

Nam tử mỉm cười, xua tay không muốn nhận nén bạc: “Ta tên A Nhân. Công tử cất nén bạc này đi. Ta mời hai người cùng ta dùng bữa. Cháo trắng không ngon, xin đừng chê cười.”

A Nhân nhanh chóng rời ra phía sau khu bếp để chuẩn bị. Bát cháo ấm đủ làm nóng bụng, làm Thụy Miên vui vẻ có sức trở lại. Nàng hỏi A Nhân: “Tiên sinh, nơi đây cô quạnh, hơn nữa lại là nơi có sơn tặc hoành hành, sao người lại chọn nơi núi Nam Cư mà tá túc, một thân một mình?”

A Nhân ôn tồn trả lời: “Làng này khi xưa gặp vận, đã bị bỏ hoang nhiều năm nay. Ta không phải dân nơi đây. Ta cũng chỉ đến đây chờ bằng hữu, xong việc ta sẽ quay trở về. Chắc cũng sớm thôi.”, nói rồi mang bát đĩa đi dọn dẹp.

Thụy Miên và Bửu Toại được sắp xếp một gian phòng chung trong gian nhà tranh chật chội. Thụy Miên nằm trên giường tre, trong khi Bửu Toại trải chiếu nằm dưới đất. Bụng no lại nằm trong chăn ấm trốn giá rét bên ngoài, cộng với cơ thể đã thấm mệt sau một ngày dài leo trèo, nàng nhanh chóng cuộn người ngủ ngon lành. Trong mơ, nàng thấy có người lại gần mình, nhẹ vuốt tóc mình nói: “May là nàng vẫn bình yên, được thấy nàng cũng đủ làm ta yên lòng.”

Trời sáng, ánh nắng xuyên qua làn sương sớm lạnh lẽo và những kẻ hở trên vách nhà lợp bằng tre nứa rọi sáng căn phòng đơn sơ. Thụy Miên vừa dậy đã nghe thấy Bửu Toại đang đứng nói chuyện phía ngoài phòng với A Nhân.

Thấy Thụy Miên đã tỉnh, Bửu Toại mỉm cười đưa cho nàng một chiếc bánh bao, nói: “A Nhân huynh đã gặp được người huynh ấy cần gặp, huynh ấy còn mua cho chúng ta mấy chiếc bánh bao. Muội ăn đi cho nóng.”

Thụy Miên nhìn chiếc bánh bao nóng hổi, lòng cũng đầy đặn ấm áp như vỏ bánh. Bửu Toại quay sang nói với A Nhân: “Huynh nói là trên đường về đây có gặp một đoàn người lạ, trong đó có một cô nương và năm nam nhân?”

A Nhân trả lời: “Đúng vậy, họ không ở xa đây đâu. Bọn họ đã đi về phía bắc, chỉ quá chỗ chúng ta đang ở một chút.”

Thụy Miên vui mừng nhận ra đây là đoàn người Hội Tam Bảo. Hai người cáo biệt A Nhân rồi lên đường. Nam tử xuống núi còn Bửu Toại và Thụy Miên đi ngược lại về phía bắc.

Trước khi rời đi, A Nhân nhìn Thụy Miên, nói một câu khó hiểu: “Mọi chuyện không như mắt thấy tai nghe. Hiểu lầm ắt sẽ được hoá giải.” Dứt lời, hắn liền bước đi không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Lập thiếp

Ứng Nhân bay lượn trên bầu trời, theo hướng Bửu Toại chỉ tìm kiếm đoàn người Hội Tam Bảo.

Ứng thú nhanh chóng phát hiện ra dấu vết, quay lại báo cho Bửu Toại. Hai người tăng tốc hy vọng đuổi kịp mọi người, mất một lúc thì nhìn thấy bóng dáng lơ mơ của vài người phía trước.

Thụy Miên mừng rỡ vẫy tay gọi: “Thụy Như muội, ta ở đây.”, rồi trèo qua lớp đất đá đỏ quạch đến bên Thụy Như cũng đang hót hải lao xuống đón mình. Mặc Cảnh và Đắc Di vui mừng khi nhìn thấy Thụy Miên quay về an toàn.

Đắc Di mừng rỡ nói: “Chúng ta tìm muội cả đêm mà không thấy, lại chỉ thấy xác của một con hổ nằm giữa sườn núi. Nhìn thương tích trên mình mãnh thú cũng biết người ra tay là cao thủ. Chúng ta lo lắng hy vọng muội không sao, vẫn vừa đi vừa tìm kiếm. Giờ thấy muội không hề gì, lòng ta như còi được tảng đá đè nặng từ hôm qua đến giờ.”

Mặc Cảnh nhìn Thụy Miên từ đầu đến cuối, nhẹ nhàng thở ra: “Người an toàn là tốt.” Bạch Hồ trên vai hắn cũng nhảy vào người nàng quần quýt làm nũng, dụi dụi như đã xa cách lâu lắm.

Thụy Miên và Thụy Như gặp lại thì ôm nhau mừng tui. Nàng lúc này mới nhìn thấy trên má trái của Thụy Như có vết cắt, nổi rõ mồm một trên làn da nứt nẻ mẩn đỏ vì gió lạnh, thương xót hỏi: “Muội sao lại bị thế này?”

Thụy Như trả lời: “Ta thấy bọn sơn tặc đuổi theo tỳ, luống cuống muốn đi theo, đứng lên vội quá, không cẩn thận ngã lăn ra đất, mặt ta bị xước vào vách đá, bị rạch một phát. Tỳ đừng lo, chỉ hơi sưng nhức ngoài da. Mộc Hải tiên sinh cũng đã cho ta thuốc bôi, ta không sao nữa rồi.”

Thụy Như và mọi người lúc này mới nhận ra Bửu Toại, nàng ta ngạc nhiên hỏi: “Bửu Toại công tử, sao người lại ở đây?”

Bửu Toại kể lại việc hắn gặp được Thụy Miên, cứu nàng khỏi mãnh thú và tìm lại được mọi người như thế nào. Hắn còn nói với Đắc Di về việc Ân Không đại sư đã cho hắn biết tất cả; Bửu Diệp lão gia và hắn muốn cùng muốn trợ giúp cho Đắc Di, đóng góp một phần công sức.

Đắc Di vô cùng xúc động, nắm tay Bửu Toại trân trọng nói lời tin tưởng cảm tạ.

Thụy Miên vui vẻ vuốt ve Bạch Hồ đang nằm trong lòng mình thì nghe nó rít lên ư ừ nhìn về phía Bửu Toại sợ hãi. Nàng nhớ lại Mặc Cảnh trước đó đã từng nói, Bạch Hồ sợ nhất là hai thứ: nước và chim thú. Nàng phát hiện hoá ra là vì nó nhìn thấy Ứng Nhân đang ở trên vai Bửu Toại, nên co ro tìm cách trốn. Ứng Nhân cũng giương đôi mắt vàng quạch như hổ phiến nhìn chăm chăm vào Bạch Hồ.

Thụy Miên ôm lấy nó dỗ dành: “Đây là Ứng Nhân, sẽ là bạn đồng hành của chúng ta. Người đứng sợ, hãy làm quen đi nào.”

Bạch Hồ không những không tỏ ra chút thân thiện nào, nó còn rít lên đầy cảnh giác, rúc càng chặt trong vòng tay của nàng.

Thụy Miên bất chợt thấy đoàn người có phản vắng vẻ, nàng lẩm bẩm đếm: “Theo lý thì kể cả Bửu Toại và ta, Hội Tam Bảo phải có tổng cộng là chín người, sao bây giờ chỉ còn có tám người?”

Nàng nhìn Đắc Di thắc mắc: “Cát Uy đâu rồi? Sao ta không thấy hắn?”

Đắc Di nhăn trán trả lời: “Cát Uy đã bị sơn tặc bắt đi rồi.”

Thụy Như kể lại: “Trước khi bọn sơn tặc bỏ đi, muội nghe chúng nói sẽ đem Cát Uy về làm thiếu ếp thiếp quân của chủ sơn trại.”

Thụy Miên choáng váng mặt mày, nhìn Thụy Như không tin vào tai mình: “Cát Uy bị bắt về làm thiếp của trại chủ sơn tặc?”

Thụy Miên nghe thấy chuyện lạ không những không thương xót cho Cát Uy mà còn cười đến gập bụng, cuối cùng cũng lây lan đến Thụy Như. Hai nàng không để ý đến xung quanh cứ vậy mà cười đến hộc bắt long chuy(1).

(1) Cười đến hộc bắt long chuy: cười không ngấm được miếng

Thụy Miên sau một lúc ôm bụng nín nhịn, cố sức bảo Lê Ba và Lý Tư thuật lại sự việc.

Lê Ba nói: “Nếu gặp bọn sơn tặc này ở nơi đồng bằng, há chúng có thể làm khó chúng ta. Tuy nhiên nơi đây đường núi mấp mô, chúng lại là cao thủ thuật lẩn trốn và du kích, lại thông thạo dùng độc. Bọn chúng ẩn mình vào núi đá xung quanh, quả thật vô cùng khó khăn để ứng phó. Lúc nhóm sơn tặc đang nghênh chiến với chúng ta, ta nghe tên tiểu tử nhỏ thó phân công cho vài người đi bắt một nam tử và một nữ tử mang về ếp trại để hai trại chủ của chúng lập thiếp thành thân.”

Lý Tư liền nói: “Khi Thụy Miên cô nương gặp chuyện, Mặc Cảnh và Đắc Di công tử đuổi theo, chặn hai tên tướng cướp lại. Chúng đôi ý muốn bắt Thụy Như, nhưng nàng ta ngã trái cả mặt, máu me be bét, lúc đó trông rất thê thảm. Chúng nhanh chóng đánh thuốc mê về phía chúng ta, Cát Uy công tử ở

gần nhất, liền bị bắt đi. Chúng ta cũng bị thuốc mê làm cho tê liệt, không kịp ứng cứu. Duy nhất có Mặc Cảnh công tử còn tỉnh táo, một mình ngăn chặn bọn cướp, bảo vệ an toàn được cho những người còn lại.”

Thụy Miên giật giật khoé miệng, nói: “Hai trại chủ này rù nhau mỗi người lập thêm một tỷ thiếp ư? Nam tướng cướp thì lấy nữ tử làm vợ bé, nữ tướng cướp thì lấy nam tử làm tiểu thiếp, hai phu thê son tặc này cũng thật khác thường.”

Đắc Di nói: “Chúng ta đã đi quanh đây để tìm muối và dò la đường vào son trại, nhưng mãi vẫn không có bất cứ manh mối gì. Ta quả thật lo lắng cho Cát Uy, không biết giờ này hắn thế nào.”

Thụy Miên trong đầu loé lên ý tưởng, nàng tần ngần cân nhắc hồi lâu mới nói: “Cát Uy bị bắt, chúng ta không thể lên đường mà không có hắn. Ta thân tự nhận là nghĩa tử của đệ ấy, cũng phải có trách nhiệm che chở. Như các người đã nói, son tặc là muốn tìm một nữ tử về làm tiểu thiếp của tướng giặc. Ta xung phong làm môi nử, dẫn dụ cho bọn son tặc bắt đem về ấp trại. Khi đó, các người cũng có thể theo sát, tìm đường vào son trại, cứu ta và Cát Uy ra.”

Mặc Cảnh buông một câu vờn như núi: “Việc này hồ khẩu đoạt thực(1), tuyệt không thể được.”

(1) Hồ khẩu đoạt thực: cực kỳ nguy hiểm

Đắc Di cũng lắc đầu nhìn Thụy Miên, tỏ rõ thái độ không tán thành: “Ta cũng không cho phép, không thể để nàng mạo hiểm.”

Thụy Miên nổi nóng, nhìn hai người Đắc Di và Mặc Cảnh, một người nói không, một người đòi cấm: “Ý ta đã quyết, hà cớ để ai cấm cản. Chẳng phải bắt nhập hồ huyết yếm đắc hồ tử(1) đây sao? Trong trường hợp nguy cấp, ta cũng biết dùng độc để chạy thoát, sẽ tự biết bảo vệ bản thân mình.” Thụy Miên cố thuyết phục mọi người, nói: “Chúng ta đừng chần chờ nữa, Cát Uy ở lâu lúc nào, trình tiết của đệ ấy có nguy cơ bị phá hoại lúc ấy.”

(2) Bắt nhập hồ huyết yếm đắc hồ tử: không vào hang cọp sao bắt được hổ con/ không mạo hiểm không được thành công

Mộc Hải lúc này mới từ tốn nói: “Thụy Miên cô nương nói cũng không phải là không có lý. Đám người son tặc quen biết thổ dưỡng nơi này, lại giỏi dùng thuật nguy trang và đánh độc. Chúng ta quân số cũng không bằng chúng, không biết lần đụng độ tới sẽ ra sao. Nếu chúng muốn bắt một nữ tử về làm tiểu thiếp của chủ tướng son trại, ắt sẽ không gây tổn thất gì đến Thụy Miên. Chúng ta hãy làm theo lời của nàng, khi tìm được lối vào son trại, lập tức xông lên giải cứu hai người. Còn hơn là tiếp tục lang thang nơi này, vừa tốn thời gian, mà Cát Uy ở lâu lại càng dễ gặp bất trắc.”

Mộc Hải tiên sinh phân tích đúng sai chuẩn xác, không ai phản đối được nữa. Cả đoàn người đành đồng ý với kế sách xả kỷ vi nhân(1) của Thụy Miên.

(1) Xả kỷ vi nhân: Xả thân vì người

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Vì nghĩa diệt thân

Thụy Như ăn vận cho Thụy Miên, nùng trang điểm mặt(1), lại lấy từ trong tay nải đeo người thay cho nàng một bộ quần áo mới, chải đầu vấn hoa xinh đẹp. Thụy Như nói: “Muội thật vô dụng, cứ đến lúc cần làm việc thì đều chẳng có ích chi. Muội nguyện thay tỷ để bọn son tặc bắt cóc. Tỷ đi chuyến này, thật làm người khác lo lắng.”

(1) Nùng trang điểm mặt: trang điểm mặt mày, phấn son

Thụy Miên thấy Thụy Như ừ ừ, liền mở lời: “Muội có muốn hiến thân, chẳng phải cũng nên hỏi qua Mễ Lang một tiếng sao? Nếu ta để muội đi, có toàn mạng quay lại Bửu Gia chắc cũng bị Mễ Lang cho ăn khoai lang đến nghẹn mà chết.”

Thụy Như mặt đỏ bừng bừng: “Tỷ trêu ghẹo muội, ta mà có thèm hắn...”

Thụy Miên giả vờ nghiêm giọng làm lạnh: “Thôi được rồi. Ta thấy Mễ Lang cũng là tiểu tử tốt bụng, lại thật thà chất phác, rất nghe lời muội. Nếu muội quả thật thích hắn, ta liền bảo một câu với Bửu Toại, gả hắn làm tỷ thiếp cho muội, muội thấy sao?”

Thụy Như lúc này chỉ mong có cái hồ mà chui vào: “Tỷ mà còn nói nữa, muội sẽ... giận tỷ luôn, từ giờ có cái gì ăn ngon, đừng hòng muội để giành cho tỷ.”

Thụy Miên giả vờ sợ hãi nói: “Thôi thôi, ta xin lỗi muội, vậy được chưa? Ta đã quá lời, muội muội xinh đẹp đáng yêu của ta, đừng giận nữa.”

Thụy Như mãi mới hết hờn dỗi, lúc trang điểm xong cho Thụy Miên, nàng ta ánh mắt bát quái nói: “Thụy Miên tỷ bình thường đã xinh đẹp thanh tú, giờ trang điểm kỹ càng, nhìn tỷ thật là sắc nước hương trời à nha. Muội tự hỏi lát nữa Đắc Di và Mặc Cảnh công tử mà nhìn thấy tỷ như vậy, liệu có dám cho tỷ dùng mỹ nhân kế nữa không đây?”

Thụy Miên mặt hoa da phấn, đầu cài trang sức nặng nề, nhìn Thụy Như làm động tác hoa nguyệt ưỡn ẹo trên đũa: “Công tử, chàng thấy thiếp như vậy, có chút nào động lòng?”

“Quả thật là mỹ mạo kiều diễm”, Đắc Di lên tiếng ngay khi nhìn thấy Thụy Miên xuất hiện làm nàng ngượng ngùng. Không chỉ riêng Đắc Di mà đám nam nhân còn lại cũng giương đôi mắt không nhìn được mà trầm trồ.

Đắc Di liền hừ một mạnh một tiếng. Lê Ba và Lý Tư giật mình lập tức quay mặt đi chỗ khác.

Bửu Toại mỉm cười nhìn nàng: Mặc Cảnh không nói gì, trên mặt lạnh nhạt giờ có vẻ bồn chồn không yên. Trên vai hắn ta là Bạch Hồ đang vẫn chăm chú dè chừng mà nhìn trộm Ứng Nhân ở cạnh Bửu Toại.

Mộc Hải tiên sinh nói: “Chúng ta sẽ quay lại chỗ hôm qua Cát Uy bị đưa đi, có thể đó là con đường làm ăn quen thuộc của bọn son tặc. Nơi đó có địa hình dễ dàng quan sát được từ phía. Ngay từ lúc leo lên, ta đã luôn cảm giác có người theo dõi chúng ta.”

Ba người Đắc Di, Lê Ba và Lý Tư cùng Thụy Miên và Thụy Như vất vả trèo núi quay lại chỗ bị tập kích hôm qua. Thụy Miên cố ý đi lại nhẹ nhàng ra vẻ cô nương yếu đuối, chân yếu tay mềm. Chẳng cần phải chờ lâu, đúng như Mộc Hải phán đoán, ngay khi mấy người tỏ ra chậm chạp mệt mỏi thì nhóm son tặc hôm qua đã lò dò xuất hiện nghênh đón.

Tên son tặc nhỏ thó cầm đầu đám son tặc cười vang, tay cầm chuôi dao gác lên vai, trông có phần không tương xứng, nói: “Xem hôm nay chúng ta có gì này. Bọn người các người đúng là điếc không sợ súng mà. Hôm qua chúng ta đã bắt bằng hữu của các người đi, hôm nay các người vẫn chưa biết sợ mà quay lại, muốn cứu người ư? Đúng là không tự lượng sức mình”, nói rồi hắn bắt chợt quay sang nhìn Thụy Miên: “Cô nương, hôm nay diện mạo xuất phẩm, ta quyết bắt ngươi cho bằng được, để còn về lĩnh thưởng của chủ soái. Các huynh đệ, lên.”

Hắn vừa dứt lời, đám son tặc liền bốn cũ soạn lại, chơi trò du kích, lại dùng thuốc mà đánh mê đối phương, làm năm người Thụy Miên, Đắc Di, Thụy Như, Lê Ba và Lý Tư lăn ra ngất xỉu. Đám người dễ dàng không chế được Thụy Miên chân tay đã buông xuôi không chút phản kháng.

Có điều chúng không biết đó là nàng đã chuẩn bị sẵn thuốc giải độc, đều là học được từ trong sách Đồ Y Thuật của Phó Kien Đàm. Trước khi đến làm mồi nhử, nàng đã phát cho tất cả mọi người giải độc. Lúc thuốc mê bị đánh đến, năm người thực ra chỉ giả vờ té xỉu. Chỉ là nàng đã quên mất không phát thuốc cho Bạch Hồ, không ngờ nó lại trúng thuốc, mê man bất tỉnh.

Thụy Miên bị vác bên hông bởi một nam nhân cao to lực lưỡng. Nam nhân này không những dễ dàng một tay nhấc nàng lên, mà còn tiện tay tóm lấy Bạch Hồ, vất thân hình oặt ẹo của nó lên vai, cất giọng nói ồm ồm: “Tiểu Sơn, ta muốn giữ con thú trắng này. Nó thật xinh đẹp.”

Tiểu Sơn nói: “Ngươi thích thì mang nó đi, nhưng phải biết tự chăm sóc nó đấy, ta không hơi đâu mà đi quản.”

Nam nhân to cao liền vui mừng cười: “Được, ngươi yên tâm, ta sẽ mang nó đến chỗ Lưu thúc. Lưu thúc nổi tiếng mắt tay chăm thú mà.”

Thụy Miên không biết phải phản ứng ra sao. Nếu vì Bạch Hồ mà động thủ thì sẽ làm hỏng kế hoạch của nàng. Thoải thì Bạch Hồ đành chịu khó, đến khi nào cứu được Cát Uy, Thụy Miên sẽ mang nó theo cùng ra khỏi sơn trại. Đường xá đi lại toàn đá sỏi, được vác bên người, Thụy Miên không thấy có gì bất tiện, lại vô cùng thoải mái mà hưởng thụ sự vất vả của người khác.

Điều kỳ lạ là, bọn son tặc này không hề có ý muốn giết người cướp của. Bọn chúng bắt giữ Thụy Miên và Bạch Hồ, để bốn người còn lại nằm yên tại chỗ. Trong khi đó, Bửu Toại, Mộc Hải và Mặc Cảnh đã ẩn thân gần đó để có thể bảo vệ mọi người nếu bọn cướp giờ trở tàn độc.

Thụy Miên thật chẳng hiểu nổi, trong lòng đầy ngờ vực, thắc mắc, nàng nghĩ trong đầu: “Sự việc có vẻ đúng như đám người này tuyên bố, bọn chúng chỉ là đến để bắt cóc nam tử và nữ tử về cho chủ soái lập thiếp. Vậy thì lời đồn đại về đám son tặc ác độc, diệt cò tận gốc, giết người cướp của không ghê tay là như thế nào?”

Thụy Miên cũng biết là Hội Tam Bảo chắc chắn đang bám sát theo sau. Nàng càng cẩn thận, thỉnh thoảng cố ý rung lắc theo nhịp bước của nam tử bê giữ mình, làm rơi lúc thì trang sức đeo người, lúc thì trâm cài trên đầu để đánh dấu. Đám son tặc này ai nấy đều khỏe mạnh nhanh nhẹn, di chuyển trên đường núi lỏm chòm đá nhon nhưng không hề gặp chút khó khăn nào.

Thời tiết ngày càng trở lạnh, đám người này vậy mà chỉ mặc một chiếc áo mỏng, khoác bên ngoài chiếc áo sát nách làm bằng lông thú. Thụy Miên do cố ý ăn mặc yếu đuối nên giờ này lập cập run rẩy, cổ lấm mới nhìn được mà không hắt hơi.

Đi khoảng một canh giờ, Thụy Miên mới thấy đám người di chuyển chậm lại. Nàng nghe thấy tiếng róc rách gần đó. Đến khi tiếng ồn to dần, nàng biết đó chắc chắn là tiếng nước chảy. Thụy Miên tí hí mắt nhìn, thấy phía trước là dòng thác to lớn, cột nước ở chân thác nổi bọt trắng xóa, vô cùng hùng vĩ. Nơi đây không cây cối, giữa lưng chừng núi lại có dòng thác chảy cuộn cuộn, đá nhon xung quanh được nước mài sắc bén, ánh lên lấp lánh trong làn sương trắng. Nam Cư không sai đúng là vùng núi giá lạnh hiểm trở.

Thụy Miên liền thấy bồn chồn không yên khi bị tên son tặc to lớn ôm gần đến bên thác nước. Nàng hoảng sợ nghĩ đến việc mình lại sắp bị mang đi cúng tế. Vừa nghĩ tới thì hình ảnh của bức tượng nhân ngư trong túp lều của Cố Yên tộc Mặt Ngư Nhi xuất hiện trong đầu làm Thụy Miên thêm phần hốt hoảng.

Thụy Miên còn đang phân vân có nên nhảy xuống chạy trốn không thì nàng nghe thấy Tiểu Sơn là tên người nhỏ thó nói chuyện: “Nhanh, Phi Lú, người mau lấy mặt khẩu hôm nay ra để chúng ta vào sơn trại cho sớm.”

Phi Lú đang vác Thụy Miên liền dùng tay kia lục từ trong túi áo ra một tờ giấy nhỏ, đưa cho Tiểu Sơn. Hắn nhận lấy, tiến gần đến bên thác nước đang ào

ạt tuôn chảy. Dựa vào tờ giấy với mặt khẩu trên tay, Tiểu Sơn đã nhanh nhẹn sờ vào cái này, vịn vào cái kia trên mấy phiến đá sắc ngay cạnh dòng thác. Thụy Miên nghe thấy tiếng đá chuyển động, nằng hể mắt nhìn thì thấy thác nước đang ào ạt chảy đã chia làm hai dòng, để lộ ra một lối đi chỉ vừa cho một người trưởng thành. Đây chính là cửa động bí mật dẫn đường vào sơn trại.

Thụy Miên lo lắng, nếu nàng nghe không nhầm thì lúc này hai người họ có nói đến “mặt khẩu hôm nay”, điều đó có nghĩa là mặt khẩu vào sơn trại được thay đổi theo ngày, vậy thì thật phiền phức. Hội Tam Bảo dù có tìm được đến sơn trại, chưa chắc đã biết được mặt khẩu để vào trong, mà kể cả có mặt khẩu nếu không nhanh chóng sử dụng trong ngày, sợ là cơ hội cứu hai người họ ngày sau sẽ càng khôn khó.

Thụy Miên im lặng suy nghĩ, giờ nàng đã dần thân vào hang hẹp, cũng chưa biết sơn trại này được tổ chức thế nào, đành phải tiếp tục nhập vai. Nàng sẽ đi tìm Cát Uy, đồng thời sẽ dò la xem liệu còn đường nào khác để trốn thoát. Thụy Miên thầm tự trách: “Nếu biết thế này, ta đã dụ dỗ Lê Ba hay Lý Tư giả gái cống hiến cho xong.”

Đi qua con đường bằng đá trong thác vừa tối vừa lạnh, Thụy Miên bỗng chói mắt vì ánh sáng chói chang bất chợt bao trùm ngay khi Phi Lú vác nàng ra khỏi hang động. Thụy Miên không kìm nổi tò mò, chỉ dám mở mắt tí hí nhìn ngó xung quanh. Nàng không quan sát được gì nhiều, do bị mang theo bên người Phi Lú, đầu chốc xuống mặt đất. Thụy Miên nghe thấy tiếng người huyền áo, lại thấy có rất nhiều chân người bước đi qua lại, đoán chắc nơi đây chính là sơn trại đầu não của bọn cướp.

Phi Lú quay sang hỏi Tiểu Sơn, trong giọng có sự ngờ nghệch phân vân: “Tiểu Sơn, ta giờ phải vác nàng ta đi đâu?”

Thụy Miên bực mình chửi thầm: “Thật là bị ngược đãi, ta là bao gao của người chác....”

Tiểu Sơn trả lời: “Sắp xếp nàng ta ở phòng của tiểu thiếp, chính là phòng bên cạnh nơi nhốt tiểu tử hôm qua đó. Người mau đưa nàng đi, ta đến thư phòng báo cáo với Mạnh Giác tướng quân.”

Thụy Miên trong lòng nhộn nhạo, biết mình sẽ được sắp xếp ở ngay cạnh phòng của Cát Uy, sẽ càng dễ dàng trong việc tiếp cận hắn. Trong đầu nàng hiện lên cảnh Cát Uy lúc này tay cầm khăn thấm nước tuôn rơi từ khoé mắt, thui thủi nép vào góc giường hét lên: “Ta không còn mặt mũi nào để sống nữa. Ta đã bị huỷ danh.”

Thụy Miên trong lòng nấn nguện, tự nghĩ nhất định phải cho cảnh này vào truyện ngắn của nàng.

Nàng được nam tử tên Phi Lú bê vào một căn phòng. Hắn đặt nàng xuống rồi khép cửa đi ra, mang theo Bạch Hồ vẫn nằm vắt vẻo bất tỉnh trên vai. Thụy Miên không nghe thấy tiếng người, nàng mở mắt cẩn thận quan sát, phát hiện chỉ có mình mình trong phòng, liền thoải mái ngồi dậy, thấy mình đang ở trong một gian phòng sạch sẽ tiện nghi.

Nàng xót xa nghĩ về Bạch Hồ, chỉ hy vọng trong sơn trại không có một con cáo trắng khác, không thì đúng là tam hỷ lâm môn. Nàng thấy Phi Lú có vẻ rất yêu thích Bạch Hồ, tự nhủ chắc hắn sẽ không ngược đãi nó. Thụy Miên nhanh chóng chạy lại gần cửa sổ, chọc một lỗ làm rách giấy chắn gió, ghé mắt vào quan sát bên ngoài.

Trong sơn trại là các nhà lán được dựng kiên cố. Những khóm lửa đang cháy bập bùng trong vạc đồng lớn được dựng các góc sân trên những giá đỡ ba chân, giữ không khí bên trong trại được ấm áp hơn hẳn so với thời tiết giá lạnh ở núi Nam Cự. Giữa trại có một chòi gác cao lớn được đóng bằng tre và gỗ, là nơi quan sát xung quanh và để báo động nếu có người lạ xâm nhập. Rải rác trong sân trại là từng giá đựng vũ khí chắc chắn.

Đường đi trong sơn trại khác với bên ngoài, không phải đường đất sỏi đá gập ghềnh cát bụi mà được lát sỏi thẳng tắp, đường đi được giữ gìn quét dọn sạch sẽ. Dòng thác nhỏ men theo vách núi chỗ cửa ra vào của sơn trại chảy xuống tạo thành một cái ao ở phía dưới. Sơn trại vừa có nguồn nước tự nhiên từ ao hồ, lại được vây kín bởi vách thác nơi cửa động và vách núi đá thẳng đứng sau lưng, đúng là bất khả xâm phạm.

Thụy Miên dù không muốn nhưng trong lòng không khỏi ca ngợi nữ chủ soái của sơn trại: “Nàng ta hẳn là nữ trung tượng phụ(1), nên mới có thể là chủ soái của cả đám nam nhân, không những thế, còn phải có đầu óc quân sự mới chọn được nơi đây làm sơn trại.”

(1) Nữ trung tượng phụ: đàn bà có khí phách

Thụy Miên xác định nơi mình đang ở là một trong những gian nhà lưng tựa vào vách núi. Nàng nhìn sang dãy phòng bên cạnh phát hiện trước cửa một gian nhà có hai nam tử đang canh gác, vũ khí lăm le trên tay. Thụy Miên thấy lính gác chỗ cửa phòng thì đoán chắc nơi này không sai chính là chỗ Cát Uy đang ở.

Đang miên man suy nghĩ, Thụy Miên bỗng nhìn thấy một nữ tử áo hồng nhạt đang từ tốn đi lại ngoài sân, thấy Tiểu Sơn lúc này vừa đi ra từ gian phòng chính phía trước, nàng ta dừng lại ân cần hỏi han. Hắn chấp tay cung kính làm lễ với nữ tử hồng y, nàng ta liền nói gì đó làm hắn lắc đầu cười khúc khích.

Nữ tử ôn nhu nhân thực(1), chẳng trách khiến người đối diện nảy sinh cảm tình. Nàng ta cười tươi như hoa, trên trán có nốt ruồi đỏ trông rất xinh xắn, vẻ mặt ngây thơ trong sáng.

(1) Ôn nhu nhân thực: người con gái khéo léo, dịu dàng

Bỗng từ gian nhà to lớn nơi Tiểu Sơn vừa đi ra ùng ùng xuất hiện một nữ tử thân mình trần ròi, mắt quắc mày ngài, tóc tai gọn ghẽ. Nàng ta mặc một thân y bào đỏ rực, áo choàng cùng màu đỏ tươi tung bay trong gió. Trên tay nữ tử áo đỏ là vũ khí dài ngoằng, giống với trường thương, nhưng phía trên lại gắn lưỡi đao hình bán nguyệt.

Nữ tử áo đỏ oai phong nghiêm nghị, phong thái hùng dũng khí thế, khiến Thụy Miên lập tức có cảm giác bị áp đảo. Không chỉ quân lính quanh trại mà cả

nữ nhân áo hồng lẫn Tiểu Sơn vừa nhìn thấy nàng ta đến gần, liền gấp người hành lễ, vô cùng kính trọng. Đây không ai khác chính là nữ chủ soái vang danh của sơn trại, làm dân chúng quanh vùng khiếp sợ khi nhắc đến.

Nữ chủ soái dừng chân trước mặt Tiểu Sơn, hỏi hần cái gì đó rồi mấy người bọn họ theo chỉ tay của Tiểu Sơn, cùng nhìn về phía cửa sổ nơi Thụy Miên đang bận rộn làm quần áo. Nữ nhân áo đỏ nhanh nhẹn cất bước tiến về phía phòng của nàng, về mặt toả ra sát khí.

Thụy Miên giật mình chợt dạ, ba chân bốn cẳng trèo ngay lên giường. Lúc nàng đặt đầu xuống tiếp tục giả vờ ngủ cũng là lúc cửa phòng bị đá bật tung ra. Nữ chủ soái hăm hăm tiến vào trong phòng. Thụy Miên nằm trên giường rét run nghĩ về thanh vũ khí sắc bén trong tay nữ tướng cướp.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Trong sơn trại

Nữ tử áo đỏ vừa bước vào phòng đã quát to, giọng nói sang sảng oai phong: “Dậy ngay cho lão nương. Người tướng có thể giả vờ ung dung ở đây mà nhìn ngó sao?”

Thụy Miên biết mình đã bị phát hiện, không thể im lặng giả vờ bất tỉnh được nữa, nàng lồm cồm bò dậy, đưa hai tay lên day thái dương, ra vẻ nhức đầu chóng mặt.

Nữ tử áo đỏ nhìn nàng, từ khoe mọi hiện ra một nụ cười khinh bỉ, nói: “Tiểu nữ ngươi hạ màn đi là vừa, ta đã nhìn thấy ngươi dòm ngó nơi cửa sổ. Giờ ngươi lại giả vờ đau nhức gì ở đây. Còn không thôi diễn trò? Nói, ngươi tên gì?”

“Ta ...ta tên là Thụy Miên” Thụy Miên lăm lăm trả lời. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng thấy khí thế ép người như vậy từ một nữ tử. Nếu nàng ta không phải thủ lĩnh của sơn trại, ắt có khả năng không thua gì nam nhân mà lãnh đạo cả một vương triều.

Nữ tử áo đỏ nhìn Thụy Miên quan sát, ánh mắt lạnh lùng, hàm chứa muôn phần chán ghét: “Ngươi trông cũng không đến nỗi nào. Nhưng hoa nở sớm thì chóng tàn, trái chín thì chóng rụng. Ở với nam nhân nhanh chóng thay lòng đổi dạ, để ta chóng mắt lên xem ngươi trụ được bao lâu.”

Nữ tử áo đỏ nói xong quắc mắt nhìn Thụy Miên, hất áo choàng đỏ thắm hùng hổ bước qua ngưỡng cửa ra ngoài.

Hai cánh cửa lúc này mở toang, gió từ đây lùa vào lạnh lẽo. Tiểu Sơn và Phi Lú đang bám vào cạnh cửa xem trộm vở kịch đại phu nhân dậy dỗ tiểu thiếp mới vào phủ, trộm nhìn Thụy Miên đầy thương cảm. Nàng thấy hai người bọn họ đứng ngoài, nhanh chóng chỉnh lại dáng vẻ nhất gan của mình, định đặc thẳng lưng ngồi dậy gọi nhỏ: “Phi đại ca và Tiểu Sơn tiên sinh, hai người vào đây.”

Phi Lú và Tiểu Sơn tự chỉ mặt mình rồi quay lại nhìn nhau, lại ngó nhìn Thụy Miên đợi nàng ra hiệu. Thụy Miên mỉm cười gật đầu, tay vẫy hai người khuyến khích.

Hai nam tử một nhỏ một to bước vào phòng. Thụy Miên nhìn họ, cất giọng dịu dàng hỏi chuyện: “Phi đại ca, lúc này là do huynh vác ta về sơn trại? Đại ca thực đúng là anh hùng cái thế. Còn Tiểu Sơn tiên sinh, ta thấy huynh nhanh nhẹn hiểu chuyện, chắc là người nắm rõ mọi chuyện lớn nhỏ trong trại. Ta mới đến đây, lạ nước lạ cái, có một số chuyện không rõ, chỉ sợ lại phạm úy như vừa xong. Hai huynh có thể chỉ giáo giúp ta được không?”

Thụy Miên giờ biệt tài võ mông ngựa, nhìn Phi Lú và Tiểu Sơn phấn khích lại muôn phần tự phụ, biết rằng tài năng moi chuyện bát quát của mình đã phát huy tác dụng. Nàng hy vọng nghe được chuyện trong sơn trại, từ đó nắm bắt thông tin, tìm cách để thoát ra ngoài.

Phi Lú vừa nói: “Được, cô nương”, thì Tiểu Sơn đã chen chân lên đứng trước mặt nàng mà chấp tay ra bộ lịch lãm: “Thụy Miên cô nương, xin cứ gọi chúng ta là Phi Lú và Tiểu Sơn. Sau này chúng ta cùng sống một nơi, cô nương sớm muộn cũng là người của tướng quân. Ta không ngại chia sẻ, khi ta vào bẩm báo đã đem được cô nương về, Mạnh Giác quân sư vô cùng phấn chấn, còn khen ta suốt trước mặt phu nhân. Vậy nên, có gì cô nương không hiểu, xin cứ hỏi. Chúng ta biết gì, sẽ nói hết.”

“Mạnh Giác trại chủ và phu nhân?” Thụy Miên hỏi.

Tiểu Sơn liền thưa: “Mạnh Giác tướng quân chính là phu quân tương lai của Thụy Miên cô nương, còn phu nhân của tướng quân chính là nữ chủ áo đỏ vừa này, tên là Từ Huyền; người cũng chính là trại chủ ở đây. Tướng quân và trại chủ là hai người đã lập nên sơn trại này. Nữ chủ Từ Huyền khét tiếng võ nghệ cao cường, lại tinh thông các loại vũ khí, oai phong lẫm liệt. Mạnh Giác tướng quân là người tinh anh kỹ nghệ, thư pháp và có biệt tài tính toán quân sự.”

Thụy Miên liền thắc mắc: “Nữ chủ Từ Huyền và Mạnh Giác tướng quân chẳng phải là phụ tủy phu xướng sao(1)?”

(1) Câu gốc là “Phu xướng phụ tủy”: chồng hô thì vợ ủng hộ, chỉ sự hoà hợp, đồng lòng. Còn Thụy Miên ý nói vợ hô thì chồng đứng sau ủng hộ.

Tiểu Sơn suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Chính là như vậy. Năm xưa Mạnh Giác tướng quân là người đứng đầu bảng vàng trạng nguyên, nhưng vì chán ghét chế độ, tướng quân bỏ theo trại chủ Từ Huyền lên núi lập nên sơn trại. Hai người này vốn là phu thê đồng tâm, ân ái ái ái.”

Thụy Miên liền suy nghĩ rồi nói: “Tiểu Sơn huynh, ta nói không phải chứ huynh không thấy mâu thuẫn sao? Nếu đúng như huynh kể, hai người phu thê hoà hợp, sao trại chủ và quân sư lại lập thê lấy thiếp? Vừa xong trại chủ Từ Huyền của các người còn nói Mạnh Giác quân sư là người không chung thủy đấy thôi? Ta thì thấy họ chính là thất niên chi dương(2).”

(2) Thất niên chi dương: ở bên nhau lâu nên chán ghét hôn nhân

Phi Lú lúc này ẩm ờ nói: “Gái nào là gái chẳng hay ghen chồng. Cô nương không thấy đấy à, Lưu thúc trông chuồng gà hôm trước có nói với ta, việc phu nhân ghen tị cũng là việc thường thôi. Lưu thúc chẳng kể là con gà trống Oai Phong vì trộm đập mái với con Đổng Đảnh, bị vợ cả của nó là Xinh Đẹp bắt được đập cho rách mào hôm trước đấy thôi. Lưu thúc còn miêu tả cho ta nghe con Xinh Đẹp và Đổng Đảnh quang quác chửi nhau vô cùng om xòm. Hôm nào ta đưa cô nương đi xem”

Thụy Miên bật cười trước câu chuyện của Phi Lú, trong khi Tiểu Sơn thì tức giận nói với hắn: “Hừ, người học gì thì không học, chỉ nhớ mấy cái chuyện linh tinh của Lưu lão, nhanh đi đến gặp Lưu lão xem hắn có làm gì nặng nhọc không thì giúp.”

Phi Lú vừa đi khỏi thì Tiểu Sơn nói với Thụy Miên: “Thụy Miên cô nương, Phi Lú ngoại trừ hình dáng cao to, còn lại thì đầu óc hắn chỉ như đứa trẻ lên ba. Cô nương đừng nghe hắn nói lung tung.”

Thụy Miên chăm chú lắng nghe Tiểu Sơn kể tiếp:

“Chuyện này kể ra thì dài dòng, cũng là có nguyên do cả. Từ Huyền trại chủ có cung nữ hầu cận bên cạnh tên là Nhạc Tiểu Mễ. Tiểu Mễ ôn uẩn nhu thuận(1), đã theo trại chủ từ lúc còn nhỏ.

(1) Ôn uẩn nhu thuận: dịu dàng hiền thực

Mấy tháng trước, trại chủ và quân sư tổ chức kỷ niệm mười năm bên nhau, cả sơn trại vui mừng ăn uống. Trại chủ còn chuẩn bị một bức thư họa nổi tiếng để tặng cho Mạnh Giác quân sư, vì biết quân sư là người đam mê thư pháp. Ta chính là người được trại chủ tin tưởng giao phó vào Thổ thành để tìm mua cho được cuốn thư pháp này.

Thế rồi chuyện mất mặt xảy ra. Ngay trong đêm khi tiệc đang diễn ra, Từ Huyền trại chủ bất gặp Mạnh Giác tướng quân tư tình với Nhạc Tiểu Mễ ngay tại phòng của hai người. Từ Huyền trại chủ vô cùng tức giận, đã đập nát bàn tiệc, xé nát cả báu vật mà trại chủ định tặng cho Mạnh Giác tướng quân. Đúng là tốn công phí sức ta mà. Chúng ta cả đời chưa từng bị một phen sợ hãi đến vậy.

Mạnh Giác tướng quân làm chuyện mờ ám, chỉ đành nhận tội. Sau đó, Từ Huyền trại chủ phát hiện Tiểu Mễ đã có tin vui, ép Mạnh Giác quân sư phải chịu trách nhiệm, lập Nhạc Tiểu Mễ làm tiểu thiếp.

Nhưng Từ Huyền trại chủ là người thế nào, sao có thể chịu thua thiệt. Trại chủ cũng ra lệnh cho chúng ta xuống núi tìm nam nhân về lập làm thiếp. Mạnh Giác biết được, ngăn cản không thành thì lại phân phó để chúng ta tìm thêm một nữ tử về lập thê. Chúng ta mang Thụy Miên cô nương và công tử hôm qua về trại chính là vì như vậy.”

Thụy Miên gật gù đã hiểu nguyên nhân sự việc, nói: “Theo như lời Tiểu Sơn huynh nói thì Từ Huyền trại chủ một lòng một dạ với phu quân của mình, tổn tiền tổn vàng cũng muốn dâng tặng món đồ chàng ta ưa thích. Vậy mà ngay trong đêm kỷ niệm một thập niên bên nhau, Từ Huyền trại chủ lại bất gặp cảnh trai trên gái dưới, đúng là không có gì đau đớn hơn. Nàng ta chính là muốn trả thù việc chồng mình có vợ bé, mà quyết tâm lập thiếp để ăn miếng trả miếng. Đúng là nữ trung dám nghĩ dám làm.”

Thụy Miên liền hỏi: “Nhạc Tiểu Mễ tiểu thiếp của Mạnh Giác có phải là cô nương hiền dịu mặc áo hồng lúc này nói chuyện với Tiểu Sơn huynh?”

“Đúng vậy, nàng ta vừa là nhân vật chính, vừa là nguyên nhân, lại cũng chỉ là nhân vật phụ trong chuyện này. Nhạc Tiểu Mễ đúng là số khổ.” Tiểu Sơn vừa nói vừa lắc đầu ngao ngán.

Thụy Miên thắc mắc: “Tiểu Sơn huynh, bằng hữu của ta, người nam tử tên Tiểu Uy hôm qua bị bắt đến đây, giờ này hắn sao rồi?”

Tiểu Sơn liền trả lời: “Hắn ta thật là không biết điều, không như Thụy Miên cô nương đây. Từ lúc về đến sơn trại, cả ngày la hét dọa nạt chúng ta, làm Phi Lú cũng phải đau đầu. Ta đã cho hắn uống thuốc để hắn tạm thời yên lặng rồi, lại trói hắn vào không cho phá phách. Thật là phiền phức.”

Thụy Miên hỏi: “Uống thuốc á khẩu?”

Tiểu Sơn xoa tay phủ định: “Chỉ là tạm thời, khi nào thành thân xong, ta sẽ giải độc cho hắn.”

“Liệu Tiểu Sơn huynh có thể giúp đề ta đi thăm hắn? Thú thật với huynh hắn là tiểu đệ của ta, ta thật không khỏi lo lắng.” Thụy Miên rơm rớm buồn bã nói, dùng nước mắt làm vũ khí cũng là một trong những biệt tài của nàng.

Nhưng Tiểu Sơn lắc đầu phản đối: “Xin lỗi cô nương, điều này là không thể. Trại chủ tuyệt đối không cho phép ai động đến tiểu thiếp nam nhân của người. Từ Huyền trại chủ đã nói sẽ trân trọng bảo vệ Tiểu Uy đến cùng, trước mặt cả sơn trại cơ mà. Ta dù có hai cái mạng cũng không có dám làm trái ý đâu.”

“Ta và đệ đệ có số kiếp cũng thật vất vả, khi không lại bị lôi vào màn ghen tuông trả thù này. Kể cả bằng hữu của chúng ta may mắn đến được đây, sợ là cũng không tìm được đường vào sơn trại. Trại chủ Từ Huyền bố trí nơi này thật kín kẽ.” Thụy Miên làm ra vẻ mặt dằn vặt đau đớn.

Tiểu Sơn tự đắc nói: “Thụy Miên cô nương đừng nên vọng tưởng trốn thoát làm gì. Từ Huyền trại chủ tính toán thần sầu, trừ những người trong trại, không ai biết đường ra vào chỗ này. Ngay cả băng hữu cô có tìm được đến đây, cũng đừng mong mà vào được. Muốn qua cửa động phải có mật khẩu, mà mật khẩu này, Mạnh Giác tướng quân chính tay sắp đặt, thay đổi theo ngày. Chúng ta đều phải tự mình đến thư phòng nhận lệnh mật mỗi sáng. Vậy nên, cô nương và Tiểu Uy đệ đệ của cô nương hãy quên đám người đó mà chịu khó làm quen dần với nơi này đi.”

Thụy Miên xác định được phán đoán của mình là đúng, giống như khi Phi Lú đưa nàng vào hang động, cũng phải dùng đến mật khẩu, mà mỗi ngày lại có một mật mã riêng. Làm thế nào để có được mật khẩu và tìm cách báo cho đoàn người phía ngoài? Nghĩ đến đây bụng nàng liền đánh trống inh ỏi. Tiểu Sơn bắt ngờ bị tiếng rên rỉ phát ra từ người Thụy Miên làm cho giật mình.

Thụy Miên bẽn lèn mỉm cười nói: “Là do ta đói, mong Tiểu Sơn huynh giúp thu xếp chút đồ lót dạ.”

Tiểu Sơn nhanh chóng để Phi Lú mang đồ ăn vào phòng cho Thụy Miên. Dù bọn hắn coi mở chia sẻ nội chuyện trong sơn trại, Thụy Miên cũng tự biết mình giống như Cát Uy, bên ngoài vẫn luôn bị người trông chừng giám sát. Nàng vừa ăn uống lại vừa cân nhắc xem kế sách thoát thân thế nào cho ổn.

Ngay chiều hôm đó, trong sơn trại có tiếng la hét nhộn nhịp, Thụy Miên bị nhốt bên trong, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cũng không có ai đến để hỏi chuyện thăm dò. Nàng đành im lặng mà ngồi ủ dủ trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đánh ghen

Đêm hôm đó, khi Thụy Miên còn đang vò đầu nghĩ kế để tìm gặp Cát Uy và cách lấy được mật mã vào động thì có tiếng “Cộc cộc cộc...” vang lên. Nàng đứng dậy khẽ khàng ra mở cửa thì nhìn thấy hai cận vệ đang canh gác bên ngoài, không còn ai khác cả.

Hai binh lính thấy cửa hé mở, nhìn thấy Thụy Miên thì cảnh giác, nàng liền nhanh nhẹn trả lời: “Các sư huynh, ta chỉ muốn hỏi về giờ ăn đêm...”

Thụy Miên đóng cửa phòng, một nửa nàng lại nghe tiếng: “Cộc Cộc Cộc” rất khẽ, nhưng tiếng động lần này không phát ra từ cửa trước mà là từ phía cửa sổ. In bóng trên khung cửa là hình dáng của ung thú. Thụy Miên hé mở cửa sổ, phân khối nhận ra đó là thần thú Ưng Nhân của Bửu Toại.

Nàng vui mừng vuốt đầu Ưng Nhân, lại móc từ trong túi nhỏ đeo trên chân nó ra một túi thuốc và một mảnh giấy được gấp bé xíu, có một mẩu than chì kèm bên trong. Bạch thuốc này chính là độc dược mà Thụy Miên đã chuẩn bị cho lần dần thân vào sơn trại. Trước khi đi nàng giao nó lại cho Đắc Di, dặn tìm cách đưa vào trong trại cho nàng.

Thụy Miên hài lòng nhìn Ưng Nhân khẽ nói: “Chim ngoan, cuối cùng ngươi cũng tìm được đường vào trại. May là ta đã kịp phòng bị. Nếu mang thuốc theo người, chẳng phải sẽ bị lục soát tịch thu hết sao.” Tay nàng lập tức mở tờ giấy bé xíu ra, nói: “Đề ta xem Ưng Nhân mang tin tức gì của mọi người cho ta đây.”

Trên mảnh giấy viết: “Chúng ta đã tìm được cửa trại, nhưng không thể vào được. Đã cố xông pha nhiều lần. Bọn sơn tặc lại hạ độc nên chúng ta không có cách tiến công, chỉ có thể tính toán lại kế sách. Nàng ở trong đây, tình hình thế nào? Đề Ưng Nhân mang tin ra ngoài.”

Thụy Miên cầm mảnh giấy trên tay, nhớ ra lúc chiều nàng đã nghe thấy tiếng la hét, chính là do bọn người Mặc Cảnh và Đắc Di đã tìm cách tập kết vào sơn trại nhưng không thành.

Thụy Miên lập tức dùng mẩu than chì viết trên mặt sau của tấm giấy: “Ta vẫn ổn, chưa gặp được Cát Uy. Phải có mật khẩu mới vào được trong sơn trại. Ta cần thêm thời gian để tìm kiếm. Bảo trọng, đừng gây hấn.”

Thụy Miên thận trọng ngó trước ngó sau, mang Ưng Nhân ra cửa sổ thả nó bay đi.

Nàng tự nhủ phải nhanh chóng tìm cách liên lạc được với Cát Uy. Giờ nàng đã có độc dược trong tay, việc trốn thoát, chỉ cần có mật khẩu nữa là đủ. Độc mà Thụy Miên chế biến rất đặc biệt; là hợp chất không màu, không mùi, không vị, được tạo ra theo đúng chỉ dẫn cần mật trong quyển Đồ Y Thuật của Phó Kiện Đàm, là bảo bối do lão nhân tự nghiên cứu. Ai dính độc này, cũng đảm bảo sẽ mất hết khí lực trong vòng mấy canh giờ. Ngay cả người tinh thông dùng độc, chắc chắn cũng không phát hiện ra được.

Buổi sáng hôm sau, Tiểu Sơn gõ cửa phòng của Thụy Miên, mang cho nàng một bộ tân nương màu đỏ, thông báo: “Thụy Miên cô nương, không hiểu sao đám băng hữu của cô nương hôm qua lại có thể tìm đường đến cổng sơn trại chúng ta. Trại chủ vô cùng tức giận, đã cho người mang độc dược mà đuổi cổ bọn chúng đi. May cho bọn chúng, trước đó trại chủ đã quy định nơi này tuyệt không thể để dính máu làm ô uế, nếu không chúng ta nhất định ra ngoài nghênh chiến.

Trại chủ đã quyết định, ngày mai sẽ ngay lập tức thành thân với Tiểu Uy công tử, để tránh đêm dài lăm mòng. Mạnh Giác quân sư cũng muốn cùng ngày tổ chức lễ cưới lập thiếp. Vậy nên, trong trại chúng ta ngày mai sẽ có đại cát, song hỷ lâm môn.”

Thụy Miên rụng rời chân tay đón nhận tin tức của Tiểu Sơn. Tính toán theo kế hoạch của nàng thế là sai hết. Nàng quả thật đã tự đưa thịt đến miệng cạp. Thụy Miên không ngờ số phận ảm ương khiến nàng không những không cứu được Cát Uy, đám người bên ngoài còn đánh độc không thể tiến công. Thụy Miên nàng đây lại bị giam lỏng, cứu người chưa xong còn tự hại thân.

Nàng cũng đã tính đến biện pháp cuối cùng, đó là hạ thuốc mê hôm qua mình nhận được từ Ứng Nhãn lên người lính gác, cứu Cát Uy ra, nhưng nếu không có mật mã để mở cửa rồi động thì kết quả cũng là công cốc. Thụy Miên buồn rầu bẽ tắc.

Tiểu Sơn chưa ra khỏi cửa thì Phi Lú đã xuất hiện bên ngoài, tay ôm một cục bông màu trắng. Phi Lú nhìn Thụy Miên mếu máo nói: “Thụy Miên cô nương, con tiểu chồn này từ hôm qua đến giờ không chịu ăn uống gì, lại làm toàn bộ đám gà của Lưu Thúc vô cùng kinh sợ. Ta đành trả nó lại cho cô nương, không giữ nó thêm được.”

Thụy Miên nhanh chóng giờ tay đón lấy Bạch Hồ. Nàng còn chưa tính được kế để giải cứu Bạch Hồ thì Phi Lú lại mang nó đến, nhất cử lưỡng tiện. Mấy ai tưởng tượng được, Bạch Hồ tuy là hồ ly, nhưng lại sợ hai thứ: nước và chim thú. Bị nhốt nơi nhà bếp cùng đàn gia cầm, nên nó mới co ro sợ hãi không thiết ăn uống như thế.

Nàng nhìn Phi Lú buồn rầu liền an ủi: “Cảm ơn Phi đại ca đã mang Bạch hồ lại cho ta, ta sẽ chăm sóc nó cho huynh. Huynh cứ yên tâm.”

Tiểu Sơn và Phi Lú rời đi một lúc thì năm sáu người khác lại đến, ai nấy trên tay cũng đều mang vài đo hoa thất cùng màu, vừa vào trong phòng đã bắt đầu trang trí khắp nơi. Vải rèm xin màu được thay thế bằng rèm đỏ, trên đầu giường và trước cửa được dán những bông hoa to thất bằng vải cùng màu đỏ rực. Hai chữ hỷ lớn được dán lên hai bên cánh cửa ra vào. Thậm chí Bạch Hồ giờ đã qua cơn hoảng hốt cũng được chăm sóc chải chuốt, lại được cài thêm hai bông hoa màu đỏ nhỏ xinh lên hai bên tai.

Nhìn vào tông màu trang trí đỏ rực cả gian phòng, Thụy Miên lại càng sốt ruột, đi đi lại lại lo lắng bất an. Nghĩ về việc nàng từng cùng Thụy Như cười cợt khi nghe tin Cát Uy bị bắt đi làm tỳ thiếp, giờ đến lượt mình rơi vào hoàn cảnh này, nàng chỉ còn biết tự cảm thán, khóc ròng bên trong: “Tiền nhân hậu quả(1).”

(1) Tiền nhân hậu quả: cười người hôm trước hôm sau người cười

Lại trải qua một ngày trong son động, tối đến sẽ diễn ra lễ thành thân của hai phu thê trại chủ. Từ sáng Thụy Miên đã vò đầu tính toán. Nếu không thể có được mật khẩu, một là nàng đành phải hạ độc trước, rồi cùng trốn đi với Cát Uy ở một chỗ nào đó, chờ thời cơ thích hợp thoát khỏi nơi đây. Hai là đêm nay lúc động phòng, nàng có thể dùng độc uy hiếp Mạnh Giác để tìm ra mật khẩu. Cách thứ nhất nguy hiểm rình rập mà lại có nguy cơ bại lộ cao. Cách thứ hai còn khó khăn hơn gấp bội. Chỉ dựa vào sức của Thụy Miên, nàng sao có thể uy hiếp được ai. Thụy Miên nhớ lại lần nàng tính kế với Nhuận Kỳ, kết quả thảm bại liền bày ra trước mắt.

Thụy Miên rầu rĩ chưa nghĩ ra đối sách hoàn hảo thì cửa phòng một lần nữa bị đá mở phăng ra, Bạch Hồ rít lên rúc vào trong chăn. Từ Huyền trại chủ oai phong đi vào.

Thụy Miên căng thẳng đối mặt với nàng ta. Ánh mắt sắc lạnh của nữ trại chủ quét qua gian phòng, tay nắm chặt vài rèm trang trí tân nương màu đỏ, lại nhìn qua bộ y phục cùng màu trên người Thụy Miên, chậm rãi mở miệng: “Thụy Miên, tối nay ngươi sẽ là người của Mạnh Giác. Mạnh Giác là kẻ thủy tính dương hoa(2). Ta nói cho người biết, dù hấn có mê đắm người đến đâu, người cũng mãi chỉ là tỳ thiếp của nam nhân đệ tiện, đừng bao giờ mong cuộc sống của người sau này sẽ yên ổn mà qua.”

(2) Thủy tính dương hoa: người dễ dàng thay đổi lòng dạ trong chuyện tình cảm

Thụy Miên nhấn nhó, trong lòng thầm nghĩ: “Ta dù một cái liếc mắt của Mạnh Giác nhà người cũng chưa có nhận được, vì có gì mà đã bị đe dọa đến mức này. Người chính là máu ghen Hoạn thư mà.”

Trong lòng nghĩ vậy nhưng Thụy Miên nhún nhường nói: “Từ Huyền trại chủ, ta không hứng thú với việc làm thiếp của Mạnh Giác quân sư, cũng tự cảm thấy trại chủ người còn tâm tư đến tướng quân rất nhiều, vậy sao không thả ta đi? Trại chủ vừa bớt chướng mắt ngựa tai, lại không cần lo lắng Mạnh Giác quân sư có thêm tỳ thiếp?”

“Người là đang dùng lời ngon ngọt thuyết phục ta? Thả người đi, thì với tính cách của Mạnh Giác, chẳng phải hấn sẽ nhanh chóng tìm được một nữ nhân khác thế thân ư?” Từ Huyền cúi sát người gần với Thụy Miên, trong giọng chứa muôn vàn phẫn uất.

Đúng lúc này, một người nam nhân khần trương xông vào trong phòng, đối diện với Từ Huyền và Thụy Miên. Trên người hấn quần áo chỉnh tề, trên lưng khoác áo choàng màu trắng tinh phát phới trong gió lạnh. Tướng mạo hấn song toàn, lại có dáng dấp của thư sinh nho nhã nhưng không kém phần anh dũng. Nam nhân vừa vào đã thấy Từ Huyền đứng đó, hấn nhìn nàng ta xót xa miễn cưỡng. Từ Huyền vừa thấy hấn đến thì khuôn mặt chuyển hồng, nhưng trong mắt mang theo oán giận cùng khiêu khích.

Hai người nhìn nhau một lúc thì nam tử mới quay sang phía Thụy Miên, lạnh lùng hỏi: “Người là nữ nhân mà Tiểu Sơn tìm được?” Ánh mắt hấn nhìn nàng không chút cảm giác, vô cùng lạnh nhạt.

Thụy Miên dựa vào thái độ của hai người bọn họ, đoán ngay được người mới đến chính là tướng quân Mạnh Giác.

Nàng chưa kịp trả lời thì Từ Huyền đã lên tiếng: “Sao, là vì sợ ta làm gì nữ nhân này mà huynh vội vàng tìm đến?”

“Từ Huyền, nàng biết là không phải mà? Nếu không phải nàng muốn lấy nam nhân kia làm thiếp, ta cũng không trong cơn bức mình mà để Tiểu Sơn đi tìm nữ tử này về. Là ta sai rồi. Từ Huyền nếu nàng không muốn, chúng ta đều dừng lại có được không?” Mạnh Giác từ tốn chân thật hướng đến Từ

Huyền mà nói.

“Người là không muốn? Có phải đã quá muộn rồi không? Chuyện đã đến nước này?” Từ Huyền phần uẩn không buông tha cho Mạnh Giác.

“Từ Huyền, là ta sai, là ta đã có lỗi với nàng và Nhạc Tiểu Mễ.” Mạnh Giác vẫn chịu trận mà nói.

“Nhạc Tiểu Mễ, lúc nào cũng là Nhạc Tiểu Mễ. Tại sao? Ta làm gì có lỗi ư? Là do ta đã tàn phai nhan sắc ư? Hay vì ta dữ dằn thô bạo? Hay là bao năm qua ta không thể cho huynh một hài tử nối dõi?” Từ Huyền đau đớn gặng hỏi.

“Từ Huyền, không phải, ta đối với nàng là một lòng chung tình. Nhạc Tiểu Mễ là do ta hại. Nàng có thể đừng như vậy nữa được không?” Mạnh Giác van nài.

“Ta là như thế nào? Đến giờ phút này nguoi mở miệng cũng là Nhạc Tiểu Mễ.” Từ Huyền đứng đờ đẫn nổi giận, tay đã nắm đến trắng bệch trên thanh bán nguyệt hỗn kim đàn: “Thế nào là một lòng trung chính? Sau lưng ta các người làm điều bất nhân, ta cũng là vì nghĩ có lỗi với nguoi, bao năm nay ta đã không thể cho nguoi một hài tử, nên muốn cho Nhạc Tiểu Mễ một danh phận, để nguoi có hài nhi nối dõi.

Thế nhưng, nguoi có thể ân ân ái ái, phản bội lại lời ước năm xưa của chúng ta, tại sao ta không thể? Nguoi có quyền gì mà cấm cản chứ. Nguoi lấy một nguoi, Từ Huyền ta sẽ lập một nam nhân làm thiếp. Nguoi lấy hai nguoi, Từ Huyền ta sẽ lập hai nam nhân làm thiếp.” Từ Huyền đã giong vũ khí trong tay lên chỉ về phía Mạnh Giác.

Bỗng Nhạc Tiểu Mễ một thân váy hồng từ đầu đến lao ra đứng chắn trước nguoi Mạnh Giác, một tay giữ trước bụng, đôi mắt đã đỏ quạch, hoa lệ đầm mưa(1) nói: “Từ Huyền trại chủ, xin nguoi đừng trách tướng công, việc này cũng là do ta, do ta đã quá phận, không phải lỗi của tướng công. Xin nguoi hãy tha cho chúng ta.”

(1) Lê hoa đài vũ: khóc lóc nhưng rất đẹp

Từ Huyền nghe thấy Tiểu Mễ nói “tướng công và chúng ta” thì hai mắt long lên xòng xọc, liền như một tia chớp xông vào hạ đòn về phía Mạnh Giác. Mạnh Giác nhanh nhẹn đẩy Nhạc Tiểu Mễ tránh ra, cũng giong một cây gậy dài bằng sắt lên chống đỡ. Hai nguoi hạ một chiêu rồi cùng đẩy nhau lao ra giữa sân. Quân lính xung quanh khiếp sợ tẩn ra không ai dám xông vào ngăn cản.

Từ Huyền không khoan nhượng, cứ một chiêu hạ xuống lại gào lên: “Nguoi đã quên hết rồi, nguoi đã quên chúng ta bắt đầu thế nào?”

Mạnh Giác không đánh trả, chỉ liên tục đỡ đòn: “Ta nhớ, đời này sao ta có thể quên. Ta gặp nàng trên núi Nam Cự hơn mười năm trước đúng ngày lễ Thất Tịch (1), được nàng cứu mà thoát chết khỏi giá rét. Ta vẫn luôn nói việc gặp nàng là nhân duyên trời định. Ta khâm phục lý tưởng của nàng, muốn cướp của nguoi giàu, chia cho nguoi nghèo, cứu dân chúng quanh đây khỏi lầm than. Ta chỉ là một thư sinh đã mất hết niềm tin vào thế sự, ta thâm cảm mến nàng, từ cảm mến thành thương yêu lúc nào không hay.”

(1) Lễ Thất Tịch: Ngày mùng 7 tháng 7 âm lịch, còn gọi là ngày lễ lứa đôi

“Vậy tại sao? Tại sao lại đối xử với ta như vậy? Nguoi đã nói với ta những gì? Năm xưa nguoi có còn nhớ?” Từ Huyền tiếp tục hạ chương, càng đánh càng mạnh mẽ, khí thế hùng hục.

“Ta không bao giờ quên. Ta là muốn theo nàng. Ta thề cả đời này chỉ lấy nàng làm thê tử. Ta nhất định sẽ không thay lòng đổi dạ.” Mạnh Giác nói, trong gấp gáp có hồi lỗi, khuôn mặt nhăn nhó.

“Vậy tại sao, tại sao chứ?” Từ Huyền gần như đã mất kiểm soát, giong lên liên tục ra đòn càng mạnh bạo về phía Mạnh Giác.

“Là ta đã sai. Là ta phụ nàng trước.” Mạnh Giác không biết giải thích ra sao, bất lực nói.

Thụy Miên nhìn hai nguoi một đánh một đỡ, quân lính xung quanh bầu vào xem vợ chồng nhà nguoi ta tranh cãi. Nàng thấy không ai còn để ý đến mình liền quay lại dặn dò Bạch Hồ: “Nguoi ở yên đây, ta đi tìm Cát Uy, sẽ về ngay thôi.”, rồi nhanh chân lên ra cửa, chạy ngay sang phòng giam giữ Cát Uy ở bên cạnh. Bên ngoài, cận vệ cũng đã rời chỗ gác để xem náo nhiệt. Chỗ ở của Cát Uy cũng như gian phòng của nàng, dễ dàng được nhận ra bởi đồ trang trí lòe loẹt đỏ rực từ ngoài vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Song hỷ lâm môn

Thụy Miên nhìn quanh rồi cẩn thận mở cánh cửa vào phòng nơi Cát Uy đang bị giam giữ, nàng liền nhìn thấy hán đang ngồi trên giường, tay chân bị trói chặt. Bên cạnh chỗ hán ngồi là bộ y phục long phượng được chuẩn bị để đêm nay hán hiến thân làm thê thiếp.

Cát Uy nhìn thấy Thụy Miên nhẹ nhàng lĩnh vào, rồi rít ra hiệu, nhưng không phát ra được tiếng nào. Thụy Miên nhìn hán rồi khẽ nói: “Cát Uy, ta đến cứu

đệ đây. Bọn người Đắc Di đang ở bên ngoài, nhưng không có cách nào vào được trong son trại vì không có mật khẩu vào cửa động. Ở ngoài sân đang hỗn loạn, ta giờ sẽ nhanh chân đi đến thư phòng của Mạnh Giác, may ra tìm được mật khẩu mở động, sẽ tìm cách truyền tin ra ngoài cho mọi người biết. Đệ chịu khó ở yên đây, để tránh gây nghi ngờ. Ta tìm xong mật khẩu, đêm nay hai chúng ta nhất định thoát khỏi đây.”

Cát Uy gật đầu rồi lại lắc đầu. Thụy Miên biết hắn lo lắng điều gì, nàng giờ túi độc của mình lên, nói: “Chỉ cần ta tìm được mật khẩu, ta sẽ tìm cách hạ độc này cho mọi người trong trại. Độc này không mùi không vị, ít nhất sẽ làm họ mất đi sức lực trong vòng vài canh giờ, chúng ta lợi dụng lúc đấy sẽ rời đi.”

Vừa nói đến đây, Thụy Miên bỗng thấy có tiếng động và một bóng người vụt qua ngoài cửa. Cát Uy và nàng bắt động quan sát chờ đợi động tĩnh, nhưng đợi một lúc cũng không có ai tiến vào.

Thụy Miên không muốn mất thời gian quý báu, gật đầu nhìn Cát Uy rồi hé cửa cẩn thận quan sát bên ngoài. Lúc này mọi người vẫn đang tụ tập xem kịch hay. Hai vợ chồng Mạnh Giác và Từ Huyền vẫn đang hăng hái chiến đấu. Nàng nhẹ nhàng khép cửa phòng Cát Uy lại.

Thụy Miên nhớ lại lúc Tiểu Sơn mới đem nàng về son trại đã đi báo cáo công trạng tại thư phòng của Mạnh Giác. Nàng đã nhìn thấy hắn đi ra từ gian phòng lớn đó. Từ Sơn cũng nói cho nàng biết chuyện mật khẩu được cất trong thư phòng của Mạnh Giác, quân lính mỗi ngày đều phải đến nhận mật khẩu mới. Thụy Miên nhanh chóng men theo đường đi phía sau các gian nhà, lẹ làng tiến về phía thư phòng của Mạnh Giác.

Nhìn thấy thư phòng lúc này không có ai canh gác, Thụy Miên mới tiến vào bên trong. Nơi này sạch sẽ ngăn nắp, lại có sách vở tranh họa treo khắp nơi. Nàng liền đi đến bàn làm việc, tay chân nhanh nhẹn lật các loại sách vở trên bàn mà vẫn không thấy bất cứ tờ giấy nào ghi mật khẩu vào son động.

Nàng bỗng nghe thấy có tiếng người đang tiến vào. Thụy Miên luống cuống nhìn quanh tìm chỗ ẩn nấp. Không có chỗ nào để lẩn trốn mà tiếng bước chân ngày càng gần, nàng bèn chui xuống gầm bàn, ngồi co chân lặng im cứng đờ như khúc gỗ.

Nàng cố hết sức giữ im lặng, đến thờ nhệ cũng không dám. Thụy Miên nhìn bước chân của người mới vào, nhận ra đó là Phi Lú đi kèm một lão nhân đáng đi cả thọt khắp khiêng. Phi Lú nói: “Lưu thúc, hai phu thê trại chủ đánh nhau, có phải là đã thật sự hết yêu nhau rồi không?”

Lưu thúc trả lời: “Tiểu tử ngớ, chính là vì thương nhau lắm nên mới cắn nhau đau. Ngươi không biết ư, quân sư Mạnh Giác chẳng phải lấy chính là ngày gặp mặt của bọn họ làm mật khẩu mở cửa hôm nay sao? Điều đó chứng tỏ tướng quân trong tâm vẫn luôn hướng về trại chủ.”

Lưu thúc nhìn Phi Lú gương mặt vẫn chưa thông lại nói: “Ta nói thế này cho ngươi dễ hiểu. Ngươi không nhớ ta kể hôm trước về con gà trống Oai Phong bị con Xinh Đẹp đập cho rách mào chỉ vì tư tình với con Đồng Đánh đấy thôi.”

Ta phát hiện ra rồi, hoá ra là con Xinh Đẹp sau khi đẻ trứng liên tục, chán nản nên thờ ơ với con Oai Phong. Vì con Oai Phong tưởng Xinh Đẹp không còn thích mình nữa, nên mới tư tình với con Đồng Đánh. Sau khi chứng kiến màn đánh ghen của Xinh Đẹp, Oai Phong biết nó còn quan tâm đến mình, nên giờ chăm chỉ nịnh nọt xin lỗi, ngày nào cũng nhường thức ta chuẩn bị cho nó mang dâng cho con Xinh Đẹp để làm lành. Giờ thì chúng nó bên nhau tới ngày, vui vẻ lại rồi.

Hai trại chủ cũng thế thôi, có gì tha thứ được, gây chuyện giận dỗi rồi sẽ giống như hai con Oai Phong và Xinh Đẹp vậy, bởi vì họ vẫn còn tình cảm sâu đậm với nhau, nên mới ông ăn chả, bà ăn nem, để khiến người kia tức giận ấy mà.”

Phi Lú mặt mày thuôn ra, không biết hắn hiểu được bao nhiêu mà mãi lúc sau mới liên tục gật đầu. Lưu thúc thấy vậy lại nói: “Đàn ông thì năm thê bảy thiếp, có chuyện gì là lạ. Ta đây còn lấy ba vợ đấy thôi. Nếu bọn họ còn sống, cả gia đình ta vui vẻ biết chừng nào. Vì vợ và con ta đã mất, nên ta mới bỏ lên đây, nhập son trại của Từ Huyền, ung dung mà sống, tháng ngày trôi qua sẽ nhanh hơn.”

Phi Lú thấy vậy liền nói: “Ta cũng vậy, mai sau sẽ lấy ba vợ giống Lưu thúc.”

Lưu thúc hài lòng, mỉm cười nói: “Chúng ta cũng chỉ là người ngoài, không nên lo chuyện bao đồng, chỉ nên làm thật tốt phận sự của mình. Ngươi để mấy chum rượu mừng này ở đây. Chúng ta đi chuyển thêm ít rượu từ kho ra ngoài bếp.”

Thụy Miên mừng rỡ vì nghe được tin tức về mật khẩu mở cửa son trại. Trong lúc hai người Mạnh Giác và Từ Huyền cãi cọ, Mạnh Giác đã nói họ gặp nhau vào ngày lễ Thất Tịch, mừng 7 tháng 7, vậy đây chính là mật khẩu vào động ngày hôm nay. Nàng đợi cho hai người Phi Lú và Lưu thúc đi ra, không nghe thấy tiếng ai nữa mới nhanh nhẹn rời khỏi thư phòng của Mạnh Giác.

Thụy Miên ra đến bên ngoài, men theo những đồ vật mà ẩn nấp, di chuyển về phòng mình. Hai vợ chồng chủ soái lúc này vẫn chưa ngừng phân tranh.

“Ta là bất cần, nhưng dù thế nào, lòng này cũng chỉ có nàng. Ta phải làm sao để nàng tin ở ta? Làm sao thì nàng mới không thành thân với tên tiểu tử kia?” Mạnh Giác lúc này đã mệt rã rời, gắng gượng đỡ thêm một chiêu thức dũng mãnh của Từ Huyền.

“Làm sao ư? Bất khả thủ xả(1). Trừ phi ngươi hừ ta, cắt đứt quan hệ với ta, nếu không ta đấu với ngươi một đời này.” Từ Huyền gần giọng hét, gọng nàng đã khản đặc, trong tròng mắt đỏ có dòng nước đang dâng lên.

(1) Bất khả thủ xả: sự tình đã không thể thay đổi được nữa

Mạnh Giác nghe thấy Từ Huyền dứt khoát tuyệt tình, bất lực buông xuôi, đỡ được thêm một nhát đao của nàng ta thì đánh rơi gậy sắt, cả thân người ngã ra mặt đất. Từ Huyền đưa mũi đao đến trước ngực tướng công của mình, rồi bất ngờ dừng lại, thái độ vương vấn không nổi. Ngay lúc này thì Nhạc Tiểu Mễ đã lao vào đỡ lấy Mạnh Giác, giúp hắn đứng dậy.

Mạnh Giác không nhìn nàng ta, chỉ tiếp tục hướng đến Từ Huyền: “Không bao giờ có chuyện đấy. Thiên hạ phụ ta, nàng cứu rồi ta. Ta có thể phụ thiện hạ, không thể phụ nàng. Ta quyết lấy đời này bù đắp cho nàng. Ta đã sai, ta đã biết. Từ Huyền, xin hãy cho ta thêm một cơ hội.”

Từ Huyền nhìn Mạnh Giác và Tiểu Mễ đang đứng dựa vào nhau, những lời tha thiết hẳn vừa nói không thể lọt tai nàng nữa. Nàng lạnh lùng buông một câu: “Tối nay song hỷ lâm môn, ngươi và ta, đều cùng có hường thụ.” Mạnh Giác mặt mày đau khổ, chỉ còn biết xót xa nhìn Từ Huyền quay lưng bỏ đi.

Thụy Miên đã an toàn trở về phòng mình mà không bị ai phát giác. Bạch Hồ đón nàng vẫy đuôi vui mừng. Trận chiến kết thúc cũng là lúc quân lính xung quanh tản dần ra, không ai biết Thụy Miên vừa đi đâu và làm những gì. Nàng ngồi trong phòng, cảm khái mỗi tình tay ba thật rối rắm.

Nàng bắt chọt liên tưởng đến Đắc Di và mình. Từ trước đến giờ, nàng chưa từng nghiêm túc suy nghĩ về tình cảm bản thân dành cho hắn. Giờ nàng đã nghĩ ra vì sao mình vẫn chân chân chưa muốn chấp nhận tâm lòng của hắn. Nàng muốn nói rõ với Đắc Di, để hắn biết lòng nàng. Kể cả số mệnh có an bài hắn là ý trung nhân của nàng, quyền lựa chọn vẫn thuộc về nàng.

Đắc Di nếu thành đại nghiệp sẽ là vương tử một nước, thống nhất tam quốc. Vua chúa bao đời nay đều tam cung lục viện, há có ai một vợ một chồng. Nàng không thể chia sẻ nam nhân của mình với người khác, nàng sẽ không làm một Từ Huyền thứ hai. Vừa yêu vừa hận, một đời giằng xé tâm can, nàng ta lại trả thù theo cách tàn nhẫn với chính mình như vậy.

Thụy Miên giờ đã thông suốt, nàng hiểu ra đây chính là bản khoán của nàng, là lý do vì sao nàng chưa muốn tiến đến với Đắc Di. Đắc Di cũng cần phải biết. Nếu hắn quyết định chọn lựa làm quân vương năm thế bảy kiếp, điều đó cũng tốt. Thụy Miên có thể tiếp tục ung dung đi theo lý tưởng của nàng.

Ứng Nhân đúng là một thần thú lợi hại lại hiểu chuyện. Đúng lúc nàng cần thì nó đã xuất hiện trên bầu cửa sổ phòng nàng. Bạch Hồ nhìn thấy Ứng Nhân đến thì lại rít lên chui đầu vào trong chân lân nữa.

Thụy Miên nhét mẫu giấy có ghi mật khẩu vào động vào chiếc túi bé xíu đeo trên chân của Ứng Nhân, vuốt ve đám lông trên người nó, nói nhỏ: “Ứng Nhân, người nhanh chóng đi báo tin cho mọi người. Dự định chung thân của ta và Cát Uy đành nhờ cả vào ngươi.” Ứng Nhân chớp đôi mắt nâu vàng ra hiệu đã hiểu, liền nhanh chóng bay đi.

Thụy Miên nhìn Ứng Nhân đi xa, quay về phía Bạch Hồ; nó thấy Ứng Nhân vừa bay đi thì đã ung dung nhả nhả mà ngồi liếm chân. Thấy Thụy Miên nhìn đến mình, Bạch Hồ liền đứng dậy vẫy đuôi mừng rỡ, hai chiếc nơ đỏ trên đầu cũng rung rinh theo nhịp, nổi bật trên lớp lông trắng ngần. Thụy Miên lấy tay dí vào hai cái nơ đỏ hai bên tai nó, nói: “Người đúng là vô tích sự, chỉ có ăn với chăm chỉ làm đom. Ngươi nhìn Ứng Nhân kia kia, đó mới thật đúng là thần thú tốt.”

Bạch Hồ mặt thộn ra, trong lòng đau như cắt, nhưng chỉ biết ngồi đấy, nước mắt nuốt vào trong, ôm một nỗi u hận.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Hỷ sự không như ý

Ráng chiều buông xuống dần nhuộm đỏ cả một vùng sơn trại. Thụy Miên lo lắng thấp thỏm, chờ đợi đoàn người Đắc Di và Mặc Cảnh. Nàng đang bồn chồn ở trong phòng tính toán đến các khả năng có thể xảy ra tối nay trong tiệc rượu thành thân của hai trại chủ thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Nhạc Tiểu Mễ đi cùng hai a hoàn tiến vào để giúp đỡ Thụy Miên chuẩn bị xiêm y.

Nhạc Tiểu Mễ tề thanh tề khí(1): “Thụy Miên cô nương, chúng ta chưa từng chính thức giới thiệu. Ta là Nhạc Tiểu Mễ, là thứ thiếp của Mạnh Giác tướng quân. Sau tối nay, chúng ta là người một nhà. Cô nương có gì cần giúp đỡ, xin đừng ngại cứ nói.”

(1) Tề thanh tề khí: Giọng nói rụt rè dịu dàng

Thụy Miên nhẹ nhàng thờ phào. Khi nhìn thấy Nhạc Tiểu Mễ đi vào, biết nàng ta là tiểu tam(2) của Mạnh Giác, Thụy Miên liền tưởng tượng ngay đến một màn đánh ghen gió tanh mưa máu. Nàng không ngờ thái độ của Nhạc Tiểu Mễ lại hoà nhã như vậy.

(2) Tiểu tam: kẻ xen vào quan hệ vợ chồng của người khác

Thụy Miên muốn thử vận may của mình lần nữa, bồn chồn soạn lại, lắc đầu bi thương nói: “Cảm ơn Tiểu Mễ cô nương. Ta quả thật không có ý định tranh giành làm thiếp thế gì của Mạnh Giác tướng quân. Ta và Tiểu Uy là bị bắt mới rơi vào hoàn cảnh này. Nếu có thể thoát khỏi đây...”

Thụy Miên chưa nói hết câu thì Nhạc Tiểu Mễ đã bình thản ngắt lời: “Làm gì có nữ tử nào cam chi như di(3) trong chuyện chia sẻ tướng công của mình với người khác? Nhưng nam nhân có năm thế bảy kiếp là chuyện thường tình. Nếu không phải là cô nương, cũng sẽ là người nữ tử khác mà thôi.”

(3) Cam chi như di: cam tâm tình nguyện

Thụy Miên ngỡ ngàng nghe Nhạc Tiểu Mễ nói. Nếu không phải nàng đã nhìn thấy Tiểu Mễ lao vào lấy thân mình chắn trước đoàn đao của Từ Huyền để bảo vệ Mạnh Giác, nàng còn có cảm giác Tiểu Mễ dường như không có chút tình cảm gì với tướng công mình cả. Nữ tử nào lại có thể nói về việc đồng

phu một cách nhẹ nhàng như vậy. Hay nàng ta vì yêu quá mà hoá mù quáng? Hai người phụ nữ của Mạnh Giác là Từ Huyền và Nhạc Tiểu Mễ phản ứng hoàn toàn trái ngược nhau. Một người thì yêu hận rõ ràng, một người lại âm thầm điềm tĩnh chấp nhận.

Nhạc Tiểu Mễ cho một a hoàn đang giúp Thụy Miên buộc dây áo phu thê lui ra, tự tay cầm lấy vạt áo, ân cần nói với Thụy Miên: “Để ta giúp cô nương. Ta thấy cô nương ở cùng với một con hồ ly hai đuôi, sao không thấy nó ở trong phòng?”

Thụy Miên giật mình nhìn Nhạc Tiểu Mễ, tìm cách giải thích: “Tiểu Mễ cô nương, nó là con thú nhỏ của ta, chắc lại chạy lung tung ra ngoài rồi, từ trước đến giờ nó vẫn thế.”

“Vây ư?” Nhạc Tiểu Mễ nói: “Trông nó thật đáng yêu.”

Thụy Miên nhìn Nhạc Tiểu Mễ thái độ tự nhiên bình thường, nàng tự trấn an rằng mình chỉ đang lo xa; nàng ta chẳng qua là muốn đến gặp mặt tình địch của mình, một là có thể răn đe, hai là có thể tìm đồng đội, cùng chung chiến tuyến chống lại Từ Huyền chính thất.

Thụy Miên đã được mặc lên người bộ quần áo tân nương màu đỏ; Nhạc Tiểu Mễ mỉm cười nhìn nàng nhận xét: “Y phục thật hợp với mỹ nhân. Ta quá thật mong đợi một kết cục đẹp tối nay.” Nàng ta nói rồi cùng a hoàn rời đi.

Thụy Miên nghe vậy càng đứng ngồi không yên một mình trong gian phòng. Nàng lo lắng nghĩ về việc mình đã giao phó cho Bạch Hồ.

Chiều nay khi Ứng Nhân vừa rời đi, Thụy Miên đã giờ trò khách bác với Bạch Hồ, muốn giao cho nó đem thuốc mê đi hạ vào trong rượu và đồ ăn chuẩn bị cho tiệc tối. Con hồ ly này lúc mới đến được giao cho Lư Thúc trông nom ngay cạnh nhà bếp, nên đường đi nó chắc chắn nắm rõ.

Ngất nổi Bạch Hồ có chứng sợ gà, nó sẽ không dám xung phong quay lại nhà bếp, nên Thụy Miên đành phải dùng kế khích tướng. Nàng ra sức khen ngợi Ứng Nhân mà chê bai Bạch Hồ, lại vừa đầm vừa xoa, tăng bốc nịnh nọt nó: “Nếu chuyện này ngươi đi thành công, hạ độc được trong đồ ăn thức uống của son trai, làm bọn chúng mê man, tối nay chúng ta sẽ thoát được, công của ngươi chính là lớn nhất. Từ giờ không ai có thể nói ngươi mê trùng(1), lại chắc chắn ca ngợi ngươi làm việc hiệu quả gấp trăm lần Ứng Nhân. Ngươi mới chính là thần thú lợi hại nhất.”

(1) Mê trùng: kẻ lừa dối, chỉ biết hù dọa

Bạch Hồ khinh khỉnh nhìn Thụy Miên không thèm chấp, lờ tịt đi lời hoa mỹ của nàng. Cuối cùng nàng đành phải nói: “Thôi được rồi, ta sẽ chờ Ứng Nhân quay lại rồi giao cho nó việc này vậy. Ứng Nhân mới thật là thần thú tinh anh. Từ giờ trở đi, ai ai cũng sẽ biết Ứng Nhân tài giỏi cỡ nào, tất cả mỹ thực từ giờ ta sẽ giành hết cho nó, coi như đề thưởng.”

Bạch Hồ nghe vậy thì rít âm lên phản đối, cuối cùng cũng bắt đầu đi uất ức mà đi. Ngậm một túi thuốc bên miệng, nó liếc mắt đầy oán hận về phía nàng. Thụy Miên không quên dặn nó đi mau chóng về, nói với theo: “Chỉ cần ngươi làm xong việc này, từ giờ ngươi chính là hồng côn(2) chân chính nhất của ta.”

(2) Hồng côn: kim bài hạ thủ, tay chân đắc lực nhất

Gần đến giờ tiệc tối diễn ra mà đám người Mặc Cảnh và Đắc Di mãi cũng chưa thấy đến, Bạch Hồ cũng chưa quay lại; đúng lúc này thì hai lính canh đến phòng Thụy Miên, hộ tống đưa nàng đi.

Ra đến bên ngoài, Thụy Miên liền nhìn thấy từ cửa gian phòng bên cạnh đi ra một nam tử bị trói hai tay phía đằng sau, trên người cũng mặc y phục tân lang màu đỏ. Trên đầu hắn còn đội một chiếc khăn trùm đầu cùng màu; hắn đang bị thúc ép lùi đi bởi hai lính canh khác. Thụy Miên liền nhận ra ngay đó là tiểu thiếp Cát Uy, hắn ra sức phản kháng nhưng không thoát ra được lời nào.

Nàng muốn đánh tiếng cho Cát Uy biết về việc mình đã sắp đặt, liền hắng giọng nói: “Hôm nay dù ta có đói đến mấy cũng không có lòng dạ nào ăn uống, bị gả đi làm thiếp thế này, tốt nhất là phải tuyệt thực để tỏ sự bất khuất.” Cát Uy đi bên cạnh, khăn đỏ trùm đầu, làm Thụy Miên không thể nhìn ra liệu hắn đã hiểu ý nàng hay chưa.

Thụy Miên liền nhắc lại một câu y hệt. Lời vừa dứt thì bị tên cận vệ bên cạnh nhắc nhở: “Hừ, người nói vớ vẩn gì vậy? Được làm thiếp của trại chủ và quân sư là phúc kiếp của các ngươi đó. Còn nói linh tinh nữa, ta khiến ngươi á khẩu giống hần bây giờ.”

Thụy Miên im lặng không dám nói thêm câu nào, trong lòng hy vọng Cát Uy thông thái sẽ hiểu được ám hiệu của mình.

Thụy Miên và Cát Uy lần lượt được dẫn đến phòng của Mạnh Giác và Từ Huyền. Cát Uy càng chống cự, càng bị thúc ép kéo đi. Hắn được đưa vào thư phòng của Từ Huyền. Thụy Miên cũng bị đẩy vào phòng ngay bên cạnh, khăn đỏ lúc này được một người trùm lên đầu, dẫn nàng về phía giường ngồi xuống. Một trong hai tên lính canh cửa lớn tiếng dặn dò: “Mạnh Giác quân sư sẽ nhanh chóng về phòng thôi, ngươi cứ ở đây ngoan ngoãn mà đợi.”

Ngay khi cửa phòng khép lại, Thụy Miên đã giật khăn hỷ trùm đầu xuống. Trong lòng nàng nóng như lửa đốt. Bao nhiêu câu hỏi không có đáp án chạy qua đầu Thụy Miên, nàng run rẩy ngồi trên giường suy nghĩ. Tại sao đoàn người Đắc Di và Mặc Cảnh vẫn chưa đến? Tại sao Bạch Hồ chưa quay về báo cáo kết quả? Hay là có chuyện gì xảy ra với Bạch Hồ rồi? Nếu không, sao đến giờ này thuốc mê nàng để nó hạ vào đồ ăn thức uống vẫn chưa phát huy tác dụng?

Thời gian chậm chạp trôi qua. Thụy Miên đã hai lần mở cửa phòng thò đầu ra ngoài, một lần lấy lý do muốn đi nhà xí, thì bị đưa cho một cái hũ và đuôi thẳng vào trong. Lần khác là nàng kêu đói muốn đi xuống nhà bếp thì ngay lập tức được phục vụ một khay thịt chó trong phòng. Nhìn bát thịt chó mà nghĩ tới Bạch Hồ chưa quay lại, Thụy Miên không còn lòng dạ nào mà ăn uống nữa.

Một lúc nữa trôi qua, Thụy Miên nghe có tiếng Phi Lú ở bên ngoài. Hắn đang đỡ Mạnh Giác đã say mềm vào phòng, đặt hắn nằm lên giường. Phi Lú mặt cũng đã đỏ bừng, đóng cửa nỏ nụ cười ngốc nghếch nhìn Thụy Miên rồi lui ra ngoài.

Phi Lú cầm một bình rượu đưa cho hai tên lính gác bên ngoài, ló ngó nói: “Tiểu Sơn đã đỡ Từ Huyền về phòng rồi. Hai chủ soái tối nay thi nhau uống rượu, thật vô cùng náo nhiệt. Các người, híc, cũng uống cùng vui đi.”

Hai tên lính gác thấy Mạnh Giác trại chủ đã vào động phòng, nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, liền vui vẻ nhận lấy bình rượu của Phi Lú, ba người ngồi ngoài cửa chén anh chén tôi, quên trời quên đất. Thụy Miên nhìn Mạnh Giác ngủ say, được một lúc thì tiếng cười nói bên ngoài cửa phòng cũng im bật.

Nàng khẽ khàng hé mở cánh cửa, bên ngoài không khoá. Ba nam nhân đang nằm im trên mặt đất ngay bậc cửa, ngáy từng hồi nhịp nhàng khe khẽ. Nàng đứng mảnh lầy chân đạp vào người tên lính canh lúc trước bụng cho nàng bắt thịt chó, lại ray thật mạnh người Phi Lú, cả ba người này đều im lặng không phản ứng lại.

Thụy Miên mừng thầm vì thuốc mê đã phát huy tác dụng, điều này có nghĩa là Bạch Hồ đã thành công. Nàng phải đi tìm Cát Uy và Bạch Hồ, cùng nhau ra khỏi nơi này. Nàng nhớ đến Cát Uy đang bị trói gô trong phòng Từ Huyền bên cạnh, liền nhanh chân chạy sang. Cửa phòng Từ Huyền lúc này mở toang, Tiểu Sơn đang nằm xõng xoài trên mặt đất, Từ Huyền nửa người nằm trên mặt bàn. Cốc rượu đỏ lênh láng làm nước theo mép bàn tích tắc chảy từng giọt xuống mặt đất.

Thụy Miên nhìn Cát Uy bị trói chân tay ngồi trên giường đối diện với cửa phòng, khăn trùm đầu đã bị hắn vo xuống từ bao giờ. Cát Uy nhìn thấy Thụy Miên, ríu rít mừng rỡ. Nàng nhanh chóng tiến lại gần, loay hoay tìm cách cởi dây trói thì Cát Uy lúc này ứ ớ ngày càng mạnh mẽ, cả người oặt ẹo làm nàng càng khó khăn cởi nút thắt. Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, gắt lên: “Người có chịu ngồi im không thì bảo? Ngộ nguậy như con sâu thế này, ta làm sao mà cởi được chứ.”

Cát Uy không những không dừng lại mà càng phản kháng dữ dội. Hắn đang ríu rít lắc gật liên tục về phía cánh cửa, nàng đọc được trong mắt hắn sự cảnh báo. Thụy Miên vội quay ngoắt người nhìn về phía cửa, đứng đó là Nhạc Tiểu Mê đang giữ chặt Bạch Hồ trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Du Thiên Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.